

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

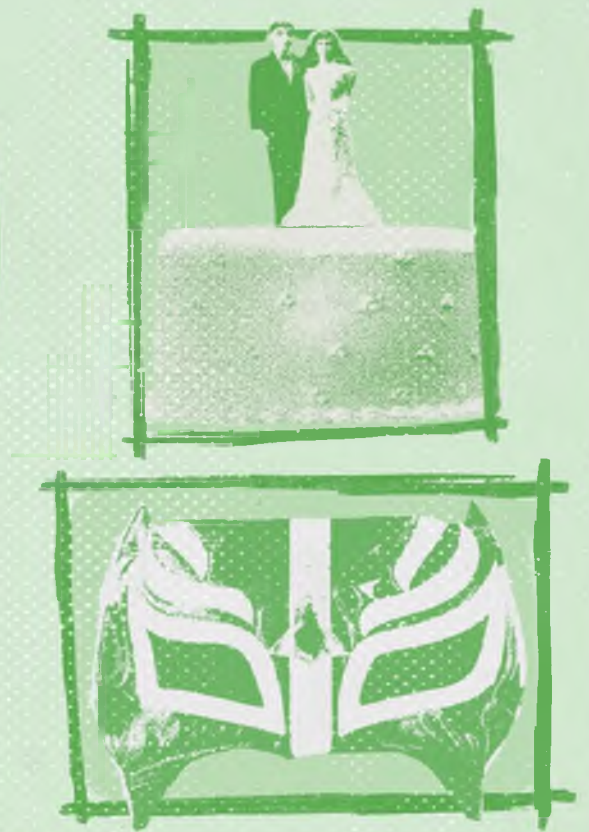
'Heartwarming, sensual and thoroughly addicting'

Ana Huang, *New York Times* bestselling author

WILD SIDE

ROSE HILL SERIES

SUNDAY TIMES BESTSELLING AUTHOR

ELSIE SILVER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Elsie Silver, *New York Times*'in en çok satan yazarlarından biri olup, küstah, seksi ve küçük kasaba romantizmini konu alan kitaplar yazmaktadır. Kanada'da doğup büyüyen yazar, iyi kitap erkek arkadaşlarını ve onları dize getiren güçlü kahramanları sever. Kitapları, şakacı bir üslup, gerilim ve yavaş yavaş tırmanan ve ani bir sonla biten bir hikaye vaat eder.

Web sitesi: elsiesilver.com

Facebook: [authorelsiesilver](https://www.facebook.com/authorelsiesilver)

Instagram: [@authorelsiesilver](https://www.instagram.com/authorelsiesilver)

ELSIE SILVER'IN DİĞER ESERLERİ

Chestnut Springs

Kusursuz

Kalpsiz

Güçsüz

Pervasız

Umutsuz

Rose Hill

Vahşi Aşk

Vahşi

Gözler

Vahşi

Taraf

WILD SIDE

ELSIE SILVER

X

PIAT KUS

PIATKUS

İlk olarak 2025 yılında Bloom Books tarafından
ABD'de yayınlanmıştır, Sourcebooks'un bir imtiyazıdır.
2025 yılında Piatkus tarafından Büyük Britanya'da
yayınlandı. Telif hakkı © 2025 Elsie Silver

Yazarın manevi hakkı saklıdır.

*Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya
ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.*

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir
yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, ya da yayınlandığı biçimden farklı bir
ciltleme veya kapakla başka bir biçimde dolaşıma sokulamaz ve bu koşul dahil olmak üzere benzer bir
koşul sonraki alıcıya dayatılmadan dolaşıma sokulamaz.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British
Library'den temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-44166-5

Piatkus

Bir imtiyaz

Little, Brown Book Group

Carmelite House

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

EEA'daki yetkili temsilci

Hachette Ireland

8 Castlecourt Centre

Dublin 15, D15 XTP3, İrlanda

(e-posta: info@hbgi.ie)

Bir Hachette UK Şirketi www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı](#)
[Okuyucu Notu](#)

[Bölüm 1: Rhys Bölüm](#)
[2: Tabitha Bölüm 3:](#)
[Tabitha Bölüm 4: Rhys](#)
[Bölüm 5: Tabitha](#)
[Bölüm 6: Rhys Bölüm](#)
[7: Tabitha Bölüm 8:](#)
[Rhys Bölüm 9: Tabitha](#)
[Bölüm 10: Rhys](#)
[Bölüm 11: Rhys](#)
[Bölüm 12: Tabitha](#)
[Bölüm 13: Tabitha](#)
[Bölüm 14: Rhys](#)
[Bölüm 15: Tabitha](#)
[Bölüm 16: Rhys](#)
[Bölüm 17: Tabitha](#)
[Bölüm 18: Rhys](#)
[Bölüm 19: Tabitha](#)
[Bölüm 20: Rhys](#)
[Bölüm 21: Tabitha](#)
[Bölüm 22: Rhys](#)
[Bölüm 23: Tabitha](#)
[Bölüm 24: Tabitha](#)
[Bölüm 25: Rhys](#)
[Bölüm 26: Tabitha](#)
[Bölüm 27: Rhys](#)
[Bölüm 28: Tabitha](#)

[Bölüm 29: Rhys](#)
[Bölüm 30: Tabitha](#)
[Bölüm 31: Tabitha](#)
[Bölüm 32: Rhys](#)
[Bölüm 33: Rhys](#)
[Bölüm 34: Tabitha](#)
[Bölüm 35: Rhys](#)
[Bölüm 36: Tabitha](#)
[Bölüm 37: Rhys](#)
[Bölüm 38: Tabitha](#)
[Bölüm 39: Rhys](#)
[Bölüm 40: Tabitha](#)
[Bölüm 41: Rhys](#)
[Bölüm 42: Tabitha](#)
[Bölüm 43: Rhys](#)
[Bölüm 44: Tabitha](#)
[Bölüm 45: Rhys](#)
[Bölüm 46: Tabitha](#)
[Bölüm 47: Rhys](#)
[Bölüm 48: Rhys](#)
[Bölüm 49: Tabitha](#)

[Epilog: Rhys](#)

[Rose Hill Serisinin Bir Sonraki Kitabı *Wild Card*: Bash'a Göz Atmak İçin](#)

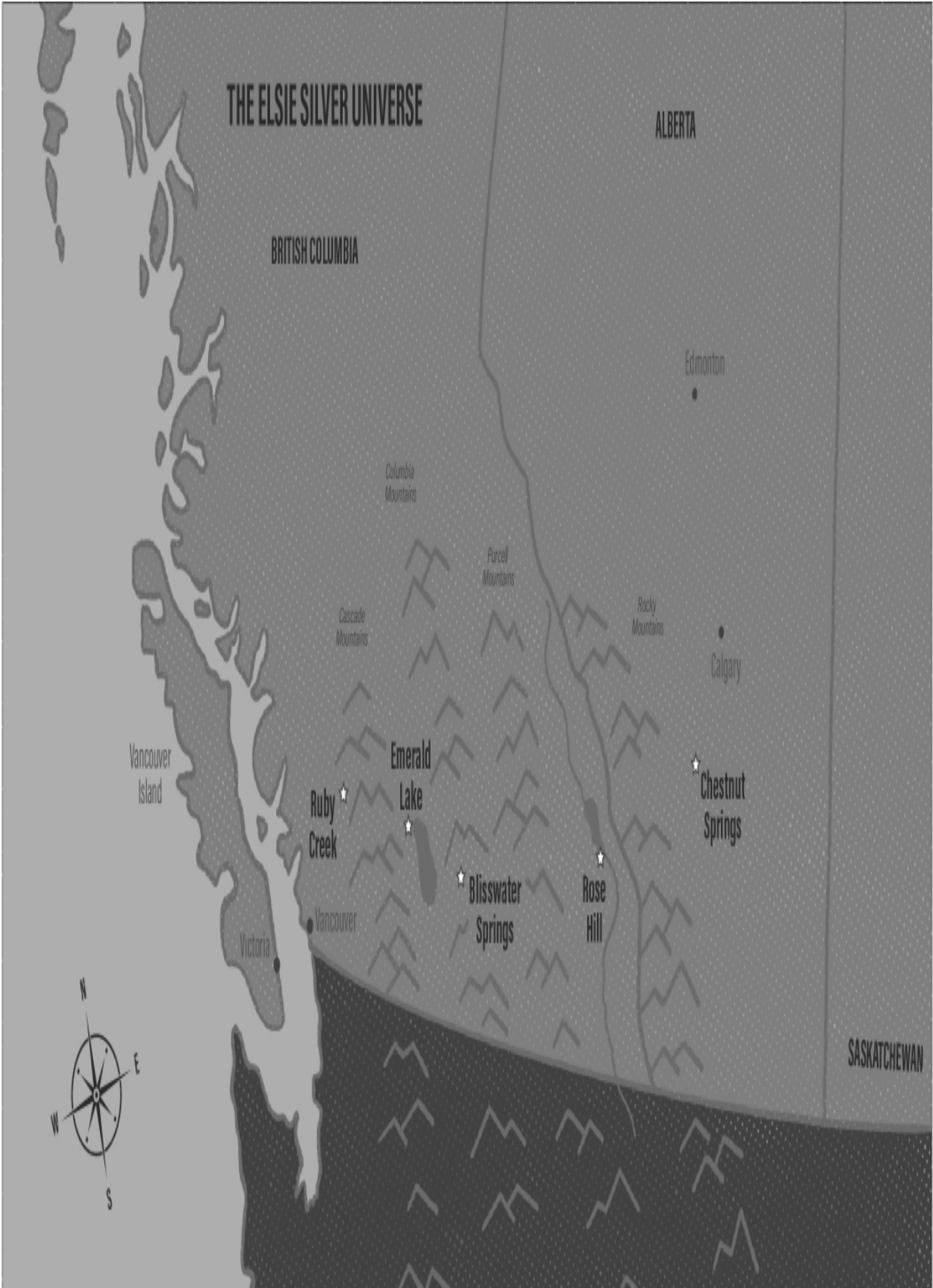
[Okumaya Devam Edin](#)

[Teşekkür](#)

[Elsie Silver'dan doyamıyor musunuz?](#)

Birini mükemmel olduğu için değil, tüm gri tonlarında güzelliği bulabildiğiniz için seven herkese.

Ve Penny (16) ve Twiggy (14) için. Benimle birlikte büyüyen iki tatlı köpek arkadaşım. Her şeyde yanımdaydılar: üniversite, evlilik, bebek. On bir kitap ve bu kitabın yarısını yazarken de ayaklarımın dibinde kıvrılmış olarak uyudular. Köpeklerin kısa bir süre için en iyi arkadaşınız olduğunu, ama sizin onların tüm hayatı boyunca en iyi arkadaşı olduğunuzu söylerler... ve ben bunun beni çok şanslı yaptığını düşünüyorum.

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta bağımlılık (tartışılan), uyuşturucu kullanımı (sayfa dışı), aşırı dozda ölüm (sayfa dışı) ve çocuk refahı, istismar/ihmal (sayfa dışı) temalarına atıfta bulunmaktadır. Bu konuları hak ettikleri özen ve dikkatle ele aldığımı umuyorum.

OKUYUCU NOTU

Ben avukat değilim, ancak bu kitapta bahsedilen hukuki konularda bir avukata danıştım. Hikayenin akışı için bazı özgürlükler kullanılmıştır.

Bu kitaptaki temaların hak ettikleri özenle ele alındığından emin olmak için, yazma süreci boyunca bir klinik terapist erken okuyucu ve danışman olarak görevlendirilmiştir.

BÖLÜM 1

Rhys

ZİLİ DUYUYORUM. VE DUYMUŞ GİBİ DAVRANIYORUM. SATMAYA ÇALIŞTIKLARI ŞEYİ İSTEMİYORUM.

satmak istediklerini istemiyorum.

Bu yüzden izleyeceğim TV programlarının seçeneklerini gezmeye devam ediyorum. Hiçbiri ilgimi çekmiyor. *Ted Lasso* beni moral bozukluğuna sürükledi ve sakatlığımdan dolayı egzersiz yapamıyorum, bu da beni sıkıyor.

Şimdi kapı üç kez güçlü bir şekilde çalındı. Ve ben hala cevap vermek istemiyorum. Buraya yalnız kalmak için geldim, bu yüzden duymamış gibi yapıyorum. Kapı kapı dolaşan insanlar sonunda hep giderler.

Ama bu kişi öyle değil.

Şimdi beş kez kapıyı çalıyor.

Sini r lenerek ayağa kalkıyorum ve dizimdeki keskin ağrıyı görmezden gelerek açık oturma odasından geçiyorum.

"Ne olursa olsun, ilgilenmiyorum..." Ön kapıyı açtım, ama karşımda kimse yoktu. Sadece ön caddeyi net bir şekilde görebiliyordum.

"Merhaba. Ben Tabitha." Kararlı ses altımdan geliyor ve sesi takip etmek için başımı eğiyorum. "Rhys, değil mi?"

Kapımın önünde bir kadın duruyor. Koyu renkli, neredeyse siyah saçları var. Oniks rengi kaşları, kalın kirpiklerle çevrili dar çikolata rengi gözlerini çerçeveleyiyor. Boyu kısa – benim yanımda çoğu insan öyledir – ama duruşunda bir şey var ki onu uzun boylu hissettiriyor.

Karizması var.

Ben hiçbir şey söylemiyorum ama o yine de elini uzatıp benimkini sıkıyor. Kaba davranmak istemediğim için ona bakıyorum ama aynı zamanda ne istediğini merak ediyorum. Burası benim sığınağım. Kanada'da kimse beni tanımıyor.

Emerald Lake'deyken kimse beni rahatsız etmez. Ve ben de böyle olmasını seviyorum.

"Merhaba? Selam?" Elini tekrar sallayarak, burada durup ona bakıp tek bir hareket bile yapmadığımı hatırlatıyor. "İngilizce ana dilin değilse, ben biraz Fransızca biliyorum. Aksi takdirde, çevirmek için telefonumu çıkarırım."

Dudaklarımı düzleştirip, elimi uzatarak onun küçük elini kavradım. "İngilizce biliyorum," diye mırıldandım ve gözlerine bir kez daha baktım. "Sadece kimseyi beklemiyordum."

Elimi sıkarken avuçlarındaki nasırları hissedebiliyorum. Sertçe. Gerçek, düzgün, samimi bir el sıkışma. "Sürprizleri kim sevmez ki, değil mi?"

"Ben. Sürprizleri sevmem." Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve beni değerlendiriyor gibi hissediyorum. Değeri ölçüyor. Ne için, hiç bilmiyorum.

Bu noktada, gelenek gereği gereğinden fazla uzamış olsa da, birbirimize bakmaya ve sıkıca el sıkışmaya devam ediyoruz.

"Peki, sürpriz!" diye aniden duyurur. "Ben yeni kiracınızın kız kardeşiyim ve şu anda onun taşınmasına yardım ediyorum. O dışarıdayken sizinle konuşmam gerekiyor."

Elini bırakıp gözlerimi kırpiyorum. Ses tonu, başımın belada olduğunu hissettiriyor. Tek istediğim, komşumun göze batmayan biri olması ve ben uzaktayken evi bakmasıydı. Şimdi ise kapımın önünde, beni sorguya çekmeye hazır gibi görünen küçük bir terörist var.

"Beni içeri davet et. Konuşmamızı yapalım, sonra yoluma devam edeyim." Şimdi gülümsüyor.

Ve bu gülümseme göz kamaştırıcı. Utangaç ya da çekingen değil. Bu bir silah ve o, bana karşı bu silahı kullanarak ne yaptığını çok iyi biliyor.

Önceden, kapıma rastgele gelen insanlara karşı her zaman şüpheci olduğum için sessizdim. Şimdi ise beynim kısa devre yaptığı ve gözlerim dolaştığı için sessizim. Parlak koyu saçları, bronz teni ve kalçalarının kadınsı kıvrımları üzerinde dolaşıyor.

Evet. Yeni kiracımın kız kardeşi Tabitha çok seksi, sanki bodrumumda cesetler gömülü olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve sert bir el sıkışması var.

Garip bir şekilde, bu durum hoşuma gidiyor.

Bu yüzden kenara çekilip onu içeri davet ediyorum.

Bir an için yumuşadı, asit yıkamalı kot pantolonuna sinirli bir şekilde avuçlarını silerken, dolgun dudaklarında rahatlamış bir gülümseme belirdi. Çenesini eğdi ve sessizce "Teşekkürler" diyerek girişe adım attı.

Kapıyı kapatıp onu mutfığa davet etmeden önce başımı sallıyorum. A-çerçevesinin bu tarafındaki pencereler göle bakıyor.

Manzara muhteşem ve onu hayranlıkla seyretmek için durduğunu ona suçlayamam. "Çok güzel."

Onu bir an izlerim, gözlerim onun profilini gizlemeye çalışmadan ilgiyle takip eder. Omuzları dik, dolgun dudakları hafifçe aralıktır. "Öyle."

Bakışlarım onun dudaklarında takılıyor. Kurnaz bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor ve kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. O da benim bakışımı aynı şekilde açıkça karşılıyor.

"Az konuşan bir adamsın, ha?"

"Sanırım," diye cevap veriyorum ve sırtımı dönerek buzdolabını açıyorum. "İçecek bir şey?"

"Hayır. Uzun sürmez." Adadaki tabureyi çekerek oturduğunda sesinde eğlence duyabiliyorum.

Bir kutu soda çıkarır ve açarım, arkamdaki tezgaha yaslanarak ona dönerim. Ellerini kavuşturmuş, parmaklarını birbirine geçirmiş ve dudaklarını sıkıca kapatmıştır.

"Ee..." Sözü yarım kalır ve ben beklerim.

Ve beklerim.

Köpüklü suyumu rahatça yudumlayıp yanımdaki tezgahın üzerine koydum.

Bana bakmaya devam ediyor ve gözlerinin değiştiğinin farkındayım.

"Peki," diyorum, dudaklarımı hafifçe kıvrarak.

Burnunu çeker ve dikleşir, gözleri yana kayar ve geri döner. "Sadece açıkça söyleyeceğim. Erika'nın hayatı kolay geçmedi. Onun hikayelerini paylaşmak bana düşmez. Sadece onun ve oğlu Milo'nun burada güvende olacağını bilmem gerekiyor."

Hafifçe hareket ettim. "Tamam. Ana üssüm ülke dışında ve ben sadece ara sıra buradayım. Ama alarm sistemi var."

"Benim kastettiğim türden bir güvenlik değil." Dişleriyle alt dudağını ısırıktan sonra iç geçirdi. "Dinle, haddimi aştığımı biliyorum, ama kardeşim nihayet iyi bir yerde ve ne yapıp ne yapmayacağını bilmiyorum... Of." Kadın saçlarını sinirli bir şekilde eliyle taradı. "Bunu sorduğum için kendimden nefret ediyorum ve o beni öldürür, ama... Tylenol'dan daha güçlü bir ilacın varsa, lütfen kimsenin şüphelenmeyeceği bir yere koyabilir misin?"

Kaşlarım düşer ve öne doğru eğilirim. "Ne?"

"Reçeteli ilaçlar. Onun bu ilaçlara erişemeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"O benimle değil, yan komşumda yaşayacak."

Tabitha omuz silkiyor ve yine başka yere bakıyor. "O çekici ve güzel ve sonunda hayatına yeniden kavuştu. Asla asla deme."

Bu kadın, yeni kiracıma karşı bir niyetim olduğunu düşünüyorsa, benim güven sorunlarımın ne kadar derin olduğunu hiç bilmiyor. "Kız kardeşini takip etmeyi düşünmüyorum."

O irkilir ama tereddüt etmeden gözlerimin içine bakarak, "Bu plan tek taraflı olabilir," der.

"Sen..." Ne diyeceğimi bilemeden sözümü yarıda kesiyorum. Hayatımda hiç bu kadar tuhaf bir konuşma yapmamıştım.

"İki gündür senin hakkında coşkuyla konuşan, meraklı ve aşırı koruyucu bir kız kardeş gibi davranıyorum. Beni anlıyorsan başını salla, bu konuyu bir daha asla konuşmayacağımız konusunda anlaşabiliriz."

Erika'ya evi ilk gösterdiğimde onunla belki otuz dakika kadar vakit geçirdim. Anahtarları verip oğlunu tanıdığımda da birkaç dakika daha. Posta işlerini, bahçeyi ve bahçeleri yönetme konusunda anlayışlı görünüyordu. Hoş biriydi. Tamam, gerçekten hoş biriydi.

Çok mu iyi?

Ve çocuğu da sevimliydi.

Ama kafam kesinlikle *o yöne* gitmedi.

Yine de başımı sallıyorum.

Tabitha'nın avucuyla granit tezgahı vurur ve yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirir. "Mükemmel. Harika. İyi konuşma oldu." Tabureden kayar, ama önce mekana özlemle bir kez daha bakar. "Bu mutfak çok güzel. Manzaralı bir yerde yemek pişirmekten daha güzel bir şey yok."

"Yemek yapmayı sever misin?"

Yumuşak bir gülümseme dudaklarına konuyor. "Öyle de denebilir."

Adayı geçip, sert ahşap zeminlerde yürüyerek, onun kaosu ve öngörülemezliğine çekiliyorum. Ama o çoktan kapıya doğru yürümeye başlamış.

İçeri girdiğinde yaptığı gibi dışarı çıkıyor. Kendinden emin ve doğrudan ama aynı zamanda... tereddütlü.

Öyle de denebilir.

Bu cevapta satır aralarında ne yazdığını merak etmeme neden oluyor.

Bu karşılaşma, kız kardeşinin hikayesini de merak etmeme neden oluyor. "Onun için endişelenmeli miyim? Kız kardeşin için. Kiracı olarak?"

Sandaletlerinin ucunda durduktan sonra, dikleşip bir kez daha bana dönüyor. Akşam güneşi, ön kapıyı çevreleyen pencerelerden içeri süzülüyor ve yüz hatlarını sıcak bir ışıkla aydınlatıyor. Yanakları pembe bir renk alıyor, sanki buraya dalıp fazla paylaşım yaptığı için utanmış gibi. Karıştığı için.

"O, lisede voleybol oynarken sakatlanan ve almaması gereken bir ilaç reçete edilen bir kız. Morolini çok bozdu. Gerçekten çok bozdu. Ama şimdi sağlıklı. Yardım aldı. Yemin ederim. O iyi bir anne. Ve iyi bir kiracı olacak. Söz veriyorum."

Gözlerinde bir yalvarış var. Çenesinde bir kararlılık. Ve tüm bunların altında, ben geri çevirmek için çok yumuşak biriyim. Eğer bu kadar çaresizce yardıma ihtiyacı varsa, ben ona yardım edebilirim.

"Tamam." Çenemi eğip ellerimi gri eşofmanımın ceplerine sokuyorum. Hepimiz zor dönemler geçiririz. Tanımadığım bir kadının başına bunu vurmak bana yakışmaz.

"Ama..."

Yavaşça başımı kaldırıyorum, o "ama" kelimesinin sesini hiç sevmedim.

"Eğer - ve bu büyük bir 'eğer' - eğer kirayı ödeyemez hale gelirse, lütfen beni arar mısın? Gündüz, gece, ne zaman olursa olsun. Onun güvenli bir yerde olmasını istiyorum. Başını sokacak bir evi olmasını istiyorum. Milo'nun mutlu ve güvende olmasını istiyorum. Gerekirse ben öderim."

Arka cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. Biraz fazla hevesle uzandım.

Parmaklarım kartı kavradı ve üzerinde *Bighorn Bistro* yazdığını görebiliyordum, ama çekmeye çalıştığımda o bırakmadı.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve içinde yanan öfkeyi görebilirim. Diğer elini kaldırır, küçük parmağını uzatır. "Küçük parmak yemini."

"Küçük parmak yemini mi?"

Bu karşılaşma gittikçe garipleşiyor.

"Evet. Bir sorun olursa beni arayacağına küçük parmağınla yemin et."

Derin bir kahkaha atarak küçük parmağını kaldırıyorum. "Bunların yasal olarak bağlayıcı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Parmakları benim parmağımı kavrarken, gözleri ok gibi bana doğru bakıyor. "Biliyorum, ama sadece tam bir pislik küçük parmak sözünü bozar."

Kadın çok ciddi. Ve ben onu reddedemeyecek kadar dengesizim.

"Küçük parmak sözü veriyorum," diye cevap veriyorum sert bir sesle.

Sözümün doğruluğunu değerlendirircesine bir an beni izler. Sonra başını sallar ve uzaklaşır. Tek kelime etmeden ön kapıyı açar ve evimden çıkar. Ben ise kolumu kapı çerçevesine dayayarak orada durur, o konuşmayı kafamda oturtmaya çalışırım.

O kadını.

Ön bahçedeki yürüyüş yolunda ilerleyen, omzunun üzerinden geriye dönüp bakan kadın.

Birkaç saniye boyunca, onun bakışlarını yakalarım. Ya da o benim bakışlarımı yakalar. Dürüst olmak gerekirse, hangisi olduğu umurumda değil.

Genelde fazla dikkat çekmemek için elimden geleni yaptığımı biliyorum.

Ama onun bana bakışları beni rahatsız etmiyor.

BÖLÜM 2

Tabitha

İKİ YIL SONRA...

ÖNÜMDEKİ SARI KAPI BÖYLE BİR GÜN İÇİN

Anahtar deliğinin yanındaki çizikler, ellerin dolu olduğu ve kapıyı açmak için aceleyle yapılan girişimlerin hikayesini anlatıyor. Alt kısımda kanarya sarısı renginin üzerinde pembe bir leke var. Muhtemelen üzüm suyu kutusu yere düşmüş bir suç mahallinin tek kanıtı.

Milo üzüm suyunu
sever. Annesi de sever.
Seviyordu.

Erika üzüm suyunu severdi - geçmiş zaman.

Göz kapaklarımın arkasında bir sıcaklık hissediyorum ve gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırıyorum. Ağlamak bu işi başarmama yardımcı olmaz. Dün gece telefonu aldığımızdan beri etrafımdaki herkes ağlıyor. Ben de ağlayamam.

Başlarsam, nasıl duracağımı bilemeyeceğimden endişeleniyorum. O zaman işler yapılmayacak.

Ve şu anda benim işim bu.

Küçük oğluna bakmak. Ailemin acısını dindirmek. Restoranımı işletmek. İşleri halletmek.

Uyuşmak daha iyidir. Özellikle de morgdan yeni çıkmışken.

Bu yüzden ağlama isteğimi bir kenara itiyorum, sanki kendimi ileriye doğru sallayabileceğim gibi, birkaç kez ayak parmaklarımdan topuklarıma doğru yuvarlanıyorum.

Ölmüş kız kardeşimin terk edilmiş evine gidip eşyalarını toplamak için.

Oraya gitmem gerekiyor ama aynı zamanda oraya gitmekten de korkuyorum. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. Erika, beni kapısının önünde ellerimi ovuştururken görse çok eğlenirdi. Onun geride bıraktıklarıyla yüzleşemeyecek kadar korkak. Şu anda bir yerlerde beni gülümseyerek izlediğini sanıyorum.

Şu anda. Şöyle bir şey söylerdi: "*Az önce cesedimi teşhis ettin. Vampirizm etkisini göstermek için yirmi dakikadan fazla zamana ihtiyaç duyar.*"

Kendi uydurduğum şakaya gülüyorum.

O mükemmel değildi, ben de değilim, ama karanlık mizah anlayışı tam isabetliydi.

"Tamam Erika, gidiyorum. Gidiyorum," diye eğlenceli bir tonla mırıldanıyorum ve iki yıldır sakladığım yedek anahtarı çıkarıyorum.

Onun buraya taşınmasına yardım ettiğimde hazırlamıştım ve şimdiye kadar kullanmam gerekmemişti. Çoğunlukla onun iyi olduğunu düşündüğüm için. Bağımlılığın ömür boyu süren bir mücadele olduğunu hep biliyordum. Sadece onun dayanabildiğini düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Anahtarı soktuğumda kilit klik sesi çıkardı ve kolu tutup başparmağımı kola bastırdığımda kapı açıldı. Derin bir nefes alıp, güçlü bir koku olup olmadığını görmek için bekledim. Hiçbir şey gelmedi.

Yargılayıcı küçük sürtük.

Erika'nın benimle alay ettiğini duyabiliyorum, gün gibi açık. Nedense, bu hayali etkileşim bana bir rahatlık hissi veriyor. Çocukken, odasına girdiğim için beni öldürürdü. Onun kıyafetlerini veya makyaj malzemelerini ödünç almak her zaman kavga ile sonuçlanırdı.

Ama her zaman barıştık.

Karanlık bir kahkaha atıp başımı sallıyorum. "Tamam, korkak." Kapıyı iterek açarken kolumu düzeltiyorum. "Buradayım ve kıyafetlerini ve mücevherlerini alacağım, bu sefer yapabileceğin hiçbir şey yok."

Milo bir gün onun eşyalarını isteyecek. Onunla ilgili anıları olmasını istiyorum. Güzel anılar.

Bunu düşünerek, ayağımı nihayet yerden kaldırdım ve eve girmeye başladım.

Ama derin, uğursuz bir ses beni durdurur ve donakalırım. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve yavaşça kapıdan uzaklaşıyorum. Sonra gözlerim ona takılır.

Rhys.

Ev sahibi. Onu hiç düşünmeden evden atan kişi. Bir kez geç ödeme yaptı diye, benimle iletişime geçme zahmetine bile girmede. Bunun yerine, ona bir hafta içinde evi boşaltması için süre verdi.

Kızın başını sokacak bir yer bulmak için çılgınca koştururken, ben devreye girip Milo'yu aldım, böylece kız bölgedeki yeni evleri gezmeye odaklanabilecekti. Ama bunun yerine, kız

dönüşüm geçirdi.

Bu, onun ilk kez konut sorunu yaşadığı zaman değildi. Ailemiz onu evden attığında, aşırı içki içerek hastaneye kaldırılmış ve hayatta kalmak için mücadele etmişti. O günden beri bu durum onu dengesizleştirmişti. En kötüsü Milo'dan önceydi; ev arkadaşları tarafından evden atıldıktan sonra dibe vurmuştu.

Üç gün boyunca uykusuz kalarak Rose Hill'de onu çılgınca aradım. Hastanede. Yerel polis karakolunda. Yerel barınakta. Şehri terk eden köprünün altında. Ailemizin bize hep uzak durmamızı söylediği nehir kenarındaki kamp alanında. Bir keresinde onu kirli, ezilmiş ve arka sokakta çökmüş halde bulduğumda, bir daha asla onun o hale gelmesine izin vermeyeceğime kendime söz verdim.

Bu görüntü, zihnimden bir türlü silemediğim bir görüntü.

Ama bu sefer onu hiç bulamadım. Başka biri buldu. Onu tanımayan insanların evinin bodrumunda buldular. Kimse tanımadığı bir adamla geldiğinden bahsediliyordu. Onun partilerine nasıl katıldığı benim için hep bir sır olarak kalacak.

Benim için gizem olmayan şey ise, onu oraya koyan kişinin o *olduğu*. Rhys, onu kovarak onun kırılgan dengesini bozan kişidir. Sanki bir yer aramaya bile zahmet etmemiş gibiydi. Vazgeçmişti. Teslim olmuştu. Ve eğer bana söz verdiği gibi onun zorlandığını söyleseydi, belki hala burada olurdu.

Bir anda, ağlama isteğim yok oldu. Bunun yerine, ön bahçede duran, bana öfkeyle bakan iri yarı adamı öfkeliendirme isteği beni ele geçirdi.

Milo bana ihtiyaç duymuyor olsaydı, bu iri herifi çıplak ellerimle öldürür ve hayatımın amacını yerine getirdiğime inanarak kendimi hapse attırırdım.

Şimdilik, dişlerimi sıkıp, mümkün olduğunca az kelimeyle karşılık vererek ona dik dik bakmayı tercih ediyorum. "Uzun sürmez." Ablamın tüm eşyalarını toplamak için üç günüm var, sonra bir daha bu tanrının unuttuğu kasabaya ayak basmam gerekmeyecek.

Adam başını eğdi ve gevşek bir koyu renk saç teli alnına düştü. Saçları çok uzundu ve geriye taramak için biraz fazla ürün kullanmıştı, bu yüzden neredeyse ıslak gibi görünüyordu. Gözlerim onun geri kalanına bakmasın diye, o tek saç telinin ne kadar çirkin olduğuna odaklandım.

İnanılmaz geniş omuzlar, heybetli boy, tehlikeli derecede koyu gözler, ön kollarını kaplayan ve

bileklerinden tişörtünün oturduğu yere kadar uzanan siyah dövmeler. Dövmelerin başka nerelere uzandığını merak ediyorsun.

Evet, bu adamın her şeyi seks kokuyor.

Fiziksel olarak çekici olduğunu zaten biliyordum. Ama şimdi Erika'nın aşırı dozda uyuşturucu almasından dolayı olarak onun sorumlu olduğunu da biliyorum. Ve bunun için ondan nefret ediyorum.

"Oraya giremezsin." Sesinde tartışmaya yer yoktu. "Yasal olarak oraya girebilirim."

Kollarını kavuşturuyor, ancak pazılarının büyüklüğü nedeniyle bu hareket biraz rahatsız edici görünüyor. "Kira sözleşmesinde adın yok ve sana anahtar vermedim. Erika'nın da verdiğini sanmıyorum." Çenesinde bir tendon atıyor ve bakışlarındaki küçümseme öfkemi daha da artırıyor.

"Erika'nın yaptığını mı sanıyorsun?" Bu sözleri tekrar ediyorum ve dudaklarımdan çıkarken neredeyse gülüyorum. "Onun adına konuşuyormuş gibi davranarak çok cesursun."

"Bunu söyleyen kadın, az önce mücevherleri çalmak için içeri gireceğini açıklayan kadın.

İkimiz de onun seni orada istemediğini biliyoruz."

Ağzım açık kalır. Nasıl benim ve kız kardeşimin ilişkisini bildiğini iddia edebilir? "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kaleyi koruyan bir nöbetçi gibi dik duruyor. Bu beni öfkeliyor. Yaptığımız küçük parmak sözünü tutmadan onu kovduğunda bu sözleşmeye bağlılık duygusu neredeydi?

O anlaşma çocukça olabilir, ama benim için bir anlamı vardı.

O pisliğin yüzünde hiçbir ifade yok. Sesi tamamen düzgün. "Şaka yapmıyorum. O odaya girmek istiyorsan, Erika'nın iznini almalısın."

İnanamayan bir şekilde yüksek sesle gülerim ve ona başımı sallarım. "Tamam, madem artık Erika uzmanı sensin, ben burada beklerim, sen morga gidip ondan izin al."

Dağ gibi adam sanki ona tokat atmışım gibi irkildi, ama sonra titreyerek bir adım öne çıktı, gözleri etrafı tarıyordu. "Bir daha söyler misin?"

"Kız kardeşim öldü."

Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek kalbime bir yumruk gibi geldi. Sesim çatladı, ama devam ettim.

"Duygusal kapasitem tükenmiş durumda ve seninle konuşmak gibi bir isteğim de yok. Ben en yakın akrabasıyım, yani polisi arayıp beni buradan uzaklaştırmak istiyorsan" —sanki bir gösteriye kalabalığı davet eder gibi ön bahçeyi dramatik bir hareketle işaret ettim—"lütfen, buyur."

Bunun üzerine, dönüp eve dalıyorum. Kapıyı yüzüne çarpmak üzereyken, aniden karşımda beliriyor, üzerime çullanıyor, devasa eli kapıyı tutarak yüzüne çarpmasını engelliyor.

Vücudunun ısını hissedebiliyorum, duruşundaki tehdidi algılayabiliyorum ve saç ürünündeki tarçın kokusunu alabiliyorum.

"Peki ya Milo?" Sesi boğuk ve yemin ederim ki sert tonunda bir tehdit var. Hiç hoşuma gitmeyen bir tehdit.

Ama aynı zamanda küçük çocuk için duyduğu endişeyi de anlıyorum, çünkü ben de hissediyorum.

Keskin bir şekilde.

Gözlerimi onun gözlerine dikeyorum, onun sıkıntısı karşısında hem şaşkın hem de tedirginim.

Onun koyu renk irislerinde gördüğüm şey, fırtınaların kıyameti. Ateş ve kükürt. Ve benimkilerin de daha iyi olmadığına eminim. Bakışları yüzümü izlerken, nefretim her özelliğimi ele geçirmesine izin veriyorum, ona, ne kadar evin reisiymiş gibi ortalıkta dolaşsa da, ya da bu bölgesel gösteri neyse, pes etmeyeceğimi göstermek istiyorum.

Ona gitmesi için yeterli olacak kadar az bilgi vermeye karar verdim. "Milo mutlu ve güvende."

Adam yavaşça geri çekilirken yüzünde kısa bir rahatlama belirir.

Yumuşak bir an.

Saldırmam için mükemmel bir an.

"Söz veriyorum," diye alaycı bir şekilde ekliyorum. Ve sonra kapıyı suratına çarpıyorum.

BÖLÜM 3

Tabitha

AYAKLARIMI DİKKAT ÇEKEN BİR ŞEYLE UYANDIM, AMA KAFAM ÇOK SARIŞINDI
Bu his beni rahatsız ediyor. İnleyerek yanıma dönüyorum. Yatak alışılmadık derecede sert, ama hareket ettiğimde midemin ters dönmesi beni daha çok endişelendiriyor.

Bilincim biraz toparlanırken, yukarıdan derin bir "Hey" sesi geliyor. Farkındalık yavaşça içime sızıyor.

Kız kardeşimin eşyalarını kutulara koymak. Viski.

Çocukluk fotoğraflarımızı ortaya çıkarmak.

Daha fazla viski.

Onun sakladığı iyileşme paralarını bulmak. *İki yıldır temiz.* Daha fazla viski.

Matematiksel olarak, şu anda vücudumun en az yüzde on skotçtan oluşuyor olmalı. Geri kalan yüzde doksanı ise kendinden nefret.

Gözlerimi açıp beni süzen dağınık dağ adamını gördüğümde durum daha da kötüleşiyor. Koyu renkli kaşları, yüzündeki taş gibi sert ifadeyi daha da belirginleştiriyor.

Yan tarafa bakıyorum ve aslında yatakta olmadığımı fark ediyorum. Oturma odasındaki halının üzerinde sırt üstü yatıyorum, etrafım yarısı dolu karton kutularla çevrili. İlk gün paketlemeyi bir şekilde halletmiştim. Ama ikinci gün beni mahvetti.

Sanki bu onu bana bakmaktan alıkoyacakmış gibi yüzümü elimle kapattım. "Burada ne işin var?"

"Konuşmamız lazım."

"Kesinlikle olmaz." Kolumun kıvrımından yansıyan nefesimin kokusu, yere kusmak istememe neden oluyor.

Bu benim en iyi anım değil.

"Artık gidebilirsin. Teşekkürler. Hoşça kal," diye ekledim, çünkü Rhys kıpırdamamıştı ve sanırım çok iri ve aptal olduğu için reddedildiğini anlamamıştı.

"Hayır."

Kolumun üzerinden, iki uzun adım atıp, sanki burası onunmuş gibi kanepeye oturmasını izliyorum.

Tamam. Burası onun evi. Ama o... Bilmiyorum. Burada biraz fazla rahat görünüyor. İçeri dalıyor. Kız kardeşimin kanepesinde uzanıyor. Beni uyandırıyor.

Bu, onun burada zaman geçirdiğini düşündürüyor. Onunla. Kız kardeşim ondan, sanki onun yürüdüğü yeri taparcasına bahsediyordu, bu yüzden bu mantıklı geliyor. Ve bu, onun kız kardeşimi kovmasının ihanetini daha da kötüleştiriyor.

Ayağa kalktığımda başıma bir ağrı saplanır, ama onu görmezden gelirim. Onun yanında zayıf görünmeyi reddediyorum. Şeflerin egolarıyla dolu bir mutfakta kendimi tutabiliyorsam, bu pisliğin yanında da kendimi tutabilirim.

Derin ve düzenli nefes alıp, ona sırtımı dönüp, beni alay eden viski şişesinin bulunduğu mutfığa doğru yürüyorum. Rhys'in beni izlediğini hissedebildiğim için ellerimi sabit tutmaya çalışarak kendime bir bardak su dolduruyorum. Beni analiz ediyor.

Kendime onun iri ve aptal olduğunu söyleyebilirim, ama gözlerinin derinliklerinde zekayı görmek için birkaç saniye gözlerine dalmam yeter.

"Zor bir gece mi geçirdin?"

Su bardağına bakarak burun kıvırıyorum. Buna ihtiyacım olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda bunun hemen geri çıkma ihtimalinin çok yüksek olduğunu da biliyorum.

"Ölen kız kardeşimin eşyalarını topluyorum. Bunun eğlenceli ve kolay olması mı gerekiyor? Nasıl başa çıkmam gerektiği konusunda senin fikrini isteseydim, sorardım."

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum aldıktan sonra ona döndüm. Ağır omuzları öne eğilmiş, dirsekleri dizlerine dayalı, kocaman parmakları arasında beyaz kağıtlar sıkışmış.

Kalçamı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Ayrılma kısmı kafanı karıştırdı mı?"

"Çok açıktı. Sadece umursamıyorum."

"Ev sahipleri mülke girmeden önce yirmi dört saat önceden haber vermek zorundadır. Kiralama panosunun web sitesini kontrol ettim."

Çenesi titriyor. "Sen benim kiracım değilsin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Siktir git. Zaten yeterince moralim bozuk. Burada beni varlığınla işkence etmene gerek yok. Aslında, çok küstahsın."

bana yüzünü gösterme. Bugün işimi bitirip karanlık basmadan buradan gideceğim. Evin geri sana kalacak. Şimdi git.

"Cesur olan ben miyim? Bu senden çıkması çok komik. İki yıldır ziyaret etmedin ve *şimdi mi* endişeleniyorsun?"

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz geri çekildim. Satır aralarını okumam için başka bir kelime eklemesine gerek yoktu. Onun duygularını yorumladım.

Kendimi suçladım. Daha ilgili bir abla olsaydım Erika'nın hala hayatta olabileceği düşüncesi günlerdir beni işkence ediyordu. Rhys'in mahremiyetine değer verdiğini ve buraya gelmememi söylediğini hep bana söylerdi ve ben de

buna saygı duyuyordum. Merakımı bastırmaya çalıştım ve Onun hayatı üzerinde biraz olsun kontrol sahibi olmasını çok istiyordum.

Ama yine de sık sık görüşüyorduk. Ailesi onunla ilişkisini kesmiş olmasına rağmen, beni ziyaret etmek için Rose Hill'e geliyordu. Milo'ya sık sık bakıyordum ve bistrodaki çalışma programımı ona yardım etmek için ayarlamıştım, böylece küçük çocuğa tek başına bakmak zorunda kalmıyordu. Beş saatlik yol bizi durdurmuyordu.

Bir çocuk yetiştirmek için bir köy gerekir derler, ama Erika'nın buna ihtiyacı olmasına rağmen bir köyü yoktu. Ben de onun köyü oldum ve elimden geldiğince ona yardım ettim. O çocuğu kendi çocuğum gibi sevmeye başladım.

Ailem, onun için fazlasını yaptığımı söyleyip duruyor... ama daha fazlasını yapabilir miydim diye düşünmek beni sonsuza kadar rahatsız edecek.

Son birkaç seferinde Milo'yu almamı istediğinde, her zamankinden daha fazla sinirlenmiştim. Ayrıca yardımımı da giderek daha sık istiyordu.

Yorgundum. Aşırı çalışıyordum, bunalmıştım ve param azalmıştı. Kendimi kullanıldığını hissetmeye başlamıştım ve neden bu kadar sık bana ihtiyaç duyduğunu sorgulamaya başlamıştım. *Bir şeylerin* ters gittiğini sezmiştim... ama bunu çok derinlemesine araştırmamıştım.

Gözlerim yanıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Çık dışarı."

Rhys bakışlarını indirme nezaketini gösteriyor, ama ben onun bakışlarını takip ediyorum ve parmaklarından sarkan kağıtlarla oynarken ellerindeki tendonların gerildiğini izliyorum. "Yapamam. Bunları sana vermem lazım. Ve Milo'nun nerede olduğunu bilmem lazım."

Milo'yu ne pahasına olursa olsun koruyacağımı bilerek sinirleniyorum. Her zaman korudum. Her zaman koruyacağım. "Hiçbir şey bilmen gerekmiyor..."

"Bu Erika'nın vasiyetinin bir kopyası."

Şimdi gözlerimi deviriyorum. Kız kardeşimi seviyorum, ama onun vasiyetname yazması fikri gerçekten saçma. Ne zaman bu konuyu açsam, bana ölmeyi planlamadığını söylerdi

. O birçok şeydi, ama planlayıcı değildi. "Saçmalık."

Ne tuhaf bir gösteriş. Bir yudum daha su içip, bardağı tezgaha geri koyarken başımı sallıyorum.

Saniyeler garip bir sessizlik içinde uzuyor ve Rhys hiçbir şey söylemiyor. Ne kadar az konuşursa, ben o kadar endişeleniyorum.

Mide bulantısı hissediyorum, ama bunun sudan kaynaklanmadığını anlıyorum. Onun ağzından çıkacak olan şeyden kaynaklanıyor.

"Ben Milo'nun yasal vasisiyim. Her şey burada yazılı. İmzalı."

Kağıtları sanki bir kanıtmış gibi uzatır. Sanki yeğenim üzerinde bir hakkı varmış gibi. Üç yıldır yetiştirmesine yardım ettiğim yeğenim.

Bu acımasız bir şaka. Öyle olmalı. Bu adam benimle dalga geçiyor. Öyle olmalı. Dudaklarımdan kaba bir alaycı söz dökülüyor. "Siktir git."

Rhys'in yüzü ifadesiz kalır. Sadece bana bakar ve soğukkanlı, etkilenmemiş tavrı beni daha da öfkeliendirir. Buruşuk tişörtüm ve iki gündür giydiğim taytımla odanın diğer ucuna koşar ve onunla yüz yüze gelirim.

Öfkeli ve olgunlaşmamış bir anda, onun beni uyandırmak için yaptığı gibi, çoraplı ayağımla onun çıplak ayağına tekme atıyorum.

Ama daha sert.

O hiç tereddüt etmez. Sadece başını geriye eğip, koyu renkli gözleriyle benim gözlerime bakar. Gözleri meydan okumayla doludur. Taş gibi serttir.

"Dinle, pislik. Bu çok iğrenç bir şaka. Sence bu komik mi? Ben yıkılmış durumdayım. Ablamı yeni kaybettim ve sen buraya gelip benimle miras oyunları mı oynuyorsun?" Kağıtları elinden alıyorum. Kağıtların buruşma sesi, odadaki tek ses, benim ağır nefeslerim dışında.

"Gerçekten yıkılmış mısın? Tam tersi gibi görünüyor."

Boğazımdan acı dolu bir inilti çıkar. Ses, çocukken ağaçtan düştüğünde çıkardığın sese benziyor. Kemiklerin sert zemine çarptığında ciğerlerindeki tüm hava dışarı çıkıyor.

Onun sözlerinin etkisi de aynı. "Onu tanı mıyorsun bile."

"Aslında tanıyorum." Bakışları gözlerim arasında gidip geliyor, bir tepki arıyor. Sanki beni incitmek istiyormuş gibi.

Aniden anlıyorum. "Sen... sen onunla birlikte miydin? Bana hiç söylemedi." Sonra öfke kaplıyor beni, onu attığını öğrenince. "Onunla yattın ve sonra onu mahvettin mi?"

Kaşları çatılır ve kırılmış gibi görünür. "Biz... biz..."

"Sen beni tanımıyorsun." Onu kesiyorum, öfkeden onun düzgün dudaklarından çıkacak başka bir kelimeyi dinleyemiyorum. Onu bir zamanlar çekici bulduğum düşüncesi mide bulantımı daha da artırıyor. "Beni hiç tanımıyorsun. Erika ile ne kadar yakın olduğumuzu hiç bilmiyorsun. Ya da kız kardeşimi korumak için yaptıklarımı. Onun tarafında olmak için mahvettiğim ilişkilerimi. Onun tedavisi için girdiğim borçları. Onun biraz rahatlaması için o küçük çocuğa bakarken kaybettiğim uykularımı."

Kağıtları alıp odanın diğer ucuna fırlattığımda baştan aşağı titriyorum. Kağıtlar havada süzülüp dağılıyor, ama Rhys ve ben birbirimize kilitlenmiş durumdayız. "Kız kardeşimi *seviyorum* ve burada durup senin aksini ima etmeni dinlemek, açıkçası, onun ölümünün acısından neredeyse daha kötü. Özellikle de bu *senin* hatan olduğu için. Onu evden atmasaydın, o sokaklarda o pislige geri dönmezdi."

"Ben..."

"Hayır. Kes sesini. O küçük çocuk mu? O *benim*. Ondan geriye kalan tek şey. O yüzden saçma sapan sözleşmeni al ve siktir git. Şimdi defol. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Rhys'in çenesindeki tendon gerildi, sanki gerçeği söyleyerek onu kızdırmışım gibi. Ve o ayağa kalktığında, güç dengesi dramatik bir şekilde değişmiş olsa da, geri adım atmadım. Bir erkeğin göğüs kafesine zar zor ulaşıyorsan, heybetli görünmek zor.

Özellikle de bu adamın yaydığı türden bir güç sergileyen birinin karşısında.

Ama umurumda değil. Kararlı duruyorum — kollarımı kavuşturmuş, gözlerimi kısmış, burun deliklerimi genişletmiş.

Beni geçmek için yanımdan dolaşıyor, ama çok geniş olduğu için temastan tamamen kaçınamıyor. Kolunun üst kısmı omzuma değiyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor. Bu tepkinin tamamen tiksinti olduğunu kendime söylüyorum. Çünkü ona ilgi duymak en büyük ihanet olurdu.

Sert hareketlerle uzaklaşıyor, başı dik, gözlerim vücudunda dolaşıyor. Kaslı vücudu, ayaklarını sade siyah Vans ayakkabılara sokarken tek bir suçluluk belirtisi göstermiyor.

"Hâlâ gazeteleri okumalısın, Tabitha," diyor omzunun üzerinden bakmadan önce.

Kapı kapanır kapanmaz, kağıt parçalarına koşar ve onlarla birlikte yere çöküyorum. Onları topluyorum ve gözlerim satırları hızla tarıyor. Kız kardeşimin imzasının tam şekline sahip mavi mürekkep, basit ama

son, siyah şeridin üzerinde akıyor. Parmak uçlarımla oradaki girintiye dokunuyorum, bu bağlantının tadını çıkarıyorum. Onun, benim şu anda dokunduğum yere dokunduğunu bilmek.

Ama sonra bu sözleşmenin gerçekliği kafama dank ediyor.

Beni tuvalete koşturur ve midem bulanırken kendimi tuvaletin önüne atarım.

Ve bunun nedeni viski değil.

Çünkü vasiyetname çok gerçekçi görünüyor.

BÖLÜM 4

Rhys

ERİKA'NIN KIZ KARDEŞİNİN DUYGUSAL eşyalarını U-

Omuzları çökmüş ve yüzü solgun bir şekilde sürünüyordu. Onu, yerel bir kadın sığınma evinin kapısını açıp, geride kalan mobilyaları götürmelerine izin verirken gördüm. Sonra, dubleksi ayıran ince duvardan, kendine "Ağlamak hiçbir şeyi çözmez, kendini topla" dediğini duydum.

Ve üç gün önce gittiğinden beri, kendimi bir insan çöp yığını gibi hissediyorum. Sadece Erika'nın ölümünün şok edici haberi yüzünden değil. Aynı zamanda onun kız kardeşine karşı çok kötü davrandığım için de.

Tabitha Garrison kapıma geldiğinde, Erika'nın söylediği kadar sorunlu birisi olduğuna emindim.

Ama şimdi? Onu izledikten sonra?

Bu kadın, kalp kırıklığının vücut bulmuş hali ve ben hiçbir şeye ikna olmadım.

Bu yüzden avukatım Tabitha'nın Rose Hill'de Milo'yu görmemizi istediğini söylediğinde, isteksizce kabul ettim. Yine de, sürpriz unsurunu kullanmaya karar verdim ve durumu *gerçekçi* bir şekilde değerlendirebilmek için habersizce oraya gittim.

Ebeveynlerim olmadan, ailem olmadan büyümek nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve kendi gözlerimle durumu görmeden bir çocuğu akrabalarından ayırmamın vicdanen doğru olmadığını biliyorum.

Ama Erika'nın Milo'nun benimle kalmasını istediğini de biliyorum, bu onu Florida'daki evime geri götürmek anlamına gelse bile.

İşte bu yüzden Rose Hill adında küçük bir kasabaya doğru yola çıktım. İşte bu yüzden tüm bunları yapıyorum.

Milo için.

Koyu renkli büyük bukleleri ve daha da büyük mavi gözleri olan küçük çocuk. Bana kendimi biraz fazla hatırlatıyor – tüm durumu

benimkine çok benziyor.

Navigasyon cihazım "Hedefiniz sağda ileride" diye sesleniyor, ben de fren pedalına basarak hızımı kesiyorum. Tabitha'nın evine doğruca gitmek istemiyorum. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Etrafıma bakıp ortamı tanımak istiyorum.

Buraya Milo'nun kalması için neden kötü bir yer olduğunu araştırmak için gelmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama yolculuk hiç de kötü geçmedi. Aslında, şehir merkezi gerçekten çok çekici. Emerald Lake'e göre daha sakin, daha az gösterişli ve daha az göz alıcı.

Burası, yukarıda sivri, kayalık zirvelerin gölgesinde, aşağıda durgun, koyu mavi gölün etrafında kurulmuş gerçek bir dağ kasabası. Engabeli ve vahşi bir yer ve eminim kışın bir ton kar yağıyordur. Haziran ayında bile, arabamdan indiğimde esen rüzgarda hafif bir soğukluk hissediyorum.

Kamyonetimin arka kapısını açıp yıpranmış kot ceketimi alıyorum, gerekli olup olmadığını düşünerek. Sonunda, sıcaklığın onu giymeyi gerektirecek kadar düşük olduğunu kendime mantıklı bir şekilde açıklıyorum.

İçten içe, Tabitha'nın evine yarım blok yürümeyi, rahatsız edici bir durumla yüzleşmeyi ertelediğimi biliyorum.

Kendi kendime homurdanıp başımı sallıyorum, sonra anahtarlığımdaki kilit düğmesine basıp arkanı dönüp yürümeye başlıyorum. Sokağın iki yanını ağaçlar çevreliyor, taze yaprakları canlı bir yeşil renkte. Ayaklarımın altındaki kaldırımda zamanın izleri, köklerin yüzeyi deldiği yerlerde tuhaf kırık parçalar görünüyor. Mahalle yeni değil, ama yerleşik. Sevilen bir yer.

Sokaktaki her ev gurur ve özenin izlerini taşıyor ve bu da Tabitha'nın evinin de aynı özenle bakılıp bakılmadığını merak etmeme neden oluyor. Erika'nın bana anlattığı kadar takıntılı bir şekilde çalışan bir kadın, diğerleri kadar titiz bir bahçeye bakacak zamanı olabilir mi?

Kız kardeşine zaman ayıramıyorsa, bu tür şeylere de zaman ayıramazdı.

Mülkü görmeden önce, onu duyabiliyorum. *Onu* duyabiliyorum.

Ses kulaklarıma ulaştığında, göğsümde sert bir darbe hissediyorum ve boğazım duygularla doluyor.

Kahkaha.

Küçük bir çocuğun ve bir kadının. Biri daha derin ve boğuk, diğeri ise tiz bir kıkırdama. Ve bu kıkırdama bana çok tanıdık geliyor.

Çünkü o da benimle birlikte böyle gülüyor.

Kadının kahkahası, iyi günlerinde Erika'nınkine çok benziyor ve bu anı, hiç düşünmeden sesin geldiği yere doğru ilerlememi sağlıyor.

Sadece birkaç adım atmam yeterli oldu. Tabitha ve Milo, bakımlı bir bahçenin çimlerinde, büyük bir ağacın dibinde duruyorlardı. Arkaları, geniş bir ön verandası ve büyük pencereleri olan şirin bir zanaatkar tarzı ev. Beyaz dış cephe kaplaması ve terastan çatıya uzanan tuğla sütunlar, buraya eski dünyanın cazibesini katıyor. Ön kapı, veranda mobilyalarındaki desenli minderler ve mülkü çevreleyen titizlikle kesilmiş çitlerle uyumlu, parlak elma yeşili renkte boyanmış.

Tabitha bahçesini gayet iyi idare edebiliyor gibi görünüyor.

Dikkatimi tekrar ona çeviriyorum. Ağacın dibinde diz çökmüş, yeğenine alçak ve sakın bir sesle konuşuyor. Elini kaldırdığında, parlak sarı ve siyah çizgili bir tırtılın avucunda yavaşça ilerlediğini görüyorum.

"Yine!" Milo heyecanlı bir sesle tekrarlıyor.

"Tabii ki. Ama sakın olmalısın. Bu küçük adamı korkutmak istemeyiz. Nazik eller, tamam mı?" Milo'nun gözlerine bakıyor ve bilgiyi aktarmak için aptalca bir bebek sesi kullanmıyor. Onunla, her şeyi tamamen anlıyormuş gibi konuşuyor.

Ve Milo anlıyor. Henüz üç yaşında olabilir, ama Milo olgun bir ruha sahip. Öğretmenin talimatıyla, heyecandan kıpır kıpır olan Milo derin bir nefes alır ve sakın bir şekilde tombul elini öne doğru uzatır.

"Hazır mısın?"

Milo başını sallar, bebek dişleri alt dudağına bastırarak kendini hazırlar. Kız, elini Milo'nun eline koyar ve avuç içlerinin birleştiği yerde düz bir yüzey oluşturur. Tırtıl yavaşça ilerler ve ilerledikçe Milo'nun gülümsemesi büyür.

Ama ben? Gözlerimi teyzesinden ayıramıyorum.

Boynunun zarif eğrisi, lacivert örgü süveterinin dengesiz yakasından çıplak omzunun görünmesi. Göğüslerinin uçları kumaşta iki belirgin nokta oluşturuyor, ama gözlerimi orada tutmuyorum. Bunun yerine, zahmetsizce kıvrılmış ve tepesinde toka ile tutturulmuş ipeksi koyu saçlarına bakıyorum. Gevşek saç telleri serbestçe dökülerek bebek gibi yüzünü çerçevesiyor.

Ama Tabitha Garrison'ın en çekici yanı, Milo'ya sanki dünyanın harikalarından biriymiş gibi bakışları olabilir.

Bunu izlemek acı veriyor.

Acı veriyor çünkü Milo'yu buradan uzaklaştırmaktan hiç zevk almayacağım. Ama Erika'ya bunu yapacağıma söz verdim.

BÖLÜM 5

Tabitha

GÖZLERİMİ MILO'DAN AYIRAMIYORUM. Tatlı yüzündeki SAF HAYRANLIK büyüleyici.

Babası her kimse, en güzel kıvrıcık saçlara sahip olmalı, çünkü şu anda Milo'nun alnının ortasına düşen bukle kesinlikle bizim ailemizden gelmiyor, çünkü bizim ailemizde düz saçlar çok yaygın.

Onun biyolojik babasının kim olduğunu hiç öğrenemedim. Ya Erika bilmiyordu ya da bana söylememeyi tercih etti. Bu konuda ona baskı yapmadım, çünkü Milo'nun haberi Erika'nın hayatının özellikle zor bir döneminde geldi. Aslında, o birkaç yıl boyunca Erika'nın iyileşmeye bu kadar odaklanmasının sebebi oydu. Ve tek bildiğim, kız kardeşimin *çabalamasından* mutlu olduğumdu.

Tüylü tırtıl avucunun içinden geçiyor ve o bu deneyimden çok etkileniyor.

"Güzel, şimdi diğer elini şöyle hareket ettir" —boş elini kaldırarak alanı genişletiyorum—"böylece onu daha uzun süre orada tutabilirsin."

"Vay canına." Küçük kiraz dudakları hayranlıkla bu kelimeyi mırıldanır. "Oldukça şaşırtıcı, değil mi?"

Sadece hafif bir baş sallama ile cevap veriyor. Sanki büyülenmiş gibi. Bu his karşılıklı, çünkü onda kız kardeşimi çok görüyorum. Ve onun büyümesini göremeyeceği için kalbim acıyor.

Ona bu yıkıcı haberi henüz vermedim, ama vermem gerektiğini biliyorum. Tek teselli, Milo için benimle veya dedesi ve ninesiyle birkaç hafta geçirmek olağan dışı bir şey olmaması.

Yine de, bu öğleden sonra çok tavsiye edilen bir terapistle randevum var. Çünkü bunu doğru yapmak istiyorum. Doğru şeyleri söylemek, onu mümkün olan en iyi şekilde desteklemek. Ona ihtiyacı olanı vermek.

Şu anda onu başka bir ülkeye kaybetmeyi düşünemiyorum bile. Bunun üzerinde durursam, tamamen çökeceğim.

Onun yerine, tombul parmağını kaldırıp tırtılın üstünü nazikçe okşamasını izliyorum. "Vay canına. Yumuşak," diye mırıldanıyor. Ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Sonunda benekli tüy böceği olacak." Milo'nun gözleri büyür. "Bu bir *güve* mi oluyor?"

"Evet. Neredeyse kelebek gibi. İkisi de sağlıklı bir ekosistemin işaretidir. Çiçeklerin tozlaşmasına yardımcı olurlar ve bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Ona gülümserim, o da bana gülümser. Çünkü o *biliyor*. Benimle birçok kez çiçek topladı. Yenilebilir süsler, çay aromaları, bistro masalarına renk katan çiçekler. Sanırım çiçeklere çok düşkün olduğumu söyleyebiliriz.

Geçen bir arabanın gürültüsü dikkatimi çeker, ama dikkatimi çeken araç değildir. Mülkümün kenarındaki kaldırımda duran, dağınık, uğursuz görünümlü, bize dik dik bakan adamdır.

Rhys Dupris.

O vasiyette okuduğumdan beri tam adı aklımdan çıkmayan adam. Hem sefil hem de çekici görünüyor. Bu onun markası gibi görünüyor. Ve onu bu şekilde gördüğüm için kendimden nefret ediyorum. Kendimi engelleyemiyorum.

Birkaç saniye birbirimize bakiştık, midem ayak parmaklarıma kadar indi, damarlarımdan korku akıyordu. Avukatları kullanarak, bu adamın sahip olabileceği empati kırıntılarını kullanarak Milo'yu almayı yeniden düşünmesini sağlamak için yalvaracağımı planlamıştım. Çünkü vasiyetteki her şey doğrudu.

Ama yüzündeki somurtkan ifade umut verici değil. Kesinlikle sinirli görünüyor.

"Bugün geleceğinizi bilmiyordum," diyorum, hala

"Biliyorum," diyor o imkansız derecede düşük tonda. Bu ses, bir kızın ayak parmaklarını kıvrılmaya zorlayabilir, ama bu durumda, tek yaptığı beni kasıtlı olarak zor durumda bırakmak. Yargılamak. Sanki bir çalıdan çıkıp beni uygunsuz bir şey yaparken yakalamayı bekliyormuş gibi.

Hayır, bu adam tek yaptığı şey beni sinirlendirmek.

Bu yüzden yeğenimin vücudu gerginleşip çıplak ayakları parmak uçlarına yükseldiğinde ve en tatlı, en şekerli sesiyle "Ree!" diye *bağırdığında* ağzım açık kalıyor.

Onun samimiyetinden o kadar şaşırdım ki, neredeyse onu bırakıp zavallı tırtılımızı da alıp gitmesine izin verecektim. "Milo, tatlım. Tırtılı ağaca geri koyalım."

Koluna uzanıp onu ağacın gövdesine geri götürüyorum. Heyecandan titriyor ve ben de, böceği dikkatlice evine geri götürürken ellerimin titremesinin sebebinin bu olduğunu söylüyorum kendime.

Ama tırtıl kabuğa tutunduğu anda Milo dönüp çimlerin üzerinden koşarak Rhys'e atladı. Lanet olası bir sıçrayış yaptı. Sanki Rhys'in onu yakalayacağını içten içe biliyormuş gibi. Sanki onu *tanıyormuş gibi*.

Kafam karışıyor. İzlemesi zor geliyor.

Bu yüzden çenemi sıkıp, ayağa kalkarken bakışlarımı çimlere dikiyorum ve kot pantolonumun dizlerini silkeliyorum. Açık renkli kotumda çim lekeleri olduğunu fark edince yenilgiyi kabul ederek iç çekiyorum.

Tabii ki o geldiğinde *böyle* görünmek zorundayım. Sütyen yok. Çim lekeli dizler. Kuru şampuanla dolu olduğu için kek kokan dağınık saçlar. Bu sabah giydiğim eski mavi süveterle uyumlu göz altlarımdaki koyu halkalar.

Sanırım bugün viski kokmadığım için kazançlıyım.

Küçük zaferler.

Yine de, onun huzurunda korkaklık etmeyi reddediyorum. Omuzlarımı silkiyorum ve daha dik duruyorum, kollarımı kavuşturup burnumu yukarı kaldırıyorum, sanki bu kısmen yenilenmiş zanaatkar ve yarı başarılı küçük kasaba restoranından daha fazlasının kraliçesiymişim gibi.

Onları izliyorum. Rhys, Milo'yu kollarında tutuyor, küçük çocuk onun yanına sokulmuş, minik başını kocaman omzuna yaslamış.

Bu sevimli olmalı.

Bunun yerine, midem sıkışıyor ve kalbim sanki mideye düşmüş gibi atıyor.

Bu berbat durumdaki tek umudum, Rhys'e Milo'nun beni, dedesini ve büyükannesini ve bu kasabayı sevdiğini göstermekti. Ve hepimizin onu da sevdiğini. Erika artık burada olmayabilir, ama Milo çok seviliyor.

Yine de, bu adamın Milo'nun yanağına yanağını dayayıp, küçük çocuğun saçını derin bir nefesle kokladıktan sonra gözlerini kapatırkenki şefkatli tavrını gören bir aptal, onun da bir şekilde onu sevmediğini düşünebilir.

"Seni özledim, küçük adam," diye homurdanır, sonra başını kaldırıp benim sulu gözlerime bakar. Sonra bana doğru başını sallar. "Tabitha."

"Tabby Cat!" Milo, Rhys'in kollarında kıpırdanır ve bana uzanarak, indirilmesini istediğini belirtir. Ama Rhys bir şekilde sarsılmış görünür.

Gözleri bana dikilir, burun delikleri genişler ve daralır. Saldırmak üzere olan bir boğa gibi.

"Aşağı inmek istiyorum," diye açıklıyor Milo. "Sana tırtılımı göstereceğim!"

Rhys onu nazıkçe kaldırıma indirir, güçlü vücudu açılırken gözleri benimkilerden ayrılmaz.

Milo onu elinden tutup bana doğru çeker. Onlar yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başlar.

"İşte burada." Milo böceğin sarı ve siyah gövdesini işaret eder ve ben, onun bu tür hakkında az önce paylaştığım bilgileri tekrarlaması sırasında ağaç kadar hareketsiz dururum. Kelimeleri yanlış telaffuz etmesindeki kendine güveni, onu daha da sevimli kılıyor.

"Tabby Cat teyze ve ben çiçekleri seviyoruz," diye düşünceli bir şekilde başını sallayarak bitirir ve dikkatini tekrar tırtıl üzerine çevirir.

"Tabby Cat mı?" diye sorar Rhys.

Umursamazca omuz silkiyorum. "Uzun zamandır kullandığım takma ad."

Gözleri üzerimde dolaşüyor, sanki ben bir şekilde son derece şüpheliymişim gibi kalın kaşlarının altından yüzümü inceliyor ve ben hızla bakışlarımı kaçırıyorum. Bu adam sinir bozucu bir akıl oyuncusu. Burnum karıncalanıyor ve bakışlarını kaçırıyorum, bakışlarının ağırlığı altında tüylerim diken diken oluyor, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyor. Neden Milo'nun yanında olmaya layık olup olmadığının şu anda değerlendirildiğini hissediyorum, bilmiyorum, ama öyle hissediyorum.

Ve Milo'nun benim rahatsızlığımı hissettiğine eminim, çünkü bir kolunu geriye uzatıp dalgın bir şekilde bacağıma sarılır.

Yeğenim bu buluşmada garip bir şey görmüyor olabilir, ama ben görüyorum. Bu yüzden konuşmayı elimizdeki konuya geri döndürüyorum ve konuyu belirsiz tutuyorum. "Seni buraya beklenmedik bir şekilde getiren nedir?" diye soruyorum, sonra sesimi alçaltıp şekerli bir tonla ekliyorum, "İnsanları düşkünken tekmelemekten zevk almak dışında."

Rhys'in çenesindeki tendon gerilir ve gözlerini devirir.

Onu kızdırmak başarı gibi geliyor, bu yüzden bunu bir zafer olarak kabul edip devam ediyorum. "Sen gelmeden önce davetime bir cevap alacağımı düşünüyordum."

"Durumu kendi gözlerimle görmek istedim."

Alaycı bir şekilde gülümserim ve sanki bu sinirlerimi yatıştırıcakmış gibi parmaklarımı Milo'nun kalın saçlarına geçiririm. "Durum şu ki..." Milo dönüp uyluklarıma dalgın bir öpücük kondurduğunda, onu sözlerimle parçalamaktan vazgeçerim.

. O her zaman sevgi dolu ve şefkatli olmuştur ve ben de onun bu yönünü her zaman sevmişimdir.

Rhys'e tekrar baktığımda, onun kot pantolonunun o kısmına bakmakta olduğunu gördüm. Gözleri, tombul parmaklarının kot kumaşına mutlu bir şekilde vurduğu yerde takılı kalmıştı, sanki gördüğüne inanamıyormuş gibi.

"Durum şu ki..." Sözlerim nazikçe çıkıyor, ama bakışlarım ona karşı ne hissettiğimi ifade ediyor. O bir davetsiz misafir. Bir davetsiz. Benim ve sevdiğim insanları korumak için ne kadar ileri gidebileceğim konusunda hiçbir şey bilmeyen biri. "Milo hemen ailemin evine gidecek. Sonra da bir toplantım var. Aslında, bu durumun tamamında kendini çok önemli görüyorsan, sen de katılmak isteyebilirsin."

Milo dönüp bize bakar. "Büyükanнем ve büyükbabamın evine gidecek miyim?"

Rhys başını onun yönüne çevirir ve vücut dili rahatsızlığını gösterir.

Kocaman pazılarını kavuşturur ve bir yandan diğer yana sallanır gibi görünür.

Onu görmezden gelip yeğenime odaklanarak zorla gülümserim. "Tabii ki. Ben bu gece çalışacağım, sen de orada kalabilirsin. Sabah seni almaya geleceğim." " croissants getirecek mi?

kruvasanları genellikle beni güldürür, ama bugün sadece üzüyor.

Bu sabah onu bistroya götürdüm, fırından yeni çıkmış kruvasanları yemesi için. Parmaklarını büyük bir zevkle yalarken onu izledim ve bir daha benim yaptığım hamur işlerini yemesini göremeyeceğim için ne kadar üzüleceğimi düşündüm. Bir şeyi zevkle yerken çıkardığı küçük sesler. Bir tane daha istediğinde gözlerinin daha da büyüdüğü hali.

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım, ama West Belmont gülümseyerek ve kıkırdayarak geldi ve aptal bowling takımından bahsederek dikkatimi dağıttı, bu da kendimi toparlamam için mükemmel bir fırsat oldu.

"Ben..." derin bir ses başlar.

"Tabii ki! Eminim büyükanнем ve büyükbabam da buna çok sevinir. Milo, çantanı hazırladım bile." Rhys'in şüphesiz haddini aşacak bir şey söylemeden önce sözünü kestim. Çünkü onun yüzünde bunu açıkça görebiliyordum. O vasiyetnamenin yasal sonuçlarının farkındayım, ama eğer benim pes edip yeğenimi ona verip onları mutlu mesut göndereceğimi sanıyorsa, başka bir şey daha var. "Neden odandan almıyorsun?"

Milo'nun yanakları geniş bir gülümsemeyle yuvarlanır ve heyecanla başını sallar. "Hemen dönerim!" Birkaç adım koşar ve sonra bize dönerek bakar.

"Hiçbir yere gitmeyin. Ne sen *ne de* sen," diye ekler, sırayla Rhys ve beni işaret ederek.

Sonra etrafındaki gerginlik ve kalp kırıklığından habersiz, mutlu bir şekilde ön kapıdan dışarı fırlar.

"Burada odası mı var?" Rhys bu soruyu sorarken kaşlarını çatı.

Ona tek bir şey vermekten nefret ediyorum, ama onun gerçekten şaşkın görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. "Tabii ki. Benimle çok zaman geçiriyor."

O yutkunuyor ağır ve dikleşmeden ifadesi ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. "Ve senin ailenle vakit geçirmeyi seviyor mu?"

Şimdi de benim kafam karışık bir ifadeyle yüzümü buruşturma sırası geldi. "Yani, evet.

Onlar onu çok şımartıyorlar. Hangi üç yaşındaki çocuk bunu sevmez ki?" O, kararlı bir şekilde başını salladı. "Onların resimde olmadıklarını sanıyordum."

"Hiçbir şey bilmeden birçok şey düşündüğün anlaşıyor." Rhys yerinde kıpırdanıyor, yanakları kızarıyor ve ben düşünmeden edemiyorum: *İyi.*

Biraz alçaltılman iyi olur. "Onun... onların..."

"Kopuk mu? Yabancılaşmış mı? Evet." İstemedim yüzümü buruşturuyorum. Onların barışmasına yardımcı olamamak beni hep çok üzmüştür. Ve bu, ailemle ilgili başka ne tür kirli çamaşırları bildiğini merak etmeme neden oluyor. "Sanırım çok fazla su akmış. Bu yüzden, Milo'nun annesi artık onlarla konuşmasa bile, Milo'nun hayatında büyükbabası ve büyükannesi olmasını sağlamak için ben köprü oldum. Zayıf bir düzenlemeydi, ama işe yaradı. Ve neredeyse hiçbir konuda anlaşamaları bile, Milo için en iyisini yapmak konusunda her zaman anlaşıyorlardı."

Rhys sessiz kalıyor, çenesini hareket ettiriyor, gözleri sanki ağzımdan çıkan hikayelere şüpheyle bakıyormuş gibi ağızma odaklanmış durumda.

"Toplantım bir terapistle görüntülü sohbet, çünkü Milo'ya annesi hakkında bir şey söylemem gerekiyor ve nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Durum bu. Görünüşe göre kendini bu işe karıştırmaya kararlısın, o yüzden" —öne uzanıp, açıkça eski dost olmadığımız halde, onun çelik gibi pazılarına bir tokat atıyorum — "bu boktan duruma hoş geldin, koca adam."

O cevap veremeden, Milo çok büyük sırt çantasıyla, yanlışı ayağı giydiği ayakkabılarla ve tatlı yüzünde geniş bir gülümsemeyle ön kapıdan fırlayarak çıkar.

"Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" diye sevinçle haykırarak bize doğru koşar.

Keşke ben de aynı şeyi hissedebilseydim.

BÖLÜM 6

Rhys

TABITHA'NIN EL ELE TUTUŞARAK AİLESİNİN EVİNE DOĞRU YÜRÜMESİNİ İZLİYORUM Oğlunu sevdiğim gibi, sanki... Bilemiyorum. Kendi oğlum değil, ama ona çok yakın bir şey.

Bana annesini çok hatırlatıyor. Davranışları. Yürüyüşü. Gülümsemesi sol tarafa göre sağ tarafta biraz daha belirgin. Yaptığı her şey bana onu hatırlatıyor.

Onu burada, yalnız başına görmek, annesinin ölümünü daha gerçek hissettiriyor. Göğsümü acıtıyor. Benim için bir kardeş gibi olan kadını özlememi sağlıyor.

Erika sürekli yorgunluk içindeydi, sanki her günün sıkıcı işleri ona ağır geliyordu. Ve ben, tekrarlayan sakatlığımdan dolayı çalışmadığım süre boyunca ona yardım etmekten kendimi alamadım. Ona yardım etmek hiç de zor gelmiyordu.

Ayrıca Milo ve ben kısa sürede iyi arkadaş olduk ve çok geçmeden, onun yokluğunda Milo ile birlikte en sevdiğimiz şeyleri yapabileceğimiz zamanları iple çekmeye başladım. Kitap okumak. Kale yapmak. Güreşmek.

Şimdi, hakkında sadece olumsuz şeyler duyduğum iki kişinin evine giriyor. Onları hevesle kucaklıyor; onlar da onu sevgiyle kucaklıyorlar. Ve sanki alacakaranlık kuşağında yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Çünkü Erika'nın bana anlattığı hikayeler, Milo'nun bana ihtiyacı olduğuna beni ikna etmişti. Bu hikayeler, içimde hiç fark etmediğim ya da fark etmek istemediğim derin bir yere dokundu.

Tek bildiğim, çocukluğumu sistemde geçirdiğim, bir koruyucu aileden diğerine geçtiğim ve Milo'ya aynı şeyin olmasını izin vermeyeceğim.

Ölümüm pahasına.

Tabitha omzunun üzerinden bana bakıyor ve fark ediyorum ki ailesi yolcu koltuğunda oturan adamı fark etmiş. Üç çift göz bana bakıyor ve ben onların bakışları altında kıvrınmamaya çalışıyorum. Çok keskin, çok baskıcı. Yalnızlığı tercih ederim. Radarda görünmemeyi tercih ederim.

Ama Tabitha'nın büzülmüş dudakları radar gibidir. Gözleri suçlayıcı bir şekilde bana odaklanır, ben de bakışlarımı başka yöne çevirir, pencereden dışarıya bakarak, Milo'nun mutlu ve habersiz tampon görevi görmediği anda, onun kamyonetinden içeri girer girmez dostça davranışlarımı bir kenara bırakmaya hazırlanırım.

Kavisli caddeye bakıyorum. Tüm site, her biri biraz farklı renkte olan aynı evlerin tekrar eden bir deseninden ibaret. Beklediğim gibi değil. Geniş arsalar. Kahverengi ve bej tonlarında farklı renklerde dış cephe kaplamaları. Görünürde elma yeşili bir kapı yok, ama yine de güvenli bir banliyö mahallesi.

Sürücü tarafındaki kapı açılır ve Tabitha tek kelime etmeden kamyonetini çalıştırır.

"Kim olduğumu biliyorlar mı?"

"Hayır. Onlara senin bir arkadaşım olduğunu söyledim ve sanki evlenecekmisiz gibi çılglık attılar."

"Neden yalan söyledin?"

"Çünkü kalpleri zaten kırık. Onlara vermem gereken kötü haberleri tadım menüsü gibi yavaş yavaş vermeye karar verdim. Şu anda, sonunda yerleşeceğimi düşünerek damak temizleyicisi yiyorlar."

Sözleri beni derinden etkiledi, her biri beklediğimden çok daha fazla acı veren bir darbe gibiydi. Tabitha'nın diğerleri için gösterdiği endişe takdire şayan... ve bana anlatılan hikayelerden beklediğimden çok farklı.

Bu gerçeği kabullenmek hoşuma gitmedi, bu yüzden konuyu değiştirdim, üzerinde durmak istemedim.

"Araba koltukları var mı?" diye soruyorum, Milo'nun koltuğunun hala arkada olduğunu fark ederek.

Omzunu çevirip bakarken, "Hayır, onu Subaru'larının tavanına kano gibi bağlarlar" diye cevap veriyor.

İç çekiyorum. "Bu komik değil."

Kafasını sallar ve ailesinin evinden uzaklaşır. Elleri saat 10 ve 2 pozisyonunda. Sanki direksiyon benim boynummuş gibi parmak eklemleri beyazlaşır. "Olması gereken bu değildi."

"Öyle görünüyor ama..."

"Dinle, kız kardeşimin eşyalarını almaya geldiğimden beri ailemi ve beni aşağılamaktan başka bir şey yapmadın. Onu soymak için orada olduğumu ima ettin ve

yeterince üzülmeyi iddia ettin. Sonra, sanki *Cheaters* dizisindeymişiz gibi, çalılarının arasından çıkıp, kim bilir ne yaparken beni yakalamaya çalıştın. Şimdi de, sanki onun güvenliğini hiç umursamıyormuşum gibi, yeğenimi araba koltuğu olmayan bir yere bırakacağımı ima ediyorsun. O yüzden, attığın her alçakça darbeye gülümseyip başımı sallamadığım için beni affet."

Kamyonetinin koltuğuna geri yaslanıp kollarımı kavuşturdum ve homurdandım, "Sen pek sevimli bir insan değilsin."

Ve bunu ciddiym, söylediği her şey doğru olsa bile. Ona ve niyetlerine şüpheyile yaklaşıyorum – nasıl şüphe duymayayım ki? – ama o her fırsatta saldırgan ve suçlayıcı davranıyor.

"Teşekkür ederim," diyor spontane bir şekilde, sonra bir an sessizlik oluyor. Ve ben ona baktığımda, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Senin için zor olmalı."

"Ne?"

"Bir kadının sana hayranlık duymaması. Sanki büyük, düşünceli, fakir bir Jason Momoa olmaktan daha fazlasını yapmak zorunda kalırsan, iç çamaşırların ters dönüyor gibi."

"Çok hoş," diye mırıldanıyorum, ağzımı somurtmaya zorluyorum. Bunun komik olduğunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyorum.

"Kız kardeşimin ölümünden sorumlu olan adamı kazanmakla hiç ilgilenmiyorum."

"Ben mi sorumluyum?"

"Küçük parmağınla söz verdin."

Gözlerimi kırıştıtararak, onun sözlerini sindirmeye çalışıyorum ve fazla ipucu vermeden onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Hala ona güvenmiyorum. Ve onun devam ettiği şekle bakılırsa, o da bana güvenmiyor.

"Milo'nun seni sevmesi senin şansın. Bir çocuğun zevkini anlamak zor, ama yine de senin varlığını tolere etmemin tek nedeni o."

Bunu görmezden gelmem gerektiğini biliyorum. Burada oturup onun sözlerini dinlemeliyim. Ama yapmıyorum.

"Bu çok komik. Beni tolere etmeni sağlayan şeyin yasal vasiyet olduğunu sanıyordum."

Beni duyduğunu biliyorum, çünkü çenesindeki inatçı ifade daha da belirgin hale geliyor, ama bu cümle ikimizi de onun evine kadar olan yol boyunca sessizliğe boğuyor.

BÖLÜM 7

Tabitha

RHYS'İN VARLIĞINI SÖYLEMEDİĞİMİ İDDİA EDİYORUM, çünkü o bana ama yine de beni evimdeki ofisime kadar takip etti. Bütün yolculuk boyunca bana dik dik baktığını hissedebiliyordum ve o kadar iri ki, her adımında eski meşe döşeme tahtalarının titrediğine yemin edebilirim.

Ofis koltuğuma oturduğumda ve Zoom bağlantısını açmaya gittiğimde, yemek masamdan bir sandalye alıp yanıma koydu. Şimdi o sandalye, ofisimdeki bilgisayar ekranına bakacak şekilde yanımda duruyor.

Ekranda yan yana durduğumuzu görebiliyorum. İkimizin de yüzleri pencerede görünecek kadar yakın, ama bir milim bile daha yakın değil.

İkimiz de burada birlikte olmamız gerektiğini biliyoruz, ama bundan hoşlanmıyoruz. Hiç hoşlanmıyoruz.

İkimiz de birbirimize bakmadan, dümdüz önüne bakıyoruz. Bir tür Medusa bakışı gibi – tabii böyle bir şey varsa. Ve kesinlikle konuşmuyoruz.

Sanırım ikimiz de *konusmamız* gerektiğini anlıyoruz. Bu karmaşayı çözüp, soğuk ve acı gerçekleri paylaşmamız gerektiğini. Ama ikimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyoruz.

Kız kardeşime, yeğenimin velayetini lanet bir yabancıya verdiği için öfkelenirken, aynı zamanda vefat etmiş bir kadına kızgın olabildiğim için de yıkılmış durumdayım. Ama Rhys'i vasiyetine eklemesi beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Son birkaç aydaki sağlığı ve zihinsel durumunu sorgulamama neden oldu. Kendimi... ihanete uğramış hissediyorum.

Keşke burada olsaydı. Keşke burada olsaydı da ona sertçe çıkışıp, sonra onu biraz acı verecek kadar sıkı sarılabilseydim. Bu beni ne tür bir insan yapar?

Bunu çok fazla düşünmekten kaçınıyorum çünkü beni çok endişelendiriyor ve dürüst olmak gerekirse, şu anda bununla yüzleşmek benim için biraz fazla acı verici.

Bunun yerine, son birkaç gündür çok dikkatli davranıyorum ve Milo ile geçirdiğim her anın tadını çıkarıyorum. Bu arada, polis arabalarının evime gelip onu götürdüğü, benim ağladığım ve kelepçelendiğim korkunç bir senaryo hayal ediyorum. Hayatımda çok fazla pembe dizi izlediğimi söylemek yanlış olmaz.

Sonuç olarak, Rhys'in burada olmasını istemiyorum. Her gün uyandığımda, her şey kötü bir rüya gibi geliyor. Her sabah, sanki hayatımı sıfırlayacakmış gibi gözlerimi tekrar kapatıp açıyorum. Gerçek bir *"Kapatıp tekrar açmayı denedin mi?"* anı.

Yaz aylarında akşam yemeği servisi sırasında mutfakta kendimi kaybetmek, zamanın hızlı geçmesini sağlıyor ve bana başka hiçbir yerde bulamadığım bir mutluluk ve tatmin duygusu veriyor. Ama ben yaralarımı kimseye göstermeden iyileştirmek istiyorum. Kimsenin beni görmediği ve duymadığı duşta ağlamak istiyorum, çünkü dünyada Erika'yı benim kadar özleyen başka kimse yokmuş gibi geliyor. Çevremdeki herkes çok çabuk yargılayacaktır. Arkalarına dönüp, bunun olacağını başından beri bildiklerini fısıldayacaklardır. Ve ben bunu duymak istemiyorum.

Bunu duyamam.

Bunun yerine, içime kapanmak istiyorum. Sabahları, bir fincan kahve alıp dağın arka tarafına gidip Milo'nun çiçek toplamasını izlemek ve ona annesi ve benimle ilgili çocukluk hikayeleri anlatmak istiyorum. Peki öğleden sonra? Lanet olası bir şekerleme için her şeyi yaparım.

Çok yorgunum.

Yas tutmak istiyorum. Ve Rhys'in bunu yaparken beni izlemesini istemiyorum.

Dijital bir zil sesi ve ardından hoparlörlerden gelen neşeli bir uğultu sesi, şu an için çok hafif geliyor. Yine de buradayım, bu terapistin bize söyleyeceği her şey kendimi hazırlıyorum.

Yüzü ekranda belirdiğinde, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Yüzüme zorla bir gülümseme takınıp, çok samimi ve tatlı bir şekilde "Merhaba" diyorum. Hizmet sektöründe geçirdiğim yıllar beni iyi eğitti. Bu maskeyi ne kadar çabuk takabildiğim beni rahatsız ediyor.

Rhys, şüpheli bir bakış ve kavuşturulmuş kolların ardında sadece "Selam" diyebiliyor.

"Bu çevrimiçi görüşmeyi bizimle yaptığınız için çok teşekkür ederiz, Dr. Bentham. seçenekleri terapistleri burada Rose Hill sınırlıdır," I tatlı bir sesle

Rhys'in kararlı bir şekilde yaratmaya çalıştığı kötü ilk izlenimi telafi etmeye çalışıyor.

"Tabii ki." Kadın bize içten bir gülümsemeyle el çırpıyor. El çırpıtığında bilezikleri şingirdayarak dikkatimi onun genel görünüşüne çekiyor. Kalın camlı yuvarlak gözlükleri narin burnunda duruyor ve gri kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülüyor. Arkasında yeşilliklerle dolu bir karmaşa var: sehpalarda bitkiler, tavandan sarkan sarmaşıklar ve sağdaki pencerede asılı kristaller.

Burası bir hippie cenneti gibi görünüyor. Ve o da bu cennetin kraliçesi. Onu şimdiden sevdim.

"Çok fazla çevrimiçi danışmanlık yapıyorum, bu yüzden bu benim için olağan dışı bir şey değil. Ve lütfen bana Trixie deyin."

Rhys, tam bir pislik gibi sadece homurdanıyor ve ben de ona dönüp inanamayan bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum.

"Siz çarpıcı bir çiftsiniz," diye ekliyor Trixie sinsi bir gülümsemeyle. Ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Sonra aynı anda konuşmaya başlarız. "Hayatta olmaz," derim, tam da Rhys öne eğilip "Aslında, değiliz," derken.

Kadın başını eğdi. "Peki o zaman. İkiniz bana buradaki durumu anlatın. Milo'yu kurtarmak için ne yapabileceğimize bakalım. Milo'ydu, değil mi?" Önündeki kağıtlara yazılmış notları kontrol etmek için başını eğdi. "Evet, Milo. Onu bu süreçte desteklemek için iyi bir sistem bulmalıyız."

Rhys ve ben başımızı sallıyoruz. Aslında, Milo konusunda hemfikir olduğumuz tek konu bu gibi görünüyor.

"Tabitha'nın ölen kişinin kız kardeşi olduğunu biliyorum. Ama siz, bayım, siz..." Soruyu havada bırakır.

Rhys sandalyesinde kıpırdanıyor ve bana öyle geliyor ki, onu rahatsız eden sadece konu değil. Terapistle oturup konuşma süreci de onu rahatsız ediyor. Sanki derisinden çıkacakmış gibi görünüyor. "Ben, şey, Rhys."

Trixie gülümser ve güven verici bir şekilde başını sallar. "Ah evet, yasal vasi. Ne hoş bir sürpriz!"

Rhys bana sinirli bir bakış atar ve ben omuz silkerim. "Ne? Durumu e-postamda açıklamıştım."

Dudaklarını büzüyor ama devam ediyor. "Ve ben... şey... Erika'nın arkadaşıldım."

Buna alaycı bir şekilde başımı sallayarak, inanamayan bir sırtışı engelleyemeden tepki veriyorum.

Bu adamın ne cesareti var böyle.

"Ah, arkadaş. Şimdi ona böyle mi diyoruz?"

Trixie gerginliği yatıştırmaya çalışır: "Onu şimdiki zamanda anmak sorun değil. O hala senin..."

Ama Rhys, çok küçük sandalyesinde dönerek kadını keser ve karanlık gözlerini benimkilere diker. "Evet. *Arkadaş*. Hep öyleydik. Platonik. Komşular. Birbirlerini gerçekten seven iki insan. Ve. Hepsi. Bu."

Derin sesi aramızdaki havayı yakarken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Utanç boğazımı tıkıyor. Çok kararlı görünüyor, ama yalan söyleyeceğini de hiç sanmıyorum.

Erika buraya ilk taşındığında ona takıntılıydı. Onun hakkında çok samimi bir şekilde konuşuyordu, bu da benim kafamda onların sadece ev sahibi ve kiracıdan daha fazlası olduklarına dair hiçbir şüphe bırakmadı. Muhtemelen bu yüzden onun bu adamla sadece arkadaş olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

Ama aynı zamanda, dışarı çıkıp çocuğunu tamamen yabancı birine bırakan gerçek bir vasiyetname yazdığına da inanmakta zorlanıyorum.

Burnumu çekip ekrana bakarak dengemi yeniden kazanmaya çalışıyorum, ama yanımdaki devin yakıcı bakışları altında bu çok zor. "Vay canına. Seni gerçekten seven bir arkadaşın tarafından sokağa atıldığını düşün."

Rhys'in göğsünden gelen homurtu hayvan gibi. Yemin ederim, yanımda titrediğini hissedebiliyorum. Ama umurumda değil. Gerçek acıdır.

Bu yüzden ben de ona bakamıyorum.

"İkiniz arasında ciddi bir düşmanlık var gibi görünüyor." Trixie neredeyse eğleniyor gibi geliyor. "Ama bu konuları başka bir güne bırakmalıyız. Eğer ilgilenirsen, bugün Milo'ya odaklanabiliriz."

"Evet," diyorum. Tarafsız biriyle konuşmak harika olur. Rhys sertleşiyor ve kısa bir "Tabii" diyor.

"Milo'nun iyiliği için birlikte çalışmanın bir yolunu bulabilir misiniz?"

"Evet," diye cevaplıyoruz ikimiz de anında. Yanımdaki adama bakma isteğiyle mücadele ediyorum.

bana bana ikimiz de rahatlamış ve sinirli olarak
onun yanıtından ve yeğenime olan bağlılığı

"Peki, bu da başlangıç için iyi bir nokta. Çünkü ikinizin de anlaması gereken ilk şey, bu küçük çocuğun her gün güvende ve sevildiğini bilmesi gerektiğidir. Bir topluluğa ihtiyacı var. *Bir takıma* ihtiyacı var."

Yanımdaki 1,93 metrelik sert vücudu görmezden gelmeye çalışarak başımı salladım.

"Onun yaşında, annesinin ölümünü işleme şekli, tam anlamıyla işlevsel yetişkinler olan sizinkinden farklı olacaktır."

"Çok cömertsin," diye fısıldayarak sadece Rhys'in duyabileceği şekilde mırıldanıyorum. O da sessiz bir azarlama olarak topuğuyla benimkine hafifçe vurarak cevap veriyor.

Ben de ayağımı onun ayağının üzerine koyup topuğumu onun ayak kemerine bastırırım. Ekranda koyu renkli bir göz seğirir, ama bunun dışında tepki vermez.

Çocukça mı? Evet.

Tatmin edici mi? Evet, o da.

"Milo'nun aklında üç büyük soru olacak, bunları takip eden bir e-postada sana yazacağım, şimdilik sadece dinle." Parmağını kaldırır. "Birincisi, *bu beni nasıl etkileyecek?* Ona hayatının büyük bir kısmının aynı kalacağını söyleyebilmeniz gerekecek. İkincisi, *güvende miyim?* Hayatında başka büyük değişiklikler yaratmayarak onun güvenlik duygusuna katkıda bulunmak isteyeceğiz. Yani, onu güvende hissettirmek ikinizin görevi olacak. Ve üçüncü soru, *bana bundan sonra ne olacak?*"

Son soruyu açık bırakır, sanki bunun asıl önemli nokta olduğunu biliyormuşçasına, aramızdaki boşlukta asılı kalır. Bunu bir noktaya değinmek için bir fırsat olarak görürüm.

"Yani Milo'yu kökünden koparıp ailesinden uzaklaştırmak onun yararına olmaz mı?"

Kadının yanakları bilmiş bir ifadeyle gerilir ve gözleri Rhys'e kayarken basit bir "Hayır" cevabı verir.

Rhys ekrana boş boş bakıyor.

"Çocuğun tehlikede olduğuna veya şu anki ortamında kötü muamele gördüğüne inanmak için bir nedeniniz yoksa, onu taşırmazdım. Henüz değil."

Henüz değil.

Umut ve korku içimde çarpışıyor.

"Ben Kanada vatandaşı değilim," diyor Rhys. "Ana üssüm Florida'da. İşim nedeniyle sürekli seyahat ediyorum. Yasal olarak burada sadece belirli bir süre kalabilirim." Trixie sadece başını sallar. "Çok yazık."

"Evet. Sen tam bir Florida erkeğisin," diye mırıldanıyorum sessizce, dizimdeki çim lekesini tekrar temizlemeye çalışırken, en iyi davranışımı sergilemek isterken yine de başaramıyorum. Onun kayıtsızlığı beni çok sinirlendiriyor.

Bu profesyonel bize söylediklerini duymadı mı? Onun nerede çalıştığı kimin umurunda? Mesele o değil.

Trixie tekrar konuşana kadar garip bir sessizlik hakim olur. "Ben çocuğun vasisi değilim. İkinizi de, geçmişinizi de tanımıyorum. Ama genel olarak konuşursak, çocuklar tanıdık bir ortamda, tanıdık insanlar tarafından çevrelenerek en iyi şekilde bakılırlar."

Bize ne yapmamız gerektiğini söylemiyor, ama sonuç bellidir. Rhys'in kıvrınmasından, bu durumdan hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Ama bu, onunla daha sonra tartışabileceğimiz bir konu gibi görünüyor. Çünkü ne kadar pislik olsa da, Milo'yu gece yarısı kaçıracaktı gibi bir hisse kapılmıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Ona en iyi nasıl söyleyeceğimizi konuşabilir miyiz? Ben sadece..." Sesim kısılıyor ve kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Yutkunuyo

rum.

Gözlerimi

kırpıyorum

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ve sonra dizimde büyük, sıcak bir el hissediyorum.

Beklemediğim bir el. Nasıl hissedeceğimi bilmediğim bir el. Ve gözlerimi ayıramadığım bir el.

Bronz tenli, kalın parmaklı, damarlı.

Gözlerim Rhys'e kayıyor, ama o bana bakmıyor. Parmakları bacağımda nabız gibi atıyor ve onun güven verici dokunuşu karşısında kafam çok karışık, tepki veremiyorum.

Elini çekmiyor ve bu benim için iyi oluyor, çünkü derin bir nefes alıp devam etmek için yeterince şaşkın kalmamı sağlıyor. "Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Trixie üzgün bir şekilde başını sallar, gözleri şefkatle parlar. "Ona doğrudan söyle. *Ölüm, öldü, ölü* gibi kelimeler kullan. *Vefat etti* veya *artık aramızda değil* gibi terimler sadece kafasını karıştırır. Bu kelimelerin rahatsız edici ve söylemesi zor olduğunu biliyorum, ama bu ona en iyi şekilde anlamasını sağlayacaktır. Artık annesini göremeyeceğini anlaması gerekiyor. İnsanlar öldüğünde kalplerinin atmayı bıraktığını anlaması gerekiyor. Ve bunu, **o n u n** hakkında "hasta" diye konuşarak örtbas etmeyeceğiz

"hasta" olduğunu söyleyerek bunu örtbas etmeye çalışmayacağız. Çünkü, tekrar söylüyorum, bunu kendisiyle ilişkilendirecektir. Bir dahaki sefere soğuk algınlığı olduğunda gereksiz strese girecektir.

Kelimeleri yutmaya çalışırken boğazım tekrar tekrar çalışıyor. Tek başıma bir odada bile bunları yüksek sesle söylemek istemiyorum, Milo'nun gözlerine bakıp bunları söylemek ise hiç aklımın ucundan bile geçmiyor. Bu düşünce nefes almamı zorlaştırıyor

ağırlaşıyor ve midem bulanıyor. Ve cevap olarak söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken kalbim hızla atıyor.

Rhys'in eli tekrar sıkışıyor. Ve tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu bildiği için ona yumruk atmak istiyorum. Bana bu kadar uyumlu olmasını istemiyorum. Ortadan kaybolmasını istiyorum.

Ama tepki veremeden, o kendi sorusunu sorar. "Bunu nasıl söyleyeceğine dair bir örnek verebilir misin?"

Trixie başını sallar, ben de derin bir nefes alıp onun elini dizimden çekerim. Ölmüş kız kardeşimin çocuğunu benden almayı planlayan bir adamın tesellisine ihtiyacım yok.

"Yine üç aşamalı yaklaşımı kullanırdım. Bu soruları tek tek cevaplayın." Şimdi üç parmağını kaldırıyor ve tekrar konuşurken birini indiriyor. "*Anneniz öldü ve bu, onu bir daha asla göremeyeceğiniz anlamına geliyor. Üzülmeniz çok normal ve bu konuda birçok duygu hissetmeniz de çok doğal.*"

O bir parmağını daha indirirken gözlerim yanıyor. "*Sen güvendesin ve seviliyorsun.*"

Bunu Milo'nun mu yoksa benim mi duymam gerektiğini merak ediyorum.

"Ve son olarak, şunu ekleyeceksin: '*Sana bakacak olan kişi budur.*'" Trixie, bilgili bir şekilde kaşlarını kaldırarak ikimizin arasında başını çeviriyor ve ben sanki ceza almış gibi hissediyorum. "*Annen artık sana bakamayacak, ama biz bakacağız.*"

Vurguladığı kelimeler beni etkilemiyor. Bunu çok kolay, çok açık bir şekilde söylüyor, ama pratikte bunun hiç de öyle olmayacağını biliyorum.

"O zaman ona, onun için orada olacağını ve istediği zaman annesi hakkında onunla konuşacağını söyledim." Sanki bu hayatımın en kötü konuşması değilmiş gibi, basit bir omuz silkmeye konuşmayı bitirir.

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum ve sanki bu, kelimelerimin eksikliğini telafi edecekmiş gibi hızla başımı sallıyorum. Rhys yanımda donuk bir şekilde oturuyor ve ekranda anlaşılması zor ama donmuş gibi görünüyor. Bir heykel gibi.

Ona baktığımda, durumu daha da kötü görünüyor. Soluk ve hareketsiz. Kesinlikle iyi görünmüyor.

Ve hayat bizi birbirimize attığından beri ilk kez... onun için üzülüyorum.

BÖLÜM 8

Rhys

Arama penceresi kaybolduğu anda, Tabitha sandalyesini geriye doğru itip odadan kaçır. Yemin ederim ki elini yanağına sürdüğünü gördüm, ama aynı zamanda bana parmaklarını da göstermiş olabilir. Her halükarda, kıpırdamıyorum. Oturuyorum, tüm gerçeklik içime işliyor.

Elim. Dizi.

Düşünmeden ona uzandım. Ona bir can simidi atmaya çalıştım. Ama yapmamalıydım. Çok fazla ileri gittim.

Gerçek şu ki, o teması hem onun iyiliği hem de kendim için kurdum.

Çocukken götürüldüğüm her yeni evde sosyal hizmet görevlisi tarafından benzer şeyler söylendiği anısı, istemeden içimde kabardı. Otuz beş yaşında, hala beni rahatsız ediyor.

Milo'nun çıkarlarına aykırı bir şey yapmayacağımı bilmek de öyle... ama aynı zamanda annesine, bu gün gelirse onun yerine geçeceğime söz vermiştim.

Sadece bunun gerçekleşeceğini beklemiyordum.

Erika'yı kaybetmenin acısı hala taze, birçok yönden hala inanılmaz. Arkadaşlığımız kolaydı ve o her zaman sağlıklı görünüyordu. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor ve şu anda yaptığım her şey sadece... otomatik pilota.

Tabitha'nın arkamda çırttığı ellerinin keskin sesi beni hayallerimden uyandırana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

"Burada kalamazsın."

Ona dönüp baktığımda, kapıda duran, çizgili siyah pantolon ve beyaz şef önlüğü giymiş halini görünce şaşırıyorum. "Neden böyle giyinmişsin?"

Yanakları çökmüş, yüzü ekşimiş, beni onaylamayan bir ifadeyle inceliyor. Saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmış, bu da ona sert bir görünüm kazandırıyor.

Dağınık topuzu ve dizlerindeki çim lekeleri özlüyorum. "Çünkü işe gitmem gerekiyor."

"Şu anda mı?"

"Hayır. Sadece boş zamanlarımda giyinip süslenmeyi seviyorum."

Zor durumda kalmış bir şekilde iç geçirdim. "Bir ara konuşmalıyız. Milo hakkında. Milo hakkında. Her şeyi."

"Milo'nun burada kalması hakkında mı?"

Çenem çalışıyor. Ona yalan söylemek istemiyorum, ama ona yanlış umutlar da vermek istemiyorum. "Bilmiyorum."

Dudakları inanamama ifadesiyle açıldı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayatım burada değil. İşim burada değil. Emerald Lake'te bir yazlık evim var. Ayrılmamı gerektiren yasalar var. Altı aydan fazla kalmak göçmenlik bürosu tarafından hoş karşılanmıyor. Ve sürem neredeyse doldu. İşten ayrıldım."

Yine.

Gözlerini devirip kollarını kavuşturdu. "Altı aydır çalışmıyorsun, ha? Ne güzel. Ne iş yapıyordun?"

Şimdi sıra bende. İşim hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Sorular. Varsayımlar. İnsanlar öğrendikten sonra bana farklı davranmaları.

World Professional Wrestling'de güreşçi olmayı seviyorum, ama mahremiyetimi daha çok seviyorum. Bu yüzden karakterim ringde maske takıyor. Ve bu yüzden insanlara ne iş yaptığımı söylemiyorum.

"Eğlence sektöründe çalışıyorum."

Gözleri üzerimde dolaşiyor. "Porno mu?"

"Hayır."

"Tamam, tabii." Zaten inanmamış gibi olan cümlesinin sonuna anlamlı bir göz kırpma ekliyor.

Cevap vermiyorum. Ona bir açıklama borçlu değilim. Yıllarca, koruyucu aile sisteminde bir şeyler saklamayı ve kendime saklamayı öğrenmek, yetişkin olduğumda bile benim için bir yaşam biçimi haline geldi.

Bu alışkanlıktan kurtulmak zor ve ben de kurtulmak istediğimden emin değilim. Fazla paylaşmak her zaman ters teper. İnsanlar her zaman bir şeyler isterler. Yani para.

Belki de vasiyetlerinde benim adımı yazmak isterler.

Merak etmeden duramıyorum... Erika bilmiyor olsaydı, Milo'nun vasisi olmamı ister miydi?

Garrison ailesini gördükten sonra bu soru beni geceleri uykusuz bırakacak. Milo'ya bakabilecek durumda iseler, neden beni seçti?

Onun için iyi olacağım için mi? Yoksa banka hesabımdaki sıfırların sayısı yüzünden mi?

Bu soru beni tedirgin ediyor.

"Merhaba?" Tabitha elini önümde sallayarak beni sersemlemiş halimden kurtarıyor. Kendimde değilim, bunun farkındayım. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. İşleri sindirmek için zamana ihtiyacım var. Seçeneklerimi dikkatlice tartmayı severim, ama bu çok aceleci bir karar gibi geliyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum, ne söyleyeceğimi ise hiç bilmiyorum, bu yüzden geri tepen bir öneride bulunuyorum. "Bazen ziyaret etmesine izin verebilirim."

Yüzü anında kızarır. "Ne cesaretin var. Buraya gelip, tüm ailesine tamamen yabancı birisin. Onu ziyaret etmesine *izin vererek* bana büyük bir iyilik yapıyormuşsun gibi davranıyorsun." Alaycı bir şekilde gülümser ve elini ağzına götürür, her hareketinde heyecan belirir. Ayaklarını değiştirirken vücut dilinde yükselen çaresizliği görebiliyorum. "Sen sadece rastgele birisin. Onun babası değilsin."

Azı dişlerimi sıkıyorum.

Milo ile birçok hafta sonu geçirdim. Erika'nın dinlenebilmesi için ona uzun süre baktım. Diğer tatil yerlerinden vazgeçtim çünkü haftalarca yolda geçirdikten sonra onu özlediğimi fark ettim.

Son iki yılda ona bağlandım. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok, o yüzden inkar etmiyorum.

"Ben onun babasına en yakın kişiyim. Ve neredeyse senin kadar uzun süredir onun hayatındayım."

Tabitha'nın halihazırdaki kızarıklığından daha fazla kızarabileceğini düşünmüyordum, ama o tüm olasılıkları alt üst etti.

"Defol."

Ayağa kalkıp ona yaklaşırken uzun boyumla üzerinde dikiliyorum, ama o hiç de korkmuş görünmüyor. O lanet olası bir ateş parçası. Onu ilk gördüğüm günden beri öyle. Milo'nun yanında onun gibi biri olduğu için mutluyum. Keşke biri benim için de onun için olduğu kadar mücadele etseydi. Onu sevmiyor olabilirim, ama cesaretini ve bağlılığını takdir ediyorum.

"Hala tüm bunları konuşmamız gerekiyor. Ve senin uygun gördüğün zaman geri dönmek için beş saatlik yolu eve gidip gelmeye niyetim yok. Peki, nereye gitmemi istiyorsun?"

Benden uzaklaşarak omzunun üzerinden geriye doğru dönerek, "Trafikte oynamaya, baba" diyor. Sesi öfkeli ve elini masadan araba anahtarlarını alırken öfkeden titriyor.

Tabitha incinmiş. Bu her halinden belli. Ve incinmiş insanlar başkalarını incitir. Bu yüzden onun iğnelemelerine fazla alınmıyorum. Onlarda ikna edici bir şey yok.

Ayaklarını siyah terliklere sokarken tekrar alaycı bir şekilde konuşuyor. "Aslında, senin için mükemmel bir yer biliyorum."

"Gölün dibinde mi?" diye mırıldanıyorum, kendi ayakkabılarımı giyip kot ceketimi alıyorum.

Benim yorumuma şaşıyor, sanki karşılık vermemi beklemiyormuş gibi, ama sadece bir anlık şaşkınlık yaşıyor. "Bu bir hayal. Ama adli tıp bu günlerde oldukça sağlam. Sonunda hapse girerim ve o zaman Milo gerçekten mahvolur. Arabana bin. Beni takip edebilirsin, çünkü bu senin yeni favori eğlencen gibi görünüyor."

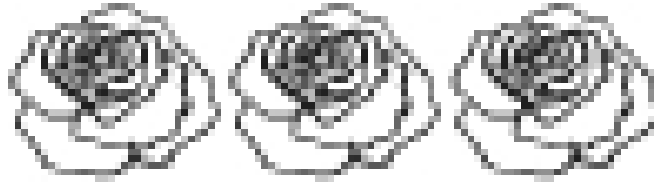
Kıkırdamayı bastırıyorum ve bu, hoşnutsuz bir homurtuya dönüşüyor.

Tabitha kızgın. Bunun *gerçekten* benimle ilgili olup olmadığını bile bilmiyorum, ama benim varlığımın da yardımcı olmadığını biliyorum. Ama bu duyguyu iyi bilirim. Bunu önlemek için bir şeyler yapabilirdin diye sürekli aklını kurcalayan düşünce.

Bu, kederle birlikte gelen, içini kemiren, teselli edilemez bir öfke.

Bunu biliyorum çünkü hayatım boyunca sık sık eşlik etti bana.

.

Tabitha beni yol kenarındaki bara itekliyor. Masaların arasından geçerken herkesin bana baktığını hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Ama durmuyorum. Sadece bakışlarımla Tabitha'nın topuzundaki siyah saç tellerini takip ediyorum. Üstteki ışıklar onlara vurduğunda nasıl birbirine dolandıklarını ve parladıklarını.

Neon ışıklar ahşap panelli duvarlara yansıyor ve barlarda sigara içmek yasaklanmadan önceki zamanlardan kalma bayat sigara dumanı kokusu ile karışık kızarmış yemek kokusu geliyor. Halıda yılların izleri var ve barda oturan yaşlılar, bu lekeler hiç yokken buraya gelmeye başlamış gibi görünüyorlar.

Burası, gördüğüm kadarıyla yerlilerin uğrak yeri.

Alçak ahşap bir kapıdan geçiyoruz. Binanın arkasında, birkaç basamak inip üç bowling salonu bulunan yere varıyoruz. Sonra, benim içimdeki hislerin aksine, mutlu ve rahat görünen bir grup erkeğin yanına doğru yürüyor.

"Tabby!" diye bağıyor içlerinden biri, onu gördüğüne sevinmiş gibi ellerini kaldırarak

Tabitha'nın eli pazıma sıkıca tutunur, tırnakları biraz fazla sertçe batıyor.

"Az önce telefon konuşmanı duydum, West. Takımına dördüncü bir oyuncu mu lazım?"

Adam, yüksek masada oturan diğer iki adama bakıyor. Biri burada olmaktan utanmış görünüyor. Diğeri ise açıkça sinirli. "Evet, Crazy Clyde'ın hastanede olduğunu söylemeyi unuttum. Böbrek problemi var. Düzenli diyalize girmesi gerekiyor. Onu kontrol etmeye gitmem gerekti. Organlarını almak için teşhisini uydurmadıklarını ona temin etmem gerekti."

Huysuz olan adam homurdanır ve koltuğunda kıpırdanır. "Kim Clyde'ın organlarını ister ki?"

Ne hakkında konuştuklarını hiç anlamıyorum, bu yüzden tamamen şaşkın bir şekilde her şeyi dinliyorum. Ama Tabitha umursamıyor. Sanki benden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi beni öne itiyor.

"Tamam. İşte, bu Rhys. Onu al."

Adamlar gözlerinde bir sürü soru dans ederken bana bakıyorlar. Onları hiç suçlayamam. Beni değerlendirirken yanaklarımın yandığını hissediyorum.

West adını verdiği adam — bana sorarsan onu gördüğüne biraz *fazla* heyecanlanan adam — ilk olarak konuşur. "Sen tam bir kaltaksın, değil mi?" der ve omzuma vurur.

"Bir daha söyle," diye Tabitha arkamdan alaycı bir şekilde seslendi ve ben ona dönmeden omuzlarım gerildi.

"Daha önce bowling oynadın mı?" West, onun alaycı sözlerini görmezden gelerek devam eder.

"Hayır," diyorum, dikkat edilmesi gereken yaramaz bir çocuk gibi buraya getirilmenin beni ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemeye çalışarak.

"Baban mısın? Değilsen, sana bir kedi falan alabiliriz.

O zaman yine de babaların gecesi sayılır."

"Bu adamı kedi babası mı yapacaksın?" Sert olan, West'in önerisi karşısında neredeyse ağzı açık kalır.

"Kedileri pek sevmem," diyorum, sonra omzumun üzerinden Tabitha'ya bakıp ona sert bir bakış atıyorum. "Ve ben de pek baba sayılmam."

Tabitha kahkaha atar. "*Zengin*." Sonra West'e döner. "İtiraf etmek istese de istemese de *o* bir baba. Ve ne olursa olsun, bence takımına Man-Children adını vermelisin."

Onlar gülerken, o eğilir ve sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltır. "Buraya gelip baba rolünü oynamak mı istiyorsun? İşte senin kalabalığın. İyi eğlenceler. Umarım senin bir pislik olduğunu anlamazlar."

Bana küçük bir sırıtışla sert bir bakış attı ve ikimiz de onun burada bir şeyi kanıtladığını biliyorduk. Ebeveynmişim gibi otorite kurarsam, o da beni bunun için azarlayacaktı.

Bunun üzerine, topuklarını dönüp bowling salonundan çıkıyor ve beni tek başıma, tamamen yabancı bir ortamda bırakıyor.

"Sen gerçek bir baş belasısın, Tabby. Bu özelliğini takdir ediyorum!" West, o giderken ona seslenir.

O da omzunun üzerinden ona parmağını gösterir.

Onun da bana olduğu kadar ona da kötü davrandığını görmek beni biraz rahatlatıyor.

Kalçaları sallanarak, başı dik, neredeyse kraliçe gibi yürüyen onu izliyorum. Ona bu kadar ilgi duymamalıyım. Ama yine de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Tabitha göz kırpar ve ön kapıdan çıkar, ama önce omzunun üzerinden bana son bir kez bakar.

Bu, onun evimden ayrıldığı ilk günü hatırlatıyor bana. Gözlerimiz bir an için buluşuyor. Ve sonra o gidiyor.

Tabby Cat. Kafamı sallıyorum. Daha çok kara kedi gibi.

Dönüp tekrar dikkatimi topluyorum, ama West'in yanındaki uzun boylu, zayıf adama kız kardeşiyle çıkması konusunda takılmasını duyuyorum. Gözlerini devirip bir şeyler mırıldanıyor, ama bu iki adam arasında benim hiç tatmadığım bir tür dostluk var.

Elbette iş arkadaşlarım var, ama onlar gelip geçicidir. Bazen işyerindeki hikayeler biraz fazla gerçekçi gelmeye başlar ve dinamik gerginleşir.

Masaj terapistimi seviyorum ve o da beni seviyor gibi görünüyor. Ama ona para ödüyorum ve onunla asla bowling oynamaya gitmem.

"Hadi gidelim, yeni çocuk" diyerek beni geçiştiriyorlar. Ve farkına varmadan, açık bir kulvarla ve bir grup yabancıнын önünde kendimi tamamen rezil etme ihtimaliyle karşı karşıya kalıyorum.

"Çok korkmuş görünüyorsun," diyor, benimkinden daha da sert bir ifadeyle bakan yaşlı adam.

Sadece omuz silkiyorum. "Daha çok kafam karışık."

"Ben Bash." Elini uzatıyor, ben de elimi uzatıp sıkıca sıkıyorum.

"Rhys."

"Demek bu kasabaya yeni geldin?"

Yüzümü buruşturuyorum. Tabitha beni küçük bir kasabanın kaynar su dolu tenceresine attı ve hala birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Durumumuz hakkında. İnsanlara ne söylediğimiz hakkında.

Ve ben, onun benim neden burada olduğumu açıklamamı istediğini düşünecek kadar aptal değilim. Bu yüzden yine omuz silkiyorum. "Sayılır."

"Tabby'nin arkadaşı mısın?" diye sorar West, dikkatini tekrar Bash ve bana çevirerek. "Çünkü Tabby'nin arkadaşları benim de arkadaşlarımdır." Bana beyaz dişlerini gösteren çekici bir gülümsemeyle. Bu grubun neşe kaynağı olduğu belli. Tabitha ile olan yakınlığına karşı mantıksız bir kıskançlık duysam da, onun sevilmemesi imkansız bir tip olduğunu düşünüyorum. İstesem bile, o buna izin vermezdi.

"Öyle bir şey," diye cevap veriyorum, elini sıkıp düz bir gülümsemeyle.

"Harika." West omzuma vurup diğer adama doğru eliyle işaret eder. "Bu Ford. *Forbes'a* göre benim iyi arkadaşım ve aynı zamanda dünyanın en seksi milyarderi."

Ford gözlerini devirir ve yorgun bir nefes alır. West daha da geniş bir gülümsemeyle gülümser.

Ebeveynini kızdırmaktan zevk alan küçük bir çocuk gibi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," derim ve Ford'un elini sıkıkmak için uzanırım. Kendine çok özen gösterir. Rahat giyinmiştir ama parası olduğu bellidir. Milyarder olayı şaka mıdır değil midir bilmiyorum ama sormamayı tercih ederim.

"Ben de. *Bowling oynamak* için olsa da." Etrafına bakarken dudaklarını kıvrır.

"Hey, hey. Rose Valley Alley'in cazibesini küçümseme."

"*Çekicilik* derken, yapışkan zeminleri kastediyor," diye mırıldanıyor Bash, bira bardağının kenarından.

"Neden onlar..."

West'in kolu ortalığı keser. "Hayır. Orayı böyle karalayamazsın. Orası bir simge. Bir kalıntı. Bir cazibe merkezi." Parmağı zaferle havaya kalkar. "Bir miras alanı!"

"*Tarihi miras mı?*" Ford dehşete kapılır.

"Ne zaman sözlük oldun sen, West?" Bash başını eğerek ona bakar.

"Çok okurum, Bash. Kelime dağarcığına iyi gelir. Belki de itfaiye pilotu olmak için çok fazla kelime bilmen gerekmiyordur."

"Oh, atları eğitmek gerektirir mi?"

Onların rahat sohbetleri hem eğlenceli hem de bana yabancı geliyor. Kendimi onları izlerken buluyorum, başım birinden diğerine geçiyor ve kendimi tamamen yabancı hissediyorum.

Ford gülerek başını sallıyor ve bir yudum bira içiyor. "Peki ya sen, Rhys? Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Neden 'roids'?" West esprili bir şekilde sorduktan sonra eliyle ağzını kapattı. "Kahretsin, pardon. Ağzım beynimden daha hızlı."

Ford inliyor.

Bash elini yüzüne sürer. "Lanet olsun."

Ve ben gülüyorum. Elimde değil. Boğazımda garip bir his var. Aşırı derecede fazla zamanımı yalnız geçiriyorum ve geçen hafta inanılmaz derecede üzücüydü. Ama yine de gülüyorum. Beni rahatsız edecek kadar iyi niyetli bir espri değildi.

"Steroid yok. Sadece sıkıcı bir diyet, harika genler ve spor salonunda çok fazla saat geçirmek."

"Haklısın. Evet." West dudaklarını büzüp beni değerlendirir gibi süzer. "Şimdi daha yakından baktığımda, kesinlikle daha iri olabilirdin."

Herkes gülüyor. İlk kez bowling oynamaya çalıştığımda daha da çok gülüyorlar.

Sessiz kalıyorum, değerlendiriyorum. Ama bowling ilerledikçe, diğer üç adamla rahat bir dostluk kuruyorum. Birkaç saat boyunca Erika'yı veya Milo'yu düşünmüyorum.

Keşke Tabitha'yı da düşünmediğimi söyleyebilseydim.

Ama bu yalan olur. Çünkü onu ilk gördüğüm gün olduğu gibi, bu kadını kafamdan çıkaramıyorum.

Son iki yıldır bunu başaramadım.

BÖLÜM 9

Tabitha

SALI GECEİ AKŞAM YEMEĞİ SAATLERİ ÇOK YOĞUNDU. BÜYÜK BİR GRUP, zaten yoğun olan mutfak

zaten yoğun olan bir gecede mutfak zorladı. Bu bana o heyecanı yaşattı. Zihnim ve bedenim önümdeki işe o kadar odaklanmış ki, diğer tüm düşüncelerim silinip gidiyordu. İhtiyaç duyulmak beni ayakta tutuyor. Ama misafirler sadece birkaç masaya indi ve açık mutfak girişinde durup gurur ve mutluluğumu seyrederken zihnim dalıp gidiyor.

Bighorn Bistro.

Sabahları kafe. Akşamları şık, çiftlikten sofraya yemekler sunan bir restoran.

On altı yaşında mutfakta çalışmaya başladım ve bir daha geriye bakmadım. Aşçılık okuluna giderken basamakları tırmanarak ilerledim. Sonra kendi paramla bu eski, bakımsız binayı satın aldım. Her kuruşu titizlikle biriktirdim ve çoğunu burayı yenilemek için harcadım.

Şimdi tonozlu tavanı kaplayan kalın ahşap kirişler var, her biri parıldayan ışıklarla sarılmış. Yapraklı bitkiler de yukarıdan sarkıyor — sulamak çok zahmetli ama mekana açık hava hissi veriyorlar. Ve güneş yukarıdaki tavan pencerelerinden içeri girdiğinde, tüm yemek odasını ince bir yeşil ışıkla kaplıyor. Uzun cam pencereler ön tarafta sıralanmış, Rose Hill'in ana caddesine bakıyor, gölden sadece birkaç blok uzaklıkta.

Ve Rhys'i bıraktığım yerden sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde. Onu derin suya attım ve yüzme bilip bilmediğini bile sormadım.

Yüksek sesle, umarım yüzemez derdim. İçimdeki acımasız, kindar tarafım onu korkutup kaçırmak istiyor. Ama sonra öğleden sonra Milo'yu kucağına alıp saçını kokladığını gördüm. Ve yüzündeki rahatlama ifadesi... aklımdan çıkmıyor.

Gerçek şu ki, onu gerçekten öldürmek isteseydim, o adamların yanına bırakmazdım. Çünkü biri boğuluyorsa, West ona ilk atlayan kişi olurdu. Ford soğuk görünüyor, ama bence

önemseydiği insanlar için savaşı girerdi. Bash'ın tüm homurdanmalarına ve somurtkanlığına rağmen, iyi bir kalbi var. Sadece biraz derinlere inmek gerekiyor.

Derin bir nefes alarak, omzumun üzerinden kalan iki fişe bakıyorum. Ve birdenbire, bu son akşam yemeği siparişlerini tamamlayacak enerjim kalmıyor. Baş aşçı olarak, buna gerek yok — bunun için yardımcı aşçım ve mutfak aşçıları var. Benim önceliklerim menü, siparişler ve malzeme temini, ve yoğun gecelerde, akşam yemeği telaşına yetişmek için geliyorum.

Restorana tekrar bakıyorum ve donup kalıyorum. Sanki onu düşünerek onu yoktan var etmişim gibi, Rhys barın ucunda oturmuş, kalın parmakları arasında büyük bir kırmızı şarap kadehi tutuyor.

Bana bakıyor.

Sanki onu oturduğu tabureden yok edebilecekmış gibi birkaç kez gözlerimi kırpyıyorum. Sanki ön cam silecekleri, ön görüş alanından sıçrayan bir sineği temizler gibi.

Ama işe yaramıyor.

Hâlâ oradadır. Koyu renkli saçları geriye taranmış, bir tarafı yana düşmüş, elmacık kemiğini okşarken, diğer tarafı kulağının etrafında kıvrılmıştır. Nedense, sakalları birkaç saat öncesine göre daha kalın görünmektedir. Bistro'nun loş altın ışığında cildi şimdi daha bronzlaşmıştır.

Tabureye fazla büyük ve bir kadeh şarap yudumlamak için fazla sert görünüyor.

Yine de burada, tam da bunu yapıyor. Ayrıca kendimden nefret etmeme neden oluyor, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Çok soğukkanlı bir özgüven yayıyor. Manyetik. Sarsılmaz.

Sanki dünya güneşin değil, onun etrafında dönüyor.

Tanrım, kız kardeşimin ona bu kadar ilgi duymasına şaşmamalı.

Benim bakışlarıma tepki göstermiyor. Bunun yerine, o da bana bakıyor, bakışları alevler gibi tenimi yalıyor. Sanki burada, herkesin içinde, aramızda restoranın gürültüsü varken, manzarayı seyretmenin daha az skandal bir yanı var.

Biri sorsa, onun arkasındaki bitkiye bakıp, son zamanlarda sulanıp sulanmadığını merak ettiğimi söyleyebilirim.

O mu? Hayır. Onu hiç fark etmemiştim.

Ama o, çenesini yanındaki tabureye doğru eğdiğinde, bu inkar etmek zorlaşıyor — bu, bana katılmam için açık bir davet.

Hemen başımı sallayıp omzumun üzerinden mutfağa doğru başparmağımı kaldırıyorum.

Rhys sırtıyor ve arkama döndüğümde, mutfak personelinin üçü de bir araya toplanmış, sohbet ediyorlar. Gülüyorlar. Açıkça çalışmıyorlar. Hiç çaba sarf etmeden beni satıyorlar.

Dudaklarımdan sıkıntılı bir iç çekiş kaçar ve bir dakika beklemelerini işaret etmek için parmağımı kaldırırım. Sonra personele dönerim. "Beyler, gülmekten yorulduunuz mu, biriniz buraya gelip tabakları hazırlayabilir. Geri kalanlarınız işlerine devam edebilir. Sote edin. Izgara yapın. Temizlik yapın. Bu noktada kimin ne yaptığı umurumda değil. Sadece kendinizi işe yarar hale getirin. Lütfen."

Hepsi donup kalır, sonra kafaları kesilmiş tavuklar gibi harekete geçerler. Onlara *o kadar da* sert davranmıyorum, ama onlar da böyle açık bir mutfağın gerçekliğinin herkesin her zaman izlediği olduğunu biliyorlar.

"Evet, Şef" korusu ve suçlu suratlar, ardından utangaç gülümsemelerle karşılanıyorum.

"Hepiniz bir grup okullu kız gibisiniz," diye alay ediyorum, yanlarından geçip arkaya doğru yürürken. Salıncak kapıları ittiğimde gülüyorlar. Sonra doğruca personel tuvaletine gidip yüzümü soğuk suyla yıkıyorum, topuzumu yeniden yapıyorum ve şef önlüğümü çıkarıyorum.

Altındaki tişörtü görünce inlerim. Önünde "*Kin tutmak benim süper gücümdür*" yazıyor. Endişe verici bir şekilde, bu durumda bu doğru.

Rhys neyle karşı karşıya olduğunu bilmeli. Ben kavgacı, alaycı ve affetmekte yavaş biriyim. Karakter kusurları, evet. Doğru mu? Evet, o da doğru.

Yorgun bedenimi ve ucuz tişörtümü sürükleyerek bara gidip onunla yüzleşiyorum ve bu çok komik bir durum. Restorandaki herkes ona bakıyor ya da gizlice ona bakıyor, sanki enerjisi "*bana bakın*" diye bağırın bir şekilde mekanı dolduruyormuş gibi.

Barın diğer ucundaki servis istasyonunun arkasından iki kat görevlisi onunla göz göze geldiğini fark ettim. Milo ile el işi yaparken kullandığım yapışkanlı hareketli gözleri takmış gibiler.

Onlara gidip berbat zevklerini eleştirmek için büyük bir istek duyuyorum, ama Rhys'e bakmadan bir adım ötesindeki tabureye oturmayı tercih ediyorum.

O, "*Ben ısırمام*" gibi bir şey mırıldanıyor. Bu sözler aramızdaki havada yankılanıyor ve tenimde titreşiyor. O kadar derin ki, duymaktan çok hissediyorum.

Ben de burun kıvrıp, "Ben ısırırım" diye karşılık veriyorum.

Rhys kaskatı kesilir ama part-time barmenim Scotty yanıma gelmeden cevap verme şansı bulamaz. "Bordeaux mu?"

Yorgun bir şekilde başımı sallayıp yanağımı avucuma dayarım.

"İyi. Ben de onu alacağım," diye Rhys yanımdan seslenir.

"Öyle mi?" Ona bakmıyorum, bunun yerine Scotty'nin barın ucunda birkaç kadınla sohbet ederken bardağıma şarap doldurmasını izliyorum. Beynini penisine koymuş olsa da harika bir barmen.

"2015, Bordeaux için iyi bir yıldı."

Şimdi ona bakıyorum, başımı çevirip kulağımı avucuma dayıyorum. "Biliyorum." Sadece şarap içmesi değil, şarap hakkında bilgisi olması da canımı sıkıyor. "Ben seçtim."

Ağır omuzları inip kalkarken, "İyi seçim," diye mırıldanıyor ve bir yudum daha alıyor.

Onu izlemekten kendimi alamıyorum. Dudakları, biraz fazla dolgun. Adem elması, boğazında sallanırken biraz fazla belirgin.

Yutkunduğunda, bakışlarımı kaçırıp bacaklarımı çaprazlayarak birbirine bastırıyorum.

Görünüşe göre benim zevkim de garsonlarınkı kadar kötü olabilir.

En kötü türden bir zevk, çünkü bu adam benim için burada değil; benden bir şey *almak* için burada. Sevdiğim birini. Ve yasal olarak bunu yapabilir, bu yüzden tüm bu takılma ve sohbet etme, bir aslanın avıyla oynadığı gibi hissettiriyor.

Bu, kafamı sürekli çevirmem gerektiğini hatırlatıyor. Rhys Dupris göze hoş gelebilir, ama kalbim için tam bir kabus.

Scotty şarabımı getirip canlı kenarlı bar tezgahının üzerine kaydırıyor. Sonra avuçlarını beline koyup gülümsemesini güçlendirerek gamzelerini ortaya çıkarıyor. Yemin ederim bu bakışı aynada çalışmıştır. "Vay canına patron, o tişört sana çok yakışmış..."

Elimi kaldırarak onu kesiyorum. "Hayır. Geri dön ve cougar'lara asıl, Scotty." Şarabımdan bir yudum alıyorum, sıvı dilime değdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve her zamanki gibi onun bu flört saçmalıklarını görmezden geliyorum.

Scotty uzaklaşırken gülümsüyor. "Denediği için onu suçlayamazsın."

Gözlerimi açtığımda başımı sallıyorum ve ne kadar huysuz ve somurtkan görünmeye çalışsam da dudaklarım kıvrılıyor. Lanet olası Scotty. Kalbi atan her şeyle seks yapmaya çalışır.

Yüzümün yan tarafına yönelen ağır bakışların ağırlığı, gözlerimi Rhys'in yönüne çevirmeme neden oluyor. "Ne?"

Omuzlarını silkiyor.

"Oh, güzel. *Omuz silkme*. Bu konuşma şimdiden çok iyi gidiyor." "En azından tutarlısın."

"Nasıl tutarlı?" "Tutarlı bir şekilde kötü."

İçkimi içip, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde burnumu çekerim. "Sen de hayatın boyunca bir sürü erkekle mutfakta çalışmayı dene. Bu benim cazibemin bir parçası." Yanımdaki devasa adama göz kırparım.

Rhys, bende hiç çekici bir şey bulmamış gibi alaycı bir şekilde güldü.

"Beni idare edecek kadar erkek olmaman benim suçum değil. Ama bak, Scotty öyle." Rhys bana ters ters bakar, ama ben onun ekşi ifadesini görmezden gelip ısıklık çalarım. "Hey, Scotty," diye barın aşağısına seslenirim.

Genç adam yerinde dönerek bana bakar, heyecanı yüzünden okunur. "Kovuldun."

Şimdi ondan tam bir gülümseme ve selam alıyoruz. "Ha! Tabii ki, Şef." Sonra arkasını dönüp işine geri dönüyor.

Rhys'in bakışı daha da sertleşir ve bu garip bir şekilde beni heyecanlandırır, ben de ona gülümserim. "Gördün mü? Scotty bunu kaldırabilir. Sen sadece biraz daha sertleşmelisin." Belki de birkaç yudum şarap kafama vurmuştur, ama elimi uzatıp koluna yumruk atarım. Rahatça. Tam dövmelerin üzerine. Sanki eski arkadaşlarmışız gibi.

Ama değiliz.

Başını çevirip bana bakar. Yavaşça, metodik bir şekilde. Sonra alçak, karanlık sesi gelir. "Konuşmamız lazım."

Boğazımdaki ani yumruyu gidermek için şarabımı alırken başımı sallıyorum. Kristal kadehimin kenarından Rhys'in Scotty'ye sert bir bakış attığını görüyorum.

"Ama bütün gece sana asılan o lanet olası ahmakla konuşmak istemiyorum."

Gözlerim başımın etrafında dönüyor. En son istediğim şey, tamamen yabancı biriyle bu kadar acı verici kişisel konular hakkında konuşmak. Gözüme çatal saplamayı tercih ederim. "Ne yapıyorsun..."

Rhys, yüz dolarlık bir banknotu bara atıp hızlı bir hareketle ayağa kalktığı anda sözlerim yarıda kalır. O, taburemin arkasına uzanıp beni bardan uzaklaştırırken ben hala ağzım açık oturuyorum.

"Benimkini ödemene gerek yok." Bana içki ısmarlamasını istemiyorum. Ama ben de onun hesabını ödemi orum.

"Gidelim."  enesi açılır ve hiç tereddüt etmeden kocaman elini belime koyar ve beni koltu umdan kaldırır.

Kontrolü ele alma şekli çok ilkel bir adam gibi ve bu içimde bir şeyler uyandırıyor. Onun bu dominant tarafını sevmemeliyim. Kesinlikle, sanki d   manlardan daha fazlasıymışız gibi beni buradan çıkarmasına izin vermemeliyim. Ve onun için sırtan, gözleri parlayan bir kıza d n  mek istemiyorum, bu yüzden çıkışa doğru ilerlerken onun neden bu kadar berbat olduğunu kendime hatırlatıyorum.

O kaba ve benim hakkımda en kötüsünü düşünüyor.

Kız karde imi evden attı ve onu evsiz bıraktı.

Dünyada her şeyden çok sevdiğim ye enimi benden almaya çalışıyor.

 imdeki tüm bu kötü düşünceler harika bir şekilde i e yarıyor. Aslında, onun yanına hiç yakla mamam gerektiğini hissettiriyor. Ve daha önce elini itti im gibi, yine aynısını yapıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Bana  n cam kapıyı açıyor, sanki bir beyefendiymi  gibi. "Bilmiyorum. Bu kasaba turistlerle dolup taşıyor. Hiçbir yerde oda bulamıyorum."

"Zaten senin odana gelmezdim, Rhys. Beni *becermek* değil, *becermek* istiyorsun, unuttun mu?" Onu geçmeye çalışırken ona en nefret dolu bakı ımı atıyorum, ama ben restorandan ka amadan hemen önüme çıkıyor.

Çenesi d  er, gözleri artık benimkilerle aynı hizadadır. " yle mi?" Yüzündeki hafif sırıtı  beni daha da  fkelerendirir.

Aptal.

"Evet,  yle." Sözcükleri, beni yüksek ve net bir şekilde duysun diye telaffuz ediyorum. Kavga etmeye hazırım. Bu benim ilk kavgam olmayacak ve muhtemelen sonuncusu da olmayacak, ama hayatımın en önemli kavgalarından biri olabilir. Ve sırf o, şimdiye kadar gördüğüm en günahkar görünümlü adam olduğu için her şeyi mahvetmeye niyetim yok.

Bakışları dudaklarıma düşüyor. Bir an orada kalakalıyorum, ifadesini çözmeye çalışıyorum. Farların ışığında donakalmı  bir geyik gibi, ayakta durup bakıyorum, bana arabasıyla çarpacak mı yoksa  pecek mi diye merak ediyorum.

Kulaklarımda her atışta artan bir gümbürtü duyuyorum, ama o "Bence tam tersi olabilir" diye karşılık verince, bu ses yerini yanmış yanaklara bırakıyor. Sonra geri çekiliyor ve uzaklaşırken ciğerlerimdeki tüm havayı da beraberinde götürüyor.

Onun iri cüsseli vücudunun kaldırımında ilerlemesini izledim.

Onu takip etmeli miyim? Kendini açıklaması için ısrar etmeli miyim? Tersine derken... beni becermek mi istiyor, *yoksa* becerip atmak mı?

Bununla ne yapmam gerekiyor? Artık hiçbir şey bilmediğimi hissediyorum.

Ama o omzunun üzerinden elini sallayıp "Gidelim, Tabby" dediğinde, kafamın karışık düşünceleri arasında ilk dikkatimi çeken şey, onun bana daha önce hiç *Tabby* dememiş olmasıydı.

Ve bunu bu kadar sevdiğimden nefret ediyorum.

BÖLÜM 10

Rhys

TABITHA'YA ONU SIKMEYİ TERCİH ETTİĞİMİ SÖYLEMEMELİYDİM

Bu, sinirli ve gizemli bir homurtuyla ağzımdan kaçtı ve şimdi, her fırsatta benimle dalga geçmek yerine, tamamen sessiz kaldı. Tabii, arkasından "Bodrumda boş bir yatak var" diye bağırıp, bistrosunun yanındaki sokağa doğru dönüp gitmeden önce.

Sonra kamyonetine binip uzaklaştı ve beni, yine peşimden gelmemi beklediğini merak ederken bıraktı.

Ve ben de takip ettim. Çünkü ne kadar uğraşsam da, bu kadına çekiliyorum.

Şimdi, evinin önünde park etmiş, bu fiyaskoyu anlamaya çalışıyorum. Kız kardeşi ile bir dostluk kurduk — benim tek dostluklarımdan biri — ve bu kaybın üzüntüsü kadar, onun benim için çizdiği tablonun üzüntüsü de beni aynı derecede üzüyor.

Erika bana Tabitha'nın bencil ve işkolik olduğunu, çocuk yetiştirmek için uygun olmadığını söylemişti. Ama şimdiye kadar gördüğüm tek şey, çok fazla oynadığı için dizlerinde çim lekesi olan, söz konusu çocuğa doğru davranmak için bir profesyonele para ödeyen, başarılı ve çalışanları tarafından çok sevilen bir kadın.

Biraz fazla sevilen. Aklım Scotty'ye gidiyor. Aptalca gülümsemesi ve flörtöz göz kırpmaları.

Ama Erika'ya olan sadakatim beni durduruyor. Ona güveniyordum. O, benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi olmuştu. Onu iki yıldır tanıyordum, oysa Tabitha ile sadece birkaç günlüğüne etkileşimde bulunmuştum.

Yine de Erika'ya Milo'nun savunucusu olacağıma söz verdim ve bu sözü hafife almıyorum. Birçok koruyucu ailem, birinin onları kontrol ettiğini öğrendiklerinde yeterince nazik görünüyorlardı.

Ancak gözetleyen gözler başka bir yere yöneldiğinde ihmal başlıyordu. Ben her zaman çok iri ve çok kavgacıydım, bu yüzden daha kötü muameleye maruz kalmazdım.

Çoğunlukla yalnız bırakıldım ve yalnızlığımın tadını çıkarmayı öğrendim.

Bu da tüm bu durumu daha da yorucu hale getiriyor. Ben buna uygun değilim. Sosyalleşmek. Gülümsemek. Sadece dışarıda ve insanların arasında olmanın gürültüsü bile beni bir şekilde yoruyor.

Düzensiz bir şekilde iç çekiyorum, avucumu saçlarımın üzerinden geçiriyorum, sonra sakalımı ovuyorum. İşe dönmenden önce temizlenmem gerekiyor. Ve bunun için de zaman daralıyor. Dizim yıllardır ilk kez sağlam. Geri dönüşümü planladılar ve ben de hazır olmak için deli gibi çalışıyorum. Zaman daralıyor ve önümüzdeki hafta geri dönmem gerekiyor.

Bu da Tabitha ile yüzleşmem gerektiği anlamına geliyor. Tabitha ile konuşmam gerekiyor. Tabitha'yı değerlendirmem gerekiyor. Ve bunu yaparken Tabitha'nın kıyafetlerini yırtıp atmayı düşünmemeye çalışmam gerekiyor.

Bu tam bir işkence olacak, ama kendimi arabamdan çıkararak, elime spor çantamı alıp ön kapıya doğru yöneliyorum, yine de onunla yüzleşmeye hazırım. İçeriden onun sinirli bir şekilde "Kapı açık" dediğini duyuyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor

Tabitha Garrison tarafından işkence görmekten zevk alıp almadığımı merak ediyorum.

Onun benden bu kadar nefret etmesine izin vermek, bir tür özel bir öz nefret gibi.

İçeri girdiğimde, onun bir kapıdan geçip karanlık bir merdiven boşluğundan bodruma indiğini görüyorum. Omzuna bir yorgan asmış ve bir kolunda servis tepsi gibi bir yığın çarşaf tutuyor.

"Şarap kadehlerini çıkar. Hadi şunu bitirelim," diyor, merdivenlerden aşağı inerken sesi giderek daha boğuklaşıyor.

Keşke onun kavgacı tavırları onu daha az sevimli yapsaydı, ama tam tersi bir etki yaratıyor. Her şeyi görebiliyorum. Ayrıca, iyi bir kavga beni tahrik ediyor. Tabitha ile karşı karşıya gelme düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

Kot pantolonumun darlığından kafamı dağıtmak için mutfığa gidiyorum. Küçük ama iyi düzenlenmiş ve işlevsel bir mutfak.

Hemen cam kapaklı, içinde şarap kadehleri bulunan rafları olan çiftlik tarzı bir dolap görüyorum. İki kadehi elimde, dönüp mutfığı inceliyorum. Parlak bakır tencereler devasa endüstriyel gaz ocağının üzerinde asılı ve bir dizi Japon bıçağı duvardaki manyetik şeride yapıştırılmış. Kasap bloğu tezgahında, sevgi ve özenle birçok yemeğin hazırlandığı bir mutfağın hikayesini anlatan lekeler ve çukurlar var.

Karnım guruluyor ve göğsüm de aynı anda ağrıyor. Yiyeceklerin kıt olduğu günleri hatırlamak çok kolay. Benim için ayrılmamış. O "aile" başımı sokacak bir yer sağlamak için para kazanacaksa, benim hak etmediğim bir masraf. Gecenin ortasında gizlice aşağı inip

fark edilmeyecek parçalar çalmak zorunda kalırdım. Sonra okulda, kemiren açlık beni birini dövmeye zorlardı, sırf öğle yemeğini çalabilmek için.

Bunu istediğim için değil. Ama *ihtiyacım* olduğu için. Hayatta kalma modundaydım.

Tabitha'nın merdivenlerde öfkeyle ayaklarını yere vurması beni anılardan çıkarır ve ortasında bir kaide bulunan antika koyu renkli ahşap yemek masasına doğru yönlendirir. Masa sekiz kişinin oturabileceği kadar büyüktür ve ben çivili deri yemek sandalyelerinden birine otururken, Tabitha'nın bu masayı hiç doldurabilmiş olup olmadığını merak ederim. Bana pek olası gelmiyor.

İki bardağı masanın ortasına koyuyorum ve ona dönük olmasam da mutfağa girdiğini hissediyorum. Fırtına gibi bir enerjisi var. Kötüye işaret eden, elektrikli, öngörülemez.

Barda bir an için daha yumuşaktı. Bunu hissettim, yorgunluğundan gardını indirdi. Sonra tekrar sinirlenmeye başladı. Bunun olmasını izledim, gözlerindeki kargaşayı, omuzlarındaki gerginliği gördüm, bana güvenemeyeceğine karar verdi.

Doğrusu, onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsam ben de kendime güvenmezdim.

Bir boğa gibi masaya bir şişe kırmızı şarap koydu, kapağını çevirip masaya attı ve iki büyük kadeh doldurdu. "Harika, hadi şunu bitirelim de artık sana bakmak zorunda kalmayayım." Bir sandalyeye oturdu, benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

İlk gün evime girdiğinde hatırladığımdan daha zayıf ve bitkin görüldüğü dikkatimi çekiyor.

Bu hayatta payıma düşen acıyı yaşadığım için, bunun öfke olduğunu biliyorum. Hiç olmamış ve asla olmayacak bir şey için yas tutmak, özel bir tür cehennemdir. Tabitha öfkeli. Derinlerde, kendine bile öfkeli — ki bu kabul etmesi çok zor bir şey.

Onu anlayabiliyorum.

Bu yüzden onun tüm öfkesinin hedefini ben olmamın çok daha kolay olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü ben de aynısını yaptım. Ben de o rahatlamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden dövüşmeye başladım.

Bu kadının öfkesini yönelteceği bir hedefe ihtiyacı var. Kendini biraz daha az incitmek için suçlayabileceği birine.

Ve hiç düşünmeden, onun için o kişi olabileceğime karar veriyorum. Olabileceğime karar verdim.

Kız kardeşi ve evden çıkarılmasıyla ilgili gerçekleri saklayabilirim. Bu, onun için bu durumu atlatmasını birazcık bile kolaylaştıracaksa, benden nefret etmesine izin verebilirim. Zaten benden nefret ediyor. Kız kardeşinin onun hakkında söylediklerini bilmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Zaten kırık olan kalbini daha da parçalayacak. Ve ben bunu görmeye dayanamıyorum.

Karar beynime yerleştiği anda, omuzlarımdan bir yük kalkar. Bu zorlu süreçte Tabitha'yı sessizce desteklemeyi taahhüt etmek, en iyi çözümün ne olduğunu bulmak için bize nefes alma fırsatı verir. Bana *zaman* kazandırır. Ve her şey kökünden sökülmeden önce ona nefes alma şansı verir.

Milo'yu eninde sonunda taşıyacağım. Belki henüz değil. Bu en az dirençle karşılaşacağımız yol, Erika'nın isteyeceği şey olmasa da.

Ama bunun Milo için en iyisi olduğunu biliyorum. Keşke biri benim için de bunu yapsaydı.

İkimizin de şarap kadehleri dolu, masanın iki ucundan birbirimize bakıyoruz. Bakmak bizim varsayılan davranışımız gibi görünüyor. Ben öne eğilmiş, dirseklerim masanın üzerinde, onu izliyorum. Çoğu insan benim boyumu, görünüşümü ve sessizliğimi korkutucu bulur ve sonunda geri adım atarlar.

Tabitha öyle değil. O da bana meydan okurcasına bakıyor, "siktir git" havası ve ağzıma doğru kayan birkaç pişman bakış dışında hiçbir şey vermiyor.

Sanki beni bu masadan kadehleri alıp onu dövmece cesaret etmem için kışkırtıyor gibi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor sert bir sesle. Kıkırdamamı, istediğimden daha sinirli bir homurtuyla örtüyorum.

"Şüpheliyim."

"Çok fazla içtiğimi düşünüyorsun."

Şarabı seven ve kötü bir haber aldıktan sonra içki alemine çıkmayı asla yargılamayan biri olarak, daha fazla yanılığa düşemezdi. "Hayır, senin restoranındaki şarabın daha iyi olduğunu düşünüyordum." Ve bu şarabın, kafamın arasında, yere sıçrayarak servis edilmesi daha iyi olurdu...

"En iyi şişelerimi senin için harcamayacaktım," diye cevaplar, dramatik bir etki yaratmak için dudaklarını şapırdatarak.

Hain midem buna tepki olarak guruldadı ve gözleri belime kaydđ. Neyse ki masa kucağıımı örtüyordu, yoksa onun evinde baş başa kaldığımız için bir türlü kurtulamadığım sertleşmenin kanıtını görürdü.

Kaşları çatılır ve düşündüğünü görebilirim. Akşam yemeği yemedim ama ona bunu söylemeye niyetim yok. Aç olduğum için mutlu olduğunu söyleyecek ve ben de onu ilk gördüğüm andan beri neden bu kadar çekici bulduğumu düşünerek daha fazla zaman geçireceğim.

"Bowling nasıldı?"

"Berbat," diye yalan söylüyorum. Çok utanç verici olmasına rağmen, sonunda eğlenceli vakit geçirdim.

"İyi."

Tabii ki bunu sevdi. "Fazla bir şey söyleyemedim. Kimsenin haberi olup olmadığını bilmiyordum."

Bana alaycı bir bakış atar. "Kız kardeşimin ölümünü sindirmek için bile zamanım olmadı, bırak onu" — elini vücudumun üzerinde gezdirir — "seni."

"Kimseye söyledin mi?"

Yüzünü buruşturur. "Hayır. Erika'yı, ben hazır olduğumda herkes öğrenebilir. Kasabadaki dedikoducular onun hakkında kötü şeyler söyleyecekler ve ben yanlarından geçerken fısıldaşmalarını duymaya hazır değilim."

Siktir. *Kimseye* söylemedi mi? Benim kadar yalnız gibi görünüyor. Üzerinde durmak istemediğim bir konu. Bu yüzden devam ediyorum, asıl meseleye giriyorum.

"Florida'ya geri dönmem gerekiyor."

İfadeli kaşları alnında belirir. "Tamam."

Tek bir hece. Bu beni rahatsız ediyor. Ama sadece konuşmayı sevmediğim için.

"Yaklaşık iki gün içinde." Eli boğazına uçar, yüzü acıdan buruşur, sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru sallanır. Tepkisi içgüdüselidir. İzlemesi zor. Ve onu bu ıstıraptan çabucak kurtarırım. "Milo'yu yanımda götürmeyeceğim."

Omuzları çöküyor ve dudaklarından duyulabilir bir nefes çıkıyor, rahatlama yüzüne yansıyor. "Teşekkür ederim."

Sonrasına bakılırsa bana teşekkür etmeyecek gibi görüldüğü için yüzümü buruşturuyorum. "Şimdilik."

Ve tabii ki, etkileyici gözlerinde öfke parlar. "Bu ne anlama geliyor?"

Bu, ona değer verdiğim anlamına geliyor, ama nedenini bir türlü anlayamıyorum. Erika'nın, kız kardeşinin Milo'ya nasıl baktığını görebilseydi, bunu isteyeceğini düşünüyorum. Erika kız kardeşi hakkında yalan söylüyorsa

bu durumu çözmek için zaman tanımak, olgun ve mantıklı bir davranış olur.

Milo'nun iyiliği her şeyden önce gelir. Bu, onun vasisi olarak benim gerçek görevim. "Bu, birkaç hafta sonra geri döneceğim anlamına geliyor."

Yanakları pembeye dönüyor, koyu renkli gözleri parıltıyor. "Oh, bu bir test mi? Bana not verecek misin? Seni kim lanet olası yargıç, jüri ve eski..."

"Tabitha. Bilmiyorum." Bu onu susturur. "Haklıydın, tamam mı? Hiçbir şey bilmiyorum."

Ağzı açılır ve sonra tekrar kapanır.

"Tek bildiğim, kız kardeşinin bana anlattığı hikayelerin bugün gördüklerimle uyuşmadığı. Tek bildiğim, Milo'nun annesinin öldüğü ve onun için en iyisini istediğim. Tek bildiğim, son bir yıldır tekir kedilerden bahsettiği ve ona defalarca alerjim olduğunu söylediğim."

Son kısımda yüzü ifadesizleşir. Ve bu doğru. Neden dinozorlardan çok tekir kedilere takıntılı olduğunu merak ediyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama şimdi mantıklı geliyor.

Sonunda dudakları kıvrıldı ve yumuşak bir sesle

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Evet."

"Alerjin mi var?"

Tanrım, bu kadın konuyla ilgili her şeyi konuşuyor ama asıl konuyu konuşmuyor. "Sayılır. Ben kedi seven biri değilim."

Alaycı bir şekilde gülümser ve bana anlamlı bir sırıtış atar. Ona yanlış anladığını söylemek isterim, ama dilimi ısırıyorum.

"Dinle, bu çok büyük bir sorumluluk, ben bunu ciddiye alıyorum ve hiç hazırlıklı değilim, o yüzden bir dakikalığına silahlarımızı bırakabilir miyiz?"

"Senden hoşlanmıyorum."

Dalgın dalgın şarabımdan bir yudum alıp devasa endüstriyel buzdolabına bakıyorum. "Anladım."

"Kız kardeşimi seviyorum. Sana ne söylediğini bilmiyorum. Söyleyeceğim şey acımasızca gelmesin, ama o da bana senin Milo ile ilişkin olduğunu hiç söylemedi. Sadece ne kadar çekici olduğunu ve mahremiyetine önem verdiğini söyledi, bu yüzden sen şehirdeyken onu orada ziyaret etmememin daha iyi olacağını söyledi."

Kaşlarım çatıldı. "Ziyaret mi ettin?"

Tabitha şaşkınlıkla gözlerini genişletir. "*Tabii ki*. Dostum, dalga mı geçiyorsun? Onu en iyi okula gönderdiğim için hala borcumu ödüyorum.

bulabildiğim rehabilitasyon merkezine. Milo'ya bakmak için sık sık uğrardım, böylece o da biraz dinlenebilirdi. Bana bir erkek arkadaşı olduğunu ama onu henüz eve getirmek istemediğini söylemişti. Ben de hep senin olduğunu düşünmüştüm.

Ne oluyor lan?

Tabitha'nın anlattıkları kafamı karıştırdı. Ne yaptığımı bildiğimi sandığım her seferinde, Erika mezarından beni gafil avlıyor. Ne oyunu oynadığını bilmiyorum, ama gerçekten değer verdiğim bir kadın tarafından aptal yerine konduğum anlaşılmaya başlıyor. Kabul etmesi zor, anlaması daha da zor.

"Ben değildim. O da bana erkek arkadaşı hakkında aynı şeyi söyledi. Ama o da onunla birlikteyken Milo'ya bakıyordum."

Tabitha dudaklarını büzüp, duyduklarını beğenmemiş gibi bir yandan diğer yana itiyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

"Ailen Milo'ya çok yardım ediyor mu?" Dikkatlice soruyorum. "Onu reddettiklerini sanıyordum."

Tabitha iç çeker ve sandalyesine geri yığılır. Sanki eriyip yere düşecekmiş gibi görünür. "Durum karmaşık. Ve ben de şanslı aracıyım."

Daha fazla ayrıntı öğrenmek için başımı eğiyorum.

Sinirli bir şekilde iç çekip devam eder. "Onu dışladılar ve bir yanım onları suçlamıyor. O kötü durumdayken, başa çıkması zor biriydi. Sürekli endişeleniyorlardı. Ve bu uzun süre devam etti. Yalanlar, ruh hali değişimleri, ortadan kaybolmalar, hırsızlıklar. Son damla bu oldu. Onların evlilik yüzüklerini çaldı ve rehin verdi. Onlar benim dedemlerden kalmıştı ve sanırım bu babamın kalbini kırdı."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Tabitha hızla gözlerini kırptırarak başka yere bakıyor.

"Bir yanım bunu anlıyor. Ama daha büyük bir yanım onlara karşı kin besliyor. Çünkü ben... onlarla bağlarımı koparamadım. Yani, bilirsin" —sesi kalınlaşarak bir oktav düşer—"o benim ablam. Benim idolüm. O lanet olası sakatlık onu bir düşüşe geçirirse de, onu öylece bırakamazdım."

Boğazımdaki düğüm konuşmamı engelliyor. Ve bu iyi bir şey. Konuşmaya devam ediyor gibi görünüyor ve onu kesmek istemiyorum. Doğrusu, Tabitha Garrison'ın ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyorum.

"Ben de görevi devraldım. Milo geldiğinde, her iki tarafla da görüştüm. Temel olarak, Milo için bir anne ve büyükanne-büyükbabasının olması en iyisi olacağını söyledim. Sonunda herkes kabul etti. İşe yaradı ama

Ama ağır bir yük taşıyordu.

Burnunu kıpırdatıp, bu düşünceyi kafasından silip attı. "Her neyse, annem ve babam harika ebeveynlerdi ve daha da harika büyükanne ve büyükbabalardı. Ama Erika'yı terk ettikleri için onları tamamen affedip affetmeyeceğimi bilmiyorum." Gözleri yere düşer. "Onlara bunu söylemeyeceğim tabii. Ama bunu unutmaya çalışıyorum." Acı tatlı bir kahkaha atar ve göğsünü gösterir. "Bu yüzden bu tişörtü giydim."

"Üzgünüm," derim basitçe. Ve içtenlikle söylüyorum. Bu çok üzücü bir hikaye. Ve koruyucu aile sisteminde gördüklerimden dolayı, bunun nadir bir hikaye olmadığını da biliyorum.

Tabitha dudaklarını sıkıştırır ve bana doğru başını sallar. Gözleri cam gibi parlamaktadır ama ağlamaz. Ağlayan birine benzemiyor. "Teşekkürler. Bu duruma karıştığın için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. Hayatın bana sürprizler yapmasına alışkınım.

"Sonunda onu almaya çalışacak mısınız?" diye sorar yumuşak bir sesle. Nefesimi alıp masada yerimi değiştiririm. "Bilmiyorum."

Gözlerimin içine bakar. "Bunun için mücadele edeceğim, Rhys. Ve parasız ve mahvolana kadar pes etmeyeceğim. Velayet davası için bir avukatla görüştüm bile. Onu elimde tutmak için elimden gelen *her şeyi* yapacağımı bil. Bunu zorluk çıkarmak için söylemiyorum. Sadece seni uyarmak için söylüyorum." "Sana inanıyorum." Ve gerçekten inanıyorum. Hayatımda pek çok kavgaya karıştım ve içimden bir ses, Tabitha Garrison'la kavgaya etmeye karar verirsem, bunun hayatımın en zorlu mücadelesi olacağını söylüyor. karşı karşıya gelmeye karar verirsem, hayatımın mücadelesi olacağını söylüyor.

Çenesi sıkılaşır, bakışları üzerimde dolaşır, ikimiz de eşit derecede güvensiz hissederiz. "Peki ne yapacaksın? Ara sıra geri mi geleceksin?"

"Eğer istersen, yarın Milo'ya annesi hakkında birlikte konuşabiliriz. Ona burada, seninle kalacağını söyleyeceğiz. Evet, tekrar gelmem birkaç hafta sürecek. Buraya gelmek benim için kolay değil ve sınır devriyesinin ne diyeceğini bilmiyorum. Bu bize durumu çözmek için zaman kazandırır. Avukatlarımızla konuşuruz. Yasaları ve... sonucu konuşuruz."

Kafasında neler olup bittiğini gösteren tek ipucu, çenesindeki inatçı ifade. Şarabına neredeyse hiç dokunmamış, ama bardağı sapından çevirerek

ve sıvının kenarlara çarparak dalga gibi bir desen oluşturmasını izliyor.

Bir sonraki soru, zar zor duyulacak bir fısıltıyla geliyor. "Milo'yu gerçekten istiyor musun? Onu b y tmek ve ebeveynlik yapmak gibi? Bu sadece bir yükümlülük m , yoksa gerçekten istiyor musun?"

Tam isabet. Kesinlikle  yle. Çünkü bugün hissettiklerim güvensizlikten çok daha fazlası.

Bu, hafızamda dolaşan unutulmaz anılar. Bu kadının kaybının ardından ne kadar mücadele ettiğini bilmek. Onunla ve bu kasabadaki k  k çocukla aramızdaki açıklanamayan bağ, beni buradan uzaklaşmaktan alıkoyuyor.

Ona bunları söylemek istemiyorum, ama gereğinden fazla yalan da söylemek istemiyorum. Ve gerçek şu ki, Milo'yu seviyorum. Ve Milo'nun da beni sevdiğini biliyorum.

Sonunda, "Aslında bunu istiyorum" diye karar veriyorum.

Gözleri şaraba sabitlenmiş, dudakları ise en hüzünlü gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tamam. İkimiz de biraz sakinleşip yeniden değerlendirme yapalım, birkaç hafta sonra geri geldiğinde." Bir daha bakmadan yukarı çıkıyor. "Alt kat pek lüks değil ve banyo da yok, o yüzden ana kata  ıkman gerekecek. Yatağı yapmadım ama temiz çarşaflar var, istediğin zaman orada kalabilirsin."

O ayrılırken midem yine gurulduyor, bunu duyup duymadığını bilmiyorum ama keşke ona "kes şunu artık" diyebilseydim. Neredeyse utanç verici bir durum.

Tabitha artık beni fark etmiyor. Merdivenlerden yukarı çıktığını duyabiliyorum, muhtemelen yatmaya gidiyor ve beni kovduğundan eminim.

Ben de kendimi  n kapıya sürükleyip eşyalarımı alıyorum ve bodruma iniyorum. Bodrum bitmemiş, beton zeminli ve nemli bir koku var. Duvarlar  er eveli ama yalıtım veya alçıpan eklenmemiş. Köşede, bir yatak ve bazalı yatak yatak yerine geçiyor. Yanında,  zerine bir parça kontrplak yerleştirilmiş iki testere sehpası, eski moda bir pirinç lamba ile tamamlanmış geçici bir komodin oluşturuyor.

Dediği gibi, lüks bir yer değil, ama daha k t s nde de uyudum ve çok yorgunum, umursamıyorum. Kafamı yatırıp yatağı yapmaya başlıyorum, ama kısa süre sonra onun ana katta bir Clydesdale atı gibi ayak seslerini duyuyorum.

Ya hala kızgın ya da ayakları ağır. Hangisi olduğunu bilmiyorum, ama sesini duyuyorum. Ve o gidene kadar yukarı çıkıp dişlerimi fırçalamak bile istemiyorum.

Aslında, tanımadığı bir erkeği evinde yatırmayı iyice düşündüğünü merak ediyorum. Onunla bu konuyu konuşmalıyım. Ön kapısını açık bırakması konusunu da.

Yatağın ucuna otururken, bir kez olsun kilitleri kontrol etmeye yemin ediyorum. Sonra karnımdaki açlığı görmezden gelerek telefonumu kaydırıyorum ve onun bu kadar uzun süren işini bitirmesini bekliyorum.

Merdivenlerin üstündeki kapının gıcirtısı beni ürkütüyor ve başım girişin olduğu köşeye doğru dönüyor. Yumuşak bir ışık ve lezzetli bir koku merdiven boşluğundan aşağıya doğru yayılıyor.

Ve sonra, onun sesi de.

"Hey, pislik. Yukarıdan karnının sesini duymamak için sana bir kase karbonara yaptım. Zehir bile koymadım. Afiyet olsun ve iyi geceler." Kapıyı kapatırken gıcırdıyor, ama sonra duruyor. Merdivenlerden bir kez daha ışık sızıyor ve ekliyor: "Oh, ve yastığımın altında bir silahla uyuyorum, o yüzden tuhaf bir şey yapmaya kalkışma."

Çenemi indiririm ve dudaklarım gülümser. Çünkü eminim ki —kendi tarzında—Tabitha Garrison'ın bana karşı nazik davrandığından eminim.

BÖLÜM 11

Rhys

"SENİ GÖRMEK GÜZEL." ANTHONY'NİN ELİ ÇIPLAK SIRTIMA YÜKSEK SESLE

Bu hareket dostça olabilir, ama onu bir pislik yapan kadar güçlüydü.

Bu benim için yeni bir şey değil. Anthony Morris, işteki ilk günümünden beri World Professional Wrestling'de patronum. Ve o zamandan beri tam bir pislik. Bana karşı değil. Hayır, bana her zaman gözlerinde dolar işaretleri ile bakmıştır. Bu adamın bir vizyonu olduğu inkar edilemez. Ve bu vizyon, ilk günden beri beni markanın önemli bir parçası olarak görmüştür.

Ama onun iş yapma şeklini gördüm ve işimi sevmeme rağmen, onunla ilişkilendirilmeyi pek sevmiyorum. Ne yazık ki, maaşımı o ödüyor ve çoğunlukla yoluma çıkmıyor, bu yüzden aramızda zayıf bir barış var.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sahne arkasında, bizim Go Pozisyonu dediğimiz yerde, perdenin hemen arkasında beklerken.

"Bize cevap vermek için çok uzun sürdün."

İşte yine o alçakça iğneleme. Sanki sevdiğim işi yapmak için yollarda olmak yerine, ACL ameliyatından sonra evde yatmayı ben seçmişim gibi.

Son on yıldır, Monday Night Mayhem'in başrol süperstarlarından biri olmak hayatımı tamamen kapladı. Bu program beni dünyanın dört bir yanına götürdü ve hızımı kesmemi ya da kafamda çok fazla takılmamı engelledi. Her hafta yeni bir şehirde, insanlarla çevrili olmaktan, kanepemde tek başıma oturmaya geçiş zor oldu. Yalnızlık dolu, kendimi en çok kendim gibi hissettiğim yere bir daha asla dönemeyebileceğim endişesiyle dolu bir süreçti.

Gülümsemeye zorluyorum kendimi, gözlerimi karartma perdelerinin kenarlarından sızan yanıp sönen ışıklara sabitliyorum. "Sanki bağlar bir gecede iyileşmiyor gibi."

"Ha," diye bağırır Anthony. "Bunu bir daha söyleyebilirsin."

Onun bu şekilde düşünmesi beni rahatsız ediyor. Dizim sürekli sorun çıkarıyordu. Şirket için ertelediğim küçük bir yırtık vardı. Her gece sahneye çıktım ve ihtiyacım olduğunda birkaç haftalık kısa aralar verdim. Bir yılın büyük bir bölümünde, WPW için sürekli Aleve ve düzenli buz banyoları ile yaşadım.

Ve vücudum sonunda pes ettiğinde, beni hemen şovdan çıkardılar. Kemerim, son dakika maçında ringde Million Dollar Bill olarak bilinen meslektaşım Will'e devredildi. Dizim patlamış halde tamamladığım bir maçı.

Bu yüzden buraya geri dönmek büyük bir rahatlama. Erika'nın kaybı kişisel hayatımı kaosa sürüklemiş olabilir ve onun ölümüyle ilgili içimi kaplayan sıkıcı bir üzüntü sürekli benimle birlikte olabilir, ama burada olmak, bunu yapmak, her şeyi biraz daha iyi hissettiriyor.

Tabitha yemek pişirirken de böyle hissediyor mu acaba?

Siktir. Odaklanmam lazım. Aklımın yine ona kaymasına izin vermemeliyim. Bu yüzden, kafamı sallayarak zihnimi boşaltıyorum ve yerinde zıplıyormuş gibi ayaklarımın ucunda zıplıyorum. Gözlerimi kısıyorum ve vücudum heyecanın uğultusuna teslim oluyor.

"Orada ne yapacağını unutmadın, değil mi Dupris?" Anthony'nin sesi, o an için hoş olmayan bir müdahale.

Anthony'nin kafama girmesine izin vermeyecek kadar uzun ve çok çalıştım ve bunu sonuna kadar yaşamaya niyetliyim. Bu yüzden, dişlerimi sıkıp maskemizi aşağı çekiyorum.

Her zamanki gibi, diğer her şey kaybolur. Anthony. Tüm şüpheler. Tüm endişeler.

Wild Side olduğumda, her şey yerine oturur.

Şarkımın ilk notaları ses sisteminden çalmaya başladığında, "Hiçbir şeyi unutmadım" diye mırıldanırım.

Sonra perdeleri açıp arenaya adımımı atarım, kalabalığın sağır edici uğultusu eşliğinde.

Ve neredeyse gülümsüyorum, çünkü onlar da beni unutmamışlar.

BÖLÜM 12

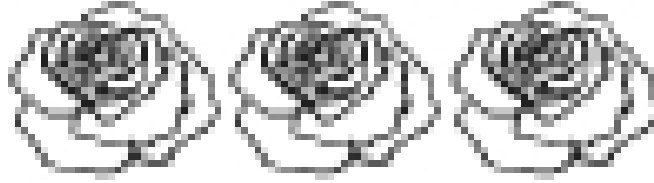
Tabitha

Rhys: Kontrol ediyorum. Milo nasıl?

Tabby: Gayet iyi.

Rhys: Bir hafta daha yokum.

Tabby: Harika.

MILO YATAKTA BENİM YANIMDA KELEBEK GİBİ KIVRILMIŞ DURUYOR. SALI SABAHİ ve akşam yemeğine kadar çalışmam gerekmiyor.

Rhys iki harika hafta boyunca yoktu. Güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor ve ben, onun ve Milo'yu yılanlar ve timsahlarla dolu bir yere götürme planının var olmadığını varsayıyorum.

Kesinlikle onun kafasının bacaklarımın arasında olduğunu düşünmüyordum. Ama düşünseydim, bunun harika bir yer olduğunu söyleyebilirdim, çünkü en azından onun konuşmasını dinlemek veya huysuz suratına bakmak zorunda kalmazdım.

Milo uyanır, uykusunda bana uzanır ve ben yataktan kalkıp kahve yapmayı düşünüyordum ama onun tatlılığı beni kalmaya ikna eder.

Onu ne kadar çok sevdiğimden, ona ne kadar ihtiyacım olduğundan ve onun da bana ihtiyacı olduğundan dolayı felç olmuş durumdayım.

Erika'yı ona anlattığımızdan beri kabuslar görüyor. Korkarak uyanıyor ve kabusları gerçek bir şey hakkında olmasa da, onun çok şey yaşadığını anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok. Trixie ile yaptığım bir başka görüşme de bunu doğruladı.

Bu yüzden onu kral boy yatakta benimle birlikte yatırıyorum. Bu şekilde ikimiz de daha fazla uyuyabiliyoruz ve doğrusu, onun uyumasını izlemekten keyif alıyorum. Yanında uzanıp kız kardeşimin tüm parçalarını seçebiliyorum. Ona baktığımda, sanki o kadar da gitmemiş gibi hissediyorum. Sanki kız kardeşim onun içinde yaşamaya devam ediyor, çünkü kulak memesi tam da benim hatırladığım gibi. Ya da alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgun, o da öyle idi.

Ona söylemek, Erika'nın gittiğini öğrenmekten daha kötü olabilirdi. Rhys taş suratlı bir hayalet gibi görünüyordu. Siri'nin erkek versiyonu gibi bir sesle senaryoyu okuyordu ve bunu yaparken boş bakışlı, travma geçirmiş gibi görünüyordu. Onun için ilk kez gerçek bir empati hissettiğim an olabilir. O benim bacağıma yaptığı gibi onun bacağına dokunup tutmak için can atıyordum. Ama Milo orada olduğu için yapmadım. Bunun yerine, araya girip daha yumuşak bir üslup ve birkaç duygusal cümle ekledim.

Rhys'e yardımcı olup olmadığımı bilmiyorum, çünkü her zamanki gibi adam benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Ama bana attığı bir bakışın minnettarlık dolu olabileceğini düşünüyorum.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Milo'nun yüzündeki duyguların değişmesini izlemek, konuşma çok zordu. Ağlamadı. O zaman ağlamadı. Bunun yerine, önemsiz şeyler için ağladı. Gözyaşları, farklı zamanlarda farklı şekillerde akıyordu.

Peki ya benimkiler? Hiç akmadı. Erika'nın evinde eşyaları toplarken ağır bir günlük kutusu ayağıma düştüğü gecedan beri. Ayağımın köprüsündeki siyah morluk ancak son zamanlarda normal ten rengime dönüştü. Burnum acımış, gözlerim dolmuştu. Çok acı vericiydi.

Ama daha çok acı vereceğini bildiğim bir şey var, o da o günlükleri açmak. O günlükler, baca altında bir köşeye itilmiş, bantla kapatılmış bir kutuda duruyor. Eskiden "Zindan" olarak adlandırılan ve son zamanlarda "Rhys'in yatak odası" olarak yeniden adlandırılan yer.

Onun burada kalmasına izin vermek her açıdan karakterime aykırıydı. Ve kararımı fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kendime, sadece yapılması gerekeni yaptığımı söylüyorum. Her zamanki gibi hepimizi ayakta tutmak için.

Bu yüzden son haftalarda Milo'ya zaman ayırmak ve duygusal olarak ona destek olmak için çok çaba sarf ettim. Günlerimizi, annesinin eşyalarını açıp eve yerleştirerek geçirdik. Trixie, Erika'yı ve onunla ilgili konuşmaları günlük hayatımıza dahil etmek için bu egzersizi önerdi. Buraya bir fotoğraf, oraya bir biblo, giriş yoluna onun evinden getirilen yıpranmış bir İran halısı.

Erika'nın vasiyetinde cenaze töreni istemediğini belirtmişti, bu yüzden külleri içeren küp, şöminenin üzerinde, her iki yanında da bir hafta boyunca onun en sevdiğimiz fotoğraflarıyla doldurduğumuz küçük çerçevelerle duruyor.

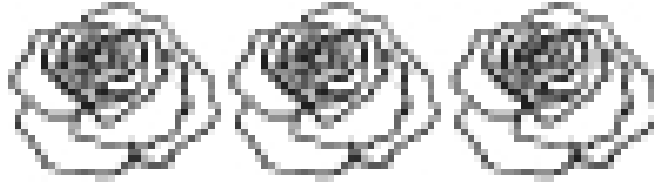
Karanlık bir tesadüf olarak, Milo, Emerald Lake'deki evinden getirdiğim bitkiye "Erika" *adını verdi*. Her sabah kalkıp ona adıyla selam veriyor. Komik olmamalı, ama ikimizi de güldürüyor. Ve garip bir şekilde, Milo'ya sevimli bir şey olduğunda kendimi bitkiye gülümserken buluyorum, sanki kız kardeşime bakıp "*bu çocuk*" diyen bir bakışlaşıyormuşuz gibi.

Muhtemelen bir evcil hayvana ihtiyacı var, ama şimdilik sadece Erika adında, hafifçe eğimli bir gövdesi ve geniş yeşil yaprakları olan bir mısır bitkisi var.

Ancak bugün, tatlı-acı balonumuz patlayacak, çünkü büyük porno yıldızı birkaç günlüğüne geri dönüyor. Ve ben, önemli bir final sınavı öncesinde olduğu kadar gerginim.

Rhys'in iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama kendimi sınanıyormuş gibi hissetmekten alıkoyamıyorum. Ve eğer onun standartlarına uymazsam, başarısız olmuş olacağım. Bu da benim hiç istemediğim bir şey.

Zaten Erika'yı hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Bunu da başaramam.

Bistroda özel çay karışımım için gül topladığım bir sabahın ardından, Rhys geldiğinde Milo uyuyordu.

Ön kapıya yanaşır ve genişliğiyle kapıyı kaplar. Mutfak masasında oturup bir sektör dergisini karıştırırken, gölgesinin ışığı söndürdüğünü hissediyorum.

"Kapı açık," diye sesleniyorum, kalkıp onu karşılamak için duyduğum dürtüyü görmezden gelerek. Onun evime girmek üzere olduğunu bilmekle dolu heyecanla midemin kelekler uçtuğunu görmezden gelmek en iyisi. Diğer tüm hoş olmayan duygularımı sakladığım karanlık bir köşeye itiyorum.

Rhys içeri girdiğinde, başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerim, koridordan onu baştan aşağı siyah giyinmiş, tam anlamıyla ölümcül bir bakışla bakan halini görmek için mükemmel bir açıdaydı. Kot pantolon, tişört, geriye taranmış saçlar. *Muhtemelen boxer şortu da öyleydi.*

Kendini taşıması böyle. Onda bir şey var... Bilmiyorum, uğursuz bir şey mi? Bir süredir seks yapmak için çok meşgul olduğum için içimdeki gerginlikten şikayet ediyorum. Hayatımı çekilmez hale getirmek için burada olan ve beni öldürmek ister gibi bakan bir adama nasıl bu kadar tahrik olabilirim?

"Ön kapını açık bırakmayı bırakmalısın," diye homurdanıyor, ayak parmaklarıyla siyah deri spor ayakkabılarını çıkarıyor.

"Neden?" Dergiyi biraz abartılı bir hareketle çeviriyorum, ondan hiç etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Kendisi gibi görünüyor, ama daha düzenli. Saçları biraz daha kısa. Sakalı, dağınık bir dağ adamından çok seksi bir sakala benziyor.

Onun bu kadar çekici olması çok sinir bozucu. "Yastığının altındaki silah yetmez."

Gülüyorum. "O bir şakaydı. Burası Kanada, Rhys. Silahım yok. Tanıdığım kimsenin de yok." Onun yönüne bakınca, yastığının altında silah olduğu yönündeki boş tehdidimin onu kızdırdığını anlıyorum. Bana doğru ilerlemeye başlayınca vücudum titriyor.

"Bu güvenli değil."

Kasıtlı olarak huysuzluk yaparak gözlerimi devirip bir sayfa daha çeviriyorum. "Ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısın?" diye sorduğumda sesim alaycı çıkıyor.

Yaklaştığında üzerimde dikiliyor. Bakışlarını ve kalın kaslı vücudunun etrafındaki havanın değişmesini hissedebiliyorum. "Senin düşündüğün şekilde değil."

Pelvisimdeki bir çekilme beni ele veriyor ve ona bakarak gözlerindeki meydan okumayla karşılaşıyorum. Bir an için ne kadar yorgun göründüğünü fark ediyorum, ama bunu bir kenara atıyorum. "Peki *sen* ne şekilde düşünüyorsun?" Dergiyi itip sandalyemde dik oturuyorum, bacaklarımı çaprazlayıp ona en masum bakışımı atıyorum.

Bana öfkeyle bakarken dişlerini alt dudağına bir kez vuruyor. Ve ilk kez, göz bebeklerinde parıldayan karanlığın onu kızdırdığım için mi yoksa beni sikmek istediği için mi olduğunu anlayamıyorum. Tek bildiğim, gözlerimden çok ağzıma odaklanmış gibi görüldüğü.

Onu düşünürken başımı eğiyorum. Sonra *biraz* daha ileri gitmeye karar veriyorum. Çünkü en azından aramızdaki bu durum bir güç mücadelesidir ve ben gücümü bulabildiğim her yerde kullanmaktan çekinmem.

Eğer benim çekingen bir küçük kız olduğumu düşünüyorsa, yanılıyor.

"Bu, beni bu masanın üzerine eğmekle mi ilgili..."

"Tabitha," diye sözümü kesiyor, sesi kısık. Ama gözlerinin masaya kaymasını, yumruğunun çantasının askısını sıkıca kavramasını kaçırmıyorum.

Masumca gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

Hareket etti, omzuna astığı çantasını öne doğru çekti. Sanki aramızda bir kalkanmış gibi. "Bir davetsiz misafirden endişelenmelisin."

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı salladım. Bu adam, bu küçük kasabada yaşamının ne demek olduğunu hiç anlamamış. "Düşünsene, ben öldürülürsem, benden kurtulursun. Milo ve sen, beni engellemeden gün batımına doğru koşabilirsiniz."

Başını sallar, arkasını döner ve bodruma doğru yavaşça yürür. Ve gerçekten yavaşça yürür. Kalçaları yavaş ve doğal bir hareketle sallanır. Kıcı...

Onun. *Kıcı*.

Ben de başımı sallayıp tavana bakarak gökyüzünden biraz kendime hakim olmamı istiyorum. Ve kendime, amımın onun hakkında ne düşündüğüne bakılmaksızın Rhys Dupris'ten hoşlanmadığımı hatırlatıyorum.

BÖLÜM 13

Tabitha

MILO, RHYS'İN BUGÜN GERİ DÖNECEĞİNİ BİLİYORDU. ONA SÖYLEDİĞİMDE çok heyecanlandı, ben de onun heyecanını bozmamaya özen gösterdim. Sanırım bu yüzden, uykusundan uyanır uyanmaz merdivenlerin tepesine koşup, içten bir heyecanla, en tatlı sesiyle "Ree burada mı?" diye seslendi.

"Evet, dostum. Rhys burada."

Küçük ayak sesleri merdivenlerden aşağı koşar ve ben yüzümü buruşturmamaya çalışırım. Ama dinlerken nefesimi tutarım. Yaşına göre oldukça koordineli ve artık *bebek olmadığı* için çok fazla taşınmak veya yardım almak istemediğini çok net bir şekilde ifade ediyor — bu benim değil, onun sözleri. Buna saygı duymaya çalışıyorum, ama yine de onu, beceriksiz, minik bir insan gibi merdivenlerden yuvarlanıp düşerken hayal ediyorum.

Milo'nun küçük ayak sesleri Rhys'in daha büyük ayak seslerini çağırır ve küçük çocuğa ulaşmak için bodrum merdivenlerini iki basamak birden atlayarak iner.

Ana katta birbirlerini selamlamak için koştuklarının sesi, kalbimi alışılmadık bir şekilde burkuyor.

Rhys, senin onu gösterdiğin kadar kötü biri değil.

Bu düşünce birdenbire aklıma geliyor ve hoşuma gitmiyor. Ama aynı zamanda, içten içe *bazı sorularım* olduğunu da biliyorum. Son iki haftayı, bu hikayenin ilk düşündüğümünden daha fazlası olabileceği gerçeğiyle boğuşarak geçirdim. Erika bana yalan söylemiş olabilir. Rhys'in onu kovmak için iyi bir nedeni olabilir.

Sonuçta, son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa, o da küçük parmak sözlerinin bağlayıcı olduğunu düşünen tek kişinin ben olduğumdur. Erika ve ben büyürken birbirimize bu sözleri verirdik. Bu sözler aramızda bir tür gizli el sıkışma haline gelmişti. İlk öpücük hikayelerimizi paylaştık. Gizlice dışarı çıktığımızı itiraf ettik. Bir keresinde, bana kızmayacağına dair küçük parmak sözü verdirdim, sonra onun maskarasını ödünç aldığımı itiraf ettim, bu yüzden ikimizin de gözleri kızarmıştı. Dışarıdan bana hiç kızgın görünmese de, günlerce içten içe bana kızgın olduğunu düşünüyorum.

O zaman sözünü tutmuştu. Ama o eskidenydi. Son zamanlarda, ona asla vazgeçmeyeceğime söz verdim. O da bana bir daha yalan söylemeyeceğine söz verdi. Ama yine de yalan söyledi.

Yine de Rhys'ten nefret etmek benim için güvenli bir yer. Erika'ya olanlardan onu sorumlu tutmak, ona tamamen başarısız olduğumu hissetmemem anlamına geliyor. Sorumluluğun bir kısmını ona yükleyip akıl sağlığımı koruyabiliyorum.

Bu adil değil, ama kendimi toparlamamın tek yolu bu.

Zihin gizemli yollarla çalışır falan.

Şu anda olduğu gibi, onları birlikte izlerken içim eriyor. Milo mutlu bir çığlık atarak Rhys'in kocaman kollarına atlıyor. Rhys'in dağınık buklelerine burnunu sürterek onu kokladığını izlerken boğazıma bir bıçak saplanıyor. *Yine.*

Gözlerim yaşlarla dolarken arka bahçeye dönüp onlara bir süre izin veriyorum. Kendimi bir davetsiz misafir gibi hissediyorum. Parçalanmış hissediyorum. *Suçlu* hissediyorum.

Yeğenimi, göğsümü ve dişlerimi ağrıtabilecek kadar seven birini nasıl nefret edebilirim? Özellikle de onu sevenlerin sayısının artmasının asla kötü bir şey olamayacağı bir dünyada.

Aslında bunu istiyorum.

Son iki haftadır uykularımı kaçıran dört kelime. Ve kanıtı tam önümde. Rhys ona sarılıyor, o da Rhys'e sarılıyor.

Bu durumda kötü adamın ben olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. Ama sonra onun kabuslarını ve korktuğunda bana sarılmasını düşünüyorum. Ailemin ona gösterdiği ilgiyi düşünüyorum. En azından, burasının onun için en iyi yer olduğunu biliyorum.

Sonunda birbirlerinden uzaklaştıklarında, Milo tombul ellerini Rhys'in pürüzlü yanaklarına koyar ve ona bakar. *Gerçekten* bakar. Sonra gülümser ve "Seni özledim" der.

Rhys'in ona karşılık verdiği gülümseme adeta göz kamaştırıcı ve onun gülümsediğini hiç görmediğimi fark ediyorum. Gülüşünü de hiç duymadım.

"Ben de seni özledim, küçük adam."

"Bu bizim bitkimiz. Erika." Milo sevinçle saksıyı gösterir ve Rhys sertleşir.

"Öyle mi?"

"Annemindi."

"Öyleydi." Rhys'in sesi kalınlaşır, gözleri küçük çocuğun profilinden hiç ayrılmaz. "Ve çok güzel bir bitki."

Milo gülümser ve başını sallar. "Çok beğendim."

Rhys'in gırtlğı hareket eder. "Ben de bayıldım."

Boğazımdan çıkmak üzere olan hüznü iniltiyi bastırmak için öksürürüm ve ikisi de bana döner.

Aralarında bir akrabalık yok. Ama sanki akraba gibi görünüyorlar.

"Şimdi yüzmeye gidelim mi?" Milo'ya bu öğleden sonra göle yüzmeye gideceğimize söz vermişim ve o da bana verdiğim sözleri hiç unutmuyor. Çok kolayca konuyu değıştiriyor.

Ama ben çok heyecanlıyım, onlara katılamam, Rhys'i kızdırmaktan ve sırf bana inat etmek için Milo'yu benden almasının olası sonuçlarından çok endişeliyim. Onların keyfini kaçırmak istemiyorum ve daha düşük profilli davranmanın en iyi seçenek olabileceğini düşünüyorum.

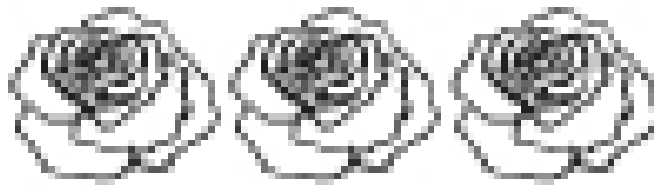
Duygusal hissediyorum ve plaj bana her zaman Erika'yı hatırlatıyor. Küçük çocuklar olarak birlikte yüzdüğümüzü. Babamızın bizi kumlara gömdüğünü, sadece kafalarımızın dışarıda kaldığını. Gençken birlikte güneşlendiğimizi, ama sonunda ıstakoz gibi kızardığımızı. Milo'yu ilk kez yüzmeye götürdüğümüzü ve soğuk suya girdiğinde gözlerinin komik bir şekilde büyüdüğünü izlediğimizi.

Güzel anılar beni vuruyor. Onunla ilgili tüm anıları, özellikle de Milo ile olanları çok değerli buluyorum. Orada hep birlikte eğlenirdik ve onun o halini özliyorum.

"Neden ikiniz gitmiyorsunuz? Biraz zaman geçirin. Benim... evi temizlemem gerekiyor," diyorum, yüzümde sinir bozucu derecede parlak bir gülümsemeyle başımı sallayarak.

Rhys beni izlerken kaşlarını çatıyor, ama Milo'nun heyecanlı alkışları dikkatini başka yöne çekiyor.

Bu iyi bir şey. Rhys bana çok yakından baktığında nefes almakta zorlanıyorum.

Son birkaç gündür Rhys'ten kaçınmakta oldukça ustalaştım. Fazla konuşmuyoruz. Aslında, biraz gece geç saatlerde birbirini geçen gemiler gibiyiz. Ben sadece zamanımı bekliyorum, yarın ayrılana kadar fark edilmeden geçmeyi umuyorum.

Ve onun ayrılacağını biliyorum çünkü Milo'ya söylediğini duydum.

İş için ülke dışına çıkıyor, diyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, genellikle salı günü buraya gelip cumartesi günü ayrıldığı. Ayrıca

çok spor yaptığını biliyorum, bu da harika çünkü Milo ve beni yalnız bırakıyor. Ve ben restoranda olduğumda, Rhys Milo ile vakit geçiriyor. Bu da onu benden uzak tutuyor. Bu da harika. Ve dün gece bowling oynamaya gittiğinde (istemediğini ama söz verdiğini söyleyerek mızızlandıktan sonra), o eve geldiğinde ben çoktan odama çıkmıştım.

Tamam, belki de onun kamyonetini gördüğümde merdivenleri koşarak çıktım.

Ama yine de ona akşam yemeği hazırladım. Aslında, o gece midesinin sesini duyduğumdan beri, fazladan yemek yapıp ona bir tabak bırakıyorum. Ve bunun hakkında konuşmasak da, o her zaman yiyor.

Bugün, kendi başıma bir şeyler yapabilirim ve Rhys'in Milo ile sabahı geçirmelerine izin verebilirim, çünkü ikisi de birbirleriyle vakit geçirmekten açıkça keyif alıyorlar. Rhys'in burada olmasının her şeyi çok daha kolaylaştırdığını itiraf etmekten nefret ediyorum... ama öyle.

Ve bu mükemmel. Birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz ve Milo mutlu. Gerçekten çok mutlu. Kabusları eskisi kadar kötü görünmüyor, ama hala her gece benimle yatıyor — Rhys'in bunu fark ettiğini biliyorum, ama yorum yapmadı.

Kahveyi çok erken yapmaya başladım ve vadide yaz sabahının huzur ve sükunetinin tadını çıkarmak için arka terasa çekiliyorum.

Ama bugün evden yeterince erken çıkamadım. Mutfaktayım, bebek mavisi bir pijama takımı giyiyorum - çok kısa şort ve dar bir spagetti askılı üst - bir elimde kahve makinesi, diğerimde bir kupa. Tam kahveyi dökmek üzereyken, gömleksiz, kaslı Rhys kapıda beliriyor, beni şaşkına çeviriyor ve sonra elimde kaynar kahveyi dökmeme neden oluyor.

"Siktir, siktir," diye tıslıyorum ve kahveyi tezgahın üzerine koyuyorum. Elimi sallayarak, giysilerimin üzerine birkaç damla damlatıyorum.

"Kahretsin, Tabby." Sesi uykuyla boğuk ve ağırdır. Hızla öne doğru koşar ve yanmış kırmızı elimi tutar, bir porno yıldızı değil de doktormuş gibi nazikçe çevirip inceler. "İyi misin?" Dağınık saçları ve cildinden yayılan yumuşak ısı, yataktan yeni kalkmış bir adamı ele veriyor.

"İyiyim." Çok yakın, kokusu çok çekici, limon otu gibi ama biraz daha dumanlı. Ondaki uzaklaşmam, aramıza mesafe koymam lazım, ama parmakları ön kolumu sıkıca kavırıyor ve beni derin çiftlik lavabosuna doğru sürüklerken homurdanıyor.

Soğuk suyu açar, serbest eliyle sıcaklığı kontrol eder, sonra kısa bir baş sallama ile acıyan elimi nazikçe serin akıntıya indirir.

Soğuk su akmaya başlar.

Su değdiğinde tıslarım ve ondan uzaklaşmaya çalışırım — kendi yanığımı kendim tedavi edebilirim. Ama eli sert bir şekilde tutar, agresif değil ama affedici de değildir. Beni bırakmaz.

Ben iç çekip onun tutuşuna teslim olduğumda, başparmağı cildime dokunur.

Bir kez. İki kez.

Titrerim. Üçüncü kez.

Yumuşarım.

Ne kadar süre orada durduğumuzu bilmiyorum, o bana sıkıca yapışmış halde. Ona karşı tek korumam, ince bir kumaş tabakası.

"İşte," diyor sessizce, hasarı değerlendirmek için elimi tekrar çeviriyor, karşı tarafa su akıyor.

"Daha kötü yanıklar da gördüm," diye mırıldanıyorum. Ve bu doğru. Mutfakta çalışıyorsanız yanıklar hayatın bir gerçeğidir.

Rhys bu konudaki düşüncelerimi umursamıyor gibi görünüyor. Beni görmezden geliyor ve aşırı tepki vermeye devam ediyor. "İlk yardım çantan nerede?"

"Lavabonun altında. Ben..."

Cümlemi bitiremeden, çıplak ayaklarımın önüne çöküp mutfak dolabını açar. İçeriği karıştırırken dudaklarını açıp nefesli bir iç çekişle bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bırak da seninle ilgileneyim. Nerede?" Bana bakıyor ve midem düğümleniyor. Tüm o karanlık özellikler *bana* odaklanmış durumda. *Benim için* diz çökmüş. *Benimle* ilgilenmek istiyor.

"Şey... şey... ah..." diye kekeliyorum ve bakışları şortumun kenarına düşüyor, gözleri kırımın kıvrımlarını izliyor. Yanaklarım kızarıyor. *Tanrım*. O açıdan ne görebiliyor kim bilir?

"Arkada," diyorum, kurumuş boğazımdan zorla kelimeleri çıkararak.

Dikkatini elindeki işe geri verir ve beyaz kutuyla geri gelir. Kutuyu yerde, neredeyse şiddetli bir hareketle açar ve içindeki şeyleri karıştırır, sonra parmakları yanık losyonunu bulur bulmaz, benim anlayamadığım bir şey mırıldanır.

"Bu *gerekli* değil..." demek üzereydim, ama o ayağa kalktı, üzerimde dikilip sözlerimi çaldı. Musluğu kapattı ve sonra elleri belime dokundu, bu temas sanki cildimde elektrik akımı geçiyormuş gibi hissettirdi.

Bu, ağızımdan bir nefes çıkmasına neden oluyor ve o bunu acı çekiyormuşum gibi algılıyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, başını sallayarak beni taklit ediyor. Sonra beni tüy gibi tezgahın üzerine kaldırıyor ve dizlerim onun  elik gibi bacaklarına çarpacak kadar yaklaşıyor.

Hâlâ yanığımı inceliyor ve sanki bu onu rahatsız etmiş gibi bir ifade takınıyor. Pembe tenime losyonu dikkatlice sürerken, bu bana fazla geliyor. İçten içe, bu kadar şefkatli davranılmayı hak etmediğimi hissediyorum.

O çok nazik. O kadar yakışıklı ki, bu acı veriyor. Bana davranışlarından gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Aptalca bir şekilde, onun çıplak gövdesine bakmayı tercih ediyorum. Ona tırmanmak istememek için aptalca bir strateji.

Gözlerim sert hatları takip ediyor, belinden yukarı doğru uzanan erkeksi koyu renkli saçları, göğsünde biraz daha kalın olanları.

Sonra duruyorum.

Sağ köprücük kemiğinin hemen altında, kenarları sarıya dönüşen ağır bir çürük var. Düşünmeden, parmak uçlarını ona doğru uzatıp, sanki silebilecekmişim gibi üzerinde gezdiriyorum. Ama  yle bir şey olmuyor.

"Bu ne?"

"Bir   r k." Rhys'e bırakın, bana hiçbir şey söylemesin.

"Neden? Ne tür bir porno  ekiyorusun?"

"Porno  ekmiyorum, Tabby." Sert ses tonuna rağmen, elimi nazikçe okşamaya devam ediyor. "Sana bunu zaten söyledim."

"Söyledin. Ama sana inanmıyorum. İyi misin?" Gerçek endişemi sözlerime yansıtarak, endişemi duymasını umuyorum. Parmaklarım morluktan uzaklaşıp, sanki kendiliğinden başka bir hasar olup olmadığını kontrol edercesine, köprücük kemiğine doğru kayıyor.

Vücudumu ona doğru çevirip göz teması kurmaya çalışıyorum, ama o elime odaklanmaya devam ediyor. Dişlerini g c rdattığını duyduğuma yemin edebilirim. "İyiym. Olmasam bile, bu seni ilgilendirmez."

Buna tepki olarak, ona daha soğuk bakıyorum ve elimi, sonunda onun tutuşundan kurtulacak kadar güçlü bir şekilde çekiyorum. Tabii ki, vücudu hala beni oturduğum yerde tutsak ediyor.

"Bu his karşılıklı, ama yine de beni buraya, seni ilgilendirmeyen bir şeyi düzeltmek için s r kledin."

"Yardıma ihtiya ın var."

Dudaklarımdan kuru bir kahkaha kopar. "Ne?"

Rhys bana sert bir bakış atar ve ellerini kal alarımdan iki yanına koyarak tezgaha dayar, beni etkili bir şekilde hapseder. "Milo ile.

Üç gündür buradayım ve ikimiz de onunla ilgilenmekle meşgulüz. Bir kişi için çok fazla şey yaptığını görebiliyorum. Yorgunsun. Kilo verdin. Yardıma ihtiyacın var."

Şimdi benim sertleşmemin sırası geldi. Elbette, çok yorgunum. Ve evet, bazen kahveden başka bir şey yemeyi unutuyorum.

Ama sıcak sıvıyı üzerime dökmemin sebebi bu değil.

Günlerin uzun, yılların kısa olduğunu söylerler. Yakında Milo'nun bana şu anda olduğu kadar ihtiyacı kalmayacak. Ve bu sefer ona kızmıyorum. Bundan zevk alıyorum, özellikle de Rhys'in her an bunu benden alabileceğini bildiğim için.

"Oh, ve sen daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Dağ adamı kararlı bir şekilde başını salladı. "Yardımcı tutacak param var."

Çenem düşüyor. Beni en hassas noktamdan vurdu. Maddi durumumdan. "Şaka mı yapıyorsun? Büyük planın bu mu? Milo'yu bildiği her şeyden uzaklaştırıp ona bakması için birini mi tutacaksın?"

Rhys duygusuz bir bakışla hiçbir şey söylemiyor.

Elimi kaldırıp onu itiyorum. Tam da morluğunun üzerine. "Yarın onu yanına alacak mısın?" diye soruyorum, cevabı duymak istediğimden emin değilim.

"Hayır."

Tek kelimelik cevabı bana yeter. Tezgâhtan atlayıp onu iterek yanından geçip kendime taze bir fincan kahve dolduruyorum. Sonra, onun çıplak gövdesi mutfığa girip her şeyi mahvetmeden önce yapmak istediğim gibi dışarı çıkıyorum.

Ama beklediğim kadar rahatlatıcı değil. Kızgın ve azgınım ve Rhys'in cam kapıdan beni izlediğini hissediyorum. Ama görürse ve benim umursadığımı düşünerek tatmin olursa diye bakmayı reddediyorum.

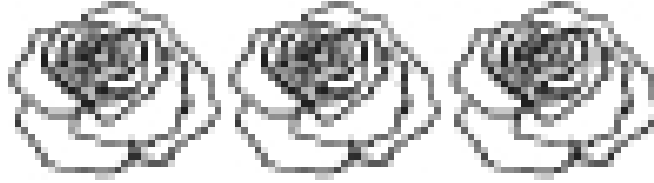
Ertesi gün, o ayrılır ve biz birbirimizi görmez, vedalaşmayız. Garip olan ise, bunun için kendimi suçlu hissetmemdir.

BÖLÜM 14

Rhys

Rhys: Haber veriyorum. Nasılsın?

Tabby: Sen burada değilsin. Yani... fakir ve mutluyum sanırım?

"SİLAHINIZ VAR MI?"

West, Ford ve Bash, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyorlar. Tamam, Bash hariç. O, ayakkabının altına yapışmış sakızı izler gibi bana bakıyor ve sonra "Av tüfeğim var. Bodrumdaki kilitli dolapta duruyor. Neden sordun?" diye cevap veriyor.

Omuz silkiyorum. Buraya son geldiğimden bu yana iki hafta daha geçti ve ben yokken tek yaptığım Tabitha ve Milo için endişelenmektir. Bu çok saçma.

Gecenin ortasında uyanıp onların güvende olup olmadığını merak ediyorum. Tabitha'nın yanmış eli iyi mi diye merak ediyorum. Tek teselli, Milo'nun fotoğraflarını bana mesajla göndermesi. Ama hiç fazla yazmıyor. Yani hayatta olduklarını biliyorum, ama nasıl olduklarını bilmiyorum.

İşleri bıraktığımdan sonra başka bir şey beklememem gerekir.

Paramı gösterip, ona hiçbir şey söylemeden, söylememem gereken şeyler söylemek gerçekten çok kötü bir hareketti. Ama sorunları konuşmak benim güçlü olduğum bir konu değil. Benim açık bir kitap olmadığımı çok iyi biliyorum. Kendimle ilgili şeyleri paylaşmak, yıllar önce insanların benden çıkardığı bir özellik. Ve gerçek şu ki, Milo ve vesayet konusunda ne yapacağımı bilmiyorum.

Bana ihtiyaç olmadığı açık. Yine de, sözleşmeyle bağlı hissediyorum. Ve daha da kötüsü, bilinmeyen bir nedenden dolayı, onlara geri dönmek için can atıyorum. Rose Hill'e yolculuk ne kadar uzun ve zahmetli olursa olsun, Tabitha'nın gözlerini devirdiğini gördüğümde ve Milo'nun minik ayak seslerini duyduğumda her zaman rahatlıyorum.

Tabitha'nın bana gözlerini devirmesini ve Milo'nun bana doğru koşarken çıkardığı minik ayak seslerini duyduğumda rahatlarım.

Sanırım içten içe onları bir daha asla göremeyeceğim düşüncesinden korkuyorum — onları, hiç kabul edilmediğim aileler listesine eklemekten korkuyorum.

Bu yüzden geri gelmeye devam ediyorum. Ancak bu sefer, ön kapıya doğru yürürken hissettiğim rahatlama, kapının kilitli olmadığını fark edince gölgelendi. *Yine.*

Bu da Tabitha ile aramızda başka bir çatışmaya dönüştü.

Soğukkanlı, sakin ve kendime hakim olmaktan gurur duyuyorum — her ne kadar kavgacı bir tarafım olsa da. Ama o... o beni çileden çıkarıyor.

Ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısın? Beni eğip...

Yutkunup, bu anıyı bir kenara atıyorum.

"Tabitha kapısını hep açık bırakıyor," diyorum.

"Aptal," diye mırıldanır Bash, başını sallayarak pintine uzanır. "Gördün mü? Anladın."

West daha da kafası karışmış görünüyor. "Açık açık mı? Böcekler sorun olmaz mı?" "Hayır, davetsiz misafirler sorun olur, aptal." Bash sözlerimi ağzımdan alır.

"Belki de alarm sistemi, silah cephaneliği ile kilitlenmemiş kapı arasında mutlu bir orta yol olabilir?" Ford kuru bir şekilde önerir. Söyleyiş şekli, benimle alay mı ediyor yoksa ciddi bir çözüm mü öneriyor, anlamayı zorlaştırıyor.

Alarm sistemi. Bu fikri sevmedim değil, ama bu konuda daha fazla soru soramadan, tüm erkeklerin başları bowling salonunun önüne dönüyor. Ve sadece bizim dört kişilik takımdan bahsetmiyorum. Salondaki herkesin başı, binaya giren üç kadına dönüyor. Ve öncü olan da Tabitha'dan başkası değil.

Milo dışında kimseye hiç bakmıyor, sadece barmen Frankie'ye bakıyor ve ona Milo'dan başka hiç kimseye göstermediği kadar sevinçle selam veriyor. Sanırım bu gece Frankie anne babasıyla birlikte, ama bilmiyorum çünkü konuşmuyoruz ve koşup ona sormak için kendimi zor tutuyorum.

Beni en çok engelleyen şey, bu gece bir şekilde *daha hafif* görünmesidir. Barda bir koltuğa oturur ve ben onu iyice incelerim.

O çok etkileyici. Her zaman öyledir, ama daha yoğun göz makyajı ve yanaklarındaki canlı kızarıklık, sırtına parlak, koyu bir perde gibi düşen saçlarıyla birleşince, beni durduruyor.

Genelde onu rahat giyinmiş görürüm ve bu bile benim sikimi sertleştirir. O halde, deri pantolon, kısa Rolling Stones tişörtü ve bir çift siyah bantlı stiletto giyerek Rose Valley Alley'e girdiğinde onun heyecanını hayal edin.

stiletto larla Rose Valley Alley'e girdiğini hayal edin. Topuklar o kadar sivri ki, en azından daha sonra beni onlarla öldürmeyi düşündüğünden eminim. Bunu düşünürken ve ona bakmamaya çalışırken, arkadaşları da bara katılır.

İçlerinden biri kirli sarı saçlı ve gözlerinde yaramaz bir ışıltı var. Diğer i se ünlü country-pop yıldızı Skylar Stone. Ford ve West'in hemen onların yönüne doğru hareket etmelerinden, kim kim olduğunu çabucak anlıyorum.

Tabitha, Rosie ve Skylar içki içmeye çıkmışlar. Ford ve West'in sürekli onlar hakkında konuşmasından kadınları tanımak o kadar da zor değil.

Ama Tabitha'nın bana attığı sinsi göz kırpması, buraya tesadüfen gelmediklerini gösteriyor. O sikilesi ağzından topuklu ayakkabılarından görünen kırmızı ayak parmaklarına kadar, her yerinde *bela* yazıyor.

Daha genç görünüyor ve bu da beni onun kaç yaşında olabileceğini meraklandırıyor. Erika'nın yaşını hatırlamaya ve aralarındaki yaş farkını hesaplamaya çalışarak kafamı yoruyorum.

Dönüp oturuyorum ve onunla konuşmamak için ayakkabılarımı bağlamaya karar veriyorum. Bash, diğerlerinin ayrılmasından rahatsız olmuyor ve onların peşinden gitmiyor, sadece birasını yudumlar ken telefonunda gezinmeye devam ediyor.

Salıncak kapının diğer tarafındaki bardan gelen sohbet sesleri kulağıma geliyor. Tabitha'nın West'e bir şey için azar attığını duyabiliyorum. West ise buna karşılık, bowling takımının Tabitha'nın onuruna Ball Busters (Top Kırıcılar) olarak adlandırıldığını anlatıyor.

Tabitha ona daha da sert çıkıyor. West bundan keyif alıyor ve aralarındaki her şey inanılmaz derecede iyi niyetli.

Bir zamanlar, aralarında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise sadece kardeşler gibi şakalaşan iki insan duyuyorum.

Bu, onunla benim aramızdaki atışmalara hiç benzemiyor. Yakınından bile geçmiyor.

Ayakkabılarımı gereksiz ve titizlikle yeniden bağladıktan sonra, uzun boylu, sırık gibi birinin yanımdan geçip gitmesi dikkatimi çeker. Diğerlerinin Stretch dediği adamdır. Sümüklü bir havası vardır ve kimsenin onu sevmemesi beni şaşırtmaz. Onun gibi adamları yeterince tanıyorum. Hatta, onun gibi bir adam için çalışıyorum.

Tabitha'ya yaklaşıyor, gözleri sinsi sinsi bakıyor, ağzı müstehcen bir sırıtışla bükülmüş. West eğlenceli biriyken, bu adam öyle değil.

Onu sevmiyorum.

Onu sevmiyorum.

Tabitha'ya sanki bir sonraki öğünleriymiş gibi bakan erkekleri öldürmek istediğim bir liste yapmaya başlıyorum. Bu mantıksız ve karakterime aykırı.

Ama işte buradayım, mantıksız ve karakterime aykırı davranıyorum.

Ona yaklaşırken adımlarım sessiz ve ölçülü. Yıllarca süren antrenmanlar, benim boyumda birinin sahip olması gerekenden daha çevik olmamı sağladı.

"Tabitha'nın adını takıma vermek isteseydin, ona Tongue Twisters (Dil Twisterları) adını verebilirdin," diyor Stretch, ben duyacak kadar yaklaşıncı. "Hala kiraz sapına düğüm atabiliyor musun?"

Onu arkadan ölçerken dişlerimi sıkıyorum ve kaslarım geriliyor. Eminim odadaki en iri adam olmaya alışkındır, ama artık değil.

Tabitha onu baştan aşağı süzer, gözleri aşağıya doğru kayar ve sonra tekrar yukarıya döner, sanki onu acınası, eğlenceli ve tamamen yetersiz bulmuş gibi. Ona bakışları, buraya gelip onları rahatsız etmeye karar verdiğimde attığım onurumun birkaç parçasını bana geri verir.

Tek bildiğim, onun ona yaklaşmasını istemediğim. Ve o da onun kendisine yaklaşmasını istemiyor.

"Hala hayatında aldığın tek oral seksin hayalini kuruyor musun, Terence? Onuncu sınıfta mıydı? Bu kadar genç yaşta zirveye ulaşman ne yazık."

Oral seks. Bunu kendinden emin bir gülümsemeyle söylüyor. Kıskançlık omurgamı yalıyor. Hem istenmeyen hem de inkar edilemez bir duygu. Tabitha'ya bakmaya cüret eden her serseriye kıskanıyorum, onun ağzına sikini sokanları saymıyorum bile.

Sümüklü ezik tekrar konuşmaya başlıyor. "Biliyorsun..."

Ama onu fazla konuşmasına izin vermedim. İki adımda arkasına geçtim ve elimi boynuna koydum. Tabii ki, gayet doğal bir şekilde. Ama sıkıp, durumu çok daha az doğal hale getirebilirdim. En iyi sahne sesimi kullanıyorum. Hız, netlik, ses seviyesi, duruş, pozisyon... Pozisyonum hafifçe bir tarafa kaymış. Arkadan bakanlar bizim eski dost olduğumuzu düşünebilir, ama karşımızda duranlar, yüzümü onun yüzüne yaklaştırdığımda gerçeği anlarlar.

"Neye düğüm atabilirim biliyor musun? Bu uzun boynuna. O zaman kimse senin burada olmanı tahammül etmek zorunda kalmaz." Sesimi alçaltmaya zahmet etmiyorum. Bu adamın küçük penisli saçmalıkları beni sinirlendiriyor. "İtirazı olan var mı?"

Tabitha'nın gözleri benimkilere doğru parladı, geniş ve endişeli. Sonra, tavan döşemelerindeki lekenin şekliyle ilgili özellikle ilginç bir şey bulmuş gibi yukarı doğru baktı.

Adam eğilip kaçar, bir korkak gibi sıvışır. Etrafımızda konuşmalar başlar. O adamdan nefret ettiklerini ve kızlar gecesi hakkında bir şeyler söylediklerini duyarım. Bilmiyorum ve umursamıyorum. Her şey kayboluyor ve sadece genel şeyler duyuyorum, çünkü Tabitha'nın koyu renkli gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Ucuz bir viski bardağının kenarına dudaklarını dayayıp soluk altın rengi likörü yudumlarken gözleri benimkilere sabitleniyor.

Beni kışkırtıyor. Ve işe yarıyor.

Bu yüzden, onu buradan sürükleyip sikmeme izin vermesi için yalvarmak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce, topuklarımı döndürüp bowling salonumuza geri dönüyorum.

Bash diğerlerini çağırır ve oyun başlar, ama ben çok heyecanlıyım, hiçbir şeyi incelikle yapamıyorum. Pinler yerine Stretch'in aptal suratını görüyorum ve kafasını koparır gibi topu atıyorum.

"Lanet olsun, ne kadar da güçlü bir kolun var," diyor West, çok eğlenmiş bir şekilde, tam da Bash "Sakin ol lan. Bu Dünya'nın En Güçlü Adamı yarışması değil," diye homurdanırken.

Ford gülerek başını sallar ve bana bakar. Sanırım o diğerlerinden daha gözlemci, yani benim Tabitha Garrison'a olan saplantılı aşkımı fark etmiş olabilir.

Beni boktan bir barda gafil avlayan aşk. Bunun getireceği tüm karmaşıklıkları önlemek için haftalardır görmezden geldiğim aşk. Yüzde yüz mahkum olan aşk, çünkü senden nefret eden bir kıza aşık olmak felakete davetiye çıkarmaktır.

Ne kadar kötü bir fikir olursa olsun, yine de bir fikir. Kafamdan atamadığım bir fikir. Bowling bile onu aklımdan çıkaramıyorum. Özellikle de *burada* olduğunu bildiğim zaman.

Yine benim sıram geldi ve biz zaten kaybediyoruz. Takımımız eğlenceli ama berbatız. Kızların bardan bize alay ettiklerini duyabiliyorum. Onlara bakmamaya çalışıyorum ama gözlerimi Tabitha'dan ayırmam imkansız. Bazen onun bana baktığını fark ediyorum. Bazen diğer kadınlar. Ama bir şey açık: benim hakkımda konuşuyorlar.

Saniyeler sonra, sezgim doğrulanıyor.

"Fiziksel olarak Jason Momoa'ya çok benziyorsun Rhys," diyor Skylar, ağır topların ve düşen pinlerin gürültüsünün içinde zar zor duyulur bir sesle.

Onu görmezden geliyorum. Gördüğüm haberlere göre, son zamanlarda benim ona sert davranmam gerekmeden de yeterince zor zamanlar geçirmiş.

"O kot pantolonun sana çok yakışıyor, Rhys," diyor Rosie. Ford'u çok sevdiğim için bir şey söylemiyorum, bu yüzden onlar konuşmaya devam etseler de onları görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

devam etseler de onları görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

"Ellerin o kadar büyük olmak zorunda değil, Rhys."

"Tabby'nin onurunu savunmaya nasıl cüret edersin, Rhys? Seni pislik herif."

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum, şeride yaklaşıp topumu atıyorum. Ama üzerimde çok fazla göz var. Duygularım çok karışık. Ve topu fırlattığımda, *çok sert* atıyorum.

Doğruca oluklara.

O anda, Rosie'nin sesini tanıdım, şimdiye kadarki en yüksek sesle alay ediyordu. "Hey, Rhys," diye bağırdı küçük mesafeden. "Pinleri hedeflemelisin. Bu adama bumper ver, Frankie."

Etrafımdaki adamlar gülmelerini tutamıyorlar.

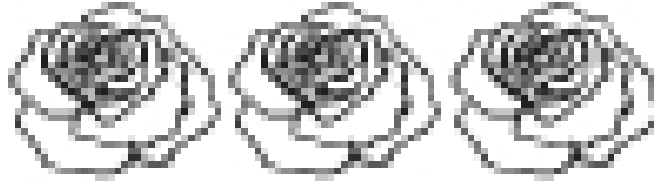
West, ellerini beline koyarak şeridi izlerken sırtıyor. "Tabby'nin top kırıcı olduğunu sanıyordum. Ama bu gece Rosie onu geçecek galiba."

Sadece Bash omzuma güven verici bir şekilde vurur. "Eminim bir konuda yeteneklisin. Ama bu değil."

Bu, arkadaşların daha da çok gülmesine neden oluyor.

Kafamı çevirip kadınlara sert bir bakış attım, ama onlar sadece kıkırdamaya başladılar. Tabitha'nın yüzü kıpkırmızıydı ve neredeyse bir bardak tekilanın arkasına saklanıyordu. Dudaklarım titredi ve gülümsememi saklamak için başımı çevirdim. Eğleniyordu. Bu onun için iyi bir şeydi. Ve eğer benimle alay etmek ona mutluluk veriyorsa, neyse ne.

Bunu kaldırabilirim.

Yüzüme su serpip Rose Valley Alley'deki erkekler tuvaletinin çatlak aynasına bakıyorum. Vücudum ağrıyor ve yorgun görünüyorum, ama bir şekilde aynı zamanda... rahatlamış da görünüyorum. Belki de çalışmak, sahneye çıkmak, antrenman yapmak ve tek başına inzivaya çekilmek dışında başka şeyler yapmak bana iyi geliyor.

Ball Busters yine kaybetti.

Ama ben yine eğlendim.

Tabitha'nın sıcak ve ağır bakışları sırtımda olsa da, sonunda eğlendim. Ama işimiz bittiğinde, serinlemek,

bir anlık rahatlama ihtiyacı hissettim. Bu rahatlama, binanın arkasındaki harap erkekler tuvaletine çekilmekle gelse bile. Aynanın üzerine biri "*İyi vakit geçirmek için ara...*" yazmış, ardından da Wite-Out ile bir numara yazmış ve kenarlarına rastgele çıkartmalar yapıştırmış.

Kapıyı açıp karanlık, dar arka koridora çıkarak arkadaşların yanına giderken, böyle bir yere Wite-Out'u kim getirir diye düşünüyordum. Hiç kimse arka cebinde ofis malzemeleriyle dolaşmaz.

"Hey, dikkat et..." Bir başka bedene çarptığım anda bu ses kulağıma çarpar. İçgüdüsel olarak kollarımı uzatır ve yuvarlanarak, sırtım duvara çarptığında o kişiyi de yanımda götürürüm.

Aşağıya bakmadan Tabitha'yı tuttuğumu biliyorum. Parmak uçlarımla karıncalanmasından ve onun benim görüş alanımda görünmeyecek kadar kısa olmasından anlıyorum.

"Üzgünüm," diyorum, onun şaşkın, hafif camsı gözlerine bakarak. "Öyle mi? Yoksa bu beni ortadan kaldırmak için büyük planın mı?" O, benim kollarımdan kurtulmak için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine, yavaşça yaklaşıyor, ayak parmaklarındaki kırmızı boya, benim salak iki renkli bowling ayakkabılarımla kenarına değiyor.

Bu kadın. Asla geri adım atmaz. Beni her ittiğinde, ben de onu itmek istiyorum. Fazla itersek, bir şeyler kırılacaktır.

Bir elimi kalçasına koyup, onu kendime doğru çekerek meydan okumasını kabul ettim. "Beni öldürmenle ilgili şakalar yapmayı artık bırakabilirsin. Artık eskidi."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ne eskidi biliyor musun? Buraya gelip benimle, evimle, ne kadar param olduğu ve Milo'ya bakmak için ne kadar nitelikli olduğumla ilgili lanet olası fikirlerini sıralaman... Sanki dünya tarihindeki her şeyin uzmanıymışsın gibi."

"Tabitha."

Beni sertçe itti. Her iki avucunu da gömleğime geçirip, beni duvarın karşısına korkutucu bir güçle bastırdı.

Ben irkilirim ve o bunu kaçırmaz.

Ben bir şey daha söylemeden, elleri göğsümün önünden aşağıya doğru kayar, gri tişörtümün kenarını kavrar ve onu yırtarak karnımı ortaya çıkarır.

Gözleri beni tarıyor ve bakışları kaburgalarımın bir tarafındaki izleri gördüğünde dudakları kıvrılıyor. Güçlü bir itmeyle turnbuckle'a doğru savrulduğumda ipler sırtıma dolanmış ve görünür izler bırakmıştı. Genelde bu kadar hırpalanmam

ama ara verdikten sonra tekrar işlerin akışına girmek, ringde dayak yediğimde bunu satmak anlamına geliyor. Unvana doğrudan ulaşamam, onu hak etmem gerekiyor.

Ellerini düz ve sıcak tutarak, izleri gördükten sonra yenilenen vahşetle bana saldırırken, karın kaslarımı okşayarak dikkatimi dağıtır. "Benim hakkımda konuşmayı bitirdim. *Senin* hakkında konuşalım, Rhys. Çürükler hakkında konuşalım. Gizlilik hakkında konuşalım. Nasıl oldu da, duygusal zekân bir taş kadar ve açıkça şiddet eğilimliyen, üç yaşındaki bir çocuğa harika bir koruyucu olacağına kendini ikna ettiğin bir noktaya geldiğin hakkında konuşalım. Sen büyük bir tehlike işaretisin dostum. Ve tam zamanlı bir personel tarafından yetiştirilmenin, Milo'ya senin yaşadığın boktan porno çete dünyasında büyümeye zorlayarak vereceğin zararı düzeltereğini sanmıyorum."

Tanrım, bu kadın sinir bozucu. Ona söylemeliyim, içimden geçenleri söylemeliyim. Ama daha önce de kötü sonuçlandığını gördüm. İlk önce, benimle iletişime geçen üvey ailem vardı, bu durum para isteyene kadar neredeyse içimi ısıtıyordu. Ve son kez bir arkadaşşıma söylemeye cesaret ettiğimde, bu durum gülümsemek ve katlanmak zorunda olduğum bir şaka haline geldi. Bu durum beni rahatsız etti, utandırdı. Ve Tabitha'nın bu küçük bilgiyi alıp beni incitecek şekilde kullanmayacağına güvenmiyorum.

Ona söylememek, şu anda kendimi korumak gibi geliyor.

Bunun yerine, iki elimle belini kavrayıp bizi tekrar ters çeviriyorum. Şimdi onu duvara itmek benim sıram. "Neden porno yıldızı olduğuma bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum. Birini siktiğimi görmek istiyorsan, banyo hemen orada. Beni hemen oraya sürükley, ben seni eğip bükürken sen de aynadan izleyebilirsin."

Yumuşak, pembe dudakları açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz. İkimiz de nefes nefeseyiz, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Onunki limon ve tekila kokuyor, benimki ise masamda bıraktığım koladan gelen tatlı bir koku ekliyor.

Dudakları birbirine yaklaşıyor, sonra kendinden emin bir gülümsemeye dönüşüyor. Biraz sallanıyor ve şu anda çok rahat olduğunu anlayabiliyorum. Öne doğru uzanıp sertleşmiş penisimi tuttuğunda bu daha da netleşiyor. Sıkıyor ve ben tıslıyorum, başımı onun üzerine eğerek kolumu üstümüzdeki duvara dayıyorum.

"Biliyordum," diye fısıldadı, yüzünü bana doğru eğerek. "Sürekli sertleşmiş bir şekilde evimde dolaşmak çok yorucu olmalı."

Kalçalarım onun eline doğru ilerler, daha da yaklaşır ve elini aramızda sıkıştırır. Omurgamdan bir titreme geçer ve ağzından bir inilti dökülür

Ağzını ısırarak için çok geç kalır, ama bu, dişlerinin alt dudağının yumuşak etine batışını izlememi engellemez.

Ama o hiç tereddüt etmedi. Serbest eliyle tam olarak yararlanarak, parmaklarını benim oblik kaslarımın üzerinden ve sırtıma doğru gezdirdi. "Zavallı küçük Rhys. Senin için üzüldüm, ama sahip olamayacağın bir şeyi istediğini bilmek beni rahatlatıyor." Parmakları benim penisimi daha sert —neredeyse çok sert. "Sanki seni sadece" —sıkıştır— "git" —sıkıştır— "uzaklaş" —sıkıştır.

Siktir. Böyle devam ederse, pantolonuma boşalacağım.

Kontrolü biraz olsun geri kazanmak için çaresiz bir girişimde, elim hızla yükselir ve narin boğazını sarar. Nazikçe, ama gözlerini benden ayırmaması için yeterince sertçe. "Bu çok sevimli, Tabby. Özellikle de ikimiz de yalan söylediğini bildiğimiz için. Bana nasıl baktığını gördüm. Eminim şu anda sırılsıklamsındır."

O da bana meydan okurcasına bakıyor, göğüslerimiz eforla inip kalkıyor. Onun her şeyi vahşi. Otoriter. Lanet olasıca seksi. Bu kadar sarhoş olmasaydı, onu banyoya sürükleyip işimi bitirirdim.

Ama sarhoş olduğu için uzaklaşıyorum. O da dudaklarını kıvrarak ve veda ederken alaycı bir sözle beni kızdırıyor. "Bunu öğrenme şansın olmayacak, ne yazık."

Önemli değil. Bu binayı nefretle yıkıp yıkacağımızı hissediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Tabitha'nın benden nefret etmesini istemiyorum. Keşke etmeseydi.

Ayrıca, uçağım yarın ve onunla o kadar ileri gidersem, hiç ayrılmak istemeyeceğimden şüpheleniyorum.

Bunun yerine, arkamı dönüyorum. Tuvalete geri dönüyorum. Kapıyı arkamdan kilitliyorum. Ve Tabitha Garrison'ın içinde olduğumu hayal ederken sikimi yumrukluyorum.

Sadece gerginliğimi atmak için.

BÖLÜM 15

Tabitha

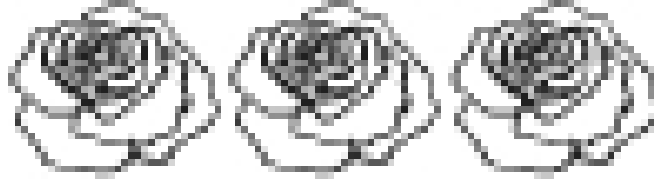
Rhys: Bugün misafirlerin geleceğini haber vermek için. Ve bir paket.

Tabby: Öyle mi? Yine çalıların arkasından çıkacak mısın?

Rhys: Hayır. Ben değilim.

Rhys: Ve çalıların arasından çıkmadım.

Tabby: Sen olmadığın sürece sorun yok.

HAYAT BELİRSİZ BİR SİSİN İÇİNDE DEVAM EDİYOR. ÇOĞU GÜN, durmaksızın koşuşturma içinde birbirine karışıyor. Ve şu anki durumumdan dolayı buna minnettarım. Bu, Erika'yı düşünmek için çok az vaktim olduğu anlamına geliyor. Kalıcı bir hüznün sürekli yanımda olsa da, meşgul olmak kalbimin acısına boğulmamı engelliyor. Rosie ve Skylar'a içki içerken onun ölümünü anlatmak rahatlatıcı oldu. Hemen kendimi daha az yalnız hissettim. Rhys'in de bunu başardığını itiraf etmekten nefret ediyorum.

Şimdiye kadar birkaç kez gelip gitti. Nereye ve kime gittiğini hiç bilmiyorum. Arkadaşları mı? Ailesi mi? Hiçbir fikrim yok ve o da kesinlikle bilgi vermekten pek hoşlanmıyor. Tek bildiğim, son gidişinin diğerlerinden daha az ani olmadığı. Odadaki fili görmezden geldik. Planlarını sormaya çok korkuyorum ve bu konuda çok dikkatli davranıyorum. O da hiçbir şey paylaşmayacak kadar kapalı.

Tabii bunun, banyoda benimle sevişmeyi teklif etmesi ve benim de onun sikini sıkıca kavramamla bir ilgisi olabilir.

Onun gerçekten *çok* büyük penisi.

Rhys her zaman büyük penis enerjisi yaymıştır. Ama şimdi bunun enerji değil, büyük penis bilgisi olduğunu biliyorum. Büyük penis güvencesi? Büyük penis *garantisi*.

Onun tekrar gelmesini beklerken, bunu esprili bir şekilde nasıl ifade edebileceğimi düşünüyorum. Normalde ortadan kaybolurdum, ama onun büyük penis cesareti, benim evime bir güvenlik sistemi kurmak için bir şirket göndermeyi kendine görev edindiği anlamına geliyor.

Onları geri çevirmek ilk içgüdüm olmuştu. Aslında, işe gidebilmek için Milo'yu anne babamın evine bırakmam gerektiğini söylemek üzereydim. Hatta bu konuda kibar davranıyordum. Yılın Yasal Vasisi Rhys'in otoriter bir pislik olması onların suçu değildi.

Ama sonra Bash ortaya çıktı, kollarını kavuşturmuş, yüzünde ciddi bir ifadeyle, Rhys'in benim meşgul olduğumu bildiğini ve ona kalıp gözetim yapmasını istediğini söyledi. Anlaşılan artık mesajlaşıyorlar. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Birbirlerine homurdanmalar ve somurtmalar göndermek pek heyecan verici bir şey gibi gelmiyor.

Bash ayrıca bazen insanların benimle ilgilenmesine izin vermemin sorun olmadığını söyledi. Ve bu cümle, tartışmak istemediğim bir konuyu gündeme getirdi. Bu yüzden, sırlıslıkla bir gülümsemeyle ona kendi işine bakmasını söyledim ve oradan ayrıldım.

Rhys dışında başka birinin evime gelmesi beni hiç mutlu etmedi.

Arka terasa teslim ettiği dış mekan ısıtıcısı bile yardımcı olmadı.

Tek yaptığı, ben dışarıda oturup intikam planları yaparken beni sıcak tutmaktı.

Bu beş gün önceydi. Bu, planımı olgunlaştırmak ve hazırlamak için mükemmel bir süreydi. Evet, bugün Rhys'e kendi sürprizini sunacağım. Bir keresinde bana sürprizleri sevmediğini söylemişti, bu yüzden bu sürpriz çok özel olacak.

Büyük sürpriz, onun gelmesini beklemek için ön kapının basamaklarında oturmamın nedeni. Saatiye bakıp Milo'nun odasına bağlı monitöre göz atıyorum ve Rhys'in beklediğimden geç kaldığını fark ediyorum. Milo'nun o geldiğinde hala uyuyor olmasını umuyorum, böylece onun tepkisini sonuna kadar tadını çıkarabilirim.

O geldiğinde, sıkıntıdan ayak tırnaklarımı yeni bir mor tonuyla boyuyordum. Motorunun kaldırım kenarında durduğu sesi dikkatimi çekti. Her zamanki gibi kötü ve somurtkan bir ifadeyle bakmasını bekliyordum, ama bunun yerine ağzı sıkı ve gözleri çekikti. Bu, her ne kadar genellikle bana ters ters baksada, bir yönünün... bilemiyorum... beni gördüğüne sevindiğini fark etmemi sağladı.

Ama bu yüz? Bu yüz korku dolu görünüyor.

Her zamanki spor çantasını arka kapıdan çekip omzuna atıyor. Onu izliyorum. Herhangi bir yerinde morluk var mı diye merak ediyorum. Gizlice iyi olmasını umuyorum.

"Merhaba..." O ön bahçeden yukarı doğru yürürken, ben de dikkatlice sesleniyorum. "Selam." Şu anda çekingen olsa da, dikkat çekiyor. yaptığı belirli bir şey yok. Sadece kendisi.

O yaklaştıkça ağzım daha da kuruyor ve ön kapının basamağına yanıma oturduğunda ona ne söyleyeceğime dair planım buharlaşıyor. Vücudu öne doğru eğilirken derin bir nefes alıyor.

"Yorgun olmalısın. Florida'dan buraya gelmek çok zor olmuştur." Neden böyle dediğimi bilmiyorum. Bugün çok yorgun görünüyor ve bu benim içimi burkuyor. Alberta'ya direkt uçuş olduğunu sanmıyorum. Oradan da Calgary'den eyalet sınırını geçip bir saatlik mesafedeki küçük bir şehre ya da üç saatlik bir araba yolculuğuna devam etmek gerekiyor.

"Konuşmamız gerek."

Yutkunup mor ayak tırnaklarıma bakarak, onun yakınlığına fazla odaklanmamaya çalışıyorum. "Bu cümleyi sevmemeye başladım."

"Bugün sınırda takıldım. Görevlilerden biri sonunda beni kalma süresini aştığım için uyardı. Avukatımı arayıp sınır hizmetlerinde durumu açıklamak zorunda kaldım."

Midem düğümlenir ve ellerimle çıplak dizlerimi sıkıca kavrarım, çünkü bu durumun gidişatından hoşlanmıyorum.

"Tamam," diyorum tereddütle.

"Tabitha, bu sefer ayrılırken Milo'yu da yanımda götürmemi tavsiye ediyor. Onu burada bırakırsam, yasal vasisi kalmaz."

"Ben..."

Onun büyük eli benimkinin üzerine düşer. Ve bu sefer, onu itmem. Onun beni sakinleştirmesine izin veririm.

Zamanım kalmadı.

"Dinle. Biliyorum. Yetenekli olduğumu biliyorum. Hatta burasının onun için en iyi yer olduğunu bile biliyorum. Onu senden uzak tutacağım demiyorum. Ama o formdaki ismi değiştirmek bir gecede olacak bir şey değil. Ve ona bir şey olursa ve ben burada olmazsam, sosyal hizmetler devreye girecek."

Kalbim mide deliğimin derinliklerinde atıyor, hayatın gerçek olmadığı hissi tüm duyularımı ele geçiriyor. "Yapamazsın."

Parmakları benimkini sıkıca kavlıyor ve göğsünden acı dolu bir inilti geliyor. "Üzgünüm, Tabby. Sonsuza kadar sürmeyecek."

Sonsuza kadar sürmeyecek.

Düşüncelerimle, suçluluk duygumla, kederimle baş başa kalma fikri —bu benim için çok fazla. Ve "*sonsuza kadar*" kelimesinde kafamda bir fikir uyandıran bir şey var.

O anda, çok ama çok kötü bir karar vermek üzere olduğumu biliyorum. Ama hayatındaki her seçimi dikkatlice düşünen bir kız kardeş olduktan sonra, şimdi de çok aptalca bir karar vermem gerektiğini düşünüyorum. En azından ailem için her şeyi yapmaya hazır olmak tutarlı bir davranış.

Bu yüzden, her zamanki titizliğimle düşünmeden, tamamen absürt olan fikrimi ağzımdan geçiriyorum. "Evlen benimle."

Yemin ederim ki kuşlar cıvıldamayı bıraktı. Dünya dönmeyi bıraktı. Rhys hareket etmeyi bıraktı. Ve ben kendime kocaman bir çukur kazıp içine girmek istedim.

"Sen ve ben mi?" diyor ilk olarak, sanki bayılmadığımı kontrol eder gibi geriye doğru eğilerek bana bakıyor.

Yüzümü buruşturup göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Sanki hiç söylememişim gibi davranabiliriz. Açıklanamayan bir histerinin tamamen unutulabilir bir anı.

"Evet. Hayır, tabii ki hayır. Bu saçmalık. Birbirimizden nefret ediyoruz." Kalkmadan önce, ellerimi tozları silmek gibi birbirine vuruyorum - ve onlardan tüm haysiyetimi de silip atıyorum - sonra arkayı dönüp eve doğru adımlarımı atıyorum. "Seninle evlenmek istemem," diye mırıldanıyorum, ekran kapısını açıp içeri girerken. "Senin aletin kocaman olsa bile," diye ekliyorum, kapıdan geçtikten sonra.

Rhys peşimden gelmez. Omzumun üzerinden ona bir bakış atarım ve onun iri cüssesini ön merdivenlerde, ürkütücü bir şekilde hareketsiz bir şekilde görürüm.

Şu anda o cinayet şakaları hakkında ne hissettiğini merak ediyorum. Belki de bu seçeneklerin geçerliliğini düşünüyordur. Benden kurtulmak hayatını çok daha kolaylaştırır. Milo'yu görmek için bu kadar yolu gelmekten hoşlandığı ya da aramızdaki durum göz önüne alındığında benimle vakit geçirmekten zevk aldığı bir dünya hayal edemiyorum.

Hayır, eminim ki Tabitha Garrison'ın onu terörize etmediği ve hayatını alt üst etmediği bir dünya şu anda çok cazip geliyordur.

Sessizliği beni strese sokuyor, bu yüzden mutfak dolaplarını silmeye karar veriyorum. Kirli değiller, aslında bunu iki gün önce de yapmıştım, ama bu bana onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım bir iş veriyor.

O eve girdiğinde, çılgınca ovuşturuyorum ve inatçı bir lekeyi temizliyormuş gibi davranıyorum. Omzunu yuvarlak giriş kapısına dayıyor, geçiyor...

kollarını ve bana bakıyor.

Bana bakmasından nefret ediyorum. Midem altüst oluyor. Heyecan verici bir lunapark treninde hissettiğiniz aynı düşme hissi. Ama onlar kısa sürüyor. Sonu geliyor.

Rhys Dupris ise benim bir türlü inemediğim lunapark trenidir. "Ne yapıyorsun?" diye sorar sonunda.

"Temizlik." Başımın üstüne uzanıp, gri mutfak dolaplarının üst kısmını siliyorum.

"Neden?"

"Temiz evleri severim. Beni rahatlatır."

Çünkü şu anda kontrol edebileceğim tek şey bu.

"Milo'nun temiz bir evin önemli olduğunu anlayarak büyümesini sağlamalısın. Onu, ücretli personel onun arkasını temizleyecek ve gizli CIA ajanı babası her şeyin parasını ödeyecek diye düşünerek dünyaya salıveremezsin."

"CIA mı?"

Kafamı sallayıp, sinirli bir şekilde bir sonraki dolaba geçiyorum. "Gizemlisin ve vücudun morluklarla kaplı. Porno artık mantıklı gelmiyor. Ve sormaktan yoruldum, neyse ne. Sen devam et, garip sırlarını sakla. Her neyse" — nefes almaya zar zor ara vererek devam ediyorum — "erkekler, yemek yapmayı bilmeyen tembel serseriler olarak dünyaya çıkamazlar. Bir gün iyi bir eş olacaksa, en azından bazı ev işleri yapabilmelidir. Senin evinin nasıl olduğunu bilmiyorum, ama temiz tutmuyorsan, lanet olasıca..."

"Seninle evleneceğim, Tabitha."

Sözleri odadaki tüm havayı emdi ve ben ona sırtımı dönerek durdum. Söyledikleri gün gibi açıktı, ama kulaklarımda çınlayan sesler yüzünden onu doğru düzgün duyamadım.

"Bu komik bir şaka değil," diyorum, yavaş hareketlerle ona dönerek.

"Hayır, katılıyorum."

Güçlü yüz hatlarında hiç mizah yoktu. Burnu, biraz büyük. Kaşları, biraz kalın. Dudakları, biraz somurtkan. Baştan aşağı erkeksi.

Ve tamamen ciddi.

"Ama..." Beynim kelimeleri arıyor, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Beni suskun bırakıyor.

Sonunda, "Ama bunu neden yaptın?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Milo için."

Bu sözlerin beklenmedik acısını yutuyorum. Rhys ile aramızdaki ilişki hakkında kendimi kandırıyorum.

Aramızda düşmanlık ve cinsel gerilim var, ama pek aşk yok. Bu sorun değil. Ben hiç mükemmel beyaz gelinlik ve Pinterest'e layık dekorasyonlarla düğün gününü hayal eden bir kız olmadım. Ama yine de bu anın bir boşluğu var. Hiç istemediğimi bilmediğim bir şeye duyduğum özlem.

"Emin misin?"

"Evet. Sen emin misin?"

Dudaklarımı ısırıyorum. Bunu öneren benim, biliyorum. Ama yine de.

Ne halt ediyorum ben?

Dişlerim alt dudakımı ısırırken, tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Eminim. Evet. Adliye'ye gidip evlilik cüzdanımızı alabiliriz, sonra ne istersen yapabilirsin. Vatandaşlık alana kadar evli kalabiliriz, sonra ayrılabiliriz. Milo'nun hatırı için her şeyi dostane tutabiliriz. Boşandığımızda sana ait olanın yarısını istemeyeceğime söz veririm ama..." Yüzümü buruşturarak sözümü kesiyorum, şu anda onun zayıf sözlerine kızmanın zamanı olmadığını düşünüyorum.

Yine de, gözlerini kaçırırken gözlerindeki hüznü bakışı kaçırıyorum.

"Üzgünüm. Demek istediğim, bunu halledip, beşlik çakıp, kendi yollarımıza gidebiliriz

yollarına gidebiliriz." Konuşuyorum, ama bu gerçek dışı geliyor. Sanki kendimin dışında, televizyonda oynayan bir sahneyi izliyormuşum gibi.

Rhys iç çekip elini kaldırarak sakallı çenesini ovuşturuyor. "Biraz daha gerçekçi görünmesi gerekecek, Tabby. Milo da işin içinde. İnsanların bunun sahte olduğunu konuşmasına izin veremeyiz. Artık onların radarına girdiğim için hükümetin bizi ne kadar yakından izleyeceğini bilmiyorum. Göçmenlik bürosu çok şüpheli olacaktır."

Bir şeye odaklanınca midem düğümleniyor. *Milo*. Bunu nasıl karşılayacak?

Bez parçasını mutfak tezgahına atıp ona birkaç adım yaklaşıyorum.

"Bekle. Yani gerçek bir düğün yapmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Gerçek konuklar falanla mı?"

Etrafımdaki dünya dönüyor ve göğsüm sıkışıyor. Aptalca bir seçim yapmam gerektiğini hissettiğimi biliyorum, ama *bu kadar* aptalca değil. Böyle bir şeyi başarabileceğimi düşünmekle tamamen hayalperestim.

"Gerçek konuklar falanla," der, ciddi bir ifadeyle.

"Ve çevremdeki herkesi, sana deli gibi aşık olduğuma ve hemen evlenmem gerektiğine ikna etmem mi gerekiyor?"

Rhys omuz silkiyor.

"Bu mu? Omuz silkme mi?"

"Yani, bu o kadar inanılmaz mı?"

"Herkes birbirimizden nefret ettiğimizi düşünüyor, yani... evet?"

"Neden öyle düşünsünler ki? Kimseye senden nefret ettiğimi söylemedim." "Yani, bu çok açık."

Başını eğdi. "Öyle mi? Seni nefret ettiğimi düşünmene neden olacak ne yaptım?"

Bunu düşünürken nefesim hızlandı. Elbette, başlangıçta biraz güvensizlik vardı, ama ne kadar düşünürsem, aklıma tek bir şey bile gelmiyor.

"İnsanlar *benden* nefret ettiğini mi düşünüyor?" Ses tonunda biraz alaycılık olduğunu söyleyebilirim.

Yanaklarım kızarır ve boğazıma kadar iner, göğsümde büyük, kalın bir *suçluluk* işareti gibi parlar. "Sadece Rosie ve Skylar. Diğerlerine ilişkimiz hakkında belirsiz davrandım. Ama sanki biz..." Elimi çılgınca sallarım. "Bilmiyorum, birlikte şehirde dolaşmıyoruz."

Rhys sadece omzunu kaldırıp indiriyor. Çok rahat. Onu anlamak imkansız. "O zaman bunu daha iyi satmalıyız."

Pembe kızarıklığı kırmızıya dönüştü.

Satmak.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve sormaya da cesaretim yok. Rhys'in bana özgürce dokunduğu düşüncesi, omurgamda hoş olmayan bir heyecan yaratıyor.

Elleri tenimde. Dili ağzımda. Kafamı sallıyorum.

Hayır. Öpüşmek zorunda kalsak bile, dil kullanmayacağız. Bu tamamen gereksiz. Saf kalabiliriz. İkimiz de duygusal ya da dokunaklı değiliz. Her zaman birbirimizden iki adım uzak durmamızı kimse garip bulmayacaktır. *Değil mi?*

Sormak istiyorum, ama onun sinirlenip teklifini geri almasını istemiyorum. Milo için buna ihtiyacım var. Peki ya benim için? Bu bir felaket olabilir.

Her halükarda, bu riski almaya hazırım.

Bu yüzden, son birkaç ayda milyarlarca kez yaptığım gibi, Rhys bana bakarken ben de ona bakıyorum. Onun ilgisi neredeyse boğucu.

Ta ki...

Miyav.

Rhys'in çenesi yavaşça düşüyor, bakışları çekingenlikten öfkeye dönüşüyor ve dikkati dağılıyor.

Milo ve benim barınaktan seçtiğimiz, dört ayağı beyaz ve kuyruğunun ucunda küçük beyaz bir nokta olan tekir kedi, sanki bu evin kraliçesiymiş gibi mutfığa giriyor. Rhys'in bacaklarının arasında dolanıyor, kot pantolonuna sürtünüyor.

Yemin ederim ki *mırıldanıyor*.

"Sürpriz mi?" diyorum, Rhys bana iyilik olarak evlendiği için alarm sistemi için ödeyeceğim bedelden artık o kadar emin değilim.

"Bu da ne lan?"

"Bir kedi. Adı Cleocatra."

"Neden?"

Evet, bunun komikliğini hiç anlamıyor. "Kısaca Cleo diyebilirsin."

"Hayır, Tabitha. Demek istediğim, evde neden bir kedi var?"

Sinirleniyorum. "Dinle, burası hala benim evim. Hala benim hayatım. Eğer benim itaatkar bir eş olmamı bekliyorsan, sana bir haberim var dostum. Evet, eğer bir kedi istiyorsam, alırım. Tıpkı senin bir alarm sistemi istiyorsan, alacağın gibi."

Çenesi gerilir. "Hayatında hiç kimse seni tanımlamak için *itaatkar* kelimesini kullandığını sanmıyorum."

"Teşekkürler," diye

övünürüm. "Alerjim

var."

Gözlerim onu merakla süzer. "Ne kadar alerjik?"

"Karmaşık bir durum." Bana bakamıyor bile. Gözlerim gülümsememle birlikte büyür.

"Hiç alerjik değilsin, değil mi? Seni büyük drama kraliçesi!" Bu sözlerim ona gözlerini devirip "Kedilerden nefret ederim" diye homurdanmasına neden oldu.

"Bu alerji değil. Tercih." "Yine de kedilerden nefret ediyorum," dedi ciddi bir ifadeyle.

Ben de tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Neyse. Milo'nun bunu duymasına izin verme. O Cleocatra'ya çok aşık."

Rhys'in göğsündeki gürültü korkutucu olmalı, ama beni hiç korkutmuyor. Bu yüzden ona doğru yürüyüp omzuna hafifçe vuruyorum. "Onu nişan hediyesi olarak düşünebilirsin. Rica ederim."

Sonra hızla yanından geçip telefonumu almaya gittim, böylece birkaç arama yapıp büyük, heyecan verici, hiç de mide bulandırıcı olmayan mutlu haberimizi paylaşabilecektim.

"Bekle." Mutfağında duran, sanki korkunç bir kazaya tanık olmuş gibi yere bakan, üzgün görünümlü dev adama geri dönüyorum. "Düğün ne zaman olacak?"

"Yakında."

"Ne kadar yakında?"

Düşünürken başını salladı. "Evlilik cüzdanı almak ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum. Birkaç hafta mı?"

O başını sallar. "O zaman mümkün olduğunca çabuk yapalım. Bu olmadan Amerika'ya geri dönmem mümkün değil."

"Ailenin uçak bileti ayırtması için zamana ihtiyacın yok mu?"

Yüzü taş gibi sertleşir. "Hayır. Önümüzdeki hafta sonu yapmalıyız. Mümkün olduğunca çabuk işe dönmem gerekiyor."

Onun soğuk cevabını nasıl yorumlayacağımı bilemeden, ama onu daha fazla zorlamak için kendimi rahat hissetmeden, yanıt olarak yutkunuyorum. "Önümüzdeki hafta sonu mu? Planlamak için bir hafta mı?"

"Tabii."

Tabii.

Tanrım, kusacak gibiyim. Bu kayıtsız cevap midemi bulandırdı. Suçluluk ve gerginlik, başka bir şeyle birlikte beni sertçe vurdu.

Hayal kırıklığı.

Çünkü içten içe, birazcık da olsa bir heyecan olmasını dilerdim. Bir kıvılcım olmasını dilerdim... Ne bileyim. Dostluk mu?

Ailesinin orada olmasını bile istemiyor ve bu canımı yakıyor.

Bu, bunun düşündüğümüz kadar kolay olmayabileceğini fark etmemi sağlıyor. Yalan söylemek zorunda kalacağız. Ama çevremdeki herkese yalan söylemek çok da zor olmamalı. Haftalardır Rhys ile ilgili sırları saklıyorum.

Kendime yalan söylemek zor olacak gibi geliyor.

BÖLÜM 16

Rhys

Rhys: Sabah Milo'ya söylemem gerek.

Tabby: Nişanlımdan ne romantik bir iyi geceler mesajı.

Rhys: Ben ciddiylim.

Tabby: Ben de.

Rhys: Bana bir kedi aldın. Bu evde romantizm öldü. **Tabby:**

Ya da belki benim aşk dilimi anlamıyorsun? **Rhys:** Bu küçük düşürme mi?

Tabby: "Küçüklük benim aşk dilimdir." O tişörtü giyerim!

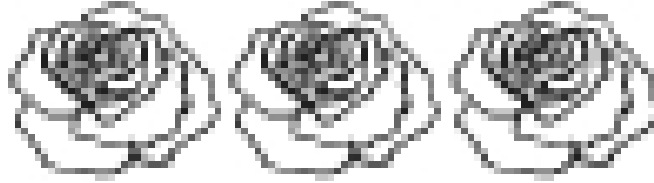
Rhys: Sorumu geçiştirmeyi bırak.

Tabby: Peki. Belki de ona söylememeliyiz? Üç yaşındaki bir çocuğa yalan söylemek çok kötü görünüyor. Farkında olmamak bana çok rahatlatıcı geliyor.

Rhys: Tabitha, o bizimle birlikte burada olacak. Düğünde. Herkesin içinde. İnsanların konuşmalarını duyacak. Küçük ama aptal değil.

Tabby: Tamam. Ama ona tek başıma söylemeyeceğim.

Rhys: Birlikte yapacağız.

"Pazartesi günkü gösteriye yetişemeyeceğim."

Anthony inler. "Ne oluyor, Rhys? Az önce tüm geri dönüşünü yazdık. Kavganın ortasındasın." Telefonu hala kulağıma tutmuş halde yüzümü buruştururum. Bunun kötü sonuçlanacağına zaten hazırlıklıydım. Anthony her zaman hak iddia eden bir pislikti, ama benim popülerliğim sayesinde benden uzak durmuştu. "Biliyorum. Ve en kötüsü bu değil."

"Oh, ne güzel," diye alaycı bir şekilde cevaplar. Anthony tam bir iş adamıdır. Para ve izlenme oranları her şeyden önemlidir. Güreşçilerinin zihinsel ve fiziksel sağlığı ise ikinci planda gelir.

Ve benim ringden uzak kalmam onun işi için iyi değil. Özellikle de diz problemlerim nedeniyle ara sıra geri döndüğümünden beri. Sonunda, kendimi daha fazla yıpratmak yerine ameliyatla tedavi ettirmeye karar verdim. "En kötüsü ne?" diye sorar.

"Birkaç haftaya ihtiyacım olacak."

"Dalga mı geçiyorsun?" İnanamama ve hayal kırıklığı birbirine karışıyor.

"Hayır. Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, Tabitha'nın arka bahçesine uzandığım şezlongdan etrafa bakıyorum.

Kendimi kötü hissediyorum. Son zamanlarda, geri dönüşlerim gibi, düzensiz bir çalışan oldum.

Ama burada olmak daha önemli. "Aslında evleniyorum," diyorum.

Bu, yaşlı adamı birkaç saniye sessizliğe boğuyor. "Evleniyor musun?" "Evet."

"Ama sözlükte *bekar kelimesini* aradığımda, senin fotoğrafın çıkıyor."

"Ha-ha." Sözleri alaycı bir şekilde telaffuz ediyorum. "O kadar da kötü değilim. Sadece... yalnızlığımın tadını çıkarıyorum."

"Haklısın. Belki de *'keşiş' kelimesinin* altında yazıyordur." Homurdanıyorum ama cevap vermiyorum.

"Kahretsin. Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Peki..." Sesi kesilir ve parmaklarının sakalını okşadığını duyabilirim. "Tebrikler. Yalnızlığınla çatışmayan birini bulman harika, her ne kadar bu beni mahvetsede. Senin adına mutluyum."

Oh. O benim yalnızlığımınla çelişiyor, ama nedense bu beni hiç rahatsız etmiyor.

Bu yeni bir şey.

"Teşekkürler."

"Balayını daha sonra yapabilir misin? Bir sonraki pay-per-view etkinliğinden sonra sana izin verebilirim."

"Hayır."

"Bana vereceğin tek cevap bu mu?"

Boynumun arkasını avuçlarım, iş arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğrattığım için suçluluk duyuyorum. Anthony'yi hayal kırıklığına uğrattım. Bunu hak etmiyorlar. Bunun maçları yeniden düzenlemek ve hikayeleri yeniden yazmak anlamına geleceğini biliyorum. Sızlanmalar olacak. İyi bir iş arkadaşı ve sağlam bir güreşçi olsam da, kimsenin beni ekibin neşe kaynağı olarak nitelendireceğini sanmıyorum.

Bana iyilik yapıyorlar çünkü bana saygı duyuyorlar ve bana ihtiyaçları var, benim için kendilerini paraladıkları için değil.

Derin iç çekişi hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Bunu yazarlarla görüőeim. Her şeyin yolunda gitmesi için bazı tanıtım filmlerinde rol alman gerekebilir. Kostümün var mı?"

"Evet. Maskem ve savaş pantolonumu gittiğim her yere yanımda götürüyorum." Yine iç çekiyor. "Alaycı tavırlarını bırak, Dupris. Sana bir set gönderteim.

Emerald Lake mi?"

"Hayır. Rose Hill'deyim."

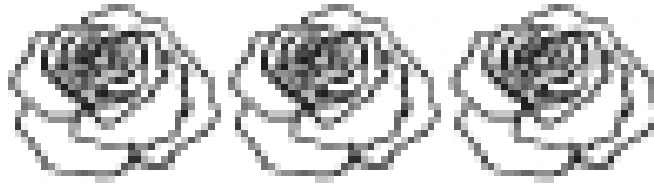
"Buttfuck Nowhere. Anladım. Adresi bana mesajla. Haritada bulamam."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ondan daha fazla yardım istemekten hoşlanmıyorum. "Henüz teşekkür etme. B ana borçlusun. Ve ne hikaye ne hikaye uydurursak, onu yapacaksın. Sızlanma ve mız mızmızlanma yok. Buraya geri döneceksin, kafanı eğip işe koyulacaksın."

Azı dişlerimi sıkıyorum. Karakterimle ilgili yaptıkları şeylerden hoşlanmadığımı biliyor, ama şu anda pazarlık yapacak durumda değilim. "Evet."

"İyi."

Bunun üzerine telefonu kapattı ve ben güneşin altında oturup telefonumun ekranına bakarak, uzun yıllardır hissetmediğim kadar kontrolümü kaybetmiş hissettim.

İçeri girdiğimde, Tabitha'yı Milo ile mutfak masasında otururken buluyorum. Milo boyamaya odaklanmış, Tabitha ise tamamen dalmış, gözleri ona kilitlenmiş. Bazen onu böyle yakalarım — dalmış, onun belirli kısımlarına bakarken. Kulakları ya da dudakları gibi.

Bunu onun yorgunluğuna bağlıyorum.

Benim arkamda veranda kapısı kapanınca o da başlıyor, ama Milo başını kaldırıp bana o kadar samimi bir gülümseme atıyor ki, ben de ona gülümsemeden edemiyorum.

Sonra gözlerim kağıdına takılır ve gülümsemem bozulur.

Kağıdı en etkileyici kedi çizimleriyle doldurmuş. Yani, sayfa deforme olmuş kedilerle dolu.

"Güzel görünüyor, dostum."

"Cleocatra'yı çiziyorum," diyor ve memnuniyetle dudaklarını şapırdatıyor.

"O..." Tabitha'ya bakıyorum, o da sanki kedisini aşağılamam için bana meydan okurcasına bana dik dik bakıyor. "Süper havalı. Bayıldım."

Tabitha şimdi sandalyesine yaslanıyor, kollarını göğsünün altında kavuşturmuş ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var. Sanki kanaryayı yakalayan kedi gibi görünüyor. Oturuyorum ve gözlerindeki ışıltıdan, benim zorlanmamı izlemekten keyif aldığını anlayabiliyorum.

Yine de, hepimizin masada birlikte oturmasının rahatlatıcı bir yanı var. Bizler, geceleri denizde yol alan gemiler gibiydik, yapmamız gerekeni yaparken birbirimizden kaçınıyorduk. Ama şimdi burada onlarla otururken, bu durumun sadeliğini sevdiğimi fark ediyorum. Her şey mükemmel olmasa da, her zaman özlediğim bir yakınlık hissi var.

Bu düşünceyle, Cleocatra birdenbire kucağıma atladı. Bazılarının sevimli bulacağına emin olduğum küçük bir mırıldanma-miyavlama sesi çıkardı. Ben mi? Sanki biri bana antraks atmış gibi ellerimi kaldırdım.

Tabitha dudaklarını büzüp başını eğdi. Bir başka sessiz tehdit.

"O seni seviyor." Milo başını sallar, bana gizlice bir bakış atar ve kedisıyla benim, onun gözünde bir dostluk kurduğumuz için son derece memnun görünür. "Onu okşa. Çok yumuşaktır."

Kedileri gerçekten *sevmediğimden* değil. Sadece hiç evcil hayvanım olmadı. Ne zamanım, ne yerim, ne de isteğim vardı. Daha fazla dağınıklık, daha fazla sorumluluk. Ve dürüst olmak gerekirse, kısa yaşam süreleri, garantili ve gereksiz bir kalp acısına imza atmak gibi geliyor.

Elimi yaklaştırdım ve kahverengi kedi elime sürtündü, boğazında anında bir gürültü başladı.

"Ah, şuna bak Milo. Ne tatlı. Rhys de Cleo'yu seviyor." Tabitha'nın gülümsemesi biraz fazla memnuniyet dolu.

Nişanlım bu numarayla şansını zorluyor. Ona sert bir bakış atıyorum.

O tatlı bir şekilde gülümser.

Sonra çenesini hafifçe bana doğru uzatır. Ne demek istediğini anlıyorum ve bu, yapmak istemediğim bir konuşma olsa da, yapılması gerektiğini biliyorum.

Başımı sallıyorum ve sanki o da gerginmiş gibi dilini dudaklarının üzerinden çıkardığını izliyorum.

"Aşk demişken, Milo."

Başını kaldırır, bebek mavisi gözlerinde şüphe dans eder. "Ne oldu?"

Göğsüm onun için acıyor ve boğazıma gelen yumuşak inilti sesini bastırmak için boğazımı temizliyorum. O duyguyu çok iyi biliyorum. Son zamanlarda çok fazla kötü haber aldığın için, her haberin kötü haber olduğunu varsaymak.

"Hiçbir şey, hiçbir şey." Tabitha elini onun sırtına koyar. "Değil mi, Rhys?"

"Evet. Hayır. Aslında dostum, bizde..." Yine, bunun için doğru kelimeleri ararken kendimi teyzesine bakarken buluyorum.

Sana söyleyecek bir şey mi?

Yapılacak bir duyuru mu?

Bu durumla ilgili hissettiklerimi tam olarak ifade eden bir şey yok. "Paylaşacak bazı iyi haberler."

Tabitha'nın kaşının hafifçe kalkışını kaçırmadım.

İyi haber.

Bunun *Milo için* iyi bir haber olduğunu düşünüyorum çünkü bu onun için en iyisi

Milo'nun pembe dudakları bana doğru kıvrılırken, daha fazla bilgi arıyor bilgi ararken dudakları bana doğru kıvrılır, ben de ona tüm dikkatimi vererek, bir elimle sandalyesinin arkasını destek olarak tutarım. "Tabby teyzen ve ben... şey... biz... evleneceğiz." Sesim gergin çıkıyor ve Tabitha, Jenga'da dengesiz bir parçayı çekmiş gibi görünüyor.

Milo'nun kaşları bir anlığına çatıldı, sanki kafasını karıştıran bir sorunu düşünüyormuş gibi. "Anne ve baba gibi mi?"

Tabitha nefesini içine çekip hızla gözlerini kırptırırken, eli yine Milo'nun sırtına kayıyor. Milo ile çok benzer hissederek, boğazım düğümleniyor.

"Evet, öyle bir şey."

"Hepimiz birlikte mi olacağız?"

Tabitha'nın gözleri benimkilere takılır ve bir anlığına kendimi kaybederim. Bana yaptığı hafif baş sallaması dışında, ne düşündüğünü anlayamam.

Tabitha ile birlikte. Bu tehlikeli bir duygu, onun yanında geçirdiğim her an daha da çekici hale gelen bir duygu.

"İş için uzakta olduğum zamanlar hariç. Ama söz veriyorum, arada bir geri döneceğim."

Tabitha'nın bana baktığını hissedebiliyorum. Yanımdan bana yöneltilen sözsüz soruları hissedebiliyorum. Daha fazlasını bilmek istiyor, daha fazlasını bilmeye hakkı var, ama ben hala saklanmam gerekmediğini hissetmek için mücadele ediyorum.

Bu alışkanlıktan kurtulmak zor. Ama son zamanlarda, kamuoyunun gözü önünde olmamın ona ve Milo'ya, onların *mahremiyetine* ne anlama gelebileceği konusunda daha fazla endişelenmeye başladım. Aramızdaki bu yeni ve geçici ilişkinin en son ihtiyacı olan şey, medyanın ilgisi ve amatör internet dedektiflerinin parçaları bir araya getirmesi.

Bu yüzden Milo'ya odaklanmaya devam ediyorum.

Milo, düşünceli bir şekilde dudaklarını birleştiriyor, tombul parmaklarıyla bir boya kalemini çeviriyor. Sonunda, geniş, derin mavi gözlerini bana, sonra Tabitha'ya çeviriyor. "Bu beni çok mutlu ediyor." Sonra dönüp köşedeki eğri mısır bitkisine bakar. Dudakları yavaşça yumuşak bir gülümsemeye dönüşür, ardından bebek sesiyle ve beceriksiz telaffuzuyla öldürücü darbeyi indirir. "Erika! Tabby Cat teyze ve Ree evleniyor!"

Gözlerim doldu ve başımı salladım, o ise sanki dünyanın en basit cümlesiyle beni parçalamamış gibi çizimine geri döndü.

Bu, onun için her şeyi yapabileceğimi fark etmemi sağladı. Beni sevmeyen bir kadınla bile evlenebilirim.

Aklımdan çıkaramadığım bir kadınla.

BÖLÜM 17

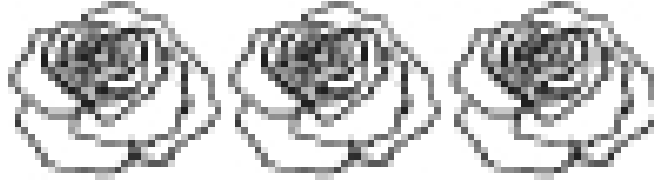
Tabitha

Rhys: Buketin için ne tür çiçekler istersin?

Tabby: Alerjin olan bir çiçek var mı?

Rhys: Çok tatlısın. Ama yok.

Tabby: Belki de Cleocatra'yı koridorda taşımalıyım? Bukete ihtiyacım yok.

KİLİSE'nin küçük arka odasında

Babam Paul bunu fark etmiyor, ama hemen sonuca varmıyor. Bugün heyecanlı olduğumu ve koridordan yürümekten korktuğumu düşünmek yerine, bana nazıkçe gülümsüyor. "Heyecanlısın, değil mi evlat?"

Rhys ve ben aileme düğünü söylediğimizden ve onlar Rhys'i *ilk kez* gördüklerinden beri, tüm bu konuda tek bir şüphe bile göstermediler. Bu garip görünebilir, ama bana göre hayatlarında mutlu bir şeye ihtiyaçları olduğu çok açık. Bu düğünün neşeli, mutlu bir olay olması gerekiyor. Buna o kadar çok ihtiyaçları var ki, daha yakından bakmaya bile dayanamıyorlar.

Evet, ailem Rhys'le evleneceğim için çok heyecanlı, onu hiç tanımamalarına rağmen.

"Evet, baba." Ben de gülümsüyorum. "Heyecanlıyım."

Bu işi bitireceğim için heyecanlıyım.

Yine de mahkemeye hızlı bir ziyaret yapmayı önerdim, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun işe yaramayacağını biliyordum. Rosie, Skylar, West veya Bash gibi insanların

Rosie, Skylar, West veya Bash gibi insanların, bunu yaparsak Rhys ile gerçekten evlendiğime inanacakları ihtimali yok. Sanırım bu yüzden bugün hepsi burada.

İşleri basit tutmak adına, Rosie benim nedimem, Bash ise Rhys'in sağdııcı. Nasıl ve ne zaman oldu bilmiyorum, ama o ve Rhys bowling takımının ötesinde bir dostluk kurmuş görünüyorlar. Sağdıç ve güvenlik sistemi uygulayıcısı. Arkadaşlıkları çok mantıklı ama aynı zamanda kafamı da karıştırıyor.

"Çok güzelsin." Babamın gözleri beni incelerken yaşarır ve ben kıvrınma isteğiyle mücadele ederim.

"Teşekkürler, baba."

Gözlerimi ondan ayırıp, sırtı açık, dantelli, basit elbisenin ince askılarını düzeltiyorum. Askılar elbiseyi sabit tutuyor, çünkü küçük göğüslerim askısız bir elbiseyi destekleyemez. Bu elbise, boyumun kısalığı ve kısa zamanımız nedeniyle kolayca etek ucu kısaltıldı.

Annem Lisa, tam olarak istediğim şeyi bulmam için çok uğraşmış ve planlamak için çok az zaman olduğu için bunun imkansız olduğunu söylemişti. Ben de "*Üzgünüm anne. Kalp ne isterse onu ister.*" gibi klişe bir şey söylemişim.

Ama gerçek şu ki, bu elbise daha uzun bir zaman diliminde de seçeceğim elbiseydi. Kadınsı, ama fazla fırfırlı değil. Hatta, önümüzdeki hafta eteğini kısaltıp, bir gece dışarı çıkmak için sevimli bir çift kovboy çizmesiyle giyebilirim.

"Mükemmel, ıslıl ıslıl bir gelin. Seninle gurur duyuyorum, Tabby Cat. Keşke..."

Gözlerim yaşlarla dolarken başımı sallıyorum, çünkü onun ne söyleyeceğini biliyorum — *keşke Erika da burada olsaydı*. Ben de öyle düşünüyorum, ama onun nasıl tepki vereceği konusunda hala kararsızım. Rhys'in ve benim hikayelerimizin kız kardeşimle ilgili olarak uyuşmadığının farkındayım. Sadece bunun nedenini araştırmaya cesaret edemedim. Çok acı verici.

Yine de, o günkü dürüst olmayan davranışlar midemde ağır bir yük olarak duruyor. Tüm bu aldatma, son birkaç gecedir uykumu kaçırıyor, bir de müstakbel kocamın nemli beton bir bodrumda uyuduğunu bilmek.

O hiç şikayet etmedi. Yine de bu durum beni her zamankinden daha fazla rahatsız ediyor. İlk başta Rhys'in oraya ait olduğunu hissediyordum, ama şimdi... şimdi o kadar emin değilim.

Rhys, düğünü planlamak için acele ederken sessiz, uyumlu ve kaya gibi sağlamdı. Sanki gerçek bir çiftmişiz gibi, sadece iş anlaşması değilmişiz gibi görevleri paylaştık ve başardık. Ben bistrodaki yemek, müzik ve resepsiyon yemeğinden sorumluydum, Rhys ise törenin kendisini ve

Main Street'in hemen yanındaki küçük kiliseyi ayırttı. Davetiyeleri tasarladı, bastırdı ve önlerine en titiz el yazısıyla isimleri yazdı.

Ben mutfak tezgahında durmuş, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırmış, yemek tedarikçisini beklemiştim. O, hiç beklemediğim bir özenle davetiyelerimizi hazırlarken, gözlerim ona sabitlenmişti. Elleri, kalem ve her zarfa yazdığı zarif el yazısı için fazla büyük görünüyordu. Zarfın kapağını dikkatlice katlarken, bu durum bana çok komik gelmişti.

Ama o, dilini zarfın kenarına sürerken gözlerini bana dikip bakması, beni kızartıp mutfaktan telaşla çıkmama neden oldu.

Yasal amaçlarla Rhys ile evlenmek bir şey, ama bu evliliği tamamlamaktan zevk alıyormuş gibi ona bakmak felakete davetiye çıkarmak demektir.

Ve ikimiz de bunun farkındayız. Bu, aramızda sözsüz bir anlaşma. İkimiz de Milo'nun bu karmaşık durumun merkezinde olduğunu anlayacak kadar olgunuz ve durumu daha da karmaşık hale getirmemeliyiz.

Temel olarak, ikimiz de onun için her şeyi yaparız. Birbirimize dokunmamak da dahil.

Bu karşılıklı adanmışlık, aramızda isteksiz bir saygı doğuruyor. Evliliklerin daha azıyla kurulduğunu kendime hatırlatarak teselli buluyorum.

Ve kapının tıklamasını ve Milo'nun heyecanlı çılgılığını duyduğumda, onun için de doğru kararı verdiğimi bilmek bana teselli oluyor.

Rosie, gözleri dolaşırken, başını sallayarak içeri girerken onun elini tutuyor. "Evet, kızım. *Muhteşem* görünüyorsun."

"Teşekkürler, teşekkürler." Küçük bir reverans yapıyorum ve herkes kıkırdayarak karşılıyor.

Bu sabah Skylar Stone benimle güzellik salonu oynadı, saçlarımı kıvırdı ve benim sahip olmadığım bir ustalıkla makyajımı yaptı. Sanırım yıllarca spot ışığında kalmak ona güzellik konusunda bir iki şey öğretmiş. Ve ona bunu profesyonel olarak yapabileceğini söylediğimde, beni gülerek geçiştirmedi. Bunun yerine, başını eğdi ve aynada gözlerime bakarak yumuşak bir sesle "*Öyle mi düşünüyorsun?*" dedi.

"Al." Rosie, tanımadığım bir buket uzattı. Uzun, kurdeleyle sarılmış sapların üstünde pürüzlü yeşil yapraklar vardı. Sapların üstündeki beyaz çiçekler küçük ve narindi, ama onlardan çıkan ince iplik gibi yapraklar kadar narin değillerdi.

"Rhys, en sevdiğin çiçekleri bulduğunu sana söylememi istedi." Arkadaşıma kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Öyle mi, gerçekten mi?"

"Evet. Görünüşe göre, Cat Whiskers gelinler tarafından pek tercih edilmeyen bir çiçekmiş ve özel siparişle getirtirmiş."

Gözlerimi kırıştırdım. "Anlamadım?"

Rosie hevesle başını sallar. "Biliyorum. Ne kadar tatlı, değil mi? Bu kadar az bilinen bir şeyi sevmek tam sana göre."

Elimdeki bukete bakıp kahkaha attım.

Lanet olası Cat Whiskers. Ne adam ama.

Rosie koluma elini koyduğunda, deli gibi sırtarak ve inanamıyormuş gibi başımı sallıyorum.

"Hazır mısın?" diye sorar Rosie, beni dikkatle süzerken. O, ailem kadar kolay ikna olan biri değildi. *Bu duyguyu bilirim. Bazen sevgi ve nefret aynı madalyonun iki yüzüdür*, derdi, ve ben de ona katılırdım, her ne kadar onun ve Ford'un birbirlerine karşı hissettikleri, Rhys ve benimkine hiç benzemese de. Yine de düğünde üstlendiği rolü kabul etmekte tereddüt etmedi. Ben de bunu bir zafer olarak gördüm.

Çünkü bir yanımda ona tüm bunların sahte olduğunu söylemek istese de, Rhys'e bunu yapmamak gerektiğini hissettim. Sahte olabilir. Ama bu *bizim* sahteliğimiz. Ve iyi ya da kötü, bu işte birlikteyiz.

Bu yüzden bugün utangaç bir gülümsemeyle, Rosie'nin baş nedimem olarak burada olmasına ve Skylar'ın kilisede oturmasına minnettarım. Son birkaç haftadır, onlar uzun zamandır sahip olduğum en yakın arkadaşlarım oldular. Birlikte çalışmıyoruz ve benden hiçbir şey beklemiyorlar, sadece benimle vakit geçirmekten mutlular. Onlar da beni mutlu ediyorlar ve böyle bir zamanda bu çok özel bir şey. Rhys ve ben birbirimizi mutlu etmiyoruz. Ama yine de buradayım, ona doğru yürüyerek ilerliyorum. Çünkü her zamanki gibi, yapılması gerekeni yapıyorum.

yapılması gerekeni yapıyorum.

"Hazırım," diye cevap veriyorum ve kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Ya sen, Milo?" Dönüp onun önünde çömeliyorum.

"En iyi çiçekçi çocuk olacağım," diyor, gözleri parlıyor ve yanakları kızarıyor.

Gergin olduğunu anlayabiliyorum ama heyecanı da hissedilebilir. Kendimi tutamayıp ona doğru uzanıp onu kucaklıyorum. Onda rahatlık arıyorum, doğru şeyi yaptığımı bilmek için. Ve onun minik kolları boynuma dolandığında, tüm gerginliğim kayboluyor.

Ben doğrulurken müzik çalmaya başlar ve midem bulanır. Rhys o kapıların diğer tarafında, küçük bir grup insanın önünde durmaktadır

sanki tüm bu olay hiç de garip değilmiş gibi. Ona arkadaşlarını ve ailesini davet etmesini sorduğumda, sadece bir homurtu ve "Hayır, gerek yok" cevabını aldım.

Kişisel olarak almamaya çalıştım. Kendime bunun mantıklı olduğunu söyledim. Sonuçta, bunu aileme satıyoruz. Daha fazla insan ve daha fazla yalanla işi karmaşıktırmamız gerekmediğini biliyorum, ama bu durum, gelecekteki kocamın benimle gurur duymasını dilememe neden oldu.

Babam kolumu koluna takarak beni içimdeki acıma duygusundan kurtardı. Beklerken göğsünü kabarttı, tıpkı kızını mihraba götürmeyi bekleyen gururlu bir baba gibi.

Bash, yüzünde hiçbir ifade olmadan çift kapıdan dışarı çıkıyor. Gri takımı kusursuz, şakaklarının yanındaki tuz-biber saçlarındaki gümüş rengi benekleri vurguluyor.

"Sıra bizde," diyor soğukkanlılıkla ve gergin Milo'yu öne doğru yönlendiriyor. Onu kontrol etmek için çömeliyor. Bash'ın oğlu artık büyüdü, bu yüzden küçük çocuklarla konuşma günleri geride kaldı, ama yine de yeğenime karşı yumuşak davranıyor.

"Hazır mısın dostum?" diye sorar

Bash. Milo başını sallar ve derin bir nefes alır.

"Tabii ki hazırsın. Harika bir iş çıkaracaksın..." Milo nefesini tutup kahkahaya boğulduğunda, Bash'ın gözleri benimkilere çevrilir. Bash yüzünü buruşturup "Kahretsin, özür dilerim" der.

Tamam, belki de üç yaşındaki çocuklara tam olarak alışamadı. Ama çabalıyor.

Dudaklarım seğirir ve sonra düzleşir, böylece ben de gülmem.

Bash'ın Milo'yu önce içeri gönderdikten sonra Rosie'nin koluna girmesini izlerken buna odaklanıyorum. Sanki sadece birkaç saniye içinde, sırtları nef'e açılan çift kapıdan kayboluyor.

Ve böylece düğünüm başlıyor.

BÖLÜM 18

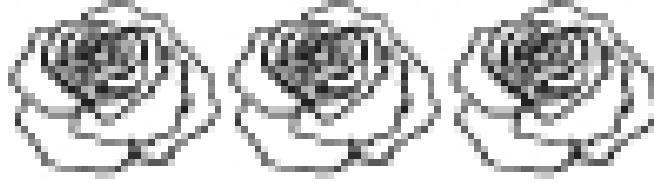
Rhys

Bash: Hazır olsan iyi olur. Gelinin çok güzel görünüyor.

Rhys: Hazırım ve bekliyorum.

Bash: Sadece düğünü kastetmiyorum. Ona iyi bakmaya hazır olsan iyi olur. Yeterince zorluk çekti. Herkes onun mutlu olmasını istiyor.

Rhys: Hazırım.

WE TURN THROUGH THE DOORWAY AT THE TOP OF THE AISLE. Gözlerim hemen Tabitha'nın gözleriyle buluştu ve dünya durdu.

O bir hayaldir. Parlak koyu saçları yumuşak, gevşek bukleler halinde dökülür. Yanakları kızarmıştır. Elbisesi bembeyaz olduğu için cildi her zamankinden daha bronz görünür.

Yutkunarak, bu günün bir komedi olduğunu kendime hatırlatıyorum. Herkesi kandırmak için özenle inşa edilmiş bir maske.

Ama ben değil. Ben bununla kandırılmayacağım.

Yine de buradayım, kalbim kulaklarımda çarpıyor, ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor, gözlerimde kalpler var, varlığını tolere eden bir kadın koridordan bana doğru süzülüyor. Onu aldattığımı düşünerek bunu yapması beni rahatsız ediyor, ama kendi rahatsızlığımı bir kenara itiyorum.

Bash arkamda stoik bir şekilde duruyor, Rosie karşımda ve Milo bir basamak aşağıda, kilise sıralarına bakıyor. Kalabalıkta sadece bir avuç insan var ve hiçbirini tanımıyorum. Ama umurumda bile değil.

Şu anda, diğer her şey önemsiz. Gözlerim, ıslıl ıslıl babasına bakarken dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasına takılıyor. Farkına varmadan,

önümde duruyorlar ve ben yine kendime doğal davranmam gerektiğini hatırlatıyorum. Rolümü oynamam gerektiğini. Tabitha bunu başarabiliyorsa, ben de başarabilirim. Ne de olsa işimin yarısı oyunculuk. Bu çocuk oyuncağı olmalı.

"Efendim." Paul'un yönüne doğru başımı sallayarak aşağı inip elini tutuyorum. Bir kez tanışmıştık. Hoş bir tanışmaydı, ama evliliğimizin haberini bu kadar kolay kabul etmelerinden biraz şüphelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu oyuna dahil olduğumu ve Tabitha'nın benim acıma duyguma ihtiyacı olmadığını biliyorum, ama içimden bir ses onları sarsmak istiyor. Uyanmalarını ve kızlarının, etrafındaki herkesi mutlu etmek için üstlendiği yükü fark etmelerini söylemek istiyor.

Geçtiğimiz haftalarda, Tabitha'yı koruyan tek kişinin Tabitha olduğu ortaya çıktı. Ve bu, benim de onu korumak istememe neden oluyor.

Onun davasını üstlenecek başka kimse yoksa, en azından kocası üstlenebilir.

Bana sıkı bir el sıkışma ve sulu bir gülümseme sunuyor. "Artık benim küçük kızıma iyi bak."

Ben de ikna olmuş bir şekilde başımı sallayıp, benden çok daha kısa boylu olan adama bakıyorum. "Öyle yapacağım." Sesim emin ve kararlı, kararlılıkla dolu. Çünkü bu duyguların hiçbir kısmı sahte değil. Tabitha'ya iyi bakacağım — o izin verdiği ölçüde.

Sonra eli benim elimde, onu alçak basamaklardan podyuma çıkarırım, ona doğru eğilip fısıldarım, "Harika görünüyorsun." Çünkü kendimi tutamıyorum. Ve çünkü bu doğru.

Bana bakarken titrer, gözleri sanki doğruyu mu söylüyorum diye bakıyormuş gibi. Sonra başını sallar ve sessizce, beklenmedik bir şekilde "Sen de öyle" der.

Ve sesinde alaycı bir ton yok. Aslında, tamamen samimi olduğunu hissediyorum. Bu beni şaşırtıyor, ama üzerinde fazla düşünmeye vaktim olmuyor. Birkaç saniye içinde, kalabalığın önünde birbirimize karşı duruyoruz ve artık Tabitha Garrison'ın kafamı karıştırmasına izin verecek zaman ya da yer yok.

"Tabby kızım, tebrikler." Nikah memuru ona sevgiyle gülümsüyor ve o da aynı gülümsemeyle karşılık veriyor.

Barı sahibi olduğu söylenen Doris'in bizi evlendireceğini beklemiyordum, ama Tabitha ısrar etti ve ona hayır deme konusunda berbat olduğum biliniyor. İşte buradayım, sigara kokan ve

onlarca yıldır güneşte bebek yağı sürmüş gibi görünen bir kadınla evleniyorum. Ama görünüşe göre o kayıtlı bir nikah memuru, neyse ne.

"Teşekkürler, Doris," diye fısıldadı Tabitha.

"Umarım kocanın penisi kocaman olur. Böylece erkeklerin yaptığı aptalca şeyler daha affedilebilir olur."

Filtre kullanmayan kadına bakarken yüzüm boşalır. Neyse ki mikrofon takmıyor. Bash arkamda inler ve Rosie elini ağzına kapatarak kıkırdamasını gizler. Tabitha hafif bir boğulma sesi çıkarır ve göğsüne yumruk atar.

Doris'in gözleri bana doğru keskin bir bakış atar. "Bana öyle bakma, evlat. Benim yaşıma geldiğinde, insanları kırmaktan endişe etmeyi bıraktığın için doğruyu söylemeye başlarsın."

Ağzımı açıp bir şey söylemek için... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bir şey söylememe gerek yok, çünkü Tabitha serbest elini uzatıp kadının dirseğini tutuyor. "Bilgelğin için teşekkür ederiz, Doris."

Sonra nişanlım ona *göz kırptı*.

Yanaklarım kızarıyor ve Tabitha'ya bakarken, o boktan bowling salonundaki koridorda, tüm özgüveniyle benim aletimi tuttuğu anı hatırlıyorum.

Sonra kafam karışıyor. Onu öpmek hakkında düşünüyorum. Burada. Bütün bu insanların önünde.

Geçtiğimiz günler planlarla dolu bulanık bir dönemdi ve yaklaşan düğün aramızdaki mesafeyi azaltmaya hiç yardımcı olmadı. Birbirimizden aktif olarak hoşlanmamak yerine, aramızdaki enerji garip bir alana kayd. Katlanılabilir, ama geldiğimiz noktadan biraz utanç duyuyoruz. Şüphesiz, o da ikinci kez düşünüyor. Duygusal olarak gelişmemiş, gizemli bir yabancıyla evlenmenin onun hayallerinde yer almadığından eminim.

"Tamam, başlayalım." Doris ellerini çırpır ve hafif bir gülümsemeyle katılımcılara bakar. "Bu iki aşk kuşu evlenmeye o kadar hevesli ki, her şeyi basit tutmamı istediler, ama ben bu planı yapmak için cin tonikimle oturduğumda romantik tarafım galip geldi. Bu yüzden ikiniz, sizin için yazdığım yeminlerle yetinmek zorundasınız."

Kıkırdamalar ve uzun süreli "awww" sesleri duyuluyor, ama kalbimin çarpıntısı yüzünden onları zar zor duyabiliyorum. Tabitha'nın iri gözleri benimkilere odaklanıyor. Ona, işleri kolaylaştırmak için mümkün olan en basit yeminleri söylediğini biliyorum, ve işte ikimiz de istemediğimiz bir sürprizle karşı karşıyayız.

"Daha fazla uzatmadan, birbirinizin ellerini tutun ve benim söylediklerimi tekrarlayın..."

Tabitha ve ben aynı anda birbirimize uzanıyoruz. Elleri benim terli ellerimde küçük kalıyor. Bana güven veren bir şekilde sıkıyor, ben de ona hafifçe başımı sallıyorum. Sonra Doris'in söylediklerini tekrarlıyoruz, ikimizin de gerçekten tutabileceğinden emin olmadığımız sözler veriyoruz.

"Ben, Rhys, sana, Tabitha, seni her zaman saygı ve hayranlıkla karşılayacağıma, olduğun kişi ve olacağın kişi için sana minnettar olacağıma söz veriyorum."

Gözleri parlar.

"Senin hayallerinin bizim hayallerimiz olacağına ve ikimiz için de bu hayalleri gerçeğe dönüştürmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Sesim boğuklaşır. Bugün ikimizin de burada olmasının gerçek nedenini düşününce, bu sözler biraz fazla gerçekçi geliyor.

"Hayatının seyircisi, deneyimlerinin katılımcısı ve her an en büyük destekçisi olacağıma söz veriyorum. Senin de benim hayatımda bu rollerini üstlenebilmen için sana alan açacağıma söz veriyorum."

Bu sözler aramızda havada asılı kalırken, midemde ağır bir taş yerleşir. İkimiz de benim ona karşı dürüst ve açık olmadığımı biliyoruz. Ve işte buradayız, dürüst ve açık olacağımıza söz veriyoruz.

"Seni destekleyeceğime ve cesaretlendireceğime, mutlu anlarda seninle birlikte güleceğime, üzücü anlarda ise seni teselli edeceğime söz veriyorum."

Gülmek. Tabitha ile hiç güldüğümü hatırlamıyorum. Onu teselli ettim mi? Doris'in evlilik hakkındaki sözleri beni küçük kağıt kesikleri gibi kesiyor, her biri bir öncekinden daha fazla suçluluk hissettiriyor.

"İyi ve kötü zamanlarda, hayat basit ve karmaşık olduğunda, seni sevmek kolay ve çaba gerektirdiğinde, aramızdaki sevgiyi değer vereceğime ve güçlendireceğime söz veriyorum."

Bu söz üzerine omuzlarım hafifçe düzelir. Bu, o kadar da bariz bir yalan gibi gelmez, daha çok bugün burada yaptığımız şey gibi. Birbirimizi sevmiyor olabiliriz, ama bu evlilik, hayat basit olmadığında birbirimizi önemsemek olarak adlandırılabilir. Tabitha ve benim aramda basit olan hiçbir şey yok.

Doris'in bana söylediği bir sonraki cümleyi tekrar etmeden önce duraksıyorum. Bu da tartışmadığımız bir başka konu. O gün geldiğinde nasıl bir koca olacağımı hep biliyordum, ama beni en çok etkileyen şey, bu yeminin Tabitha için de geçerli olup olmayacağını bilmemem. Ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Beni mantıksız bir şekilde kıskanç yapıyor.

Bu yüzden gözlerimi ona dikip, başparmağımla elinin üstünü okşadıktan sonra, "Sana sadık kalacağıma ve seni ve ailemizi her şeyin üstünde tutacağıma söz veriyorum" dedim.

Tabitha, aralık dudaklarından duyulabilir bir nefes alır, gözleri sanki yalan söylediğıme dair bir kanıt arıyormuşçasına yüzümde dolaşır.

Ama yalan söylemiyorum.

Boğuk bir sesle devam ediyorum, daha önce hiç söylemediğim şeyleri bir kadına itiraf ediyorum.

"Bugün ve her gün seni tamamen ve koşulsuz seveceğıme, hayat bizi nereye götürürse götürsün her zaman yanında olacağıma söz veriyorum."

Son satır dilimde acı tatlı bir tat bırakıyor. Tatlı çünkü birçok yönden bu bizim hikayemiz olabilirdi.

Belki başka bir hayatta, bunlar gerçek olabilir.

BÖLÜM 19

Tabitha

boğazımda bir yumruyla yeminlerimi tekrar ediyorum.

Rhys'in bana bakışında bir şey var, koyu renkli gözleri benimkilere o kadar yoğun bakıyor ki odadaki herkes kaybolmuş gibi görünüyor.

Bu, yeminlerimi yüksek sesle söylememi biraz kolaylaştırıyor. Ve ne zaman takılsam, başparmağıyla elimin üstünü okşayarak nefes almamı biraz kolaylaştırıyor. Her nasılsa, Rhys'in burada olması, günün baskısını daha katlanılabilir hale getiriyor.

Ve bu beni çok karıştırıyor. Onunla ilgili olarak milyonlarca farklı yöne çekiliyorum. Çatışıyoruz, ama aynı zamanda birlikte çalışıyoruz. Aklım Rhys konusunda sürekli kendisiyle çelişiyor.

O, Milo'yu benden almaya çalışıyor.

Bizi bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Her şeyi alt üst etti.

Sürekli ortaya çıkıp her şeyi düzeltmeye çalışıyor. Burada olmasından nefret ediyorum.

Onun burada olması hayatımı daha iyi hale getiriyor.

Bunu düşünürken, Doris'in söylediği diğer şeyleri kaçırıyorum. Umarım büyük penisler hakkında değildir. Doris'i seçtim çünkü o zaten lisanslı bir nikah memuruydu ve işleri açık ve net tutacağını düşündüm. Lanet yeminlerimiz sırasında onun bir romantik yazar haline geleceğini beklemiyordum.

Bash öne çıkıp Rhys'e üzerinde anlaştığımız sade altın yüzüklerden birini uzattı.

Rhys yüzükleri kendisinin alacağına kararlıydı ve ben onunla tartışacak kadar yorgundum. Ona mümkün olduğunca ucuz bir şey almasını ve benimkinin mutfak için sade olması gerektiğini söyledim.

Elimi tutar ve Doris'in sözlerini bana fısıldar. "Sana bu yüzüğü sevgimin ve bağlılığımın bir göstergesi olarak veriyorum." Metal sıcaktır, ama ben titriyorum.

Onun parmağını kaydırarak yüzüğü parmağıma takmasını ve saygıyla parmağını yukarı doğru kaydırmasını izlerken.

Boğazımı temizleyip ona bakıyorum. Çok yakışıklı görünüyor. Çene hizasında saçları geriye taranmış, sakalları düzgün kesilmiş, omuzları inanılmaz geniş. En azından birbirimizden hoşlanıyoruz ve bu da başlangıç için fena bir durum değil.

Rosie Rhys'in yüzüğünü bana vermek için öne çıktığında, neredeyse kocam olacak adamı arzularken sarsıldığım için irkildim. Yüzüğü bana verirken gülümsüyor ve yüzük avucuma düştüğünde elim titriyor. Yüzüğe bakarken, midem bir uçurumdan atlar gibi hissediyorum. Yere çarpmadan önce rüyada uyanmanı sağlayan o serbest düşüş hissi. Kemiklerine kadar işleyen, "ne halt ediyorum ben" hissi.

Ama Rhys beni sakinleştirmek için orada. Büyük, sıcak avucunu bileğimin altına kaydırıyor, parmakları ön kolumu nazikçe kavıyor. Ben istemeden, hala destek oluyor. Yüzümü ona çeviremiyorum bile, çünkü ne göreceğimi biliyorum. Kaşlarını çatmış, endişeli ve şefkatli. O gün, elimde dünyanın en hafif yanığı tekrar oluşacak. Bana bakmasına izin vermemi istediği gün.

Bazen onu nefret etmek gerçekten zor oluyor.

Titrek ellerimle onun nasırlı elini tutuyorum. "Bu yüzüğü sana sevgimin ve bağlılığımın bir göstergesi olarak veriyorum," diyorum kalın sesimle, altın yüzüğü parmağına geçirirken sözlerim istemediğim kadar sevgiyle doluyor.

Bu manzara beni hareketsiz bırakıyor. Sonuçsuzluğu. Bu oyuna tüm varlığımızla katıldığımızın farkına varmak. Kalbim çarpıyor ve Rhys'in ellerinden gözlerimi ayıramıyorum. Büyük ve bronz. Güçlü ve nazik. Benim ve yine de... hiç benim değil.

Bir an için, vücudumun başka yerlerinde nasıl hissettireceklerini merak ediyorum. Saçlarımda. Sırtımda. Aramda...

Doris'in cızırtılı sesi kafamda yankılanınca düşüncelerim aniden duruyor. "Artık gelini öpebilirsiniz."

Midem yine düğümlenir ve göğsümde kıvılcımlar çakar. Törenin bu kısmı hakkında konuşmamıştık. Biz iki yetişkiniz, öpüşmeyi planlamamıza gerek yok. *Sadece* bir öpücük. Birçok erkeği öptüm, bu da onlardan farklı olmayacak. Ve vücudumun şu anda ne yaptığına bakılmaksızın, bu sadece gösteriş için.

Gerçekler yanaklarımın kızarmasını engellemiyor ve birbirimize yaklaşmamızı da engellemiyor. O bir adım atıyor, ben bir adım atıyorum, ikimiz de bu çekime direnmiyoruz.

Onun erkeksi elleri, durumumuzla hiç uyuşmayan bir samimiyetle kalçama kayınca nefesim kesildi. Avucunun sıcaklığı ve sertliği çıplak belime değiyordu ve birdenbire onun beni orada dokunmasının nasıl bir his olacağını hayal etmeme gerek kalmadı. Artık *biliyorum*.

Boynumu uzatıp yüzümü ona doğru çevirirken dilim dudaklarımın üzerinden dışarı çıkıyor. Koyu renkli gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi yüz hatlarımı tarıyor, sonra parmakları saçlarımı nazikçe okşuyor ve kulak arkamdaki gevşek bir tutamı yürek parçalayan bir şefkatle arkaya doğru çekiyor. Avucuyla kafamı okşuyor ve titrek bir nefesle dudaklarım açılıyor.

Beni gölgede bırakıyor. Tek görebildiğim o. Tek koklayabildiğim o. Tek duyabildiğim damarlarımdaki kanın atışı. Ve tek hissedebildiğim, eğilip kulağıma fısıldarken kulak kepçeme değen nefesi. "Hâlâ emin misin?"

Omurgamdan bir titreme geçer. Gözümün ucuyla dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum. Çok yakın ama aynı zamanda çok uzak. İçten içe, ona bunun doğru olmadığını söylersem, her şeye hemen son vereceğini biliyorum.

"Evet," diye fısıldayarak cevap veriyorum ve başımı eğerek onu kendime yaklaştırıyorum.

Ve bu tek kelime, Rhys'in aramızdaki birkaç santimetreyi kapatması için yeterli. Dudaklarımızın ilk teması neredeyse iffetli sayılır, ama her uzvumu ısı kaplar. Baskı hafifçe azalır ve sonra ben de onu öperim.

Dudaklarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, beklediğimden daha acil ve arzuladığımdan daha az ateşli. Sakalları yüzümü gıdıklıyor ve nane kokulu nefesini tadabiliyorum. Beni tutan elleri titriyor ve boğazından gelen derin iniltiyi duyuyorum, çenemde hissediyorum. Omuzlarım arasında bir sızı hissediyorum, kalçalarım kıvrılıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Onun titreşimine kendimden gelen dürtüsel bir iniltiyle karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Ellerim kiralık smokininin yakasına kayıyor, parmaklarım onu kavrayıp kendine çekiyor.

Biraz daha.

West'e çok benzeyen kalabalığın yüksek sesli tezahüratı bizi gerçeğe geri döndürüyor. Dudaklarımız ayrılıyor ve alınlarımız bir anlığına birbirine değiyor, sanki ikimiz de toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacımız varmış gibi.

Dil yoktu ve uzun sürmedi, ama bu öpücük beni anlam veremediğim bir şekilde sarsıyor.

Doris'in basit "Sizi karı koca ilan ediyorum" sözü, bizi birbirimizden saygıdeğer bir mesafeye çekiyor. Az sayıdaki katılımcıdan alkışlar, ısıklar ve tezahüratlar yükseliyor.

Ama ben bunu neredeyse fark etmiyorum. *Kocama* bakmakla meşgulüm. Koyu renkli, çatık kaşlı, pembe yanaklı ve tehditkar bakışlı adam.

Onu bu kadar somurtkan yapan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de resmi olarak benimle, üç yaşındaki çocuğumla ve onu kızdırmak için evlat edindiğim kelimle mahsur kaldığını fark etti.

Yine de, bu törenin onu da benim kadar şaşırttığını merak etmeden edemiyorum.

.

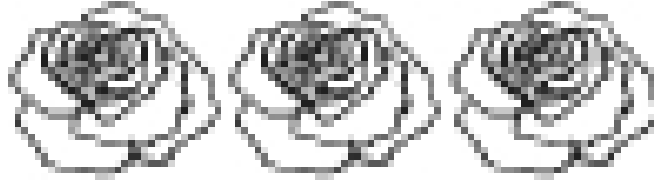
Çünkü evet, birçok erkeği öptüm. Ama hiçbirini *böyle* hissettirmedi.

BÖLÜM 20

Rhys

Tabby: Hala kedilere alerjin var mı? Buket seni hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. ;)

Rhys: Maruz kalma terapisi. ;)

BU LANET OLASI SIRTİ AÇIK ELBİSE. O LANET OLASI ÖPÜCÜK.

Tabitha'nın elbise seçeneklerinin sınırlı olduğunu bilmesem, bunun beni delirtmek için yaptığı başka bir numara olduğuna bahse girerdim.

Beni bowling takımında terk etmek. Nefret ettiğim bir kedi almak.

Beni içtenlikle öpmesi.

En sıradan şekilde bile çıplak tenini hissetmeden ona dokunmayı imkansız kılan bir gelinlik seçmek.

Resepsiyon için Bighorn Bistro'dayız, arkadaşlarımız ve ailemizle çevriliyiz — Ford ve Rosie, West ve Skylar, ve beklenmedik bir ikili olan Bash ve Crazy Clyde.

Küçük grubumuzla sade ve rahat bir düğün yaptık. Yemekler inanılmaz. Çiftlikten sofraya, yerel kaynaklı ve aile tarzında servis ediliyor. Şarap Fransız ve çok lezzetli.

Her şey bizim büyük, sahte düğünümüz için harika gidiyor... ama ben karımın çıplak sırtına elimi koymaktan kendimi alamıyorum.

Akşam yemeği bitti ve insanlar daha küçük gruplara ayrıldı. Tabitha ve ben köşede onun ailesiyle sohbet ediyoruz. Babası

Tabitha'nın ilk denediği tariflerden birinin limonlu tavuk yemeği olduğunu anlatıyor.

O kadar çok gülüyor ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyor. "O kadar kötü oldu ki, ailemizin köpeği bile yemedi."

Anne babasında çılgın bir enerji var. Sanki bugünü mutlu geçirmek için o kadar çaresizler ki, odadaki fili görmezden geliyorlar. Ya da odadaki birden fazla fili.

Erika'nın burada olmadığı gerçeği. Kızlarının, bir anda ortaya çıkan bir adamla evlendiği gerçeği. Sanırım onları suçlayamam.

"Tabby Cat'imiz o zamandan beri çok yol kat etti," diyerek kadehini kaldırıp kadeh kaldırıyor.

Tabitha sessizce gülerek titriyor ve sırtındaki kaslar elim altında geriliyor, omurgasındaki küçük çukur hareketle daha belirgin hale geliyor. Minyon olabilir, ama güçlüdür. Saatlerce ayakta durmak, yemek siparişlerini boşaltmak ve mutfak işletmenin gerektirdiği tüm fiziksel işleri yapmak vücuduna yansıyor.

İlk haftalarda, kilosu, özellikle de yüzündeki zayıflık beni endişelendiriyordu, bu yüzden yüzüne biraz renk gelmesini görmekten çok mutluyum. Bugün yaptığım şeyin onu neşelendirmede bir rol oynamış olabileceğini bilmek bana büyük bir memnuniyet veriyor. Ve benim aletim, onun yanıma yaklaşp, kolunu sırtıma dolarken kalçası bana çarptığı için çok fazla memnuniyet duyuyor. Bana yaslanan vücudunun sıcak ağırlığı beni sertleştiriyor. *Her yerimi.*

Bana bakıyor, beyaz dişleri görünür, gözleri eğlenerek parıldıyor. Tabitha Garrison'ın toplum içinde rol yaparken gerçekten rahat hissetmesi için sadece birkaç kadeh şarap yeterli oldu.

"Peki, ikinizin balayı planı nedir?" Annesi Lisa, kaşlarını kaldırarak sorar.

"Henüz emin değiliz," diye cevaplar Tabitha, ben onu dikkatle izlerken. "Milo var ve ben bistrodan uzun süre ayrılamam. Ayrıca Rhys'in yakında işe dönmesi gerekiyor."

"Çok yazık. Belki bir yıllık evlilik yıldönümünüzde? Milo'yu size bakmak için her zaman yardım edebiliriz."

Tabitha içkisini bir yudum daha alır ve annesine başparmağını kaldırarak onay işareti yapar. Ben ağzımı kapalı tutarım. Genellikle sessiz kalarak iş konuşmalarından kaçınabilirim.

"Ne iş yapıyordun?" diye sorar Paul. "Şu anda aklıma gelmiyor."

"Eğlence sektöründe çalışıyorum." Dudaklarımı rahat bir gülümsemeye zorlayarak, konuyu değiştirmek istercesine odaya bir göz gezdiriyorum. Ama Paul yemi yutmuyor.

"Ne ilginç. Tam olarak hangi alanda?"

Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Yalan söylemeyi sevmem, ama bunu paylaşmayı da pek sevmiyorum. Yaptığım işten utanmıyorum, sadece... Mahremiyetim, hayatımda kontrol edebildiğim tek şey gibi geliyor. Tamamen bana ait bir şey.

"O bir dublör." Tabitha o kadar rahat bir şekilde yalan söylüyor ki, ben iki kez Al.

"Ne?" Annesi şaşkın görünüyor.

"Muhtemelen bir filmde bir binadan atladığını görmüşsündür." bir şeyde gördünüz." Tabitha elini rahatça salladı. "Jason Momoa bir sahneyi çekmeye korkunca her zaman onu çağırırlar."

Sesinde eğlenceyi, zar zor bastırdığı kahkahasını duyabiliyorum. Ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum ve ebeveynlerinin hayranlık dolu seslerine aldırış etmemeye çalışıyorum.

Sonra Doris, Lisa'nın omzuna dokunur ve konuşma bizden uzaklaşır, Tabitha ve ben, sırtımız duvara dayalı, restoranın dışına bakarak kalırız. O, gözlerinde gururla, memnuniyetle iç çeker.

"Burayı seviyorum," diyor basitçe.

"*Dublör* mü?"

Dudakları seğirir. "Sadece bildiğim en iyi şekilde kocamı destekliyorum. Yani, porno yıldızı da diyebilirdim."

Homurdanarak başımı çevirip ona en tehditkar bakışımı attım.

"Hayır, biliyorum. Bu eskidi. Turneye çıkan erkek striptizci dilimin ucundaydı, ama bu Doris'in kulağına giderse, seni Reach'te kadınlar gecesi için ayırtacaktır."

Azı dişlerim gıcırıyor ve onun yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirliyor. Eli aşağıya doğru kayıyor ve sonra yukarıya doğru, smokin ceketimin altına giriyor. Parmak uçları, pantolonumun bel kısmına yakın, beyaz gömleğimin kenarını okşarken yan tarafımı dürtüyor.

Sonra, aklımdan çıkmayan mükemmel boyanmış dudaklarını izlerken, "Ne oldu, kocacığım? Beni öldürmek mi, sıkmek mi istediğine karar verememiş gibisin" diyor.

Gözlerim onun gözleri arasında gidip gelir. Gözlerinin derinliklerinde eğlence parıldıyor ve lanet olsun. Bu kadın benim sonum olacak.

Buna şarap deyin. Buna iyi hisler deyin. Buna bugün ikimizin de kabul ettiği ortak delilik deyin, ama ben elimi daha aşağıya kaydırıyorum. Parmaklarım elbisesinin arkasındaki düşmüş eteği aşıyor ve altına kayıyor, kalçasının üzerinde düz duran ince kumaşı okşuyor.

İnsanlarla dolu odaya bakmaya devam ediyorum, elim karımın elbisesinin içinde, cevap verirken olabildiğince rahat görünmeye çalışıyorum. "Seni öldüreyim mi, sikeyim mi, Tabby?" Sesim alçalıyor. "Oh, kararımı verdim."

"Siktir," diye mırıldanır, dişleriyle alt dudağını ısırarak başka yere bakar.

"Evet. O olacak."

Parmaklarım iç çamaşırının kenarına takılır ve onu nefesini kesen alaycı bir çekişle çekerim. Baskıyı sürdürür, kumaşı bükerek dilinin alt dudağını açgözlülükle yaladığını izlerim.

Bu oyunu düğün konuklarıyla dolu bir odada oynamalı mıyız?

Bu oyunu hiç oynamamalıyız. Ama Tabitha ve ben karşı karşıya gelmekten heyecan duyuyoruz ve en azından birbirimizin pantolonuna elimizi sokarken yakalanırsak, yeni evli çiftlerin yaptıkları şakaları bahane edebiliriz.

"Bu evliliğin *sahte* olduğunu hatırlatmak isterim," diye mırıldanıyor, arkadaşlarımızın oturduğu masaya biraz fazla odaklanarak.

"Şu anda ne kadar ıslak olduğun konusunda sahte olan hiçbir şey yok."

Odanın diğer ucundan Rosie'ye gülümserken dudaklarından düşük bir kahkaha dökülüyor, sonra bana dönüyor. Hareketi ellerimizi birbirimizin kıyafetlerinden ayırıyor ve ben duvara yaslanmışken, o yine tamamen kendinden emin görünüyor.

Ellerini yine tören sırasında olduğu gibi yakamın üzerine kaydırır. Ama o zaman farların ışığında donakalmış bir geyik gibi görünürken, şimdi ormandaki bir kurt gibi görünür.

"Zavallı koca." Dramatik bir şekilde dudaklarını büküyor. "Asla sahip olamayacağı bir kadına takıntılı."

Sırıtarak kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

O da başını sallar ve Cheshire kedisi gibi gülümser, uylukları benimkilerin arasına kayar. Kalçası benim ereksiyonuma baskı yapar. "Sorun değil." Parmak uçlarına basar ve ağzımın hemen yanına bir öpücük kondurur. Lanet olası bir alaycı. "Bu gece elinle bu evliliği tamamlarken sana mahremiyet vereceğime söz veriyorum."

Bunun üzerine, dönüp uzaklaşır. Ve ben, kendi düğünümde tek başıma, şiddetli bir ereksiyon ve birkaç gün önce kesinlikle yok olan

düşüncelerle baş başa kalırım.

BÖLÜM 21

Tabitha

Yeni kocam arkamda ve

elbisenin altında mahvolmuş bir çift külotla evime doğru yürüyorum. Ama bunu yüksek sesle itiraf ederek ona bu zevki asla yaşatmayacağım.

Ford bizi akşam yemeğinden sonra eve bıraktı ve yol o kadar kısaydı ki, Rosie yemekler hakkında coşkuyla konuşurken kimse sözünü kesemedi. Yalan söylemeyeceğim, ben bu tür övgüler için yaşıyorum. Yaptığım bir şeyin, yani hazırladığım menünün bir arkadaşına bu kadar mutluluk verdiğini bilmek, içimi derin bir memnuniyetle dolduruyor. Beni mutlu eden basit şeylerdir.

Ayrıca, Rhys'in daha önce olduğu gibi tam ereksiyonla mücadele etmediğini, ancak pantolonunun ön kısmının hala *kalin* görüldüğünü bir bakışta anladım. Onun kucağına baktığımı fark etti ve karanlığın örtüsüne minnettar oldum, böylece yanaklarımın ne kadar kızardığını göremezdi. Söylemeye gerek yok, pencereden dışarıda *çok* ilginç bir şey buldum.

Oh, kararımı verdim.

Sözlerin nasıl çıktığını hatırlamak bile - o kadar umut dolu ki - bacaklarımı çaprazlayıp istenmeyen bir zonklamayı bastırmamı sağladı.

Onu kızdırmak niyetinde değildim. O sadece çok... kendini beğenmiş. Kendinden çok emin. Her zaman o kadar mükemmel bir kontrol sahibi ki, onu telaşlandırmak benim yeni favori eğlencem haline geldi. O anlarda ondan bir parça tutku görürüm.

Oturma odasından televizyonun düşük sesli uğultusu geliyor, bu da Ford'un kızı Cora'nın Milo'ya bakıcılık yaptıktan sonra hala uyanık olduğunun kesin bir işareti.

Eğilip, sırayla her bir stiletto topuğun altına parmağımı geçiriyorum — bütün gece boyunca beni öldürmeye çalıştılar — ve intikam dolu bir hareketle onları ön dolaba fırlatıyorum. Çıplak ayaklarım yere değdiğinde, inleyerek gözlerimi kapatıyorum.

"Ayakların mı ağrıyor?" Rhys'in derin sesi beni ürküttü.

"Tanrım. Arkamdan gizlice yaklaşan dev bir ninja gibisin. Hiç mantıklı değil."

Cevap vermek üzereyken, neşeli bir *prow prow prow* sesi dikkatimizi çeker. Ve Cleocatra, Rhys'i en iyi arkadaşıymış gibi kucaklamaktadır. Alnını onun pantolonuna dayar, kuyruğunu baldırına dolayarak, striptizci gibi ona sürtünür.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Seni seviyor."

"Bu his karşılıklı değil," diye homurdanıyor, donmuş gibi durup ona bakıyor.

Belimden eğilip başını okşuyorum, birkaç kez mırıldanıyor ama Rhys'in etrafında dönmeyi hiç bırakmıyor. "Cleo, seni kurtaran benim. Biraz minnettarlık fena olmaz."

"Evet, kedi. Tabby'yi tercih ederim."

Gözlerimi devirdim. Cleocatra'yı sevmemek imkansız. Rhys ise sadece...

Kocama bakarken gözlerimi kırpıyorum. Rhys herkesi dışlama konusunda bir yeteneği var. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama o anki durum, evlendiğim adamın birinin onu sevmesine izin vermeyi bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor.

Sevgisini açıkça göstermez. Destek olmak için somurtkan davranışlar sergiler ya da parmağıyla hafifçe okşar. Ve bu konuyu çok fazla düşünürsem, üzülürüm. Bu yüzden, hakkında çok az şey bildiğim bu büyük, ezici adamdan kaçmak için, antreden geçip oturma odasına girerim.

Cora, bacaklarının üzerinde bir eskiz defteri ve elinde bir kalemle kanepede uzanmış, televizyonda profesyonel güreş maçı izliyor.

"Selam," diyor sessizce, kalın siyah kâkülleri altından bana yumuşak bir gülümsemeyle.

"Selam," diyorum ve ölü bir denizyıldızı gibi ayaklarının yanındaki kanepeye uzanıp gözlerimi kapatıyorum, sonra abartılı bir horlama sesi çıkarıyorum.

"Nasıl gitti?"

Yorgun bir gülümseme yüzüme yayılır. "Mükemmeldi." Ve yalan söylemiyorum. Mükemmeldi. Tören. Resepsiyon. Konuklar. Hiçbir şeyi paylaşmayan ve her fırsatta beni şaşırtan bir adamla evlendiğim gerçeği bir yana - ki bu, onunla evlenmek iki kötülükten daha azı olduğu için üzerinde durmamaya çalıştığım bir şey - her şey harikaydı. "Burada nasıl gitti? Milo iyi miydi?"

"Evet. Harika bir çocuk. Cleo ile oynadık ve beni Erika ile tanıştırdı, bu çok hoştu."

Burun kıvırıyorum. Sadece Cora, bir çocuğun ölen annesinin adını taşıyan bir bitkiden rahatsız olmazdı. Rosie ona *küçük fırtına bulutu* diyor ve nedenini anlayabiliyorum. "Mükemmel," diye mırıldanıyorum.

Rhys sessizce yanımdan geçerken, "Merhaba Cora. Bu gece yardımın için tekrar teşekkürler. Baban ve Rosie dışarıda bekliyorlar," der.

"Sorun değil," diye cevaplar, sesinde alışılmadık bir utangaçlık var, masadan kalem kutusunu alıp eşyalarını toplarken.

Rhys'in mutfakta dolaştığını duyduğumda, Cora yaklaşıp fısıldar, "Evlenmek görüldüğü kadar yorucu mu?"

Burun kıvrıp kanepenin arkasına doğru başımı çevirerek genç kıza bakarım. "Kızım. Erkeklerle tanıştın mı? Onlarla ilgili her şey yorucu."

Eğlenerek başını sallayarak çizim defterine gülümser. "Haklısın."

Daha heyecanlı davranmam gerektiğini fark ettim. Daha... Bilemiyorum... Aşık gibi mi? Arabaya bindiğinde Ford ve Rosie'ye ne söyleyecek?

"Sadece çok mutluyum. Rüya gibi bir gün." Bunu bu kadar kolay söyleyebildiğime şaşıyorum. Beynim çok karışık bir yer, Rhys Dupris ile evlenmekten böyle bahsediyorum.

"Yani, evet. Seni suçlayamam. Yeni kocanı *gördün mü?*" Kafasını, köşeyi dönüp mutfakı görebilecekmiş gibi eğiyor. Dudaklarımı sıkıştırıp gülmeme engel oluyorum. Sonra, yavaşça bana dönerek yüzünde kırmızı bir leke oluşmasını izliyorum, sanki sözler ağzından kaçmış gibi yüzünde utanç belirliyor. "Özür dilerim."

Nazikçe gülümsüyorum. Kafamı geriye atıp ulumak istediğim duyguyu hafifletmiş bir şekilde.

"Yok" — onu eliyle uzaklaştırırım — "endişelenme." Onu bu konuşmadan kurtarmak için çaresizce televizyona doğru başımı sallarım. "Ne izliyoruz?"

Omuzlarını silkiyor. "Güreş. Yani, tekrarını. Haftalarca geride kaldım. Hikayeyi kaçırmamak için kaldığım yerden başlamak zorunda kaldım."

Gülmemeye çalışıyorum. *Hikâye*.

Gözlerim ekranın üzerinde dolaşıyor. Dolu bir arena. Göz alabildiğince uzanan pankartlar ve çığlık atan hayranlar. Ringin ortasında kıvrılmış, spandex iç çamaşırı giyen bir adam var ve diğer üç dev güreşçi ona yumruklar atıyor. Tekmeler. Erika ve benim trampolinde yaptığımız bum-drop'a benzeyen bir şey.

Şiddet karşısında yüzümü buruşturuyorum, ama saniyeler geçtikçe ve kamera açıları değiştikçe, onu cezalandırırken bile onu koruduklarını görebiliyorum. Darbeleri daha yüksek sesli çıkarmak için ayakla yere vurmak, acıyı olduğundan daha kötü göstermek için abartılı yüz ifadeleri.

Aniden, şarkının ilk notaları çalmaya başlarken, başlarının üzerinde parlak beyaz ve limon yeşili ışıklar yanıp söner. Kalabalığın ses seviyesi yükselir ve Cora, ortadaki ringe giden rampanın tepesinde iri yarı bir adam belirirken fısıldayarak "*Evet*" der.

Cora'nın tüm vücudu televizyona doğru yönelir, omuzları sanki doğal olarak adama çekiliyormuş gibi öne doğru eğilir.

Sonra ben de izlemeye başlarım.

Herkesin heyecanla beklediği güreşçi, kaslı baldırlarını ortaya çıkaran, belinden iki sert çizgiyi gösteren, yeterince dar ve yeterince düşük bel bir çift siyah askeri tarz pantolon giyiyor. Karın kasları belirgin, ama komik derecede değil. Vücut geliştirici gibi görünmüyor, sadece *iri* görünüyor. Tam bir erkek.

Ringdeki güreşçiler bile saldırılarını durdururlar. Bu sahnelenmiş bir şey olsa da, yine de bu dramın içine çekiliyorum.

Yeni gelen giriş kapısında duruyor, yumruklarını yanlarında sıkmış, başı aşağı eğik, arkasında dumanlar yükseliyor. Omuzları geniş ve yuvarlak, göğüs kasları mükemmel bir orantı içinde. Bakışlarım, bronz teninin sert hatlarını, bir kolunda yukarı doğru uzanan siyah dövmele, göğsündeki ince tüyleri tarıyor.

Başını kaldırdığında, yüzündeki Batman benzeri maske görünür. Maske siyah, limon yeşili vurgularla süslenmiş, burnunu ve yanaklarını kaplıyor, alt kısmı ise düzgün dudakları ortaya çıkarıyor. Maskeye rağmen, onu daha iyi görebilmek için öne eğiliyorum. Tüm bu gizem beni içine çekiyor, tanıdık gelme hissi beni büyülüyor.

"Aman Tanrım. Evet. Hepsini mahvet, Wild Side." Cora, yaptığı toparlanmayı tamamen unutmuştur.

Ve açıkçası, ben de en az onun kadar heyecanlanmış durumdayım.

Arkasındaki ekranlarda sert fırça darbeleriyle *Wild Side* yazıyor. Ve sonra adam, her iki yanında havai fişekler patlarken yürümeye başlıyor.

Onun hareketlerini izlerken başımı eğiyorum.

Parmaklarını yanlarında yumruk haline getirip, başparmaklarını işaret parmağına sürmesi.

Nefesimin ciğerlerimde donmasına neden olan, yürüyüş şekli. Yayıdığı ham güç, bir kral gibi duruşu, o arenadaki binlerce insana kendisini kabul etmelerini, onu takip etmelerini emretmesi.

Onu ele veren, sağ kolunda kıvrılan detaylı siyah dövmeleler.

Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Bu adamı pek tanımıyor olabilirim ve daha önce hiç güreş izlememiş olabilirim, ama onu anında tanıyorum.

Tanımam hissi beni sarar ve onunla ilgili tüm parçalar bir araya gelir. Spor salonunda geçirdiği saatler. Haftalarca uzak kalması. *Çürükler*.

Tanrım. Her şey çok mantıklı.

Şimdi mutfağa doğru dönüp, köşeyi görebiliyormuşum gibi bakıyorum. Bizi duyabiliyor mu? Biliyor mu? O maskeyle onu tanımayacağımı mı düşünüyor?

"Baban bekliyor," diyorum, parçalanmış dikkatimi tekrar Cora'ya çevirerek.

"Evet. Biraz bekle. Wild Side en sevdiğimdir. Uzun sürmez."

Onun "uzun sürmez" tanımı benimkinden farklı olabilir. Çünkü güreşçi yürüyüş yolunda yavaşça ilerliyor ve kalabalık her adımda daha da heyecanlanıyor. Üç kişi tarafından dövülen bir adam olduğunu düşünürsek, aceleci görünmüyor.

Ring'in yakınında durur ve ekran, maskeli yüzünü daha yakından gösteren bir kamera açısına geçer. O düzgün dudaklar, kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılır ve dili, sakallı yanağının kenarına bastırılır. Dayanılmaz bir özgüven yayar.

Bu, yumurtalıklarımda tuhaf bir etki yaratır.

"Artık yaptılar, Pete," diyor spikerlerden biri neşeyle. "Birkaç aydır Wild Side'in kendine özgü adaletini dağıtmasından endişe etmek zorunda kalmadılar. Görünüşe göre bu bölgenin patronunun kim olduğunu onlara hatırlatmak için buraya gelmiş."

Bunun üzerine, Rhys olduğundan emin olduğum adam, ringin kenarına absürt bir zarafetle atlar, bir elini üst ipe koyar ve kendini kavgaya atar.

Üç adam bir anda ona odaklanır, ama bu zayıf bir girişimdir. Biri, beni irkilten bir kafa atışıyla yere düşer.

İkincisi, yüksek bir tekmeyle karşılık bulur.

Üçüncüsü ise biraz geride kalır ve sonra saldırıya geçer.

"Ohhh, onu dağın ötesine atacak. Biliyorum." Rhys adamın saldırısından kaçarken, sonra da sapanla fırlatılan bir taş gibi iplerden geriye doğru sıçrayarak ona dönünce, spikerin sert sesi yankılanır.

Rhys, iri adamı sanki hiçbir şey değilmiş gibi kaldırır ve gözleri kamaştıran bir takla atarak onu döndürür, ardından onu korkutucu bir hız ve güçle mindere çarpar. Ben de irkilmekten kendimi alamam.

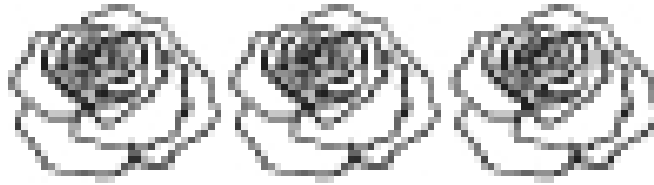
"Harika, değil mi?" Cora yavaşça başını sallayarak ve gözlerinde kalplerle diyor.

Ben mi? Boğazımdaki kuruluğu yutuyorum. "Evet. Kesinlikle harika."

Kamera, Wild Side'in daha önce yaralanan adama yardım ettiğini ve onu ringden çıkarırken geride bıraktığı cesedin üzerinden geçtiğini gösteriyor. Hayranlar çılgına dönmüş. Erkekler, kadınlar, çocuklar, her yaştan ve etnik kökenden insanlar var. "*WILD SIDE GERİ DÖNDÜ*"den "*WILD SIDE, SENİN BEBEKLERİNİ İSTİYORUM!*"a kadar her şeyi yazan pankartlar var ve çılgın anonslar da bu kaos hissini daha da artırıyor.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda kafamın içinde olanlarla mükemmel bir uyum içinde. Kaos, kafa karışıklığı, eğlence. Cora'yı Ford'un SUV'sine geri götürürken ve onlara iyi geceler dilediğimde, hepsi ağır bir kırmızı şarap servisiyle birlikte savaşıyor.

Sonra evime geri dönüp Wild Side ile yüzleşiyorum.

Rhys mutfakta, sırtı bana dönük, bir elinde bir kadeh kırmızı şarap, diğer eli cebinde, karanlık arka bahçeye bakıyor.

Smokinli haliyle, az önce televizyonda gördüğüm acımasızlık için fazla zarif görünüyordu — *sözde* acımasızlık — ve dilimin ucunda biriken tüm sorularla patlamak üzereydim. Bir kadeh şarap daha içmek isterdim, ama önce bunu içimden atmam gerekiyordu.

"Hey..."

Baş başı benim yönüme doğru eğiliyor, ama dönmüyor.

"Sizinle oturma odasında konuşabilir miyim?"

Vücudu hareketsiz kalıyor, ama bu sefer bana bakıyor. Ve bu, sanki yumruk yemiş gibi nefesimi kesiyor. Yüzündeki sert hatlar, belirgin kaşları. Beni öldürebilecek ya da becerebilecek gibi görünüyor. Ve onun gibi bir yüzle, her iki durumda da teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, efendim. Gitmeden önce son bir kez külotumu büküp kulağıma müstehcen bir şey fısıldar mısınız lütfen?

Kafamı sallıyorum. Bu gece bu kız için daha fazla şarap yok. Boğazım konuşamayacak kadar kurumuş, omzumun üzerinden elimi sallayarak onu beni takip etmeye çağırıyorum. Doğruca televizyona gidip Cora'nın izlediği programı, ben oturma odasına girdiğim ana kadar geri sarıyorum.

Rhys yavaşça peşimden geliyor, ama bana ulaştığında yüzünde her zamanki boş bakışı var. Köşede pislik yapan bir köpek gibi televizyona bakmaktan kaçınıyor ve bakmazsa insanının da bakmayacağını düşünüyor.

İki adımda ona ulaştım, kolunu tuttum ve onu televizyonun önüne sürükledim.

Sonra ondan
uzaklaşıyorum. "Tabitha, ne
yapıyorsun..." Oynat tuşuna
basıyorum.

Spikerin sesi, botların gürültüsü, kalabalığın yuhalamaları onu irkiltiyor. Sonra şarkının ilk notaları çınlıyor ve kalabalığın uğultusu neredeyse onu bastırıyor. Bu sefer, maskeli adam rampanın tepesinde belirirken kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Görüntüyü durdurup ona yaklaşıyorum. Sonra Rhys'in dudaklarının şeklini incelerim. Elini şarap kadehinin kristal sapına nazikçe koyar. İnanılmaz geniş omuzlarından beline doğru daralan vücudu.

"Bu sensin."

Koyu renkli gözleri benimkilere dik dik bakıyor ve gırtlığı ağır ağır inip kalkıyor.

"Haftalarca ortadan kaybolup insanlarla yatmak için gitmezsin. Haftalarca ortadan kaybolup insanları *mahvetmek* için gidersin."

Dili yanağının kenarına çarpar ve bu benim için her şeyi kesinleştirir. *O, o.*

"Tabitha..."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ben Bayan *Vahşi*
Taraf mıyım?" Rhys gözlerini devirdi ve
başka yere baktı. "Dostum. Sen ünlü
müsün?"

Serbest elini boğazına götürdü, sonra boynunun arkasına geçirdi. Sonra bakışlarını kaçırdı. Vücut dili utangaç ve çekingen.

"Hey, hey, hey. O da ne?" Tekrar yaklaşıyorum ve yüz yüze geldiğimde sert göğsünün ortasına sertçe bir yumruk atıyorum. "Aşağı mı bakıyorsun? O da ne?"

O iç çeker ve bronz yanakları şarabın rengiyle benzer bir ton alır. "Genelde insanlara bundan bahsetmem."

"Neden? Bu çok *havalı*. Dublör olmaktan çok daha havalı." Burnunu kırıştırır ve sonunda gözlerime baktığında, bakışı... "Utaniyor musun?"

Aramızda sert bir kahkaha yankılanır. "Hayır. Belki. Bilmiyorum. İşimi seviyorum, ama insanlar bu konuda hep tuhaf davranıyor, o yüzden bu konuyu hiç açmıyorum."

Başımı eğiyorum. "Nasıl tuhaf?"

"Genellikle, onların şakalarının hedefi oluyorum. Ya da her şeyin sahte olduğunu anlatmalarını dinlemek zorunda kalıyorum. Ya da sadece... istemediğim bir şekilde bana çok fazla ilgi gösteriliyor."

Onun üzerindeki morlukları hatırlayınca göğsüm sıkışır. Senaryoda yazılmış olabilir, ama onlar sahte değildi. Omuzlarımı silkerim. Tamam, Rhys'in *en büyük* hayranı değilim, ama iyi ya da kötü, ona bağlıyım ve bu da beni biraz koruyucu hissettiriyor.

Bu anda, onu alay etmeye hakkım olan tek kişinin ben olduğuna karar veriyorum.

"Televizyondaki çoğu şey sahte."

Bunu duyunca ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Diğer bir şey de insanlar dolaylı yoldan para istiyorlar. Benim geçmişimden dolayı, radarın altında uçmak daha az karmaşıktı. Anonim kalmak. Yalnızlığımın tadını çıkarmayı öğrendim."

Bunu duyunca yüzüm soldu.

Para. Parası olduğunu biliyordum. Ama böyle değil. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Evlilik öncesi anlaşma imzalamadık. Senin birikimin var. Benim ise... bir restoranım."

Bana kısa bir baş sallayarak sert bir gülümseme attı. "Biliyorum. Ama asla yapmam."

O bana bakarken kalbimin çarpmasını şaraba bağlıyorum. Milo'yu bu kadar nazikçe kucağına alan, başarılı hayatını benim şimdiye kadar anlayamadığım şekillerde altüst eden bu iri, sert adam.

Neredeyse hiç tanımadığım bir adam, yeğenimi yanımda tutmak için her şeyi riske ben attı.

Onun yaptıklarının büyüklüğünü ele almıyoruz ve Rhys'in Rhys'in birden fazla yönden düşündüğüm kişi olmadığı gerçeği beni çok etkiliyor. Bu sadece işi değil, onun insan olarak kişiliği.

Ruhu iyi bir ruh. Ve ben başka bir sülük olmak istemiyorum. Bu konuda şaka yapmayacağıma söz veremem, ama...

Ona bakarken aramızda küçük parmağımı kaldırıyorum. "Ne olursa olsun, senin hiçbir şeyini almayacağıma söz veriyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, gözlerinde gergin bir parıltı var. "Bunların yasal olarak bağlayıcı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Yutkunuyorum, bana tam da bunu söylediği gün aklıma geliyor. "Evet, ama sadece tam bir pislik küçük parmak sözünü bozar."

Birkaç saniye beni süzdükten sonra parmağını kaldırıp sözlerimi tekrarlar. "Ne olursa olsun, senin hiçbir şeyini almayacağıma söz veriyorum."

El sıkışıyoruz. Yüzündeki ifade, evlilik yeminimizi ederkenki kadar samimi.

BÖLÜM 22

Rhys

EVLİ BİR ADAM OLARAK UYANDIM. Bitmemiş bir bodrumda tek başıma uyuyordum, elim sikimi okşuyordu ve karımın elbisesinin içine parmaklarımı soktuğum anı sonsuz bir döngü halinde zihnimde tekrar ediyordu.

Yukarı çıkarken, günün ne getireceği konusunda tedirginim — Tabitha dün gece hayatımı bu kadar kolayca kurcaladıktan sonra kendimi savunmasız hissediyorum.

Ama mutfağa girdiğimde, hiçbir şey değişmemişti.

Sonbahar vadide kendini göstermeye başlamış ve havada bir serinlik hissedilse de, Tabitha omuzlarına bir battaniye sararak dışarıda oturmuş, bir fincan kahve yudumluyor. Normalde kahvemi alıp oturma odasına çekilir, telefonumda gezinir, e-postalarımı kontrol eder ya da ondan kaçmak için elimden gelen her şeyi yapardım, ama bugün farklı hissediyorum. Garip bir şekilde, bu sabah ondan saklanmam gerektiğini hissetmiyorum.

Bunun nedeni, parmağımı saran altın yüzüğün verdiği rahatlatıcı sıcaklık mı, yoksa dün gecedan sonra Tabitha'nın kafasından neler geçtiğine dair morbid merakım mı, bilmiyorum, ama kendime bir fincan sıcak kafein doldurup ona katılmaya karar veriyorum.

Ama önce lanet olası kedi yüzünden neredeyse takılıp düşüyordum.

Prow, prow, prow.

Bana doğru zıplayarak gelirken her adımında bu küçük sesi çıkarıyor ve sanki beni gördüğüne çok sevinmiş gibi bacaklarıma atlıyor. Bu duygunun karşılıklı olmadığı umurunda bile değil.

"Merhaba kedi," diye homurdanıyorum, sonra onun etrafından dolaşıp arka kapıya uzanıyorum. Beni dışarıya kadar takip ediyor, ben de onu durdurmuyorum.

Tabitha döner. "Rhys! Cleo'yu dışarı çıkarma!" "Neden?"

"Kaçabilir."

"Bu bir rüya," diye mırıldanırım.

Kaşlarımı çatarak karşısındaki koltuğa doğru yürürüm. Milo'nun monitörü aramızdaki masanın üzerinde duruyor ve onun yumuşak nefes alıp verme sesini duyabiliyorum. Bu ses, yukarı çıkıp onu kontrol etmek istememe neden oluyor. Tabitha'nın alanına, sınırlarına saygı göstermeye çalıştım, ama ona yatmadan önce hikaye okumak ya da gece yarısı iyi olup olmadığını kontrol etmek gibi özgürlüklerimi özledim.

Ne yazık ki, elimde kaçmaya niyeti olmayan bir kedi var. Çünkü oturduğum anda, lanet olası Cleocatra, sürekli mutlu olan kedi, kucağıma atlıyor. Yerleşmeden önce çevik bir dönüş yapıyor, ön pençeleri sırayla hafifçe sweatshirt'üme basıyor.

Başımı kaldırdığımda, Tabitha kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Alerjin için sorun olmaz mı?" Alerjiden bahsetme şekli tam bir alay. Tamam, alerji konusunda yalan söyledim. Evcil hayvanlar beni sinirlendiriyor. Bağlanmak beni sinirlendiriyor.

"Her neyse."

"Hadi ama. Mırıldanıyor mu? En azından birazcık bile hoşlanmamak için ne tür bir canavar olmak gerekir?"

Kahvemi yudumlarırken başka yere bakarak, etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Çünkü *bu* hoş *bir şey*. "Sorun yok."

"Wild Side'in kedi hakkındaki düşünceleri... *sorun yok*."

Dudaklarım seğirir. Tabitha bu sabah formunda. Ona sert bir bakış atarım, o da güler.

"Senin düşmanca davrandığın halini tercih ederim," diye cevap veriyorum. "Bugün düşmanca davranacak kadar yorgunum. Sen bunun yerine neşeli ol."

O, hasır veranda takımının minderlerine yerleşirken, onun her zamankinden daha yorgun görüldüğünü fark ettim.

"Çok mu şarap içtin?"

Dumanı tüten kahve fincanını dudaklarına götürürken burnundan bir ses çıkar. "Sadece birkaç kadeh içtim. Ben iyiyim."

"Evet, haklısın. Sarhoş olup elleriyle dokunacak kadar sarhoş değildin."

Bana kızgın bir bakış attı. Düşün, cinsel gerilim ve dün gece ortaya çıkan sırlar arasında, aramızda yeni bir yakınlık oluştu. Ve istememe rağmen, bundan hoşlanıyorum.

"Öyleyse, senin bahanen ne?"

Tanrım, bu kadar... cesur olmamalıydım? Rahat mı? Onu her zamankinden daha çok istememe neden olan bir şey vardı. Elbise. Restoran. Bana yaklaşma şekli.

O.

Her şey ona dönüyor. Kafam sürekli ona dönüyor. Vücudum sürekli ona doğru hareket ediyor. Ve bu içgüdüsel. Durdurabilseydim, durdururdum. *Denedim.*

Ama hiçbir şey işe yaramadı. Onunla sadece bir kez görüşmüş olsam da, habersizce aklıma geliyordu. Koyu saçlı, yuvarlak popolu, evime girip bana mutfağında bir işçiymişim gibi ne yapmam gerektiğini söyleyen küçük terörist.

Şimdi durum daha da kötü, çünkü o burada. Benimle birlikte. Ve beni düğümler halinde sarmış durumda — çözmek için pek istekli olmadığım düğümler.

Omuz silkiyorum. "Mazeret yok."

Gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü, ama ben, lafı dolandırmanın ne anlamı var ki diye düşündüm. Dün gece söylediklerimde ciddiydim ve fırsat bulursam, Tabitha Garrison'ın elbisesinin içine ellerimi tekrar tekrar sokardım.

Sorun şu ki, içten içe, onun hala benden nefret ettiğini düşünüyorum. En azından biraz. Benim affedilemez bir şey yaptığımı düşünüyor ve ben de onu düzeltmek için hiçbir adım atmadım. Kız kardeşinin ölümünden sorumlu tutabileceği birini ona vermek istediğimde, bu noktaya geleceğimi tahmin etmemiştim.

Onunla evliyim ve böyle hissediyorum.

Cleocatra, tüylü bir tarçınlı çörek gibi kucağıma kıvrılırken, o boğazını temizleyerek konuşmanın yönünün değiştiğini işaret ediyor. "Yorgun olmamın sebebi, bütün gece güreş izleyerek uyanık kalmış olmam."

Başımı kaldırıyorum. "Bir daha söyler misin?"

Omuzlarını silkiyor ve ayaklarını altına çekiyor. "Ne var? Eğlenceli."

Onu boş boş bakarak, bu konuda ne hissettiğimi ve nasıl cevap vermem gerektiğini düşünürüm.

Yine omuz silkiyor. "Ve merak ettim."

Sesinde alaycı bir ton arıyorum, ama bulamıyorum. Bana gülmüyor. Ama bütün gece WPW izleyerek uyanık kalmış. Ben sadece...

Şimdi de başını sallıyor. "Ve biraz bağımlılık yapıcı."

Tabitha'nın güreşi sevmesi benim bingo kartımda yoktu.

"Kim berbat biliyor musun?" Ben tahmin edemeden devam ediyor. "Million Dollar Bill. O adamın *senin* kemerine sahip olduğuna inanamıyorum. Ne kadar berbat bir şey.

araç."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum. "Tabitha."

Burnunu hafifçe çekerek, işime derinlemesine dalmış olmaktan utanç duymayacak kadar gururluymuş gibi burnunu yukarı kaldırır. "Ne? Doğru ya. Pirinç muşta mı? O palyaço seni yine morluklar içinde geri gönderirse, ben kendim onun kışını tekmelerim."

Beklenmedik bir kahkaha atarım. Artık pek bir şeye şaşırmıyorum, ama buna şaşırdım.

Kafasını eğiyor. "Seni hiç gülerken görmedim."

Ellerimle bir şeyler yapmak için dalgın dalgın kediye okşarım. "Son birkaç ay çok zor geçti."

Tabitha başını sallar, ama yüzünde yumuşak bir gülümseme, yanaklarında kızarıklık vardır. "Şaka yapmıyorum. Senin kaybetmeni izlemek sinir bozucuydu. Yazarlarla senin hikayeni nereye götürdüklerini konuşmak istiyorum. Notlarım var."

Yine gülüyorum ve lanet olsun, bu çok iyi geliyor. Sadece gülmek değil, paylaşmak da. Takımında birinin olması garip bir duygu. Göğsümde alışılmadık bir karıncalanma hissediyorum. "Harika, karımın onlarla konuşmak istediğini onlara ileticeğim. Buna bayılacaklar."

Gülmemek için çaba gösterirken dudakları kıvrılır. "İyi." Sonra parmağını bana doğru uzatır. "Ve fazla gülümsemeye başlama."

Gülümsemiğimin farkında bile değildim. "Neden olmasın?"

"Çünkü seyirciler arasında posterlerini sallayan hayranlar var ve senden çocuklarının babası olmanı istiyorlar. Eğer onlara gülümsersen, dünyanın dört bir yanındaki kadınlar çılgına döner."

"Vay canına, evliliğimizin ilk gününde kurallar şimdiden tam olarak yürürlüğe girmiş durumda. *Üzgünüm, sadece karıma gülümseyebilirim,*" diye şaka yapıyorum.

"Tamam, tabii ki istediğin kişiye gülümseyebilirsin. Ama burada değil," diye ekledi, sesi hafifçe titriyordu. "Tanıdığımız insanların öyle düşünceği bir yerde değil..."

"Ne düşünürler?"

Tabitha iç çekerek battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sarar. "Ben aptal değilim." Sesi artık daha kısık çıkıyor. "Sen yokken evliymişiz gibi davranmanı beklemiyorum. Ama kasabada ve çevresinde görünüşü koruyabilirsek, çok sevinirim."

Aniden farkına varıyorum. "Sana bunu yapmayacağım."

Alaycı bir gülümseme ve göz devirmeyle karşılık verdi. "Lütfen, eminim ki pek sıcak ve samimi duygular uyandırmamışımdır. Sert ve talepkar olduğumu biliyorum, ama söz veriyorum, devam etmek için elimden geleni yapıyorum. Aramızdaki ilişkinin böyle olmasını *istemiyorum*. Sadece... senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ve kin tutmakta berbatım."

Bu, paylaştığımız en hassas anlardan biri. Bana söylediği en dürüst şeylerden biri. Gerçek şu ki, ben de onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Beni alışık olmadığım bir şekilde tedirgin ediyor. Yine de onu rahatlatmam gerektiğini hissediyorum. Her şeyi açıkça ortaya koymam gerektiğini. Yüzündeki gergin ifadeyi silmem gerektiğini. Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım, çenemi onun göz hizasına gelecek kadar eğdim.

"Tabby, ben dalga geçecek türden bir adam değilim. İstedğin tüm kuralları koyabilirsin, ama ben kendi kurallarıma uyacağım. Ve bu kural, bu yüzüğü taktığım sürece başka kimse olmayacağıdır."

Nefesini içine çekip yutar.

Ne söyleyeceğini bilmiyorum ve asla öğrenemeyeceğim çünkü Milo'nun sesi monitörden aptalca bir "Alo?" sesiyle araya girer ve o da kapıya doğru koşar.

BÖLÜM 23

Tabitha

Milo'nun şeker gibi sesi arkamdan duyulduğunda parmaklarımın arasında gül goncası ile oynuyorum. "Bana bir hikaye anlat," diyor Rhys'e.

Restorandan izinli olduğum bir gün, Rhys'e Milo ile kış çayı karışımım için kuşburnu toplayacağımızı söyledim. Beni şaşırtacak şekilde, bana dünyanın en samimi köpek yavrusu bakışlarıyla bakarak "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu. Ben de tam bir canavar olmadığım için elbette evet dedim. Taze dağ havası ve Milo'yu tampon olarak kullanmanın gerginliği azaltmaya yardımcı olacağını düşündüm. Rhys bana sadık kalmayı planladığını söyledikten sonra, her şey dostane ama garip bir hal aldı daha rahatlamaya yardımcı olacağını düşündüm.

Ama onun derin sesi yeğenime "Milo adındaki prensle ilgili bir tane daha yapalım mı?" diye cevap verdiğinde, tamponun hiçbir işe yaramadığını anladım. Bu adam benim için fazla.

"Evet!" Milo, enerjisiyle dolu bir sesle cevap verdi. "Dinozorlarla. Ve ekskavatörlerle."

Dili *ekskavatör* kelimesinde takılınca dudaklarım seğirdi. O tek bir yatma vakti kitabı, onun inşaat araçlarını doğru isimleriyle çağırmasını sağlamıştı.

"Tamam," diyor Rhys basitçe ve ben omzumun üzerinden onlara bakmadan edemiyorum.

Eski bir uyku tulumu fermuarı açılır ve ekose tarafı yukarı bakacak şekilde çimlerin üzerine düz bir şekilde serilir. Rhys sırt üstü uzanır, bir elini başının arkasına koyar, diğer eliyle yanında oturan Milo'nun saçlarını okşar. Soğuk hava nedeniyle ikisinin de yanakları pembeye dönmüştür, ancak sıcak montlar ve termos çay sayesinde son bir saattir rahatız.

Milo'nun pembe dudakları kocaman bir esnemeye gerilir ve ben saatime bakarım.

Uyku vakti gelmişti ve Rhys de bunun farkında olmalıydı, çünkü hemen ekledi: "Neden uzanıp dinlemiyorsun? Bulutları seyredebiliriz."

Mükemmel mavi gökyüzüne bakıyorum, üzerinde büyük, kabarık bulutlar yavaşça süzülüyor. Tekrar dönüp baktığımda, yeğenimin tereddüt etmeden büyük adamın koluna kıvrıldığını görünce gözlerimden yaşlar akıyor. Daha önce de bunu birlikte yapmışlar mı acaba diye merak ediyorum.

Önümdeki çalıya geri dönüyorum, mutluluk ve hüznün karışımı çok kafa karıştırıcı bir duygu hissediyorum. Onların sağlıklı ve tatlı anları, Erika'nın da burada olup bunu görmesini dilememe neden oluyor. Bence o da bunu çok severdi.

Erika burada olsaydı, benim burada olmamam gerektiğini biliyorum. Ben bir davetsiz misafir olurdum. Bunu fark ettiğimde midem düğümleniyor. Ve sonra bu anın tadını çıkardığım için suçluluk duyuyorum — bu anın ona ait olması gerekirdi. Belki de o bunu sevmezdi? Belki de bunu seven sadece benim? Dağın sakın tarafındaki sakın köşem. Milo ile birlikte. Ve tabii ki, kocamla birlikte.

kocamla.

Rhys konuşurken, buraya getirdiğim tek kişinin Milo olduğunu fark ettim. Eski orman yolundan yukarı çıkıp Crazy Clyde'ın arazisindeki kapıdan geçiyoruz. Bu vadiye girebilmek için ona çay bırakıyorum. Sonra Milo ve ben öğleden sonralarımızı piknik yaparak, böcekleri arayarak ve yabani güllere bakarak geçiriyoruz. Mutfağın gürültüsünü kafamdan atamadığım sabahlar, buraya gelip kitap okuyorum.

Ama bugün Rhys'i getirdim. Ve bunu hiç düşünmedim bile.

Düşüncelere dalıyorum, kırmızı meyveyi topluyor ve kolumun altına sıkıştırdığım kovaya koyuyorum. Ve Milo'nun heyecanlı kıkırdamaları ve hayranlık dolu "oooh" ve "aaah" sesleriyle kesintiye uğrayan Rhys'in hikâyesini dinliyorum. Milo'ya tıpatıp benzeyen küçük bir prensin büyük macerasını anlatıyor. Prens, ekskavatörünü kullanarak fosil kazısı yapar, ancak bulduğu şey, dinazorların hâlâ var olduğu başka bir evrene açılan bir geçittir ve birçok tehlikeyle karşı karşıya kalır.

Milo *Paw Patrol* izlerken benim de aklıma gelen soruların aynısı geliyor. Bir çocuk nasıl olur da bir ekskavatör sahibi olur ve onu kullanır, ve onun ebeveynleri nerede?

Sonunda parmak uçlarım uyuşmaya başlar ve çocuklara bakmak için arkama dönerim. Milo, bayıldığı için hikayeye fikirlerini katmayı bırakmıştır. Parlak güneş üzerlerine vururken, bir kayaya yapışmış küçük bir midye gibi Rhys'e sarılır.

Elimde kova ile battaniyeye doğru yürüyerek daha yakından bakmak için yaklaşıyorum. Rhys hala konuşuyor, gökyüzüne bakarak *Dilophosaurus* hakkında bir şeyler söylüyor ve başparmağıyla Milo'nun omzunu okşuyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bile konuşmaya devam ediyor. Milo'nun yönüne doğru başımı sallayıp, yanağıma avucumu koyarak uyuyormuş gibi yapıyorum. Rhys konuşmayı keser ve başını kaldırıp küçük çocuğa bakar. Ve ona gülümseme şekli, gözlerinin yumuşama şekli, kalbimin atışını hızlandırır. Ona, çocukları seven insanların koşarak geçen herhangi bir çocuğa baktıkları gibi bakmaz. Ona saf bir hayranlıkla bakar. Biraz da gururla.

Rhys, Milo'ya sanki kendi çocuğuymuş gibi bakıyor.

Düşünmeden, içgüdüsel olarak harekete geçiyorum. Kovayı çimlerin üzerinde bırakıp, battaniyenin kenarına parmak uçlarımda yürüyorum. Milo'nun yanında yer yok, bu da benim için tek yerin Rhys'in diğer tarafı olduğu anlamına geliyor.

Yapmak üzere olduğum şeyi düşünürken dilim dudaklarımdan arasından dışarı çıkıyor. Sonra kendimi vazgeçirmeden önce dizlerimin üzerine çöküyorum. En üste sürünerek gidip sırt üstü yatıyorum ve kabarık bulutlara bakıyorum.

Rhys'in beni izlediğini hissediyorum ve vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalmış. Kesinlikle benim yanına gelip onun yanındaki yeri alacağımı beklemiyordu, ama kendimi tutamadım. Açıklayamayacağım kadar derinden bu anın bir parçası olmak istedim.

Onun ilgisi beni neredeyse rahatsız ediyor.

Bu yüzden, tüm bu baskıyı benim imzası niteliğindeki alaycı tavrımla hafifletiyorum ve fısıldayarak, "Devam et. Prens Milo'nun Dilophosaurus'u yenip yenmediğini duymak için can atıyorum. Aslında, hayır. Bana Prens Tabby hakkında bir hikaye anlat." diyorum.

Yer, onun bariton sesli kahkahasıyla gürültüyle titriyor, titreşimler cildimde yuvarlanıyor ve en lezzetli yerlere çarpıyor. Sonra kolu hareket ediyor. Kolunu başımın üzerine kaldırıyor, yanlışlıkla bana çarpıyor, ben de başımı kaldırıp yer değiştiriyorum, kolunu uzatması için ona yer açmaya çalışıyorum. Ve bu garip karışıklıkta, bir şekilde başım onun pazılarına yaslanıyor.

Sessizce beni kendine yaklaştırır. Ben de ona izin veririm.

İkimiz de benim onun pazısını yastık olarak kullanmamın samimiyetinden bahsetmiyoruz. Bunun yerine, sanki bu konuda hiç de olağan dışı bir şey yokmuş gibi, sessiz bir sesle devam ediyor. "Gerçekçi olalım. O, mutfağı demir yumrukla yöneten Kraliçe Tabby olurdu."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Ve spandeks giyen Kral Rhys ve..."

"Ben spandeks giymem."

"Giymelisin. O küçük külotlar yeni markanın bir parçası olabilir."

"Mayo, Tabitha. Onlara mayo diyorlar."

Dramatik bir şekilde iç çekerim. "Zayıf. Aynı tınıya sahip değil."

Bir başka eğlenceli gürültü bizi hamile bir sessizliğe sürükler. Ve sonra, dün onun mesleğini öğrendiğimden beri içimi kemiren şeyi ağzımdan kaçıırım. "Hayatını mahvettiğim için özür dilerim."

O iç çeker ve başını bana doğru çevirir. "Hayatımı mahvetmedin."

Yanağımı kolunun kıvrımına yaslayarak gözlerine bakarım. "Biraz öyle hissettim. Sen tam bir pislik gibi görünüyordun. Ve ben... Onu çok seviyorum, anlıyor musun? Onu da kaybedemezdim. Ama bir kez... Bilmiyorum... Daha iyi bir yere geldiğimde, o seninle Florida'ya gidebilir..."

"Hayır."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır mı?"

"O buraya ait. Sana."

Gözlerimdeki yaşları tutmak için burnumu kırıştırdım. "Peki ya sen? O da sana ait gibi görünüyor."

Şimdi tekrar gökyüzüne dönüyor ve beni onun profilini izlemeye bırakıyor. Güçlü burnu. Kalın kaşları. Daha önce hiç fark etmediğim saç çizgisinin üstünde küçük bir yara izi. Birkaç saniye boyunca onu izliyorum, ta ki o sessizliği bozana kadar: "Aslında ben de yetim kaldım. Milo ve benim ortak noktamız bu."

"Rhys," adını fısıldıyorum. "Çok üzgünüm." En temel kelimeler dışında, mantığım her bir anlayış dalgasını sürüklerken, başka hiçbir kelime aklıma gelmiyor. Dalgalar birer birer üzerime çarpıyor.

Anında müdahale etmesi. Milo için ortaya çıkması, ben ona zorluk çıkarmış olsam bile. Bu küçük çocuk için hayatını altüst etmesi. Düğüne davet edecek kimsesi olmaması.

Tanrım.

Omuzlarını silkiyor. "Sorun değil. Otuz beş yaşındayım. Bununla barıştım."

"Otuz beş mi?"

"Sanki saldırı planına eski şakalar eklemiştin gibi hissediyorum. Evlilik cüzdanını okumadın mı?"

Belli ki okumamış.

Hayatım mahvoldu. Bu adamın gözünde büyük bir aptal gibi görünmüş olmalıyım. "Sanırım bayılmışım."

Alnımı avuçlarımla kapattım. Boğazım duygularla doldu. Ama beynim? Beynim utançla bulanıklaşmıştı. Milo için burada olan bir adamla flört etme sınırını zorluyordum. Milo için gidip geliyordu. Milo için benimle evlenmişti. Eminim beni seviyordu, kendi tarzında, ama o *Milo'yu seviyordu*.

Milo'yu seviyor. Ve onun için yaptığı her şey, bu hikayeyi yaşamak nasıl bir şey olduğunu bildiği için geliyor.

Birkaç derin nefes alırken elim gözlerimin üzerine kayıyor.

"Tabitha. Sakin ol. Sen yirmi sekiz yaşındasın. Ben o kadar da büyük değilim." "Saklanmamın sebebi bu değil."

Parmakları bileğimi kavrar ve elimi yüzümden çeker. "Saklanmıyorsun. Sen beni göremesen de, ben seni görebiliyorum." Elimi göğsüne çekip kendi eliyle kapattığında, her zamanki tehditkar ses tonuna eğlence karışır.

"Hayır, ama beni gerçekten nefret etmelisin. Sen Saint Rhys gibisin ve benim tek yaptığım şey..."

"Yeğenine bakmak mı? Onun için mücadele etmek mi? Onun için, çocukken benim takımında da senin gibi biri olmasını dilediğim kadar şiddetle savaşmak mı?"

Tüm hava boğuk bir *sesle* ciğerlerimden çıkıyor.

"Anne babamı hiç tanımadım. Tek bildiğim, annemin beni genç yaşta doğurduğu ve hastanede terk ettiği. Bir çift beni hemen evlat edindi, ama ikinci doğum gününden kısa bir süre sonra, ebeveynlik yapmanın çok zor olduğuna karar verdiler. Milo'nun yaşına geldiğimde, ben koruyucu aileye verildim."

Sözler ağzından çok kolay akıyor ve ben her birine kulak kesiliyorum. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bu adam —kısmen kendisi paylaşmadığı için, kısmen de ben sormadığım için— beni anıların yolunda bir gezintiye çıkarıyor ve ben de kendimi tamamen bu gezintiye adıyorum.

Rhys Dupris hakkında çok daha fazlasını bilmek istiyorum. Küçük çocukları kucaklayan, usta bir hikaye anlatıcısı, profesyonel pantolon kıvrıcı ve WPW süperstarı.

"Bir yerde en uzun kaldığım süre birkaç yıldır."

Onu hayal ederek hızla gözlerimi kırptırıyorum. Rhys'i Milo gibi hayal ediyorum — aynı tombul, pembe yanaklar ama büyük, koyu renk gözler. Hayal edemediğim şey ise onu vermek, onu hiçbir zaman istikrar bulamayacağı bir sisteme teslim etmek.

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Dosyamdan."

Mırıldanıyorum, içim de bir kargaşa kopuyor. Milo'nun da oraya düşmesinden endişelenmesine şaşmamalı.

"Yani tüm çocukluğunu koruyucu ailede mi geçirdin? Tek bir yerde kalamadın mı?"

Omuzlarını silkiyor. Hareketi sıradan ama yutkundığında boğazındaki adem elmasının sallanışını gözden kaçırmıyorum. "Büyüdüm. Çok yedim. Ben... Bilmiyorum"

. Küçük bir çocukken nasıl olduğumu ya da o zamanlar birlikte olduğum aileleri hatırlamıyorum. Ama sonunda okulda kavgacı, evde huysuz bir çocuk oldum. Ve sanırım pek sevebilir biri değildim."

Göğsüme bir koçbaşı çarpmış gibi hissettim. Milo'ya baktım, vücudunu Rhys'in karşı tarafına güvenli bir şekilde yaslamıştı. Rhys ona, çocukken kimsenin ona vermediği güveni veriyordu. Tanrım, üzerine çıkıp ona sarılmak, Milo üzgün olduğunda yaptığım gibi onu sıkıca kucaklamak istiyorum.

Parmaklarımla kalbine dokunmakla yetiniyorum. Sonra onun hareketini deniyorum, başparmağımla ceketine tembel daireler çiziyorum. Omuzlarım bir an için gerginleşiyor, sanki beni itecek ya da küçümseyen bir bakışla bana şefkat gösterilmesine ihtiyacı olmadığını söyleyecekmış gibi.

Ama o sadece iç çekiyor.

"Kötü müydü?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmadan biraz daha ısrar ediyorum.

"Hmm. Tamamen kötü değildi. Çoğunlukla dengesizdi. Oldukça fazla oradan oraya sürüklendim, bu da yorucuydu. Bir genç olarak sürekli yeni ev dinamiklerine uyum sağlamak ideal değildi. Küçük bir spor salonunda güreşi keşfettiğimde durum daha iyiye gitti. Antrenman yapmak için yaşıma hakkında yalan söylemek zorunda kaldım, ama benim boyumda bu zor olmadı. Bunun tek kötü yanı, bu kadar çok antrenman yapmanın beni sürekli aç bırakmasıydı. İlk maaşlarımın tamamını yemeğe harcadığımdan eminim. Diğer çocuklar gelip çalmasıdır diye odamda saklardım."

Son birkaç kelimeye gülüyor. Ama ben gülmüyorum. O gece karnının guruldadığını duyduğum ve ona hazırladığım karbonara'yı hatırlıyorum. Şef olmanın sevdiğim yanlarından biri insanları beslemek. Besin sağlamak, ilgilendiğimi gösterme yöntemimdir.

Erika için yemek yapmayı çok seviyordum. Her zaman büyük bir iştahla yerd. Milo'nun benim yaptığım makarna ve peyniri yedikten sonra parmaklarını yalamasını izlemek, benim için Olimpiyat altın madalyası kazanmak gibi bir şeydi. Ve düşünümüzde arkadaşlarımın benim tariflerimle hazırladığım yemeği yiyip, gülüp, sohbet etmelerini görmek, sonsuza kadar saklayacağım bir anı.

Kafamda bu görüntülerle, Rhys'i bir daha asla aç bırakmayacağıma kendime söz veriyorum.

"Bana anlattığına sevindim. Milo, hayatında senin gibi birinin olduğu için çok şanslı."

Yutkunduğunu duyuyorum ve gözümün ucuyla başını salladığını görüyorum. Bir şey bana, onun pek sık içini açmadığını ve beni rahatlatmak için cesurca yaptığı bu girişimde ne kadar çok şey açığa vurduğunu fark ettiğini söylüyor. Şimdi bu iyiliğin karşılığını verme fırsatı geldi gibi hissediyorum.

Bir elimle onu tutmaya devam ederken, gökyüzünü işaret ettim. "O bulut Cleocatra'ya benziyor."

Rhys inliyor, ama sesinde mizah seziyorum.

"Ve gözlerini kısarsan, sanki onu okşuyormuşsun gibi görünüyor." "Tuhaf. Çünkü onu asla okşamam."

Burun kıvrırım. *Yalancı.*

"Ayrıca, o bulut şeridi benim kolum olamayacak kadar uzun. Tamamen gerilmiş gibi görünüyor."

"Haklısın. Belki de Terence Cleocatra'yı okşuyordur."

Kafası yana doğru çevrilir ve bakışlarımız çarpışır. "Kim?"

"Stretch. Bowlingden."

Rhys'in gözlerinde şiddet parlar ve midem bulanır. Onun bu kadar kolay yumuşak birinden vahşi birine dönüşmesi benim için bu kadar heyecan verici olmamalı. Ama işte buradayım. *Arzu* duyuyorum. Lanet olası bir karmaşa gibi.

"O adam kedimi okşarsa, boynundaki düğümle aynı olacak şekilde sıska koluna bir düğüm atarım."

Gülümserim. "Az önce kedin mi dedin?"

Şimdi gözlerini devirip başını hafifçe sallıyor. "Her neyse."

"Kıskandın mı?" diye alay ediyorum.

"Hayır."

Milo karşı tarafında kıpırdanırken, kolunu Rhys'in göğsüne uzatırken, ona dikkatle kaşlarımı kaldırıyorum.

Bir sonraki sözleri ağzından çıktığında bana bakmaz, ama yine de midemi altüst eder. "Ama artık onun boynuna düğüm atabileceğimi biliyorsun ve bir daha seninle öyle konuşursa, atacağım."

Sessizliğe bürünürüz, üstümüzdeki gökyüzüne bakarak. Birkaç dakika sonra, "Şu Erika'ya benziyor. Bitki." diyerek sessizliği bozar.

"Oooh," Milo'nun uykulu sesi beklenmedik bir şekilde duyulur. "Merhaba anne."

Acıtsa da gülümsüyorum. Erika'yı baktığımız her yerde görebileceğimizi düşünmek güzel. Ne kadar süre olduğunu bilmediğim bir süre boyunca bulutlarda şekiller arıyoruz. Ve o öğleden sonra eve döndüğümüzde, Rhys'in "şimdiye kadar yediği en iyi yemeklerden biri" dediği yemeği çocuklara pişirmekle meşgul oluyorum.

Ve çok fazla yemek yapıyorum.

Belki daha sonra tekrar acıkır diye.

BÖLÜM 24

Tabitha

MARKET ALIŞVERİŞİ. YENİ EVLİ BİR ÇİFT OLARAK İLK SIRADIŞI DIŞARI ÇIKIŞIMIZ baskı hissetmemiz gerekirken, mağazaya girerken herkesin bize baktığını hissediyorum.

Erika'nın ölüm haberi resmen yayılmış. Küçük bir kasabada dedikodu ağı hem şiddetli hem de etkilidir, bu da düğünümüzün haberi de yayılmış demektir. Özellikle de ailem *Rose Hill Gazette*'de duyuru için para ödediği için.

Bu sabah bana bunu söylediklerinde içim cız etti, ama onlar o kadar mutluydular ki, ben de bu ilgiden gurur duymuş gibi davranmaya çalıştım.

Rhys, karşımda oturan sandalyede, yüzünde beni ya tekmelemek ya da üzerine atlamak istememe neden olan, her şeyi bilen bir sırtışla oturuyordu.

Onun büyük, sıcak avucunun belime dokunmasıyla aniden kendime geldim ve onun önünden markete girdim. Arkama baktığımda, Milo'nun omuzlarında, bir elinde sıkıca tuttuğu plastik dinozorla mutlu bir şekilde zıplarken gördüm.

"Hadi bakalım, Ree!"

Rhys'in dudakları seğirdi. "Markette olmaz dostum. Sonra."

Milo yılmadan bacaklarını tekmeledi. Rhys'in iki eliyle kavradığı bacakları. "Pony gibi *kişne*, Ree!"

Rhys inler ve başını sallar, ama bu iyi niyetli bir harekettir. "Şu anda olmaz."

Milo'nun yüzü buruşur, yanaklarında kırmızı lekeler oluşur, parmakları yumruk haline gelir ve sonra tiz bir sesle "Şu anda!" diye bağırır.

heavy sigh rushes from my lungs. *Lanet olası threenagers, man.* Hayır cevabı almak şu anda en sevmediği şeylerden biri.

Bir kilometre öteden bile öfke krizinin geldiğini görebiliyorum. Sesindeki değişiklikten, minik uzuvlarındaki gerginlikten anlaşılıyor. Dönüp araya girmeye hazırlanıyorum.

"Ben istiyorum..."

Ama Rhys, Milo'nun sözünü keser, sesi sert ama sakindir, onu omuzlarından indirir ve önünde çömelir, küçük çocuğun gözlerine bakar. "Milo, biz bir marketteyiz. Tabby'nin haftalık yiyecek seçimine yardım etmeliyiz. Bu oyun için uygun bir zaman ve yer değil. Ve dürüst olmak gerekirse, benimle böyle konuşursan, bu oyunu hiç oynamak istemeyeceğim."

Gözlerimi kırıyorum. Rhys'in ona karşı tavrına neden şaşırdığımı bilmiyorum, ama şaşırdım. Milo'nun küçük dudakları, gözleri cam gibi parıldarken bile çalışıyor. Kollarını kavuşturmuş, burnunu yukarı kaldırmış ve başka yere bakıyor, yüzünde suçluluk ve gurur savaşıyor.

"Sonra mı?" Sonunda gözlerini geri kaydırır, bir kaşı Rhys'e doğru kalkar.

Neredeyse kıkırdayacaktım. Erika da bunu yapardı. Tam olarak aynı şekilde kaşını kaldırırdı.

Rhys başını sallar. "Bizimle alışverişe çıkıp kibar davranabilirsen, o zaman konuşuruz.

Bunu yapabilir misin?"

Milo, fiziksel olarak bu meydan okumaya cevap vermek için dikleşir. Sonra bir kez, kararlı bir şekilde başını sallar. Ve bu harekette Rhys'i görürüm.

Bunu görmek garip, düşünmek ise daha da garip — neredeyse hiç tanımadığım bu adam, yeğenim üzerinde gerçekten bir etki yaratmış. O kadar derin bir etki ki, neye bakmam gerektiğini artık bildiğim için onun izlerini görebiliyorum.

Rhys de başını sallar ve sonra onu elinden tutar, bana göz kırparak yanımdan geçer ve bu hareket beni biraz zayıflatır. Rhys'in bir alışveriş arabası çekip Milo'yu koltuğa oturtmasını izlerim.

Sonra bana dönüp, "Geliyor musun, bebeğim?" diyor ve bu sözler yüzümü kızartıyor. Gözlerinin yüzümde dolaştığına bakılırsa, bunu kaçırmadığını düşünüyorum.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladım ve bize bakan gözler için sergilememiz gereken gösteriyi fazla düşünmemeye çalışarak mağazaya doğru ilerledim.

Et reyonundan başlıyoruz ve Rhys'in tavuk göğsü reyonunu adeta boşaltmasını hayretle izliyorum.

"Göğüsler, ha?" diye şaka yapıyorum, o da onları sepete dolduruyor.

Gözlerini devirdi, ama sonra gözleri bana takıldı, kalın kaşlarının altında sıcak ve karanlık. Yavaşça, kasıtlı olarak boğazımdan aşağıya, doğrudan göğsüme doğru kayd.

"Evet. En sevdiğim şey," diyor ve arkasını dönüp arabayı iterek uzaklaşıyor.

Yanaklarım daha önce olduğundan daha sıcak, onun peşinden koşuyorum. Milo'nun hangi atıştırmalıkları istediğini anlatarak sohbet etmesinden dolayı minnettarım, böylece kocamla küçük konuşmalar yapmak zorunda kalmıyorum.

Onun yanında neden bu kadar beceriksiz ve gergin olduğumu bilmiyorum. Sadece, güneşin altında öğleden sonra uykusundan sonra yaptığımız konuşmanın aramızdaki bir şeyi değiştirdiğini hissediyorum. Sanki birbirimizin bir parçasını paylaştık ve birbirimizi biraz daha iyi tanıdık.

Aslında, Rhys hakkında bildiğim birçok şeyi sorgulamaya başladım. Erika'nın kasıtlı olarak atladığı, Rhys ile ilgili başka şeyler olup olmadığını merak ediyorum. En çok da, Rhys'in benim kafamda canlandırıdığım kadar kötü biri olup olmadığını sorguluyorum.

Bu ihtimal giderek uzaklaşıyor ve bu da beni... kaybolmuş hissettiriyor.

Ama Rhys elini tekrar sırtıma koyduğunda gerçeklik bir anda geri geliyor. O bana dokunduğunda omurgamdan aşağı akan titremeyi gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Bunların hepsi gösteriş için, diye kendime hatırlatıyorum etrafa bakarken. Hepsi numara.

"Üşüdün mü?" Rhys'in sesi çakıl gibi, kulağıma üflediği nefes, bana yaklaşırken dikkatimi dağıtan bir alay gibi.

"Biraz," yalan söylüyorum.

Bu yalan, o beni yanına çekip, kaslı kolunu boynuma doladığında, muhteşem bir şekilde geri teper. Saçlarıma masum bir öpücük kondurur ve sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi marketin içinde dolaşmaya devam eder.

Ben mi? Kalbim maraton koşmuşum gibi hızla atıyor. Bu çok tuhaf çünkü koşmaktan nefret ederim ve asla koşmam.

Farkına varmadan, sepetimiz dolmuş ve kasada sıraya girmişiz. Sanki yirmi dakika boyunca Rhys'e sarılıp mutluluktan sersemlemişim gibi hissediyorum. Aldığımız tüm yiyeceklerin mantıklı olup olmadığından bile emin değilim, ama yaratıcı olup bir şeyler yapabilirim.

Milo, kasada dergilere bakarken, kendi dünyasında dinozoruyla oynuyor. Gözüm, beni gülümseten bir tanesine takılıyor. Skylar'ın mutlu yüzü, elinde parlak altın bir ödülle bana bakıyor. O anda Rhys'in vücudunun gerildiğini ve yanıma döndüğünü hissediyorum. Ne olduğunu anlamadan, parmakları kalçama batıyor ve pelvisimde bir baskı hissediyorum.

Başımı kaldırdığımda, Rhys bir sıra ötedeki adama öfkeyle bakıyor. Too Tall, ya da arkadaşlarının ona taktığı lakapla, *Stretch*. Dudaklarım seğiriyor. Onun seçtiği bu lakap, Terence'i deliye çeviriyor olmalı.

Onun sorunu ne bilmiyorum, sadece ben *gençken* ondan ayrıldığımdan beri bana karşı çok pislik davrandığını ve bu da onu daha çok kızdırmak istememe neden olduğunu biliyorum.

"Ah, Terry. Seni burada görmek ne güzel," diyorum, Rhys'e attığı alaycı bakışı kaçırmadan. Kocama attığı küçümseyici bakış beni kızdırıyor.

Ama Rhys bu tuzağa düşmüyor. Bunun yerine, sol eliyle sakalını ovuştururken mükemmel beyaz dişlerini gösterip, diğer adamı sanki dünün çöpüymüş gibi gözleriyle süzer. "Doğru. *Stretch*. Seni unutmuştum."

İğneleme açıkça ortada, ama Terence en çok Rhys'in parmağındaki altın yüzüğe takılmış görünüyor. Gözleri, aynı yüzüğün bulunduğu sol elime kayıyor.

Alaycı bir şekilde, "Gerçekten mi? Benim takımıma her zaman kaybettiğini hatırlayacağını sanıyordum," der.

Rhys gülüyor. Derin bir kahkaha atıyor ve geniş omuzları titriyor. "Oh, hayır. Düğünü kutlamakla meşgulken bowlingi düşünmek zor. Anlarsın ya?"

Dilini yanağına sokarak alaycı bir hareket yapıyor. Gözleri alaycı bir ifadeyle parlıyor. Sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Öyle değil mi, bebeğim?"

Yutkunup çenemi ona doğru kaldırarak hafifçe başımı sallarım, üzerimizde birçok kişinin gözünün olduğunu hissediyorum. Rhys'in bana gülümsemesi kalbimin göğsümde hızla atmasına neden oluyor. Serbest eliyle çenemi kavrar, başparmağıyla yanağımı okşar ve kalbim onun dokunuşunun hemen altında hızla atmaya başlar.

Cevap vermiyorum. Ama yemin ederim ki o *biliyor*. Gözlerimiz çarpıştığında, göğsünde memnuniyet dolu bir uğultu titriyor.

"Evet, doğru," diye mırıldanır, sonra başını eğip beni öper. Tam burada, markette.

Dudakları açgözlü bir şekilde yaklaşırken şok içinde nefesimi tutuyorum. Dilini içeri sokuyor, şehvetli bir alaycı hareketle vücudumu hevesle ona doğru eğiyor ve beni daha fazlasını istemekten başka bir şey yapamıyorum. O uzaklaşırken, hala alt dudağını ısırarak ağzıma bakarken, içimden nefes nefese bir inilti çıkıyor.

"Her neyse, her zaman bir zevk, Terence. Görüşürüz." On yıldan fazla bir süredir önemsiz olan bir adama seslenirken gözlerini benden ayırmıyor. Gereksiz bölgeselcilik gösterisi beni şaşkına çeviriyor, neden tam burada ve şimdi bunu taklit etmemiz gerektiğini merak ediyorum.

Rhys'in kasada işlemleri halletmesini şaşkınlıkla izlerim, son anda iki adet *Rose Hill Gazette*'yi konveyöre attığında gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Neden iki kopya istiyorsun?" diye soruyorum, hala öpücüğünün etkisindeyken.

Rhys'in parmakları dalgın bir şekilde saçlarımı karıştırıyor ve hafifçe çekiyor. "Tabii ki düşün albümü için evlilik ilanımızın bir kopyasını saklamalıyız," diyor, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi. "Ve..." Kartını okuyucuya dokunduruyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni beklemekte bırakıyor, ne söyleyeceğini merak ederek izliyorum.

Makine onay sinyalinin verdiğinde, cevabımı alıyorum.

Rhys dönüp bir kağıdı dergi rafının üzerine atar, kağıt Terence'in tam önüne düşer ve adamın dikkatini bir kez daha çeker. "Ve iyi dostumuz Stretch'in de albümü için bir kopyasını isteyebileceğini düşündüm."

Terence'in ince yüzü gözlerimizin önünde kıpkırmızı olur, bu da Rhys'in gülümsemesini daha da genişletir. Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırırım, sadece diğer adama başımı sallar ve Rhys'in kolunu koruyucu bir şekilde omzuma atarak oradan ayrılırım.

"Bu çok küçük düşürücüydü," diye fısıldadım ona.

Ama dışarı çıktığımızda tek aldığım şey, sıkı bir kucaklaşma ve boğuk bir sesle "Neden bahsettiğini bilmiyorum" cevabı.

Bu saçmalık, ama belli ki bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Ve ben onu daha fazla sıkıştıramadan, arabadan Milo'yu çıkarıyor. "Alışverişi çok iyi yaptın, küçük adam. Artık resmi olarak midilliye binme zamanı."

Ellerini Milo'nun göğüs kafesine dolayarak onu omuzlarına atıyor ve küçük çocuktan neşeli bir kıkırdama koparıyor.

"Haydi, Ree!" diye bağırıyor, serbest eliyle başını çeviriyor.

Ve Rhys öyle yapar. Karakterine *hiç* uymayan bir şekilde otoparkta dörtlüye koşar ve Milo sevinçle bağırır ve çığlık atar. Sürekli gergin olan, bizimle takılıp kalan bu iri, stoik adam, gözlerimin önünde omuzlarındaki küçük çocuk için yumuşak ve duygusal birine dönüşür.

Bu, kalbimi o kadar sıkıştırıyor ki nefesim kesiliyor.

Ama daha da önemlisi, Rhys'le birlikte kaldığımız için gerçekten çok şanslı olduğumuzu hissettiriyor.

BÖLÜM 25

Rhys

"BENİ YARGILAMAYI BIRAK, KEDI."

Cleo, benim yatağımın ucuna kıvrılmış, sanki orası kendisine aitmiş gibi.
Her gece.

Beni rahat bırakmıyor. Ve şimdi yazarların gönderdiği tanıtım repliklerimi çalışırken beni izliyor, patilerini sıkıca önüne koymuş ve sevimli sayılabilecek yüzünde yargılayıcı bir ifadeyle.

"Birbirimizi sevmiyoruz bile," diye ekliyorum.

O sadece mırlıyor. Bu kedi hep mırlıyor. Sabah 3'te mırılarak beni uyandırıyor, sanki hamur yoğurur gibi göğsümü yoğuruyor.

Sinir bozucu.

Maskeyi yüzüme indirip dünyanın en kötü yardımcısından uzaklaşıyorum ve dizüstü bilgisayarımı koyduğum yerin önüne geçiyorum. Düz beton duvar arka planı, sanki bir sığınakta yaşıyormuşum gibi gösteriyor ama sorun değil. Tanınmaz ve her şeyden öte, Tabitha ve Milo'yu medyanın ilgisinden uzak tutmak istiyorum.

Burası onların güvenli alanı ve daha dengesiz hayranlarımı uyandırarak bunu mahvetmeyeceğim. Özellikle de bu yer son haftalarda evim gibi hissettirmeye başladığından beri. Düğünden bu yana hayatımız çok yoğunlaştı, ama bir ritim yakaladık. Sabahları Tabitha'nın karşısındaki verandada battaniyenin altında kahve içiyoruz. O çalışırken ben Milo'ya bakıyorum. Ben yerel spor merkezinde egzersiz yaparken ya da yeni favori yoga dersime giderken, o Milo'ya bakıyor. Birlikte market alışverişine gidip, herkesin içinde el ele tutuşuyoruz.

Sanırım ikimiz de birbirimizle her zaman konuşmayı daha kolay buluyoruz — sadece el ele tutuşmak hakkında değil. Ya da öpüşmek hakkında. Ya da onun aptal lise erkek arkadaşının beni ne kadar mantıksız bir şekilde kıskandığı hakkında.

Tabitha hayatımda yediğim en iyi yemekleri pişiriyor ve o kadar çok yiyorum ki, işe döndüğümde sert ve hızlı bir şekilde kesintiye gitmem gerekebileceğinden endişeleniyorum. Geceleri ayrı yollara gidiyoruz ve duşta karımı düşünerek mastürbasyon yapıyorum. Sonra uykuya dalıyorum ve kendimi, zaten zayıf olan ilişkimiz için onunla o çizgiyi aşmanın neden korkunç bir fikir olduğunu sıralamaya zorluyorum. Milo bizim bir numaralı önceliğimiz ve öyle kalması gerekiyor.

Her gün postayı kontrol ediyorum ama evlilik cüzdanı henüz gelmedi. Bunun buradan çıkmam için tek biletim olduğunu biliyorum. Ve aynı anda hem hayal kırıklığı hem de rahatlama hissettiğim için fazla analiz yapmamaya çalışıyorum. Çünkü işimi seviyorum ama burada olmayı da sevmeye başlıyorum.

Bileğimi kaldırıp saatime baktım ve bu promosyonu bir an önce halletmem gerektiğini fark ettim. Tabitha'nın Milo'yu ailesine bırakması uzun sürmez ve ben de bir an önce bowling salonuna gitmem gerekiyor.

Fareye hızlıca tıklayarak pozisyonumu almak için üç saniyelik bir geri sayım başlatıyorum. Saçlarımı geriye taradım ve giydiğim siyah tişört tenime yapışıyor. Göz korkutucu bir hava var ve bu işe yarıyor. Anthony'nin e-postasında, Will olarak da bilinen Million Dollar Bill'e tehditkar bir mesaj göndermemi söylüyor. Onu, yılın en büyük profesyonel güreş etkinliği olan Pure Pandemonium'da gelecek ay yapılacak bir maça davet etmem gerekiyor.

Sinyal çaldığında, Rhys'i geride bırakıp Wild Side oluyorum. Bu işin sevdiğim yanlarından biri de bu. Kısa bir süreliğine başka biri olabiliyorum. Sert, güçlü ve otoriter biri — göz alabildiğince uzakta güvensizlik ya da endişe yok.

Wild Side olmak, zorlu bir çocukluktan kurtulmamı sağlayan biletti ve bu karaktere bürünmek, her zaman en sevdiğim eski kapüşonlu sweatshirt'ümü giymek gibi hissettiriyor. Huzur gibi hissettiriyor.

Omuzlarımı bir kez kaldırıp kameraya doğru bakıyorum, dudaklarımı hafifçe kıvrarak alaycı bir gülümseme takınıyorum. "Orada şahsen bulunmayabilirim, ama Little Willy'ye, ona böyle seslenmeyi seviyorum, özel bir mesajım var."

Arkamdan sessiz bir kıkırdama duyulur ve gözlerimi kapatırım. Tabitha'nın merdivenlerin üstünde bir yerde beni izlediğini bilmek için arkama dönmeme bile gerek yok.

Derin bir nefes alıyorum.

"Tabby." "Vahşi Taraf."

"Tabitha."

"Üzgünüm," diye ciyakladı. "Küçük Willy beni kırdı."

Maskeni çıkarıp ona dönüyorum. Merdivenlerin tepesinde kıvrılmış, parmaklıklardan bakıyor, her iki elinde de bitmemiş birer tahta parçası var, yüzü boşluktan görünüyor. Casusluk yaparken yakalanan küçük bir çocuk gibi.

"On dakikaya ihtiyacım var."

"Gerçekten yukarı çıkıp, senin burada bunu yapmadığını varsaymamı mı bekliyorsun? Olgunluğumu abartıyorsun, Dupris. Burada oturmazsam, kapıya boş bir teneke kutu dayayıp kulak misafiri olacağım."

Hiçbir şey söylemedim, ona sert bir bakış atıp kollarımı kavuşturmayı tercih ettim. Tabitha'nın yanında bu soğukkanlı tavrımı korumak gittikçe zorlaşıyor. Düğün, tuhaf cinsel gerilim patlamaları, halka açık yerlerde sürekli dokunmalar ve gül bahçesinde ona içimi dökmem arasında, artık birbirimizi sikkmek isteyen düşmanlardan çok, sikkmek isteyen arkadaşlar gibi hissediyoruz.

Aynı anda hem karmaşık hem de kaçınılmaz hissediyoruz.

"Sana yardım edeyim," diyor, teklifiyle beni şaşırtıyor. Sonra, davet edilmeden merdivenlerden aşağı inip doğrudan dizüstü bilgisayarına yöneliyor.

Karnımda bir endişe dalgası yükseldi. Kişisel ve profesyonel dünyalarımı hiç bu kadar büyük ölçüde birleştirmedim. Ama Tabitha bu ayrımı o kadar kolay ve hevesle aşıyor ki, onu durdurmaya gücüm yetmiyor.

Bunun yerine, geri çekilip onun ekrana yaklaşmasını ve videoyu baştan başlatmasını izliyorum. Video oynatılırken yanaklarım kızarıyor. Onun beni televizyonda izlediğini bilmek başka, burada durup bunu yaşamak başka bir şey.

"Bu arka planı beğendin mi? Sanki rehin alınmışsın gibi görünüyor."

Dudaklarım seğiriyor. "Sorun değil. Tanınmaz ve tek renk."

"Bu tişörtle çok yakışıklısın." Elimi ağzıma götürdüm. "Teşekkürler?"

"Evet. Ama ışıklandırma hiç uygun değil. Senin *öne çıkman* lazım. Bizim..." Başını eğiyor, vücudu da bir tür sallanma hareketi yapıyor ki bu hareketin tek etkisi, dikkatimi onun mükemmel yuvarlak kalçalarına çekmek. Giydiği soluk siyah Levi's pantolon, kalçalarının şeklini daha da belirginleştiriyor ve ben de boxerimin içindeki sertliği gidermek için iğrenç bir şey düşünmek zorunda kalıyorum.

Hissedebileceğiniz ama çıkaramayacağınız uzun bir saç teli.

Kabı açtığınızda ekşi kremanın üstünde duran sıvı. Halka açık havuzdaki yara bantları.

"Ben sadece..." Bitmemiş bodrumda dolaşıyor, ışıkları açıyor ve başucu lambasını stratejik bir yere yerleştiriyor. Sonra

benim durduğum yere gidip ekrana bakıyor. "Tamam, ışık daha iyi ama bu şeyin kamerası berbat. Senin telefonunla yapalım."

"Ne?"

"Seni kaydedeceğim. Böylece yakınlaştırma falan yapabilirim. Bistro için sürekli estetik yemek videoları çekiyorum."

Elini bana doğru uzatır ve ben ona bakarım. "Hayır."

"Evet. Karın olarak, senin boktan bir video çekmene izin vermeyeceğim."

"Bu bir tanıtım videosu," diye huysuzca düzeltiyorum.

"Her neyse. Bayan Wild Side olarak, seni mümkün olan en iyi şekilde göstermelerini talep ediyorum. Hem gerçek hem de mecazi anlamda."

Parmakları, "ver şunu" hareketiyle kıvrılır. Kaşlarım çatılır ve neden utandığımı bilmiyorum. Yeterince oyunculuk dersi aldım. Bunları sürekli insanların önünde çekiyorum.

Ama Tabitha sıradan bir insan değil.

"Çabuk ol, koca adam." Sabırsızca çıplak bileğine vurur. "Çocuksuz ve benim kızlar gecesine gitmem gerekiyor."

Karnımda alışılmadık bir heyecanla, kafamda "*çocuksuz bir çiftiz*" sözleri dönüp dururken o noktaya yaklaşıyorum. O, "*biz*" dedi. Aile terimi dilinden çok doğal bir şekilde çıktı.

Ben hiç "*biz*"'in bir parçası olmadım. Bu yüzden ona telefonumu uzattım.

Telefonu eline alır ve spekülatif bir bakışla inceler. "Tamam, ne söyleyeceğini biliyor musun? Kolumun titremesini istemiyorum. Bir çekimi zaten mahvettim."

Komik. Bunca yıldır yaptığım şeyi sakladım, bununla ilgili konuşmalardan kaçındım, insanlar bununla ilgili bir şey söylediğinde incindim. "*Oh, bu çok sahte. Steroidler sana iyi gelmez. Bu çöp TV.*" Ve işte buradayım, bir kadınla evliyim ki o... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Yatırımcı mı? Destekleyici mi? Hatta heyecanlı mı?

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Ama hoşuma gidiyor.

"Merhaba?" El sallıyor. "Rhys, dünyaya dön. Maskeyi tak. Gidelim. Little Willy'yi kötölemenin zamanı geldi." Dudaklarını sıkıştırıyor, ama gülmesini engelleyemiyor. Sadece... *mutlu görünüyor.*

Maskeyi takmaya çekiniyorum. Sadece iş arkadaşlarımla önünde takmıştım. Burada, Tabitha ile sessiz bir bodrumda bunu yapmak çok tuhaf geliyor.

Ama onu reddedemem. Bu yüzden sinirli bir şekilde gözlerimi devirip maskeyi yüzüme takıyorum, arkadaki kayışları başımın arkasına sabitleyerek yerinde kalmasını sağlıyorum. Sonra kendimi zorlayarak gözlerine bakıyorum. Bakışlarında alaycı bir ton bekliyorum, ama görmüyorum. Koyu renkli gözleri, geceleri göl gibi parlıyor, dilini konsantre bir şekilde dolgun pembe dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

"Senin..." Sesi kesildi ve ben merakla başımı eğdim. Parmağı başımı işaret etti. "Senin... biliyor musun? *Al*."

Bir adım öne çıkar ve bana yaklaşırken narenciye kokulu parfümünün kokusu burnuma çarpar. Ona çok yakışıyor. Beni olduğum yerde durdurur.

Kolunu kaldırır ve parmakları saçlarıma kayar. Nazik ve biraz tereddütlü. Ve lanet olsun, kalp atışlarım bir anda hızlanır.

"Böyle iyi mi?" diye fısıldadı, bakışları tekrar benimkilere döndü. "Saçların dışarı çıkmıştı. Dağınık saçlarla sert adam gibi görünmek zor."

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Ve onu öpmek hakkında düşünmek.

Ve burada, görünüş için halka açık yerlerde yaptığımız nazik, anlamsız öpücükleri kastetmiyorum. Ya da sadece gösteriş için yaptığımı iddia ettiğim öpücükleri.

Çünkü Tabitha Garrison'a yapmak istediğim şeylerin kibarlıkla alakası yok. Sadece parmağında benim yüzüğümlle dolaştığını bilmek bile beni tahrik ediyor.

Kısa süre sonra parmakları saçlarımla düzeltip pürüzsüzleştiriyor. "İşte." Başını eğip yaptığı işi inceliyormuş gibi yapıyor. "Böyle daha iyi."

Hava o kadar serin ki, boynumun yan tarafında onun nefesinin sıcak nemini hissedebiliyorum. Çok yakınımda.

Gözleri ağızma düşüyor. Tanrım, bunu yapmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Ama her şeyi mahvetme korkusu beni geri çekiyor. Bir adım uzaklaşınca çekiciliği azalıyor. İkinci adımda tekrar nefes alabiliyorum.

Çenemi sertçe eğerek, "Tamam, hadi yapalım şunu," diye mırıldanıyorum.

"Tamam," diye nefes nefese cevap veriyor. Yanaklarının eskisinden daha kızardığına, dudaklarının biraz daha parlak olduğuna yemin edebilirim. "Sadece ne zaman olduğunu söyle."

Pozisyonumu alıyorum, bir an gözlerimi kapatıyorum ve dikleşiyorum. Gözlerimi açtığımda, Wild Side'ım. Tabitha parmaklarıyla geri sayıyor ve sonra beni işaret ediyor.

Ve *bunu onunla birlikte* yaptığım gerçeğini fazla düşünmeden, otoriter bir tavırla kamerayı işaret edip konuşmaya başlıyorum. "Küçük Willy'ye özel bir mesajım var

Willy'ye özel bir mesajım var. Pure Pandemonium'da kaybetmeye hazır olsa iyi olur. Hiç kazanamadığı parayla gözyaşlarını silecek. Çünkü o kemer ait olduğu yere geri dönecek" — belime işaret ediyorum — "yani bana: gerçek şampiyona.

"Evet, kendini gülünç duruma düşürmesi için kemerimi ona ödünç vereceğim. Bu şirketteki her kaybedenin beni yenmeye çalışırken yaptığı gibi, pahalı takım elbisesiyle ortalıkta dolaşp, ağzını bozup, ucuz vuruşlara ve pirinç muşta kullanmaya güvenebilir. Ama bunların hiçbirisi işe yaramayacak, çünkü ben hazır olacağım. O ve gorilleri beni bulamayacakları bir yerde antrenman yapacağım."

Dramatik bir etki yaratmak için bir süre durakladım, sonra devam ettim. "Aslında, *onu* bulan ben olacağım. Ve bulduğumda, o zavallı güven fonu bebeğini Wild Side'a sürükleyip, dağların ötesine götüreceğime ve gerçek erkeklerin hesaplaşmayı nasıl hallettiğini ona göstereceğime inanabilirsin."

Birkaç saniye bekledikten sonra başımı salladım. Tabitha, başını sallayıp telefonu indirdiğinde, deli gibi sırtıyordu.

Hemen maskemizi geri çekerim ve ona sert bir bakış atarım. "Ne?" Yanakları seğirir. "Hiçbir şey."

"Joker gibi gülümsüyorsun. Bu hiçbir şey değil."

Omuzlarını silkiyor, telefona bakıyor. "Bingo kartımda senin aşırı dramatik bir nerd olduğunu düşünmemiştim."

Ellerimi belime koyup, gülümsememi saklamak için başka yere bakıyorum.

"*O zavallı güven fonu bebeğini Wild Side'a sürükleyeceğim,*" diye coşkuyla taklit ediyor. İlk tepkim savunmaya geçmek oluyor, ama sonra ekliyor: "Tanrım, bu harikaydı. Bunları anında uyduruyor musun? Ben asla yapamazdım."

Cihazdan çıkan boğuk sesimi dinlerken, ekranı izleyerek gülümsediğini görüyorum. Birkaç uzun adımla yanına gidip kaydı izliyorum. Ve haklıydı. Işıklıdırma daha iyi. Hatta ayrılık sözlerimi söylerken iyi bir yakın çekim elde etmek için yavaşça yakınlaştırmış.

Elimde maske sallanırken kolumu omzuna atıyorum ve onu yanına çekip kucaklıyorum. Kısmen dostça ama rahat davranmak için garip bir girişim, kısmen de ona dokunmak için can atıyorum. Onun bu işe atlayıp yardım etmesinin benim için ne kadar özel olduğunu söylemek istiyorum.

Ama Wild Side kendini ifade etmekte hiç sorun yaşamazken, Rhys duygular söz konusu olduğunda kayadan kan çıkarmak gibi bir şey.

"Teşekkürler, Tabby," diyerek karar kıldım. Basit, ama işimi görüyor.

Bana gülümsüyor. Ve lanet olsun, gözlerimi kamaştırıyor. "Vahşi Bayan imdadımıza yetişti. Daha fazlasını yapabilir miyiz?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Daha fazlasını mı?"

"Evet. Mesela... tekrar? Klibimi televizyonda görebilecek miyim?" "Klibini mi?"

"Oh evet." Alaycı bir şekilde omzundaki tozu silkeliyor gibi yapıyor. Bu hareket, gözlerimi yumuşak siyah süveterinin ön kısmına çekiyor — derin yakalı ve katmanlı altın kolyelerle süslenmiş olan. Buradan kırmızı sütyenini görebiliyorum ve bu manzarayı görünce boğazımda yükselen iniltiyi yutuyorum. "Artık senin resmi kameramanınım. Aslında..."

Onu hayranlıkla izlemekle o kadar meşgulüm ki tepki vermem gecikiyor.

Maskeni kapıp elimden kurtulur ve tek bir akıcı hareketle maskeyi yüzüne takar. "Sanırım bir vesikalık fotoğraf ve video kredisi lazım."

"Kesinlikle olmaz." Ona uzanıyorum, ama o yine dönüyor.

"Bu alyansı boş ver. Eşleşen bir maskeye ihtiyacım var," diye omzunun üzerinden seslenir ve soğuk bodrumda kahkahaları yankılanarak uzaklaşır.

Onun peşinden gidiyorum, uzun adımlarla mesafeyi kapatıyorum. Neden bunu yaptığımı bilmiyorum. Bu, birkaç maskeden biri. Aslında özel bir şey değil. Belki de onu takip etmek için bir bahane arıyorum. "Tabitha."

Dönüp, merdivenlerin dibinde elini çenesinin altına koyarak poz veriyor. Maskenin limon yeşili çizgileri, koyu saçlarıyla tezat oluşturuyor. "Kabul et. Böyle çok sevimli görünüyorum."

"Ben öyle demezdim," diye mırıldanıyorum, gülerek öne uzanıp maskesini çıkarmaya çalışıyorum.

O birkaç basamak yukarı koşarken, süveteri parmaklarımın arasından kayıyor ve sonra benimle alay ediyor. "Küçük Willy'yi nasıl yakalayacaksın, Rhys? Beni bile yakalayamıyorsun."

Sonra karım, benim maskemle, parmaklarını barış işareti yaparak, dilini çıkarır ve telefonumla bir selfie çeker.

Bir adımda iki adım atıyorum ve bu sefer onu yakalıyorum. Ellerim beline takılıyor ve dönerek onu kucağıma çekiyorum. Sonra merdivenlere oturuyorum, sırtım arkamdaki basamaklara yaslanmış, Tabitha bacaklarını bacaklarımın üzerine atmış.

Maskeyi çıkarıp omzumun üzerinden atıyorum, gözlerim onun yüz hatlarını yakıcı bir şekilde süzüyor.

Planım burada sona eriyor.

Kızarmış yanaklar, iri gözler ve aralık dudaklarla karşılaşıyorum. Ağzı. Tanrım. Ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum. Üst kattan gelen ışık üzerimize düşüyor ve onu en çekici şekilde aydınlatıyor. Şakacı bir şekilde başlayan şey birdenbire ciddileşiyor.

"Yakaladım," diye gürledim. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi..." diye nefes alır, ama cümleyi tamamlamaz. Bunun yerine, başını yaklaştırır, vücudu bana doğru eğilir. Sonra gömleğimin önünü yumruklar ve beni öper.

BÖLÜM 26

Tabitha

KOCAMIN BU KADAR İYİ GÖRÜNMESİNE HİÇBİR SEBEP YOK. Bu yüzden ona saldırmamı haklı çıkarıyorum. Çünkü Rhys ve ben bunun iyi bir fikir olması için çok karmaşık bir durumdayız.

Keder hala benim sürekli yoldaşım ve taşımaya alıştığım bir duygu. Bu adama saldırmak için çok üzgün, çok kızgın olmam gerekir.

Ama şu anda, bunların hiçbirini hissetmiyorum. Hayır, elektrikleniyorum. Rhys beni tutarken, üzüntü hissetmiyorum. Ve bu duyguyu daha fazla istiyorum. Kucağına oturmuş, elleri belimde, o lanet maske birkaç basamak yukarıya atılmış... *Onu* istiyorum.

Ağzımı hareket ettirirken, bu hissin tadını çıkararak, ellerimle onun sert çenesini kavradım.

O hareketsiz kalıyor.

Ama sonra parmakları belimde, içime bir akım gönderen bir şekilde kasılır. Başka bir hareket yapmaz, ben de ilk dil hareketimle kararlı ve talepkar bir şekilde inisiyatifi ele alırım. Ne istediğim konusunda zihninde en ufak bir şüphe bırakmam.

Alt dudağını hızlıca ısırınca, nemli dudaklarıma karşı "Siktir, bunu hayal etmiştim" diye fısıldayarak inledi.

Sonra başımın arkasını tutar ve kendi öpücüğüyle beni yakar. Yaptığı her şeyde olduğu gibi, her hareketinde ham bir güç vardır. Dilinin sahiplenme şekli. Diğer elinin kalçamı okşama şekli, sanki bu andan önce beni milyonlarca kez dokunmuş gibi.

Eli süveterimin altına kayarak sırtımı okşuyor. Ellerinin vücudumda olması beni çılgına çeviriyor. Daha fazlasını istememe neden oluyor ve damarlarımda dolaşan bu çaresiz his beni duraksatıyor.

Parmaklarım onun yanaklarında dolaşıyor. Ona sarılıyorum, o da bana sarılıyor. Bir ritim yakalıyoruz. Ver ve al. Sert ve yumuşak. Hiçbir şey beceriksizce yapılmıyor, acele edilmiyor, dişler birbirine çarpıyor. Mükemmel bir uyum içindeyiz.

Rhys'i öperken kalbim ağır, inkar edilemez bir kesinlikle çarpıyor. Kalçalarımı sallayıp kendimi ona doğru itiyorum, sertliği hemen tepki veriyor. Ve geri çekildiğimde, eli omzuma konuyor ve beni tekrar ona doğru itiyor.

"Rhys," diye fısıldıyorum, burnumun ucunu yanağına sürerken parmaklarım onun dağınık saçlarına dolanıyor. "Biz..."

Boynumun üzerine özenle öpücükler yağdırıyor, bu da göğsümü ağrıtıyor ve kalçalarımı sallamama neden oluyor. Tanıdık bir sıcaklık omurgamdan yukarı doğru yayılırken, kalça kemiklerimin arkasında bir baskı hissediyorum.

"Ne yapmalıyız, Tabby?"

Tabby.

Tanrım, adımları boğazında yankılanan sesine neredeyse mırıldanacağım. "Yapmalıyız... Sen yapmalısın..."

Parmakları omurgamın ortasından aşağı doğru sıkı ve eşit bir basınçla kayıyor ve kelimeleri bir araya getirme yeteneğim buharlaşıyor.

"Kızlar gecesi için çıkmadan önce seni boşaltayım mı?" Sesindeki alaycı tonu duyuyorum ve sakallı yanağının pürüzlülüğünü hissediyorum, şüphesiz göğsüme karşı sırtarak. "Doğum kontrol hapı kullandığını söyle ki, seni korunmadan sikmeyi hayal edebileyim, Tabby."

"Kullanıyorum. Evet." Bu kelimeyi fısıldayarak, gözlerimi kapatıp onun bacaklarımın arasına girmesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Onu sürmek. Onun beni sadece onun yapabileceği şekilde doldurmasını sağlamak.

Tanrım, bu cennet gibi olurdu.

Hayalimin içinde kaybolmuş, ona sürtünüyorum.

"Evet, sik beni," diye inledi, kalçalarını benim coşkuya uyacak şekilde kaldırdı. Beni çılgın bir sisin içine soktu, beni kuru sikti, bir yandan da bana çok şey vaat eden başka bir öpücükle yakıyordu.

Çılgınca birbirimize yapışıyoruz. Ona sarhoş olmuşum ve daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Büyük ellerini. Derin inlemelerini. Etrafımı saran teninin kokusunu. İçimde hareket etmesini, her itişinde beni daha yükseğe çıkarmasını.

Cildim yanıyor ve onu daha fazla hissetmek için kıyafetlerimi yırtıp atmaya hazırım.

Neredeyse nefes alamıyorum. Bir kez keskin bir nefes alıp, bir kez yavaşça nefes veriyorum. Rhys ve başladığımız yer hakkındaki karmaşık duygularım beni

anlaşılmaz bir hale getiriyor.

Bu yüzden bu fantezinin gerçeğe dönüşmesini istemiyorum.

Ama onun da durmasını istemiyorum. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

Avuç içi kıvrımlı kalçalarımın üzerinde dolaşıyor, parmakları aşağıya doğru iniyor. Gözlerimi onun gözlerine diktiğimde, saf bir ateşle ve çok fazla... kırılganlıkla karşılaşıyorum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "Durmam gerektiğini söyle, Tabby. Durmam gerektiğini söyle, ben de duracağım" diyor.

Beklerken başparmağı kot pantolonumun üzerinde daireler çiziyor.

Onu içime çekiyorum, o da beni içinden çıkarıyor, ikimiz de felaketle sonuçlanabilecek bir düşüşün eşiğindeyiz.

Ve bunun sadece Milo için felaket olmayabileceğini fark ediyorum. Benim ve Rhys için de felaket olabilir. Çünkü o bana sanki ayı asmışım gibi bakarken, kendimi daha iyi hissetmek için onu öpmek tehlikeli geliyor.

Tehlikeli, çünkü bana öyle baktığında kalbim daha hızlı atıyor ve beynim, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim sorular sormaya başlıyor. Şu tür sorular...

Bu evliliğin sahte olmasını istediğinden emin misin?

Bir anda, durumun ciddiyeti beni vurur. Artık sadece iki kişi değiliz. Yasal bir unsur, ebeveynlik unsuru var. Onun serveti. Benim restoranım. Bunun kötüye gidebileceği yollar... *kötü*.

Bu yüzden geri çekiliyorum. Onun ve benim korumam için.

Merdivenlerden düşmemeye çalışırken, kendimi ondan kurtarmaya çalışırken beceriksizce etrafta dolaniyorum. "Dinle," diye mırıldanıyorum, ayağımı güvenli bir yere basmak için omzuma bakarak. "Gerçekten durmanı istemiyorum. Ama bu yüzden durmalıyız."

Ona gizlice bir bakış attığımda, yüz hatları eğlenceli ve şaşkınlığın mükemmel bir karışımı olan bir ifadeye dönüşmüştü. "Bu kötü bir fikir."

Dudakları kıvrılır ve beni sakın bir şekilde süzer — pantolonundaki büyük çıkıntı hariç. Şu anda sikiinin dik duruşunda sakın olan hiçbir şey yok. "Öyle mi?"

Gözlerimi deviriyorum. *Öyle mi?* O bunu her zaman söyler. "Evet. Milo."

Kafasını soru işareti şeklinde eğiyor. Sanki Milo, az önce olanlardan vazgeçmem için yeterince iyi bir neden değilmiş gibi.

"Ve sen. Ve ben. Sadece... karmaşık."

O başını sallar, dudakları eğlenerek seğirir ama gülümsemez. "Karımı orgazma ulaştırmak kötü bir fikir çünkü... *karmaşık*. Doğru mu anladım?"

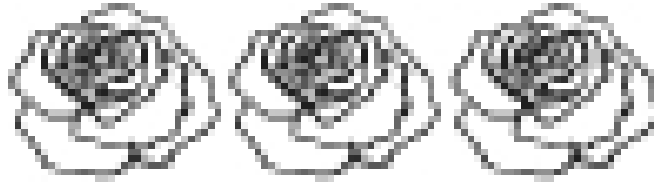
Ellerimi belime koyarım. "Dinle, benimle alay ettiğini biliyorum, ama haklı olduğumu biliyorsun. Kafanla düşünseydin, kocaman sikiyle değil, bana hak verirdin."

Hayatım mahvoldu. Neden yine onun penisinin büyüklüğünü övdüm ki? Bunu bana asla unutturmayacak. Onu adeta kaşıkla besliyorum.

Buradan uzaklaşmam lazım, bu yüzden merdivenlere çıkıyorum, omzunun üzerinden atlayıp kapıya ulaşmaya odaklanıyorum. Eğer bunu yapmazsam, onun sevimli sırıtışı beni o kadar rahatsız edecek ki, yere çöküp teklifini kabul edeceğim.

"Üzgünüm," diyorum. "Bir an için aklımı kaçırdım. Teselli olacaksa, başka bir hayatta, seni bir ağaç gibi tırmanır ve iki kez düşünmezdim."

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, sıkıntılı bir nefes alır ve sesi beklediğimden daha acı dolu çıkar, veda sözleri göğsüme çarpar. "Bu hiç de teselli değil, Tabby."

"Neden yanakların kızardı?" Rosie, içkisinin kenarından bana şüpheyle bakıyor.

Yutkunup başka yere bakarak, Reach'in dekorunu inceliyormuş gibi yapıyorum. "Kızarmış değil. Acele ediyordum ve fazla allık sürdüm. Çok lise öğrencisi gibi bir hareket." Bu bir yalan. Allığının hepsi Rhys'in sakallarına bulaştı ve yanaklarım kızardı çünkü beni sikine bastırıldığı anın hissini aklımdan çıkaramıyorum.

Şüpheli bir "Hmm" dışında bir cevap alamadım.

Gözümün ucuyla Skylar'ın, kabinin kendi tarafından Rosie'ye sertçe dirsek attığını görüyorum. "Sakin ol. Onlar *yeni evliler*."

Bu söz imalarla dolu ve ben alay etmekten kendimi alamıyorum. *Keşke bilseydin.*

Neyse ki, Doris güzel bir sarışın kızı da yanına alarak masaya doğru fırlayarak konuşmayı keser. "Kızlar," diye karakteristik sigara içen sesiyle bağırır ve hepimiz hemen dikleşiriz. Doris bize karşı her zaman tatlı olmuştur

bize karşı her zaman tatlı davranmıştır, ama ne kadar yaşlansam da onun otoriter havası hiç azalmıyor gibi görünüyor.

"Doris, biz kadınız," diye Rosie şakacı bir şekilde düzeltir, ama Doris sadece gözlerini devirir.

"Komik, içeri girerken bir grup okul kızı gibi kıkırdayarak '*kadınlar gecesi*' dediğinizi duymadım."

Ben burun kıvrıp kırmızı şarabımdan bir yudum alırım.

"Gördün mü? Duygusal olan ne zaman çenesini kapatacağını biliyor."

Skylar neredeyse içkisini masanın üzerine dökecekti ama ağzının kenarlarını nazikçe silerek durumu kurtardı.

Kaşlarım havaya kalkar ve şarap kadehini indiririm. "Bekle. Emo olan ben miyim?"

"Siyah makyaj ve kıyafetler giydiğin dönemi hatırlayan tek kişi ben miyim? Diş telinin lastikleri bile siyahtı."

Sırıtiyorum. Lanet Doris. O kadar uzun süredir buralarda ki, neredeyse kasabanın ansiklopedisi olmuş.

"Ben hangisiyim?" Rosie, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle sorar.

"Yaramaz olan," diye cevaplar Doris ve hepimiz güleriz. Sonra gözlerinde sevgi dolu bir ışıltıyla Skylar'ı işaret eder. "Ve akıllı olan."

Skylar'ın bu iltifata verdiği tepki neredeyse utangaç gibi görünüyor. Yıllarca spot ışıkları altında, zekası dışında her şey için iltifatlar alan Skylar için Doris'in övgüsü farklı bir anlam taşıyor. Bu özel bir şey ve Skylar'ın hiç göstermediği kadar duygusal.

"Neyse, *kızlar*. Bu Gwen." Sarışın kadını öne iterek parlak bir gülümsemeyle, "O buraya yeni taşındı, benim gittiğim yoga stüdyosunda çalışıyor. Yatak odasında esnek kalmama yardımcı oluyor. Ama sanki tek arkadaşı benmişim gibi barda oturuyor ve benim kaç yaşında olduğumu fark etmiyor, bu da çok üzücü. O yüzden onu size devrediyorum."

Gwen, hafif bir kahkaha atarak Doris'in omzuna elini koyar. "Doris, lütfen, ben iyiyim..."

"O gayet iyi. Bütün müdavimler, sanki menüden sipariş verebilecekmiş gibi göğüslerine bakıyorlar. Sanırım o, göğüslü olan."

Gözlerim biraz aşağıya kayar ve şişer. Onları suçlayamam. Gwen'in vücudunda her yer doğru yerde doğru kıvrımlara sahip. Her yönüyle yumuşak ve kadınsı, ben ise sıska, düz bir tahta gibi hissediyorum. Rhys'in elleri üzerimdeyken, bana ne yapması gerektiğini sorarken hariç.

Tanrım, merdivenleri düşünmeyi gerçekten bırakmam lazım.

Gwen'in yanakları benimkilerle aynı anda kızarıyor, ama gözleri neşeyle parıldıyor. Doris'in şu anda yaptığı şeyden onu kurtarmak için araya girmekten kendimi alamıyorum.

Kanepede yerimi değiştirip vinil koltuğu okşuyorum. "Gwen, işler daha da kötüye gitmeden gel buraya."

Bana şaşkınlık ve minnettarlık karışımı bir gülümsemeyle bakıyor ve hızla oturdu.

Doris, sanki bir şeyi tamamlamış gibi ellerini birbirine sürter ve kim bilir, belki de gerçekten tamamlamıştır. "Güzel. İlk trivia gecemiz için dört kişilik bir takım."

"Bir dakika, ne?"

"Perşembeleri. Trivia gecesi. Eminim akıllı olanı içeri girerken tabelayı okumuş ve bunu zaten biliyordur."

Skylar içkisini yudumlarken omuz silkiyor. "Yani... belki."

"Söylemiştim." Doris dönüp gider. "Bu işi halletmek için ona sahip olduğunuz için şanslısınız."

Gwen'e şaşkın bir bakış atarım, o yumruğunu sıkarak gülüyor, sonra Rosie'ye, o da Doris'in uzaklaşmasını hayranlıkla izliyor.

Skylar'ın tatlı sesi, tüm dikkatimizi masaya geri getiriyor. "Trivia eğlenceli olabilir, değil mi?" Koltuğuna yaslanarak gülümsemesi genişliyor. "Merak etmeyin. Sizi taşıyacağım."

Hepimiz gülüyoruz, sonra Rosie masanın karşısına bakıp en yeni üyemize selam veriyor. "Gwen, kadınlar gecesine hoş geldin."

Gwen bira bardağını kaldırarak kadeh kaldırır. "Beni kabul ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim. İsimlerimiz var mı? Yoksa Emo, Bratty ve Smart isimlerini kullanmaya devam mı etmeliyim?"

Kafamı hafifçe sallayarak kadına bakarım. "Seni sevdim Gwen. Benim adım Tabby."

Yüzü aydınlanır. "Oh! Şef Tabby mi?"

Omuz silkerek ona bakarım. "O benim." "Rhys sürekli senden bahsediyor."

Şimdi başımı ona doğru eğiyorum, birbirlerini nasıl tanıdıklarını anlamaya çalışırken, içimde aniden ortaya çıkan asılsız kıskançlık duygusunu görmezden geliyorum. "Öyle mi?"

"Oh evet. Derslerime geliyor ve çok sessiz biri, biliyor musun? Ben de onu biraz konuşturmaya çalıştım ama o hep..." Kadın şişkin bir sesle

sesini alçaltarak onu taklit ediyor—"Karım şunu yaptı, karım bunu yaptı. Karımın o restoranı olduğunu biliyor muydun?"

Çenem gevşedi ve o rüya gibi bir iç çekişle "Seninle gurur duyuyor, biliyor musun? Tanrım, çok sevimli." dedi. Bana gülümsedi. "Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum."

Onun ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum, ama kesinlikle *bu* değildi. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim, karnımın sıcak olduğu, göğsümün karıncalandığı ve parmaklarımın Rhys'in saçlarını tekrar okşamak için kaşındığı.

Ama Rosie'nin alaycı sözleri hiç gecikmiyor.

"Ne garip. Sanki gözlerimizin önünde fazla allık sürüyormuşsun gibi."

BÖLÜM 27

Rhys

İLK BOWLING MAÇIMIZI KAZANDIKTAN SONRA REACH'E GİRİYORUZ.

Ford, West, Bash ve ben kutlama için buradayız.

Haftalarca süren yenilgilerden sonra, içimdeki rekabetçi ruhu canlanıyor. Keşke Stretch ve ekibini yenebilseydik, çünkü o adamdan nefret ediyorum ve Tabitha'ya söylediği sözleri asla affetmeyeceğim.

Aslında, bazen ringde, seyircilere duygularımı aktarmak için onun yüzünü hayal ediyorum. Her seferinde işe yarıyor.

Ama bu gece, beni durduran Tabitha'nın yüzü. Başı gülmekten geriye atılmış, gözleri parlıyor ve yanakları sıcak. Arkadaşlarıyla çevrili ve *ışık saçıyor*.

Mutlu görünüyor ve tanrım, bunu görmek çok hoşuma gidiyor.

Erika'nın ölümünden bu yana moralinin bozuk olduğunu bilmiyorum değil, ama bazen onun stoik tavırları, acısının ne kadar derin olduğunu unutmamı kolaylaştırıyor. Bu yüzden, onu şimdi mutlu görmek, göğsümün ortasında sert bir sancı yaratıyor.

Bu sadece onu böyle görmeyi dilememe neden oluyor. Bunun yerine, çoğunlukla onu somurtmaya, kafası karışmış gibi görünmeye veya kıyafetlerimi yırtmak ister gibi görünmeye zorladım - ki bu, onun ayrılması için garip nedenler uydurana kadar harikaydı. Muhtemelen bunun nedeni, benim ben olduğumu hatırlaması... ve onun, kız kardeşini evden attığımı düşünmesi.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Bash, her biri küçük kalemler ve kağıt parçalarıyla dolu masalara bakarak homurdanıyor.

West, barı incelerken omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok."

Doris barın arkasından masalara doğru bağırır, "Son soru. Şu anda aynı puana sahip iki takım olduğu için bu soru eşitliği bozabilir. Bir grup tek boynuzlu at ne denir? Sürü, sürü, bereket mi yoksa gökkuşağı mı?"

Ford kaşlarını çatarak fısıldar, "Ne lan bu?"

"Oh, bir lütuf. Tabii ya," der West gözlerini devirerek. Bash ona küçümseyen bir bakış atar, bu da onu sadece güldürür. "Sadece *gökkuşağı* diye düşündüğün için kızgınsın, değil mi?"

"Sen bir aptalsın."

"Mutlu bir aptal," der West göz kırparak.

Dikkatimi tekrar Tabitha'nın masasına çeviriyorum, dört kadının başlarının bir araya geldiğini izliyorum, hepsinin saçları farklı tonlarda, ama ben parlak siyah saçları yakından izliyorum. Sadece saçları bile, onu yumruklamak, üstüme çıkmasını sağlamak, dünyadaki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi beni öpmek nasıl bir his olduğunu düşünmeme neden oluyor.

Merdivenlerdeki anımızı hatırlayınca penisim sertleşir. Bodrumda onu kovalamanın heyecanı. Hayatımın geri kalanında duşta hayal edeceğim o "*neredeyse*" an.

West yerinde zıplıyor, boşluğu aşarak kağıda bakıyor. "Skylar'ın bunu bildiğine eminim. O bunu bilir. Ne zaman trivia gecesi başlattılar? Ve neden bowlingle çıkıyor? Bu çok eğlenceli olurdu."

Bash kollarını kavuşturur. "Bu eğlenceli olmaz."

"Kızlar gecesine katılırsak Rosie beni öldürür," diye ekler Ford. Ve haklıdır. O, West ve ben, hepimizin sevgilileri bu gece burada. Ayrıca, henüz tanışmadığım bir kişi daha var.

"Süre doldu," diye seslenir Doris. "Lütfen cevaplarınızı önümdeki sürahiye atın ve takımınızın adının yazıldığından emin olun, yoksa size puan vermeyeceğim. Burası anaokulu değil. Hepiniz kendinizi tanıtmayı bilmelisiniz."

Dudaklarım yaşlı kadına doğru seğirir.

West sadece eğlenmiş gibi görünüyor. "Tanrım. Doris tam bir efsane."

Her masadan bir kişinin ayağa kalkıp cevaplarını ellerinde barın önüne doğru yürüdüğünü izlerken, ben de onaylayarak başımı sallıyorum. Ve şimdi Tabitha'nın yanında oturan dördüncü takım üyesini tanıyorum.

"O kim?" diye sorar Ford, uzun, dalgalı etekli ve her iki kolunda bilezikler olan kadın öne doğru ilerlerken çenesini ona doğru uzatarak.

"O benim yoga eğitmenim. Gwen."

"Yoga mı yapıyorsun?" West dönüp bana sanki su üzerinde yürüyebildiğimi söylemişim gibi bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Evet. Hoşuma gidiyor."

"İç huzur falan için mi?" Alaycı bir şekilde gülümserim. "Öyle bir şey."

"Bash'i de yanında götürmelisin. İç huzura ihtiyacı var gibi görünüyor."

Bash'e bakıyorum, her zamanki somurtkan yüzünü bekliyorum. Huysuz olduğu doğru, ama bu da onun cazibesinin bir parçası. Onu dürüst ve açık sözlü biri olarak görmeyi seviyorum. Ne demek istediğini söyler ve söylediğini yapar, ama aynı zamanda güvenilirdir. Alarm sistemiyle ilgili bana yardım etti ve her zaman bowling ipuçları verir.

Derinlerde, Bash oldukça iyi biridir.

Bu yüzden şu anda ifadesini anlamak zor. Taştan kesilmiş ve tüm renklerden yoksun.

Onu dürttüm. "İyi misin?"

Keskin bir baş sallama.

Doris cevapları gözden geçirmeye başlar, ama Bash'in gözleri Gwen'de kalır. Onun salondaki her hareketini takip eder, Gwen Tabitha'nın yanındaki kabine geri kayarken çenesini sıkar.

"Tamam, yeterince oyalanma," diyor Ford. "Gidip bir masa bulalım." Otoriter bir tavırla uzaklaşıyor.

"Kızların yanına!" West, onun peşinden giderken seslenir.

Bash ve ben onu takip ediyoruz. Tabitha'yı görecektik olmanın heyecanını hissederken, Bash sanki bir cenazeye gidiyormuş gibi görünüyor.

Kadınlar bizim burada olduğumuzu fark edip başlarını kaldırdıklarında, gözlerim Tabitha'ya kayıyor. Daha önce olanlardan sonra ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

Ama bana attığı göz kamaştırıcı gülümseme, beklediğim şey değil. Beni olduğum yerde durduruyor.

Onu mutlu edebilmeyi dilediğim tüm dileklerim, işte o burada. Bana bakıyor. *Mutlu.*

İşte burada, ayağa kalkıp doğruca bana doğru geliyor.

İşte burada, utangaç bir "Merhaba" ile beni selamlıyor, sonra parmak uçlarına basıp yüzümü kendine doğru çekiyor.

Yumuşak dudakları, ortama uygun olandan bir iki saniye daha uzun süre benim dudaklarımın üzerinde kalıyor ve dili, tıpkı benim marketlerdeki gibi, benim dilimin üzerinde dans ediyor.

Ve lanet olsun, bu çok iyi geliyor.

Onun ağzına karşı iç çekerek nabzım hızlanıyor. "Bu ne içindi?" diye fısıldıyorum, gözlerim onun gözleri arasında gidip geliyor.

"O..." Dudaklarını yaladı, bakışları ağzıma kaydı.

"Gördün mü?" Rosie'nin eğlenceli sesi arkamızdan duyulur ve onu keser. "Ona bir bakış attı ve yanakları kızardı."

"Kapa çeneni, Rosie," Tabitha bakışlarını ondan ayırmadan cevap verir. Sonra konuyu tamamen değiştirir ve tanıştırmaya başlar. "Gwen, bu Bash," der, takım arkadaşımı işaret ederek.

Bash, Gwen'e somurtarak bakar ve Gwen sarı saçlarını kulaklarının arkasına iter. "Evet, aslında... tanıştık."

Rosie'nin gözleri büyüdü ve başı biraz geriye doğru eğildi. "Öyle mi?"

"Evet." Bash'ın sesi sert. "Seni tekrar görmek güzeldi. Ben gidiyorum. Siz çocuklar eğlenin."

Çocuklar mı? Bash benden belki beş yaş büyük. Bizi daha önce hiç çocuklar diye çağırılmıştı.

Ona seslenmeden önce, topuklarını döndürüp gitti. Hepimiz şaşkın bakışlarla onu izledik, ama Gwen hariç. O, Gwen, onun arkasından gözlerini ayırmadan izliyordu.

"Onu yogadan tanıyor musun?" diye soruyorum.

Gwen hüzünlü bir gülümsemeyle, sadece "Hayır" diye fısıldayarak cevap verdi, başka hiçbir bilgi vermedi.

Grup bir an sessiz kalır, sonra West her zamanki gibi herkesi sohbet ve neşeye yönlendirir.

Ben hariç. Kendimi dengesiz hissediyorum. Tabitha'nın ne söyleyeceğini bilmek istiyorum.

O, arkasını dönüp başka bir içki almak için bara doğru yürürken onu izlerim. Eğilir, dirseklerini barın kenarına dayar ve diğer ucunda biriyle konuşmakla meşgul olan Doris'i bekler.

Ve ona karşı koyamıyorum. O öpücükten sonra. Merdivenlerden sonra. Onu takip edip arkadan yaklaşıyorum, ellerimi onun iki yanına koyup ona yaklaşarak onu kapana kısıtıyorum.

Arkasını dönüp bakmaz; benim olduğumu bilir ve uzaklaşmaz. Hatta, nefesini tuttuğunu duyar, omurgasından bir titreme geçtiğini hisseder ve kalçalarım onun kalçalarına değdiğinde kaskatı kesildiğini görürüm.

Başımı eğip sessizce konuşurken dudaklarım kulak memesini okşuyor.

"Bana ne olduğunu söylemeden kaçabileceğini mi sanıyorsun?" "Hmm," diye düşünür, bana yaslanıp sırtını göğsüme dayar. Kıcı, onun alaycı tavırlarıyla benim aletime sürtünüyor. "Bu... yeni evlilerin birbirlerine selam verme şekliydi."

Daha da eğilip onu kapattım, onu bara doğru ittim ve kimlerin izlediğini umursamadım. Biz evliyiz. "Gerçek mi?"

Hızlıca başını sallar ve yutkunduğunu duyabilirim. "Evet. Öyle."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum, onun sıcaklığını, erimesini hissediyorum - sırtının bana doğru kıvrılmasını. "Şu anda o kışını bana sürttüğünü hayal ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Evet," diye nefesini vererek cevaplar. "Hepsi senin kafanın içinde."

Başımı eğip profiline bakıyorum. Yanaklarındaki kızarıklık. Alt dudağını ısırması.

"Tabby, bebeğim, bu oyunu oynamaktan sıkıldın mı?"

Gözleri benimkilere kayıyor, kocaman ve kasıtlı olarak hiçbir şey anlamamış gibi. "Ne oyunu?"

Sanırım ben de bu oyunu oynuyorum.

Dudaklarımı kulağının hemen altına indiriyorum. Sonra boynunun yanına. Omzunun üstüne, kalçalarımı yavaşça kot pantolonuna sürterken dilimi dışarı çıkarıp tadına bakıyorum.

"Bana o lanet öpücüğün ne anlama geldiğini söylemeyecekmiş gibi davranan oyun."

Göğsü inip kalkıyor. Hareket ettiğini görebiliyorum. Ona ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve umurumda bile değil.

"Tamam, ben de tam şunu söyleyecektim..."

"Oh bak! Emo olanı azgın olan haline gelmiş," diyor Doris, yumruklarını beline dayayarak.

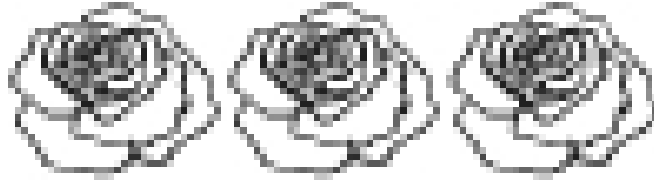
Tabitha anında dikleşir ve beni geri iter, sanki penceresinden bir erkeği gizlice içeri sokarken yakalanan bir genç kız gibi.

"Çok komik, Doris." Tabitha, sesindeki titremeyi gizlemek için gülüyor.

Doris'e kaşlarımı çatarak dik dururum ve Tabitha'nın içki siparişini almasını izlerim. Sonra, asıl istediğim şey evde olmakken, orada durup küçük sohbetler yapmak zorunda kalırım.

Yalnız.

Karımla.

Gecenin sonunda, ikimiz de kendi arabalarımızla eve gideriz, ben erkeklerle, Tabitha ise kızlarla. West beni bıraktığında, o çoktan orada, ön merdivenlerde oturuyordu. Soğuktan korunmak için ceketinin yakasını boynuna kadar çekmiş, elinde beyaz bir zarfı çevirip duruyordu.

Ona dikkatimi vermeden el sallayarak veda ediyorum ve artan bir korku duygusuyla merdivenlere doğru yavaşça yürüyorum. Çünkü o zarfın içinde ne olduğunu oldukça iyi biliyorum.

Beni burada tutan tek şey bu.

"Evlilik cüzdanı burada," diyor zoraki bir coşkuyla, zarfı bana doğru uzatarak.

"Oh." Durup ona bakıyorum. Mutlu olmam gerekir, çünkü bunu bekliyorduk. Bu her şeyi kolaylaştırıyor. Ben yola çıkıyorum, Tabitha ise Milo'yu evde tutuyor. Sonunda sadece... Ne bileyim, Noel'de mi, Paskalya'da mı buluşuyoruz? Aniden, Tabitha'nın bana daha önce devam etmemi söylememesine rahatladım.

Acı verse de, o dönüm noktasından sonra ondan uzaklaşmak daha kötü olurdu. Hayır, böylesi daha iyi. İki dost olarak ayrılabiliriz. Milo büyüdüğünde gülmek için kısa çılgınlık anlarını paylaşmaktan başka bir şey paylaşmayız.

Evet, bu çok daha iyi. Onları terk ettiğim için midemde oluşan mide bulantısını görmezden geldiğim sürece, bu gayet iyi.

Ayaklarım beni ileriye taşıyor ve ben onun yanına çekinerek oturuyorum. Zarfı alıyorum ve onu açarken bakışları üzerimde kalıyor. İçeriği çıkardığımda elim titriyor ve onun bunu fark ettiğini biliyorum, çünkü dizimin üzerine rahatlatıcı bir şekilde elini koyuyor.

Sonra, verandanın ışığı altında evlilik cüzdanını inceliyorum. *Bizim* evlilik cüzdanımızı. Tabitha Lynn Garrison. Rhys Malcolm Dupris. Parmaklarımla önce onun adını, sonra benim adımla okşuyorum. Adı, anne babası tarafından gururla seçilmiş, annesiyle aynı ikinci adı. Benim adım ise... bir gizem. Adımı neden seçtiklerini asla öğrenemeyeceğim, sadece beni terk edenlerin bana bu adı verdiklerini biliyorum. İçimde bir utanç duygusu beliriyor.

"Benim soyadımı almak zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum, gözlerimi belgeden ayırmadan. "Ben de onu pek sevmiyorum."

Omzunu omzuma yaslar. "Senin soyadını seviyorum. Güçlü bir soyadı. Sana yakışıyor. İlk adınla birlikte kulağa hoş geliyor. Ben sadece..."

"Biliyorum. Biz..."

"Hayır, seninle ilgili değil. Milo ile ilgili. O bir Garrison. O büyüdükçe okul ve diğer konularda bu ismin daha uygun olacağını düşünüyorum. Ayrıca soyadımızla bir şekilde kız kardeşime bağlı hissediyorum. Aslında soyadımı değiştireceğimi sanmıyorum."

Başımı sallıyorum. "Akıllıca. Mantıklı."

Öyle. Mantıklı. Ama bu konuda bir şey canımı acıtıyor. Hala dışarıda kalıyorum. Hala yalnızım. Sahte bir ailem var, ama gerçek bir ailem yok.

Omzumu omzuna yasladım. "Artık yola çıkmam gerek, biliyorsun."

"Biliyorum." Ortam o kadar sessizleşir ki, onun yutkunmasını duyabilirim. "Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Bilmiyorum. Kaybettiğim zamanı telafi etmem lazım. Anthony, ben yokken yaratıcı özgürlüklerini kullanabilecekleri için çok heyecanlı." Elimi ağzıma götürüyorum, bunu yüksek sesle söylemekten nedense çekiniyorum. "Haftalar mı? Pure Pandemonium'a kadar çok yoğun olacak."

"Haftalar," sanki bu kelime ona yeni gelmiş gibi tekrarlar. "Tamam."

"Ben... şey..." Boğazımı temizledim, onları *haftalarca* bırakacağım için duygusal hissediyordum. Bu kadın ve bu küçük çocuk, onlara... değer vermeye başlamıştım. "Sabah Milo'yu almaya geleceğim, anne babana ve ona veda edeceğim. Belki onu biraz parka götürürüm. Sonra şehre gidip dönüş yoluna çıkarım."

"Tamam. Evet, tabii ki. Kulağa hoş geliyor."

Başparmağı dizimde daireler çiziyor ve dudaklarım yukarı kıvrılıyor. Bu benim hareketim.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum ama ona bakmıyorum. Sonra parmakları saçlarıma kayıyor, nazıkçe tarıyor. Bugünkü gibi değil. Parmak uçları saçlarımdan kayıp gittiğinde, onların baskısını özleyorum. Yakınlığının sıcaklığını.

Tanrım. Mahvoldum.

O ayrılırken kapı gıcırıyor ve ben onun hareket sesleri tamamen kesilene kadar arkama bakmıyorum.

"Hey, Rhys?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve güzelliği ciğerlerimdeki havayı alıyor. Tamamen hazırlanmış, verandanın ışığı onu bir spot ışığı gibi aydınlatıyor ve "O, o!" diye bağırıyor.

Boğazımı temizledim. "Evet?"

"Gwen tatlı birine benziyor. Sana daha önce söylemek istediğim şey, senin sürekli benden bahsettiğini söylediği. Ve restorandan."

Omuz silkiyorum. Gwen tatlı *bir kız*. Ama açıkçası, aşk çakralarını açmak ve kalbinin geçmişteki yaralarından iyileşmesi için alan yaratmak gibi saçmalıklarla kafamı karıştırdı. Onun sıradan gevezelikleri ise...

Beni geveze yaptı. Tabitha'yı düşünmemi sağladı.

Ve yeni yoga öğretmenimin benim hakkımda ve derslerine katılma nedenlerim hakkında yanlış bir fikre kapılma ihtimaline karşı, karım hakkında övgü dolu sözler söyledim.

"Senin benimle gurur duyduğunu anlayabildiğini söyledi." Tabitha'nın sesi zayıf çıkıyor ve cümlelerin kırılğanlığını alaycı bir gülüşle örtüyor. Her zaman kuru mizah ve keskin esprilerle örtbas ediyor, sanki benim gözlerimi devirip konuyu geçiştirmemi bekliyormuş gibi. Sanki hayatı boyunca göz ardı edilmiş ve benden de aynısını bekliyormuş gibi. Onun gözlerinin içine bakıp gerçeği söylüyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, Tabitha."

"Teşekkürler. Ben..." Sesi giderek azalır ve utangaç bir şekilde başka yere bakar. "Sen iyi bir adamsın, Rhys. Umarım bunu biliyorsundur. Milo'nun yanına taşınması kaderinde varmış. Senin gibi birinin olması ne kadar güzel."

Burnum yanıyor ve o dönüp eve girerken tekrar başımı sallıyorum. Çaresizce bir şey söylemek, onu geri çağırmak istiyorum. Ama *yapamıyorum*.

Bu tür konuşmalar benim uzmanlık alanımın dışında. Hayatım boyunca insanları uzak tutmuş olmam, Tabitha ile olan bu durumun beni farların ışığında donakalmış bir geyik gibi hissettirmesine neden oluyor. Söylenmemiş sözler içimden dışarı çıkmaya çalışırken, göğsüm sanki içten içe yanıyormuş gibi ağrıyor.

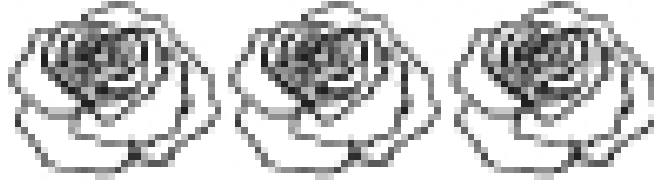
Ama ne söyleyeceğimi düşünene kadar, o çoktan gitmiş.

BÖLÜM 28

Tabitha

Tabby: Küçük Willy'ye cehennemi yaşat.

Rhys: Evet, karıcığım.

Ertesi sabah Rhys'in arabayla uzaklaşmasını izlerken

Milo, parkta ne kadar eğlendiklerini anlatarak büyük bir gülümsemeyle el salladı, ama benim tek düşünebildiğim şey, *onun gitmesini istemediğimdi*.

Rhys ve benim aramızda başlangıçta işe yarayan şey, birbirimize karşı duyduğumuz karşılıklı nefret ve Milo'ya olan ortak sevgimizdi. Anlaşmamızın bizimle hiçbir ilgisi yoktu, tamamen küçük bir çocukla ilgiliydi.

Ama birlikte geçirdiğimiz aylar ve onun bizi desteklediği tüm ince ayrıntıları gördükten sonra, ben... Artık anlaşmamızın neye dayandığını bilmiyorum. Bana gurur duyduğunu söyledi ve göğsüm kabardı. O övgünün benim için ne kadar önemli olduğunu anladığını bile bilmiyorum.

Tüm emeklerim, tüm fedakarlıklarım, her zaman Erika ile ilgili imalarla sonuçlanıyor. Bu küçük kasabanın insanları arasında bizi karşılaştırma eğilimi var. Sanki yaptığım her şey Erika'nın yaptıklarından daha iyi olduğu için harika gibi.

Övgülerim her zaman bir şekilde ona yöneliktir. Bu da beni sadece berbat hissettirmekle kalmaz, aynı zamanda kız kardeşim adına öfkelenendirir. Ruh sağlığı sürekli bir mücadele idi ve zorluklarla boğuştu, ama yumuşak bir kalbi vardı. Kimsenin onu benim gördüğüm gibi görmemesi beni çok üzüyor.

Rhys hariç. Sanırım bu konuda birbirimize benziyoruz.

Şimdi ise hoşnutsuzluk yok oldu ve onun yerine karşılıklı saygı geldi. Biraz da takıntı var.

Çünkü bütün gün Rhys'i düşünmeden duramadım.

Güvende mi?

Aç mı?

Sınırdaki her şey yolunda mı? O da

beni düşünüyor mu?

Restoranda akşam yemeği telaşı, kafamdaki düşünceleri durduran tek şeydi.

Ama bu kısa sürdü, çünkü şimdi eve döndüm. Neyse ki annem Milo'yu üst kattaki yatağıma yatırmış ve ben de... lanet olası güreş izliyorum.

Bugün Rhys'in gecesi bile değil, onun programı pazartesi günleri yayınlanıyor, ama elimde bir fincan çay ve uykuya dalamayacak kadar heyecanlı bir beyinle, merakım galip geldi. Kostümlerden isimlere, kendilerini pervasızca savurma şekillerine kadar her şey beni büyütüyor.

Çok heyecan verici. Drama tam gaz devam ediyor, kadınlar çok sert ve erkekler çocukluğumdan hatırladığımdan daha çeşitlilik gösteriyor. Hepsi sahte bronzluk, patlamış göz bebekleri ve acı verici görünecek kadar kaslı değiller. Daha çok Rhys'e benziyorlar. İri, yapılı ve *formda*, ama kahvaltıda steroid yiyormuş gibi değil.

Kamera, Rhys'in giymediği erkek külotunu giyen adama yakınlaşıyor ve ben de eğilip, bacaklarını tıraş mı ediyor yoksa sadece o kadar yağlanmış ki kılları göremiyorum diye bakıyorum. Kolları bile benimkinden daha pürüzsüz. Belki de bu bir strateji? Rhys'in ön kollarını dokunduğumu hatırlıyorum, kesinlikle kıl vardı. Pürüzsüz bir cilt veya kaşıntılı bir sakal fark ederdim.

Yanımda kıvrılmış olan Cleo'yu okşuyorum ve sonra elimi kendi bacağıma kaydırıyorum. Evet, aynen *öyle*. Tüyler — çünkü duşta tıraş bıçağıma bir baktım ve bacaklarımı tıraş etmenin çok fazla iş gibi göründüğüne karar verdim.

Telefonuma uzanıyorum, aklımda yanan bir soru var ve bu sadece Rhys'e ulaşmak için bir bahane değil.

Tabby: Bacaklarını tıraş ediyor musun?

Gönder tuşuna basıyorum ve hemen silmeyi düşünüyorum. Dün gece her şey çok hassas bir noktada kalmıştı ve şimdi ben, garip bir tuhafılık içinde bacaklarımı tıraş edip etmediğini soruyorum.

Saniyeler içinde cevap verdi.

Rhys: Ne?

Rhys: Ayrıca, o sandviçi çantama sen mi koydun? Uçakta yedim. Umarım zehirlememiştir.

Tabby: Bacakların. Güreş için. Ken bebeği gibi görünmelerinin bir faydası var mı?

Çünkü bu akşamki maçları izliyorum ve bu adam donut gibi pürüzsüz ve parlak. **Tabby:** Evet, ben yaptım. Hayır, zehirlemedim. Seni öldürmekten vazgeçtim. Sadece bağlantıların sıkı olması durumunda bir şeyin olmasını istedim.

Rhys: Pardon. Güreş mi izliyorsun?

Tabby: Ben çok destekleyici bir eşim. Yani, hadi ama. Sana sandviç yaptım.

Rhys: Evet, iş arkadaşlarımı o kadar yakından inceliyor ki, vücut kılları hakkında sorular soruyor.

Tabby: Eh, bacaklarını görmedim! Meraklı zihinler falan. Dalga geçmeyeceğime söz veriyorum.

Bu sözleri tekrar okurken başım sallanıyor, bunun apaçık bir yalan olduğunu fark ediyorum. Açıklığa kavuşturmak için parmaklarım tekrar hareket ediyor.

Tabby: Çok.

Rhys: Belki de biraz gizemli kalmayı seviyorumdur.

Manyakça sırtıyorum, çünkü bu biraz flört etmek gibi görünüyor. İlk mesajı gönderdiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ama bu? Bu iyi hissettiriyor.

Tabby: Hadi canım. Haftalarca sana porno yıldızı dememe izin verdin. Şimdi bana bacak kıllarının durumunu anlat!

Rhys: Hayır, bunun bir sürpriz olmasını istiyorum. İlkbaharda şort giydiğimde sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey.

Tabby: Sen uyurken gizlice aşağı inip bakacağım.

Tabby: Bilirsin... bir dahaki sefere buraya geldiğinde. Yani belki baharda. Ne zaman olursa.

Ona ne zaman geri döneceğine dair bir ipucu verebileceğini düşünerek bu konuyu açtım. Ama o bu varsayımı düzeltmedi, bu da midemde bir boşluk hissi yarattı.

Rhys: Kedi beni korur.

Tabby: O bilmez. Ben o kadar sinsi biriyim.

Rhys: Yorganın altına girmek için onu kaldırman gerekir.

Elimdeki ekrana inanamadan başımı sallayarak kahkaha attım.

Tabby: RHYS, CLEOCATRA İLE YATTIĞINI MI İTİRAF ETTİN?

Tabby: "ALERJİN" OLAN VE SEVMEDİĞİN KEDİ?

Rhys: Ona alerjim yok.

Tabby: Belli ki.

Rhys: Dinle, ben kedi sever biri değilim. Ama kediler söz konusu olduğunda... o kedi fena değil.

Tabby: O mu? İyi mi?

Rhys: Nasıl?

Benim iğnelemelerimi görmezden geliyor, ben de ona beyaz patilerini sıkıca kıstırmış, kıvrılmış halde duran Cleo'nun bir fotoğrafını gönderiyorum.

Tabby: İyi. Ama şimdi sen bahsedince hatırladım, onu kanepeye getirmeden önce bodrum kapısının yanında miyavladığını duydum.

Rhys: Ben yokken orada uyuyabilir.

Aslında gülüyorum. Sırf onu kızdırmak için kedi sahiplendiğim bu iri, sert, duygularını saklayan adam, şimdi yokluğunda kedinin nasıl başa çıkacağı konusunda endişeleniyor.

Tabby: Çok tatlı.

Rhys: İkiniz mantar gibisiniz. Sizden kurtulamıyorum, o yüzden sizi sevmeyi öğrendim.

Başımı eğiyorum. Rhys için bu oldukça ifade dolu bir hareket. Ve bir nevi... tatlı mı?

Tanrım, bu adam gerçekten kafamı karıştırdı.

Tabby: Keşke bunu evlilik yeminine eklemiş olsaydın. Çok romantik.

O yazarken noktalar dönüyor ve ben kaçırdığım şeyi görmek için televizyona bakıyorum. Orta ringde şu anki düşmanı Million Dollar Bill duruyor. Özel dikim bir takım elbise giymiş ve kendini beğenmiş bir sırıtişla, bir eli şampiyonluk kemerinde, diğer eli mikrofonu tutuyor.

Ve kocama hakaretler yağıdırıyor.

Bunun genel bir senaryo olduğunu ve bir hikayeyi takip ettiklerini biliyorum, ama yine de kaşlarım çatılıyor ve dişlerimi sıkıyorum.

Tabby: Little Willy'den ve onun aptal, kendini beğenmiş suratından nefret ediyorum.

Noktalar duruyor ve tekrar başlıyor.

Rhys: Öyle olması gerekir. Herkes onu nefret etmekten hoşlanır. Eğer yardımı olacaksa, o iyi bir çocuktur. Genç ve hevesli, ama doğuştan yetenekli. Onunla güreşmeyi seviyorum.

Tabby: İŖe yaramıyor.

Rhys: Lol. Ona haber vereceğim.

Yüksek sesli müziğin açılıŖ notaları, Wild Side'ın eski ve en iyi günlerini geride bıraktığına dair tiradını kesintiye uğrattı. Omzuna bir kemer asmıŖ, muhteŖem bir sarıŖın kadın dıŖarı çıktı. Kalabalığa gülümsedi, bir güzellik kraliçesi gibi el salladı. İpeksi saçları düz ve düz, bisiklet Ŗortu ve kısa üstü ona çok yakıŖıyordu.

Tabby: Vay canına. Kim bu? Çok seksi.

Kadın rampadan ringe doğru yürüyerek, yanındaki birinden kendisine uzattığı mikrofonu aldı. "Will, Will, Will. Tüm küçük goril arkadaşlarının yardımını olmadan bir dünya Ŗampiyonunu yenmemiŖ biri için gerçekten çok Ŗey söyleyeceksin."

"Elle, seni görmek ne güzel. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Beni geri istemek için mi geldin?" Will, sanki o bir et parçasıymıŖ gibi vücudunu baştan aŖağı süzer ve daha dramatik bir etki yaratmak için dudaklarını yalar.

"Dikkatli ol, güven fonu bebeği. Ben takas yaptım ve daha iyisine geçtim. Eğer benim adamım Wild Side, seni bana öyle bakarken yakalarsa, seni zaten yapacağı Ŗeyden daha sert bir Ŗekilde dövebilir."

Hareketsiz kalırım. *Benim erkeğim mi?*

Kalabalığın tepkisi Ŗaşkınlık ve hayret nidalarıyla karıŖık. Will'in yüzü gevŖer ve bu açıklamadan korkmuŖ gibi görünmek için elinden geleni yapar. Bunun bir açıklama olduğunu varsayıyorum. Rhys'in karakterinin bir aşk iliŖkisi olması benim için yeni bir haber. Ya da belki ben habersizim. Birbirimize çok Ŗey anlatma alışkanlığımız yok.

Daha sonra bunu Google'da araŖtıracağımı kafamda not alıyorum. Ya da Cora bir dahaki sefere bebek bakıcılığı yaparken bu konuyu doğal bir Ŗekilde gündeme getireceğim.

Telefonum elimde titrer.

Rhys: Bundan haberim yoktu. Henüz merkez ofise gidip yazarlarla konuşmadım.

Kaşlarım çatıldı. Bunun gerçek olmadığını *biliyorum*. Hiçbir önemi yok, ama yine de sırtımdan bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissediyorum ve belli ki Rhys de hazırlıksız yakalanmış.

"Oh, bu kadar korkma, Küçük Willy." Elle, karŖısındaki takım elbiseli güreŖçiye dudaklarını bükerek, etrafında dolanıyor. "Bunun olacağını bilmeliydin.

Wild Side'ın biraz bakıma ihtiyacı vardı." Ona imalı bir göz kırpar. "Ve onu ayağa kaldıracak en uygun kız bendim."

Seyircilerden alkışlar ve tezahüratlar yükselirken yanaklarım kızarıyor.

"Doğru. Onu benimle birlikte güvende tutuyordum. Şampiyonluk maçı için hazırlanmak için *sıkı* çalışıyorduk. Aslında, sana küçük bir mesajımız var."

Sonra Jumbotron'u işaret etti. Ekran canlandı ve on binlerce insana, *benim* çektiğim tanıtım filmi gösterildi. Alaylara, kovalamacalara ve beynime kazınan ateşli ve yoğun bir öpüşme seansına yol açan film. Onu televizyonda görmek, beklemediğim bir heyecan uyandırdı. Ve kalabalığın çığlıkları, Rhys'in benim düşündüğümünden çok daha önemli bir kişi olduğunu fark etmemi sağladı.

Tabby: Bu bizim! Biz yaptık! Ben çektim!

Rhys: Tabby, yemin ederim bu hikayeyi bilmiyordum. Ne olursa olsun, bu sahte.

Yutkunuyorum. O bu konuya çok takıntılı görünüyor, oysa ben umutsuzca bu konuyu kapatmaya çalışıyordum. Geçmişte bana karşı tamamen dürüst davranmamış olabilir, ama onun samimi ve düşünceli bir insan olduğunu hissediyorum.

Bu yüzden, ona ihtiyacı olan hoşgörüyü göstermeye karar veriyorum ve onunla birlikte *sıkı bir şekilde* antrenman yapmaktan bahseden seksi bir kızı dinlerken göğsümde kıskançlık kıvılcımları çakmadığını iddia ediyorum.

Tabby: Tabii ki sahte. Seni *benim* bodrumuma kilitledim. O seni nasıl güvenli bir şekilde kilitleyebilir ki? Bu çok saçma.

Tabby: İkiz kardeşin yoksa tabii?

Tamam, yine garip şakalarla boşluğu dolduruyorum.

Rhys: İkiz kardeşim yok.

Tabby: Kahretsin.

Rhys: Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Son mesaj beni biraz kötü hissettirdi. Sanki şakayı biraz fazla abartmışım gibi. Bu yüzden konuyu değiştirip ona güreş hakkında sorular sormaya başladım, nasıl başladığını, ne zaman bunu yapmak istediğini anladığını sordum.

Başlangıçtan başlayarak, lise güreş takımındaki günlerini, ardından profesyonel güreş spor salonunda antrenman yapmasını ve profesyonel olarak bu sporu denemesini anlatıyor.

Profesyonel olarak. Kendisi hakkında hiç olmadığı kadar çok şey paylaşıyor ve ben aç bir kadın gibi her kelimesini yutuyorum.

Rhys: Sonra Meksika'ya gidip antrenman yaptım. Hatta bir süre Japonya'da bir turnuvada da yer aldım.

Tabby: Ugh. Şimdi beni acıktırırıyorsun. Şu anda iyi bir mole veya ramen için her şeyi yaparım.

Gece yarısı suşi? Evet, lütfen.

Rhys: Lol. Kız arkadaşımın kafasında *her zaman* yemek var.

Kızım. Bu terim içimi ısıtıp mutlu etmemeli, ama saat geç oldu ve beni yargılayacak kimse yok. Bir erkeğin bana kızım diyebileceği kadar uzun süreli bir ilişkim hiç olmadı sanırım. Bu yüzden, az konuşan bu adamın bana gösterdiği bu tür sevgiyi keyifle kabul ediyorum.

Tabby: Maskenin ilham kaynağı bu mu? Gerçekten hiç çıkarmıyor musun?

Rhys: Evet, Meksika'da luchadores ile güreşmek alternatif bir evren gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, dünyanın en iyi güreşçilerinden bazıları. Bana çok şey öğretiler. Bana büyük ilham verdiler. Ve maskeyi hiç çıkarmam. Yüz yüze etkinliklerde bile. Ara sıra, başka bir güreşçi hikayenin bir parçası olarak maskemizi çıkarmaya çalışır. Ama asla başaramazlar. Bekleme süreci bağımlılık yapıcıdır. Denerler. Onları yeniyorum. Kalabalık çılgına dönüyor. Mahremiyetimi korumayı seviyorum. O maskeyi takıp başka biri olabilmeyi seviyorum.

Gizliliğimi korumayı seviyorum. O anda Rhys'in bu tür şeyleri kimseyle paylaşma alışkanlığı olmadığını fark ettim. Kariyerini tamamen anonim kalarak inşa etti. Kamera açıldığında başka birine dönüşerek.

Ve yine de, burada tüm bu sınırları bulanıklaştırıyor. *Benimle.*

Kendi sessiz tarzıyla, Rhys bana bir hediye vermiş gibi hissediyorum. Maskenin arkasına bir bakış atmamı sağladı. Bana *güvenini* verdi.

Rhys'in bulmacasının parçalarını bir araya getirmek için o kadar uzun süre uğraştım ki - en iyi nasıl cevap vereceğimi bulmak için - tamamen kendimden geçtim. Telefonumu tekrar elime aldığımda, onun yatmış olduğunu anladım.

Yine de, ona son bir düşünce gönderiyorum.

Tabby: Rhys *ve* Wild Side'ı tanıyabildiğim için kendimi çok özel hissediyorum.

Sonra elimde telefonumla uykuya dalıyorum.

Uyanıp kendimi yukarıya sürüklerken, Rhys'ten son bir mesaj görürüm.

Rhys: Öylesin.

BÖLÜM 29

Rhys

"BU NEYDİ LAN?" Anthony'nin ofisinde

Kapı arkamdan kapanmadan önce. İçeri girerken birkaç iş arkadaşımın yanından geçtim ve onlar bana nazikçe merhaba dediler, ama kafamın üzerinde asılı duran kara bulut yüzünden benden uzak durdular.

Anthony tel çerçeveli gözlüklerinin kenarından bana baktı. Her zamanki gibi takım elbise giymişti ve kafası yeni traşlanmış gibi görünüyordu. "Seni de görmek güzel, Rhys."

Oturmaya tenezzül etmiyorum. Çok heyecanlıyım.

Bunun yerine, telefonumu yere atıp sandalyenin arkasını kavradım ve masasına doğru eğildim. "Seni aramaya çalışıyordum." Telefonuma doğru başımı salladım. "Aşırı cinsel imalarla dolu, 'kız arkadaşını çaldım' gibi tuhaf hikayeler artık ortadan kalkmalı. Bu lanet oyunu oynamayacağım, Anthony. Ben güreşçiyim, pembe dizi oyuncusu değil."

"Evet, ama sen birinde oynayabilecek gibi görünüyorsun." Ellerini, sanki bir manşet hayal ediyormuş gibi genişçe açar. "*Kızını çaldı, şimdi de şampiyonluk kemerini çalacak,*" der, benden yayılan öfkeyi hiç umursamadan.

"Bu her zaman bir hayırdı. Bitirin şunu." Her zaman bu tür hikayeleri istemediğimi söyledim ve bana böyle bir hikaye yazarlarsa istifa edeceğimi söyledim. Ve yeterince talep gördüğüm için bunu yapabildim.

Yaşlı adam döner sandalyesinde geriye yaslanarak, parmaklarını birleştirip beni dikkatle inceledi. "Beklenmedik bir şekilde evlenmek için izin aldığında bunu kabul etmiştin. Ayrıca, internette parmağında parlak yeni bir alyansla o tanıtım için ortaya çıktığın hakkında çok konuşuluyor."

Kahretsin, onu çıkarmalıydım. O Tabby'nin yüzüğü. Sahne aksesuarı değil.

Ama o, şovu için benim özel hayatımı kullanmaktan çekinmiyor.

Koruma içgüdüğü içimi kapladığında dişlerimi gıcırdatıyorum. Anthony'nin benim arkadaşım olmadığını hep biliyordum. O bir iş adamı, gözünde dolar işareti olan bir köpekbalığı ve onu sadece bana ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacı olduğu için kontrol altında tutabildim.

Ta ki o telefon gelene kadar. Ve o telefonu yine yapardım, ama bu onun lanet kafasını koparmak istememi engellemiyor.

"Güzel düğün hediyesi, Tony," diyorum dişlerimi sıkarak.

O pislik sadece gülümsüyor. "Sakin ol. Onu sıkmen gerekmiyor ki. Zamanı geldiğinde bir öpücükten bahsediyoruz..."

"Kesinlikle olmaz." Sandalyeyi kavrayınca parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Ve maskeni düşüreceğiz, ama şampiyonluğunu geri alacaksın. Bu

seni tam bir bebek yüzlü haline getirecek ve Will'e istediğimiz tam bir kötü adam dönüşünü sağlayacak."

Şok beni suskun bırakıyor. *Bebek yüzü*, beni "iyi adam" yapmak istediği anlamına geliyor ve *Will'i heel yapmak* ise "tamamen kötü adam" anlamına geliyor. Şahsen, ben ortada kalmayı tercih ederim, ama bana bu seçenek sunulmuş gibi görünmüyor. Patronuma sert bir bakış atarken vücudum geriliyor. "Bunu yapmayacağım."

Omuzlarını silkiyor. "Sözleşmen var ve sözlü olarak kabul ettin.

"Yapmadığını söylemek için fazla dürüstsün."

İçimde bir çaresizlik hissi yükseliyor. Beni çocukluğuma geri götürüyor. Taşınmalar. Yeni ailelere verilmeler. Benim söz hakkım olmadan hayatımla ilgili kararlar alınması. Gücümün elimden alınması.

Boğazım düğümleniyor, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu şirkette yıllarca çalıştım. Seyahatler, uykusuz geceler, yaralanmalar, yorgunluk, yalnızlık. Ve işte bu noktaya geldim.

"Elle yaratıcı yönelimle ilgili bir sorun yaşamadı, bu yüzden gururunu bir kenara bırakıp bu işe katılmanın zamanı geldi."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Tabii ki sorun yoktu."

Son iki yıldır, onun arkadan yaptığı atakları geri püskürtüyorum. O, benden tam olarak ne istediğini çok iyi bilen birinin en iyi örneği: şirketin ortağı olarak güreş mirasını yaratmak. Kadrodaki en yüksek maaşlı ve tartışmasız en popüler güreşçiye bağlanmak. Belki bu açıdan birbirimize uygunuz. Ama ona hiç ilgi duymuyorum.

En önemlisi, ona güvenmiyorum, bu da en büyük itici güç olabilir. Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyor, bu yüzden neden

yüzeysel nedenlerin ötesinde beni neden
takip ettiğini anlayamıyorum. Beni
bekar tutan bu tür saçmalıklar.

Bu tür şeyler Tabitha'yı düşünmeme neden oluyor. Garip gelebilir, ama ona
güveniyorum. Ve tüm bu durum, onu özlemekten göğsümün ağrmasına neden
oluyor.

Şu anda Anthony'ye bir sürü şey söyleyecekti. Benim için savaşıyordu.

Elle ise benim bundan nefret edeceğimi biliyor ve yine de bunu yapmak
istiyor. "Pazartesi gecesi, şovu sen açacaksın ve sen konuşurken, Jake
ve Axel arkadan sana saldırır. Güçlü bir başlangıç yaparsın, ama sonra işler hızla
kötüye gider. Elle bir sandalyeyle ortaya çıkar ve günü kurtarır. Sonunda, sevgi
dolu bir şey yaparsın ve onun seni dışarı çıkarmasına izin verirsin. Karının iznini
falan alman mı gerekiyor?" Son cümleyi alaycı bir şekilde söyler.

Çenem çalışıyor. Bu kadar kızgın olmasaydım, gülerdim. Çünkü bu gülünç
derecede aptalca. Bana hiç romantik bir hikaye vermediler ve ben de
istemediğimi açıkça belirttim. Kişisel nedenlerden dolayı ve inzivaya çekilmiş
dağ adamı karakterimle pek uyuşmadığı için.

O anda telefonum ışıklandırılır ve yeni arka planım, Tabitha'nın benim
maskemle çektiği selfie, bana parıldayarak bakar. Onun gönderdiği bir mesaj
bildirimi hemen altında durmaktadır.

Işık Anthony'nin dikkatini çekiyor. "Tabby mi? Çok tatlı."

İçimde bir şey, onun takma adını kullandığı için ona kızıyor. Bu çok kişisel
bir şey ve hiç hoşuma gitmiyor. "Onun adı Tabitha, bilmen gerekmiyor. Çünkü
sen? Karımın adını ağzına almayacaksın."

Patronum, benim öfkemi üzerine çekmiş olmaktan hem eğlenmiş hem de
şaşırmış gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Yılın en büyük etkinliğinde unvanımı geri almama birkaç hafta kaldı ve
sen, iki B sınıfı serseri bana saldırdıktan sonra sahte kız arkadaşımın beni
kurtarmasını mı istiyorsun?" *Sahte* kelimesi, Tabitha'dan bahsederken hiç
olmadığı kadar doğru geliyor.

"*Karım* diyeceğiz. Siz kaçtınız. Gizli bir aşk. Will engelleyemedi aceleyle
evlendiniz. Hikaye bu. O yüzden yüzüğü takmayı unutma."

Karnıma sapladığı bıçak dönüyor. "Bu çok saçma! Seyirciler bunu asla
yutmaz." Sinirim patlıyor, Anthony'nin de öyle.

Ayağa fırlar, yumruğunu masaya vurur. O bir pislik ve bağırğan biri olarak bilinir, ama ben onun öfke nöbetlerinden kurtulmuştum. Şimdiye kadar.

"Beni dinle, evlat! Ve iyi dinle. Onları buna inandıracaksın! Sana serbestlik ve çok fazla söz hakkı verdim. Bu artık sona eriyor. Bu şirketteki diğer tüm güreşçiler gibi sen de kurallara uyacaksın. O tanrı kompleksini kontrol altına al ve bunu *senin* unvanın olarak adlandırmayı bırak." Dilimi yanağıma bastırıyorum ve onun mavi gözlerinden kaçıyorum. Ona bakamayacak kadar öfkeliyim.

Yumruğu yine masaya vurur. "Bana bak, Rhys! Bu unvan *benim*! Bu binadaki her şey *benim*! Bu şirketi ben kurdum. Bu işi ben kurdum. Ve sen *şanslısın* ki seni de bu yolculuğa dahil ediyorum. Şimdi buradan çık ve biraz şükran bul."

Ağzım kurudu ve boğazım ters dönmüş gibi hissediyorum. Anthony'yi hiç arkadaşım olarak görmedim, ama kendi çapımda ona saygı duyuyordum. Birlikte iyi çalışıyorduk.

Ama bu? Bugün? Midemi bulandırıyor. Beni beklenmedik bir şekilde geçmişe geri götürdü — bana verilen her şey için minnettar olmak zorunda kalmak. Belki haddimi aştım, ama kontrolümün bu şekilde elimden alınması?

O çok ileri gitti.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadı, bu yüzden sertçe dönüp o pisliğin ofisinden çıkıyorum.

Will dışarıda bekliyor, yakışıklı yüzü üzüntüyle buruşmuş, zorlu bir antrenmandan sonra alnına ter damlamış sarı bukleleri var. "Patron... Lanet olsun, dostum, üzgünüm."

Belli ki konuşmayı duymuştu. Will ringde aptal bir araç gibi görünebilir, ama o öyle biri değil. Kemerini kaybetmek üzere olduğunu biliyor ve bu iş ne kadar sahte olursa olsun, kolayca gerçek gibi hissettirmeye başlıyor. Sahte bir şampiyonluğu kaybetmek hiç de sahte *hissettirmiyor*. Acı veriyor ve büyük bir alçakgönüllülükle geliyor.

Onun omzuna vurarak, kendimi kaybediyor olsam da onun strese girmesini istemiyorum. Bu onun sorunu değil. Benim sorunum. "Senin suçun değil dostum. Öğleden sonra ringde antrenman için buluşalım. Onlara müthiş bir gösteri sunacağız."

O başını sallar, ben yanından geçerken gözleri beni tarar, koridorda ilerlerim, bu binadan bir an önce çıkmak istiyorum.

"Rhys!" Elle'in aşırı tatlı sesi, sanki kara tahta üzerinde tırnaklar gibi ensemde tiz bir ses çıkarır.

"Şimdi olmaz," diye homurdanıyorum, dönmeden.

"Ne yapacağımızı planlamamız lazım..."

Ona doğru dönerim. "Elle, beni zorlama. Havamda değilim.

Ve bunu sevmiyorum."

Hala bana doğru ilerlerken nazıkçe gülümsüyor. "Bunu eğlenceli hale getireceğiz. Merak etme."

Elimi kaldırarak onun yaklaşmasını engelliyorum. "Elle, biri sana bir şeyi sevmediğini söylüyorsa, lanet olsun, dur."

Sanki ona gerçeği söylemişim gibi değil de, duygularını incitmişim gibi gözleri büyür ve ben başımı sallayarak oradan ayrılırım. Güreş için yapılmış bir arena gibi olan eğitim merkezi binasının birkaç çıkışı vardır ve ben bulabildiğim en yakın çıkışı kullanırım, nereye varacağımı pek umursamadan. Kendimi sakinleştirmek için binanın etrafında birkaç tur atmayı planlıyorum, bu yüzden nerede olduğumun bir önemi yok.

Dışarıdaki sıcak ve nemli Tampa havasını içime çektiğim anda, nefesimi tutuyorum. Tadı kötü, Rose Hill'deki ferah dağ havası gibi değil. Gül yaprakları ve güneş ışığı yerine tuz ve duman tadı var.

Güreşi her zaman sevmişimdir; antrenmanları, kondisyon çalışmaları, draması, her şeyi. Ama bugün, ilk kez, Tabitha ve Milo ile bir battaniyenin üzerinde uzanıp bulutların şekillerini seçmek isterdim.

Yukarı bakıyorum ve gökyüzü tekdüze bir gri tonunda, her an yağmur yağacak gibi.

Parmaklarım telefonumun etrafında titriyor. Tabitha'nın mesajını açmak için hem çaresizim hem de ne yazdığını görmek için gerginim.

Dün gece son mesajıma cevap vermedi ve bu da ona özel olduğunu söyleyerek çok mu ileri gittiğimi merak etmeme neden oldu. Ona tekrar mesaj atmalı mıydım, bilemedim. Çok hevesli görünür müydüm, bilemedim. Sonra düşündüm ki, biz evliyiz, en kötü ne olabilir ki? Beni aptalın teki olarak mı görür? Neyse.

Ama mesajında en ufak bir garip durum yok.

Tabby: Dupris kelimesinin Fransızca kökenine bakarsan, "çayırda" anlamına geldiğini biliyor muydun?

Kaşlarım kalktı. Ondan beklediğim mesajlar arasında bu yoktu.

Rhys: Hayır, bilmiyordum. Beni araştırıyor musun?

O hemen cevap veriyor.

Tabby: Evlilik cüzdanını görünce soyadları hakkında düşünmeye başladım. Gwen, köklerini keşfederek evrende kendini sağlam hissettiğini söylüyordu, ben de kendiminkileri biraz araştırmaya karar verdim. Garrison'ın birkaç anlamı var, ben en sevdiğim olan "güçlendirilmiş kale" anlamını seçiyorum.

Yutkunuyorum. Bu, Gwen'in konuşacağı türden bir şey gibi geliyor, ama soyadıyla ilgili duygularım karmaşık. Geçmişimi araştırmak için fazla zaman harcamadım. Bunun yerine, ileriye bakmaya odaklandım.

Tabby: Aslında, çoğu Dupris ailesi Kanada'da yaşıyordu. Belki de gerçekten buraya gelmen gerekiyordu. Yarı zamanlı olarak. Ya da her neyse.

Rhys: Belki.

Bununla nereye varmak istediğini bilmiyorum, ama bu konuyu sevmesem de, konuşmaya devam etmesini istiyorum. Rose Hill'e gelmem gerektiği fikri hoşuma gidiyor. Bu, kontrolü ele geçirmenin boşuna olduğu anlamına gelir, çünkü bu hayat benim gücümün ötesinde akıp gidiyor.

Tabby: Dupree'nin (Fransızca olduğu için aksanlı) yeni varyasyonlarının "özel aile" anlamına gelebileceğini söyleyen bir arama sonucu bile var. Web sitesi pek güvenilir görünmüyor. Ama kimin umurunda? Belki sen bunu daha çok seversin.

Yüzümü buruşturuyorum. Bu tanımın daha iyi olduğundan hiç emin değilim. Aileden aileye dolaştırılan bir çocuğa sorarsan, biraz alaycı bir tanım gibi görünüyor.

Rhys: Özel, tamam.

Tabby: Bizim ailemiz *özel*. Benzersiz koşullar. Doğmak yerine seçilmek. Hepsi alışılmadık bir şekilde birbirine bağlı.

Rhys: Tabby. Bizim evliliğimiz büyük bir hafifletici sebep. Bizi aile olarak adlandırabileceğinden emin değilim.

Tabby: Rhys. İstersem bizi bir aile olarak adlandırırım.

Aile.

Yutkunuyorum. Metin üzerinden tonlamayı anlamak zor, ama ilk aklıma gelen şey bu olsa da, onun şaka yaptığını düşünmüyorum. Anthony'nin az önce bana yaptığı azarlama sonrasında, Tabitha'nın bizi bir aile olarak adlandırması hem şok edici hem de rahatlatıcı.

Rhys: Bugün ne yapacaksın?

Tabby: Milo uyandığında, donmuş yemekler hazırlayacağız. Bir isteğin var mı?

Rhys: Ne zaman döneceğimi bilmiyorum.

Tabby: Sorun değil. Sen geldiğinde hazır olacağız.

İç çekerek yürüyorum, parmaklarım klavyede uçuyor ve göğsüm sıkışıyor. Benim için yaptığı her şeyi yemeyi seviyorum. Yemekleri sadece lezzetli değil, beni önemsediğini hissettiriyor.

Rhys: Tamam. Bana yaptığın ilk makarnayı çok sevmiştim. Pastırmalı olanı.

Tabby: Carbonara! Tamamdır. Ama yeniden ısıtmak biraz hassas bir iş, sana nasıl yapıldığını göstermem gerekecek.

Bu sohbetin evcil havasını seviyorum. Böyle yumuşak davrandığında onu seviyorum. Aileye ait olmanın nasıl bir şey olduğunu bana gösterirken, duvarları biraz daha az opak hale geliyor. Erika ve onun düşündüğü rolüm için beni affetmenin bir yolunu bulmuş mu acaba diye merak ediyorum. Son zamanlarda bundan bahsetmedi, bu hem rahatlatıcı hem de sorunlu.

Çünkü bu konu açıldığında... Bilmiyorum. Bu küçük yalanın önemli olacağını düşünmemiştim. Zaten benden nefret ediyordu, bu yüzden umursamadım. Kız kardeşinin ölümünün yükünü hafifletecekse, neden benden biraz daha nefret etmesine izin vermeyeyim ki?

Ama şimdi bu yalan aramızda duran, her geçen gün daha da büyüyen ve daha da ağırlaşan bir yük gibi geliyor. Özellikle de onunla giderek daha fazla konuşmak istediğimi fark ettiğimden beri.

Merkezdeki berbat durumu ona anlatmak için can atıyorum. İlk düşüncem, onun bu işe karışmak istemeyeceği yönünde. Ama onun ince bir şekilde bana ulaşmaya çalışması, bu durumla ilgili saçma bir yorumda bulunacağına dair içimde bir umut ışığı yakıyor.

İçten içe, ne kadar utanç verici olursa olsun, bu konuyu ona açacak kadar ona güvenmek istiyorum. Maskenin düşmesini gündeme getirmeyeceğim, çünkü açıkçası, ulusal televizyonda Elle'yi öpmektense maskemı çıkarmayı tercih ederim. Bu yüzden, kendimi vazgeçirmeden önce hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

Rhys: İş berbat. Elle ve benim kaçtığımızı iddia etmemi istiyorlar.

Tabby: Çok ilginç. Dramayı seviyorum.

Rhys: Çektiğimiz tanıtım videosunda evlilik yüzüğü taktığımla ilgili internette dedikodular var.

Tabby: Hay aksi. Fark ettim ama hiç düşünmemiştim. Sana onu çıkarmanı söylemeliydim.

Devasa binanın etrafında ikinci turuma başlarken sinirleniyorum. Çıkarmak istemiyorum.

Rhys: Tabby, sırf çalışıyorum diye yüzüğümü çıkarıp bekarmışım gibi davranmayacağım. **Tabby:** Tamam. O zaman bırak herkes istediğini düşünsün. Sen ve ben gerçeği biliyoruz, milyonlarca insan senin süper seksi bir sarışınla evli olduğunu düşünse ne olur? Daha kötüsü de olabilirdi.

Rhys: Bu en kötüsü.

Tabby: Hayır. Milyonlarca insan yanılıyor. Aslında sen, Kanada'nın Buttfuck Nowhere kasabasından, kısa boylu, düz göğüslü, huysuz bir şefle evlisin. HAHA. Şaka onlara.

Rhys: Hayır. Ben dünyanın en iyi carbonara'sını yapan, çok seksi bir esmerle evliyim.

Tabby: Oh, Wild Side, ne romantiksin.

Dudaklarım gülümsüyor. Böyle bir zamanda beni neredeyse güldüren Tabitha'ya bırakın.

Rhys: Ya onu öpmek zorunda kalırsam?

Çocukça bir soru gibi görünebilir, ama Tabitha hayır derse, öpmeyeceğim. Sözleşmemi ihlal etmiş olacağım, sadece egomdan kaynaklanmayan bir bahaneye ihtiyacım var.

Noktalar yuvarlanır ve durur. Yuvarlanır ve durur. Saniyeler hiçbir şey olmadan geçer.

Sonra...

Tabby: Benimmişim gibi davran. ;)

Rhys: Ben ciddiylim.

Tabby: Ben de.

Rhys: Bundan hoşlanmıyorum.

Tabby: Üzgünüm, Rhys. Bu durumda olmana üzülüyorum. Gerçekten. Ama teselli olacaksa, ben de işimi her zaman sevmiyorum. Hazırlık sırasında soğan doğramayı sevmiyorum, ama bazen mutfak personeline her seferinde bu işi yükleyemediğim için yapmak zorunda kalıyorum. Ama bu işin bir parçası

Bu işin bir parçasıysa, öyle olsun. Benim için kendine zarar verme. Ben iyiyim. Belki de o soğanmış gibi davran?

Rhys: Emin misin?

Tabby: Garip bir şekilde, izlememeyi tercih ederim. O yüzden bana haber ver. Ama evet, tabii ki iş iştir. Dediğin gibi, birçok hafifletici durum var. Benim için endişelenme.

Ve bu, bunun asla işe yaramayacağını anlamam için ihtiyacım olan tek cevap. Çünkü Tabitha için endişeleniyorum — beklediğimden çok daha fazla.

BÖLÜM 30

Tabitha

"BÖCEK İLAÇINI KULLANMAYI UNUTMA. YEMİN EDERİM, ONA ekstra ilgi duyuyorlar çünkü çok sevimli olduğu için, sonra kollarına ve bacaklarına kocaman şişlikler çıkıyor ve bu çok üzücü."

Annem sakın bir şekilde başını sallar, gözleri güven veriyor. "Bu mevsimde böceklerin sorun olacağını sanmıyorum canım. Sonuçta sonbahardayız."

Ailemin ön verandasında dururken, Milo ve babamın evin içinde birbirlerini kovalarken çıkan kıkırdama seslerini duyuyorum. Milo, dedesi ve ninesiyle karavanda kamp yapacağı için çok heyecanlı.

Ama ben çok gerginim.

"Doğru, ama tedbirli olmakta fayda var. Ve çok güneşli bir gün olursa, tedbir olarak biraz güneş kremi sür."

Annem şimdi gülüyor, sanki ben saçmalıyım da başını sallıyor. "Her şey yoluna girecek, Tabby. Neyin var senin? Ona her zaman bakıyoruz. İki tane yetiştirdik..."

Yüzünde bir anlık acı ifadesiyle sözünü kesiyor. Duyguları çok kolay akıyordu, ama sonra kendini tuttu. Sanki Erika'yı hayatlarından çıkardıkları için, hala onu anmak istemiyorlarmış gibi. Ya da anamıyorlar mı? Hangisi olduğunu bilmiyorum, ama sanırım Rhys'te bulduğum şey bu. Kız kardeşim hakkında konuşabileceğim, onunla ilgili güzel anıları olan biri.

En üstte olan kişi olmak zorunda değilim. Sadece kız kardeşini kaybetmiş bir kız olabilirim.

"İki harika kadın yetiştirdin anne. İkimiz de kendi açımızdan kusurluyuz." *Tanrım, mükemmel biriymiş gibi davranılmaktan çok yoruldum.* Onun gözlerinin içine baktım. "Ve Milo annesi hakkında konuşmak isterse, onunla ilgilenmen gerekecek. Böcek ilacını unut. Lütfen onun hiç var olmamış gibi davranma."

Gözleri yaşarır. "Bu çok acı verici."

Ağlamamak için dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. Kısmen, onların başa çıkma yönteminin onun hiç var olmamış gibi davranmak olması beni kızdırdığı için. Sanki onu hayatlarından silebileceklermiş gibi. Bu çok tuhaf ve berbat bir şey, ama ben de mükemmel olmadığım için onlara nasıl yas tutacaklarını söylemeye niyetim yok. Hâlâ Erika için ağlamadım. Ağlayacak mıyım bilmiyorum, ama en azından elimden geldiğince ona saygı gösteriyorum. Yani, terapiye gidiyorum ve bazen onun adını verdiğim bir bitkiye konuşuyorum.

Bu sağlıklı değilse, neyin sağlıklı olduğunu bilmiyorum. "Evet. Acıtıyor."

O da başını sallar.

"Söz ver bana. Onun için garip bir durum yaratma." "Söz veriyorum Tabby. Söz veriyorum."

Bunun üzerine anneme sıkıca sarılırım ve omzumun üzerinden "İyi eğlenceler!" diyerek ayrılırım, böylece aramızdaki gerginliği hafifletirim. Yıllar boyunca ilişkileri düzeltmekle uğraşmak beni bu konuda uzman yaptı, ama bugün gergin olduğumu görmek için roket bilimcisi olmaya gerek yok.

Bu yüzden, sinirlerimi yatıştırmak için biraz alışveriş terapisi yapmaya karar veriyorum. Kasabadaki antika dükkanına uğradıktan sonra, bir yatak çerçevesi ve iki komodinin sipariş ediyorum, öğleden sonra teslim edilecek. Bir dükkana daha uğrayıp, yeni nevresimler ve yumuşacık havlular alıyorum. Eve vardığımda, gerçekten çılgına dönüyorum — eski dikiş makinemi çıkarıp, restoranda bir proje için aldığım güzel kumaştan perdeler dikiyorum.

Bodrumumda alçıpan duvar olmayabilir, ama lanet olsun, Rhys bir dahaki sefere buraya geldiğinde, sırf kızgın olduğum için ona ayırdığım yerde, yerde bir şilte üzerinde yatmayacak.

Bu, bu kadar kavgacı davrandığım için özür dileme şeklim. Ya da belki Milo gittiği ve iki gün iznim olduğu için, sadece çok yalnız hissediyorum. Ya da belki, sadece belki, Rhys'i özlüyorum ve sonunda geri döndüğünde gülümsemesini görmek istiyorum.

Her ne olursa olsun, "misafir odasını" nemli bir zindandan daha iyi bir hale getirmek günümün birkaç saatini alıyor. Bu beni hareketsiz kalmaktan alıkoyuyor, çünkü çok hareketsiz kalırsam zihnim kaçmak istediğim yollara sapıyor.

Hayatımın bu aşamasında, meşgul olmak iyidir. Meşgul olmak daha az acı verir.

Güneş battığında ve akşam yemeği vakti geçtiğinde geri çekiliyorum, ellerimi belime koyup bodrumdaki eserimi hayranlıkla seyrederim. Beton duvarlar hala eski püskü bir hava veriyor, ama ben uyumlu zemini örtmek için bir halı buldum, duvara uzun bir ayna dayadım ve çerçeveli panellere biblolar ve fotoğraflar yerleştirdim

Milo'nun bir fotoğrafı var, Cleo'nun bir fotoğrafı var ve hatta düğün günümüzden, kilisenin ön merdivenlerinden inerken, şüpheli bir şekilde mutlu görünen bir fotoğrafımız bile var.

Bu mekan artık sıcaklık kazanmış ve uyumsuz estetik, bence, ona bir çekicilik katıyor.

Bu durum, onun daha kötü koşullarda uyuduğunu söylediği günü hatırlatıyor ve bunu düşünmek bile kalbimi sıkıştırıyor. Onun, birinin kendisine bakmasına alışkın olmadığını hissediyorum ve o yetişkin bir adam, bu yüzden buna ihtiyacı olmadığını biliyorum. Ama şimdi bana karşı açıldığından, onun geçmişini benim "hizmet etme" yönümü harekete geçiriyor.

Belki evliliğimiz deli gibi aşık olmamızdan doğmadı, ama bu noktada ona değer vermek hiçbir şeye zarar vermez diye düşünüyorum.

Karnım guruluyor ve beni gerçeğe geri döndürüyor. Milo burada olmadan yemek yemeyi hatırlamakta çok kötüyüm, ki bu bir aşçı için çok komik.

Yukarıda kendime jambonlu sandviç yapıyorum ve renklendirmek için yanına birkaç mini salatalık ekliyorum. Çok gurme. Sonra tabağımı oturma odasına götürüyorum ve bu gece Rhys'i izleyip izlememe konusunda kararsız kalıyorum. Merak beni öldürüyor ve onu rolünde izlemenin bana bir şey yapmadığını söylersem büyük bir yalancı olurum. Kendine güveni, havalı tavırları, tüm stadyumu dolduran insanların duygularını kontrol etme şekli... Heyecan verici.

Ama aynı zamanda başka bir kadını öpmesini izlemek de istemiyorum.

Programı açıyorum ve salatalığımı agresif bir şekilde ısıyorum, eğlenmeye... ya da incinmeye hazırım. Bu gece ne olacağına bağlı olarak.

Gösteri, Rhys'in giriş müziği ile başlıyor. Işıklar sönerken, ağır bas ve uğursuz tonlar stadyumda yankılanıyor. Parlak beyaz bir stroboskop ışığı, kalabalığı titreyen flaşlarla aydınlatıyor. Rhys'in iri silueti rampanın tepesinde belirliyor, kalabalık çığlık atıyor ve midemde kelekler uçuşuyor.

Onun rampadan yavaşça aşağı doğru yürüdüğünü izlerken kanepenin kenarına daha da yaklaşıyorum. Etrafında elektrik cızırtısı var, her adımı neredeyse tembel bir özgüvenle atıyor. Koyu teninde kıvrımlı siyah dövmeler parlıyor ve yüzünü çevreleyen koyu saçları ıslak görünüyor.

Hayranları ona ulaşmak için çığlık atarken, o da ellerini uzatmış hayranlarının ellerini parmaklarıyla okşuyor. Tribünlerdeki pankartlarda onun adı yazıyor. Göğüslerindeki tişörtlerde gururla onun logosu sergileniyor.

Bu beni boğuyor. Hayranlıkla izliyorum, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Ne kadar sevildiğinin farkında mı acaba? Bunun

bunun ailesinin bir parçası, kökleri olabileceğini biliyor mu *acaba*?

Emin değilim. Rhys'in Wild Side'ın sahip olduğu özgüvene sahip olup olmadığını bilmiyorum. Kendisinin iki farklı versiyonunu o kadar farklı görüyor ki, bunların tek bir karmaşık, mükemmel ve sevimli bütünün iki parçası olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Alışılmış akıcılıkla ringe atlar, iplerin altından kayarak kolaylıkla yukarı çıkar. Köşeye doğru adım atar, müziğinin ritmi değişirken yumruğunu havaya kaldırır. Katılımcılar da yumruklarını havaya kaldırır, onun pozunu taklit ederken müziğine o kadar yüksek sesle eşlik ederler ki, orijinalini neredeyse duyamıyorum. Her köşe aynı şeyi yapar.

Kollarımda tüylerim diken diken olur. Bu sihir gibi.

Sonunda biri ona mikrofonu uzatır ve müziği azalırken ışıklar parlar.

"Minneapolis!" Hoparlörlerden gelen sesi boğuk boğuk. "Wild Side'a hoş geldiniz."

Tezahüratlar kulakları sağır edecek kadar yüksek ve tüm bu saçmalık beni kendi oturma odamda yüksek sesle güldürüyor.

Lanet olası bir profesyonel güreşçi.

Mikrofona gülüyor. Siyah ve yeşil maskesi yüzünü gizliyor, ama gözlerini ve dilinin yanağına değdiğini görebiliyorum. Benim için *onun olduğu* çok açık. Başka kimsenin bunu görmemesi beni şaşırtıyor. Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılıyor ve bu, omurgamdan aşağıya doğru, tam kalbimin ortasına kadar uzanan bir farkındalık dalgası yaratıyor. Bacaklarımı çaprazlayıp izlemeye başlıyorum.

"Birkaç haftadır yoktum ve seni özledim. Ama meşguldüm." Garip bir ses duyulur, ama Rhys devam eder. "Takım elbiseli şımarık ahmağın oynadığı şeyi geri almaya hazırlanmakla meşguldüm. Ben iyileşirken, daha aşağı bir adama - eğer ona öyle denebilirse- ödünç verdiğim şeyi. Beni yere sermiş olabilir... ama yeterince sert değil."

Ana kameraya dönüp işaret ederken, gözlerim onun alyansındaki parıltıya takılır. "Doğru, Will. Beni tekrar ayağa kalkamayacağım kadar sert vurmalıydın. Lanet işi bitirmeliydin. Bu senin ilk hatandı, çünkü şimdi geri döndüm — evime, halkımın yanına — senin çok uzun süredir rahatça yaşadığın yere. İş bitirmiş olsaydın, ben burada olmazdım. Kan için geri döndüm. Çünkü senin olduğunu sandığın her şey? Pure Pandemonium başladığında, hepsi *benim* olacak."

Kalabalık, kısmen mesaj nedeniyle, kısmen de arkasında beliren iki adam nedeniyle tekrar coşar.

Biri ucuz bir vuruş yaparken, diğeri etrafında dönüyor. Rhys darbeyle yere yığılıyor, mikrofon uçarken ağır bir gürültüyle matın üzerine düşüyor. Ama uzun süre yerde kalmıyor. Onun boyutundaki bir adamın bu kadar zarif bir şekilde yapamayacağı çevik bir kip-up ile tekrar ayağa kalkıyor.

Hiç tereddüt etmeden onu tekmeleyen adama döner ve onu chokeslam hareketiyle havaya kaldırır. Bu hareket adamı yüksekte tutar ve Rhys'in vücudu üzerinde gökkuşağı şeklinde kıvrılır. Bu, herkesin "Over! The! Mountain!" diye bağırmasına neden olan onun imza hareketidir.

Adam matın üzerine düştüğünde, ringden yuvarlanır, kıvrılır ve boynunu tutar.

İkinci goril endişeli görünmek için iyi bir sezgiye sahiptir. Tepkisini abartıyor, ama bu beni hiç rahatsız etmiyor. Bu, bir doz mizah ve bir doz drama katıyor ve içimden Wild Side'ı daha da fazla desteklememe neden oluyor.

Rhys ise onun gibi tereddüt etmez. Akıcı bir hareketle diğer adamın kafasına yüksek bir tekme atar ve onu yere serer.

Daha yakından bakarak, nerede kendini tuttuğunu anlamaya çalışıyorum. O bir usta. Bazı güreşçiler rakibini incitmemek için bıraktıkları boşluğu açıkça belli ederken, Rhys öyle değil. O bir teknik ustası. Her şeyi kusursuz ve inandırıcı yapıyor. O kadar iyi ki, diğer iki adamı olduğundan çok daha iyi gösteriyor.

Biri ringin dışında dört ayak üstünde, öksürüyormuş gibi yapıp sürünerek uzaklaşırken, diğeri matta yüzüstü yatıyor. Rhys turnbuckle'daki iplere tırmanıyor ve az önce tekmelediği adama sırtını dönerek, başının üzerinde parmağını daire şeklinde çevirerek "*hadi bakalım*" hareketi yapıyor. Sonra üst ipten muazzam bir ters takla atıyor ve ben ayağa fırlıyorum, sandviç ve salatalıklar yere saçılıyor.

"Oh, lanet olsun!" Elimi göğsüme götürüyorum, o adamın üzerine atlayıp kalçasını hafifçe kaldırıyor, dirsekleri ve dizleri darbeyi alıyor, spiker ise onun şirketin en iyi moonsault'unu yaptığını haykırıyor.

Ancak kutlama kısa sürer, çünkü ikinci adam tekrar ayağa kalkar ve Rhys'in oldukça büyük penisine tekme atar. Rhys büyük bir teatral hareketle ikiye katlanır ve ben kendime onun *muhtemelen* iyi olduğunu hatırlatmak zorunda kalırım.

Adam saldırıya hazırlanırken, elinde metal bir sandalyeyle sarışın bir kadın ringe atlar. Sandalyedeki gücü toplayıp Rhys'in saldırganının yüzüne vurur. Elle'nin bu hikayesini sevmem gerektiğini biliyorum,

ama endişeli tarafım, birinin ona yardım etmeye gelmesinden dolayı rahatlamış durumda. Çünkü onun kendini yere atıp darbelere maruz kalmasını izlemek hiç de sahte gelmiyor. Aslında, bu durum beni her zamankinden daha fazla strese sokuyor.

İkisi düşmanlarını çabucak hallediyor ve ikisi de mindere uzandığında, kız Rhys'e dönüp gülümsüyor. O ise bu harekete karşılık vermiyor. Bunun yerine, kızın onun partneriymiş gibi davranmakta başarısız olarak somurtuyor.

Onu yeterince iyi tanıdığım için bu bakışı anlayabiliyorum ve bunu garip bir şekilde... eğlenceli mi buluyorum? Güven verici mi?

Ama o pes etmez. Elini uzatır ve onu havaya kaldırır, onu işaret ederek tekrar tekrar "*Bu benim erkeğim*" der.

Parmağımdaki alyansımı çeviriyorum, onun yüzüğü zarar görmeden bıraktığına rahatlamışım.

Ve kıskançlık duyuyorum çünkü o, onun elini tutuyor.

Ama bu duyguyu beslemeyi reddediyorum. Kıskanç bir tip değilim ve şimdi de öyle olmak istemiyorum. Ayrıca, kıskanmak için gerçekten hiçbir nedenim yok. Onun arenada yaptığı şey gösteriş için. *Sahte*.

Ancak, ona karşı filizlenen hislerim sahte değil. Bu yüzden, iki hafta önce asla göndermeyeceğim bir mesaj atıyorum. Rhys ve ben birçok yönden benzeriz ve bu gece onun duyması gereken şeyi biliyorum.

Tabby: Seninle gurur duyuyorum.

Sonra yemek yemeden yatmaya gidiyorum. Zaten iştahım kaçmış durumda.

BÖLÜM 31

Tabitha

BUGÜN İZİN ALDIM. PLANIM, HER ŞEYDEN KOPMAK VE rahatlamak, ama yine de restorana gittim. Çalışanlarım acımasızca benimle alay edip işkolik olduğumu söylediler, ben de ofisime saklandım. Hiç aciliyeti olmayan bazı evrak işlerini hallettim ve çıkarken hepsine parmak hareketi yaptım.

Sonra eve geldim ve planladığım gibi evimi baştan aşağı temizledim. Milo'nun burada olup arkamda anında dağınıklık yaratmaması, kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat gibi görünüyordu.

Sonra Gwen'in yoga dersine gittim — Trixie bunun *zihnimi sakinleştirmek* için iyi olacağını düşünmüştü. Çok güzeldi, ama işe yaradığından pek emin değilim, çünkü serin arka bahçede oturmuş zihnim dolanıp duruyor.

Rhys'in aldığı gazlı ısıtıcı sıcak hava üflüyor, ben ise battaniyeye sarılmış, akşamüstü kahvemi yudumlarken gün batımını izliyorum. Bunun beni gereğinden fazla uyanık tutacağını biliyorum, ama önemli değil. Ayrıca, son yirmi dört saatte ne kadar mutsuz olduğumu düşünürsek, şaraptan daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Milo'nun uzakta olması beni üzüyor sanıyordum. Ama artık büyük, düşünceli güreşçimi de özleyeceğimi düşünmeye başladım.

Her halükarda, gergin olmak depresyondan iyidir.

Kahvemi bitirdiğimde, gerginlik büyük bir hızla başlıyor. Eve geri girip, fincanımı yıkayıp, dolaba geri koyuyorum, daha önce yaptığım temizliğin ardından ortalığı dağıtmama gerek yok.

"Biliyorum, biliyorum," diye bitki Erika'ya mırıldanıyorum. "Garip ve nevrotik davranıyorum. İnan bana, biliyorum."

Yemin ederim, bana yargılayıcı bir bakışla bakmaya devam ediyor. Kupa'sını tezgahın üzerine bırakıp oturma odasına girer, kanepeye uzanır ve ayaklarını kanepenin kenarına koyardı. Kanepede uzanıp ayaklarını üzerime koyduğu anılar aklıma gelince dudaklarım gülümser.

Voleybol oynadıktan sonra genellikle ayakları kokardı ve o beni bacaklarının arasına sıkıştırıp yüzüme ayağını sürtmeye çalışırken ben çığlık atar ve burnumu tıkarırdım.

O zaman nefret etmiştim.

Ve şimdi bana aynısını yapması için her şeyi verirdim.

Bu düşünceyle, oturma odasında oturmamaya karar verdim. Orada kendimi çok hassas hissediyorum.

Bunun yerine, kapısı açık olan depo dolabının önünde, onun iyileşme günlüklerinin bulunduğu kutuya bakarken buluyorum kendimi. Parmaklarım onları almak için can atıyor.

Ve uzanıyorum.

Kutuyu alıp, Rhys'le her sabah buluştuğumuz yer olan verandaya geri dönüyorum. O burada olmasa da, kendimi daha az yalnız hissettiren bir yer.

Tekrar kendimi toparlayıp, kutuya uzanıyorum ve siyah deri ciltli defterleri çıkarıyorum. Hepsi aynı tarzda, süslü değil ama sıradan bir not defteri de değil.

Birkaçını karıştırırken, en eski tarihli olanı ararken ilerisini okumamaya zorluyorum kendimi. Ve onu bulduğumda, oturup okumaya başlıyorum.

Sevgili Evren,

Görünüşe göre, bu yolculuğu kağıda dökmek benim için iyi olacak. Buna inanmıyorum. Ama ailem beni reddetti ve lanet olası melek gibi kız kardeşim, beni paranın alabileceği en iyi rehabilitasyon programına sokmak için banka hesabını boşalttı. Bu yüzden, en azından profesyonellerin önerilerini dinlemem gerekiyor gibi görünüyor.

Bu en dipten daha da dibi. Eh, otuz gündür temizim, belki bu en dipten bir adım yukarıdır? Ama aynı zamanda hamileyim, bu da beni tekrar dibe vurur mu... yoksa bir basamak daha yukarı çıkar mı? Henüz ne hissettiğimden emin değilim. Özellikle de babasının kim olduğunu bir türlü hatırlayamadığım için.

Tam olarak en iyi davranışlarımı sergilemedim.

Bildiğim tek şey, bunu istemeyen bir insanı mahvetmeyeceğim. Dokuz ay boyunca ayık kalabilirim.

Dokuz ay. Onlar için.

*Yeniden Yeniden değerlendireceğim bunu
. Ama şimdilik şimdilik ben
benden çok daha büyük bir şeyin sorumluluğunu
hissediyorum.*

*Sanırım başlamak için burası da diğer yerler kadar iyi.
İnsanlar günlük yazılarından nasıl veda ederler? Bu
çok çocukça geliyor.*

*Neyse,
Erika*

"Her neyse" ifadesine burun kıvırıyorum. Bu tamamen Erika'nın tarzı, evrene iki orta parmağını gösteren. Bu yazıda bir hüznün var, ama aynı zamanda... umut da. Beni kendine bağladı ve belki de bunları okumamalıyım, ama kendimi durduramıyorum. Sanki çocukluğumuzdaki gibi, ölümden geri dönüp günlüğünü okuduğum için beni dövmeye gelebilirmiş gibi.

Bu yüzden devam ediyorum.

İlk günlüğünde hamileliği, içsel mücadeleleri, kafasındaki hiç dinmeyen şeytanlar anlatılıyor. Bu, uyuşturucu kullanımının asla zihninin derinliklerine gömülmediğini fark etmemi sağlıyor. Bu, omzunda oturan bir dürtüydü ve o bununla çok sert bir mücadele verdi.

Bunu okurken gözlerim doluyor ve doğum sırasında ağrı kesici istediğini ama istemekten vazgeçtiğini hatırladığında burnum karıncalanıyor. Doğum sırasında bile mücadele etti.

İkinci günlük, yeni doğan bebeğiyle olan hayatını, Milo'nun ona yeni bir hayat verdiğini anlatıyor. Hala evrene sesleniyor ve "Her neyse" diyerek bitiriyor, ama bu yazılarda bir parlaklık var — mükemmel bir özveri ve düzenlilikle yazdığı yazılar. Annelik onu daha düşünceli bir insan haline getirdiğini gözlerimle görebiliyorum.

Ebeveyn olmak, bana kendi ebeveynlerimi yeni ve derin bir şekilde anlamamı sağlayan bir şey var. Aniden, benim için yaptıkları şeyleri takdir ediyorum. Milo'dan önce yaptıkları fedakarlıklar, Milo'dan sonra çok daha büyük görünüyor.

Kabul etmek istemiyorum ama benimle ilişkilerini neden kestiklerini anlayabiliyorum. Sanırım onların kalbini onarılamayacak şekilde kırdım (defalarca) ve şimdi daha önce hiç hissetmediğim bir suçluluk duygusu taşıyorum.

Bir gün, kırdığım şeyi onarabileceğimi umuyorum, ama şu anda onlarla yüzleşmekten çok utanıyorum. Bunun yerine, Tabby benim için yapıyor. Ailemize çok kızgın olduğunu anlayabiliyorum, ama yine de benim adıma onlarla yüzleşiyor, Milo'nun hayatında büyükbabası ve büyükannesi olabilmesi için aracılık yapıyor.

Bir anne olarak, onun için de üzüliyorum. Bu, onun yıllardır hayatımızda bu rolü oynadığını fark etmemi sağlıyor. Taşıyıcı güvercin. Ebedi güneş ışığı... Her ne kadar onun içten içe kavgacı bir kaltak olduğunu bilsem de.

Tabby son derece sadık. Onun beni terk etmesine neden olacak hiçbir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Ve bu bilgi hem güven verici hem de... sinir bozucu? Bu tür bir bağlılığı hak ettiğimi bilmiyorum. O kadar iyi, o kadar güvenilir ki, bana yardım ederken bile onun yanında kendimi küçük hissediyorum. Onun gölgesinde daha da kötü görünüyorum. Parlak ve mat.

Belki kıskançımdır.

Keşke Tabby gibi olabilseydim.

Boğazım onun sözlerini sindirmeye çalışırken, sanki keskin bir şey yutmuşum gibi hissediyorum. Onun günlüklerini okuduğum için başıma gelen budur: onun beni hem hayranlık ve takdirle karşılarken, hem de kıskançlık ve imrenmeyle baktığını öğrenmek. Daha da komik olanı, kimsenin beni *neşeli biri* olarak tanımlayacağını sanmıyorum. Ben gerçekçi biriyim ve işimi yaparım.

Ama ona yardım ederek, sanki üstünlük gösterisi yapıyormuşum gibi hissetmiş olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onu desteklemek için yapılması gerekeni yaptım.

Onu hayatta tutmak için yapılması gerekeni yaptım.

Kendi hayatım buna bağlıymış gibi onun yaşamasına istedim. Ve yine de başaramadım.

Okumaya devam ederken midemdeki kıvrılma hissini ve boğazımdaki düğümü görmezden geliyorum. Uykusuz geceleri ve yorgun günleri anlatıyor, tek bir vuruşun ona çaresizce ihtiyaç duyduğu yüksekliği vereceğini bildiği günleri. Ama sonra

Milo'nun düğme burnundan ve ona gülümseme şeklinden ve bunun ona ihtiyacı olan enerjiyi nasıl verdiğinden bahsediyor.

Benden bahsediyor ve bu beni gülümsetiyor.

Tabby bir nimettir — biraz mikro yönetici olsa da. Onsuz, bağımlılıktan çok yorgunluktan ölürdüm sanırım. Sanırım pek çok insan benim kadar bir kız kardeşin sevgisini bilmiyor. Bir gün cesaretimi toplayıp ona ne kadar minnettar olduğumu söyleyeceğim.

Bu satırları okurken burnum çekiyor. Mutlu bir şekilde, ama gözyaşı dökmeden. Bu aşamada, kötü günlerinden çok iyi günleri var gibi görünüyor. Nedense, el yazısı bile daha temiz, daha güçlü görünüyor.

Üçüncü günlüğü açtığımda, gözlerim Rhys'in adına takılıyor ve koltuğumda kıpırdanarak günlüğü kapatıyorum. Midemde hissettiğim gerginlik, bacaklarımı çaprazlayarak oturmamı ve battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarınmamı sağlıyor. Rhys aralarında hiçbir şey olmadığını yemin etti, ama kafamda her zaman ona güvenmenin akıllıca olup olmadığını sorgulayan bir şüphe sesi var. Ben de bu sesi görmezden geliyorum.

Beklenti ve korku iç içe geçip boğazımı sıkarken, bilmek istemediğim bir şeyi okumak için günlüğü bir kez daha açtım.

Sevgili Evren,

Yaşamak için güzel bir yer bulduğumu heyecanla bildiriyorum. Emerald Lake, teknik olarak küçük bir şehir. Evimden farklı hissetmek için yeterince büyük, ama yine de rahat hissetmek için yeterince küçük. Temiz, güvenli ve hayal edebileceğim hiçbir yere benzemiyor. Uzun zamandır ilk kez kendimle gurur duyuyorum. Tüm emeklerimin ve doğru seçimlerimin sonunda karşılığını aldığını hissediyorum.

Kalbim coşuyor. Kız kardeşimin de bu anı hissettiğini bilmek, bana ihtiyacım olan huzuru veriyor.

Bir araba galerisinde maaşlı bir işim ve Emerald Lake'in manzarasına sahip bir şehir evim var... ve seksi komşum.

Oh. Nefesimi tutuyorum ve devam ediyorum.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Sert ama dost canlısı. Alyans takmıyor. Milo ile konuşurken sevimli bir bebek sesi kullanıyor ve elini sıkamak için uzanıyor. Söylemeye gerek yok, ev sahibime aşık olduğumdan eminim. Binanın tamamının sahibi olduğunu söylemiş miydim? LOL.

LOL? Günlüğünün hiçbir yerinde LOL kullanmamış. Sanki sayfadan onun heyecanı sızıyor gibi hissediyorum.

Bir sonraki girişe geçiyorum.

Tabby taşınmama yardım etti ve onun yardımına çok ihtiyacım olsa da, gitmesine hazırdım. Yanlış bir şey yaptığı için değil. Sadece... burası yeni bir başlangıç gibi, sonunda benim olan bir şey gibi hissettiriyor. Ve sürekli gergin bakışları ve "Her şey yolunda mı?" soruları ile başa çıkamıyorum.

Sanki annelik rolünü üstlenmiş ve benim yuvadan uçmamı izlemekten korkuyor gibi. Her şey yolunda giderken onun işime burnunu sokması utanç verici bir şey.

Ayrıca, seksi ev sahibimin çitin üzerinden acı verici derecede yakışıklı kafasını uzatıp kız kardeşimin ne kadar süre şehirde kalacağını sorması da beni rahatsız etti.

İşte o zaman onun gitme vaktinin geldiğini anladım.

Sayfaya gözlerimi kırptırıyorum. Rhys, ne kadar süre şehirde kalacağımı sormuş. Girişin üst kısmındaki tarihe bakılırsa, bu, onun evine girip kız kardeşimin ev sahibine bazı temel kurallar koyduktan bir veya iki gün sonra olmalı.

Suçluluk duygusu bilin altımı kemiriyor. Onu hayatta tutabilecek bir ilişkiyi mahvetti imden   pheleniyorum. O ve Rhys birlikte olsaydı, hala burada olur muydu? M kemm l kız kardeşi, partnerine açık olur muydu?

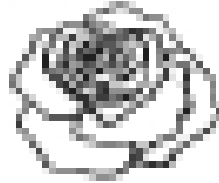
Bu düşünceleri kafamdan silkelerken başımı sallıyorum. Bu sonuca varmak için mantıkta ciddi sıçramalar yapıyorum.

Bu yüzden "eğer" oyununu oynamak yerine, karanlık gökyüzünün altında, arka verandanın yumuşak ı ı ıyla aydınlatılan sayfalar arasında kitabı okumaya devam ediyorum. Gece huzurlu, ama beynim fırtınalı.

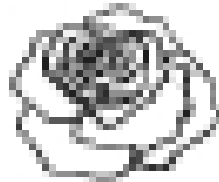
Kurabiye pi irdim ve ev sahibine, dubleksinin diğer tarafını bize kiraladı ı için teşekkür etmek amacıyla yan kom uma götürdüm.

Rhys ile iletişim kurma girişimleri her girişte devam ediyor.

Arabanın kapısını açık bırakmı ım ve ak s  bitmiş. Rhys'in bana yardım etmesini izlemek, benim bile bilmediğim bir fanteziydi.

Bazen Rhys'in postasını yanlışlıkla benim posta kutuma alıyorum. Onu elden teslim etmek her zaman heyecan verici. Ara sıra, kapıyı gömleksiz açıyor bile.

Genelde, seksi ev sahibimle iletişim kurma giri imlerim yarım kalır, ama bugün o benim için

Milo'yu götürdüğü kreşi işleten kadın hasta olduğunu söyleyerek aradı ve ben işten izin almaya cesaret edemedim, çünkü bu işe gerçekten ihtiyacım var. Rhys arka bahçede telefonda konuştuğumu duydu ve bu sefer, kafasını çitin üzerinden çıkardığında kız kardeşim hakkında soru sormadı.

Milo'ya bakmayı teklif etti.

Bu adamın ne iş yaptığını bilmiyorum ama genellikle evde. Oldukça iyi birine benziyor ve ben de çaresizdim, bu yüzden teklifini kabul ettim.

Bütün gün midem düğüm düğüm oldu. Anne suçluluğu gerçektir. Çocuğunuzu pek tanımadığınız bir adama bırakmak muhtemelen tavsiye edilmez. Bu, ailemin yanında kim bilir nereye kaybolduğum tüm zamanlar için bana bir kez daha suçluluk duygusu yaşattı.

Söylemeye gerek yok, eve koştuğumda Milo olabildiğince mutluydu. Beslenmişti. Altı değiştirilmişti. Ve Rhys'in kollarında uyuyordu, onlar da beni ön verandada bekliyorlardı.

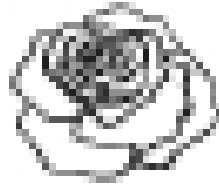
Hayatında babası olmayan Milo'yu ilk kez bir erkeğin kucağında gördüm. Bu manzaraya alışabilirim.

Kelebekler hakkında konuşalım.

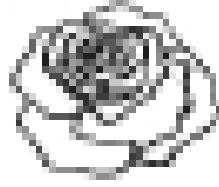
Yutkunuyorum, gözlerim girişi tekrar tararken parmaklarım kız kardeşimin kalem izlerini takip ediyor. Rhys'in uzun zamandır Milo'nun hayatında olduğunu kanıtlayan izlere dokunuyorum.

Günlükleri okudukça, üçü arasındaki yakınlık daha da artıyor.

Rhys'i bize yardım ettiği için teşekkür etmek amacıyla akşam yemeğine davet ettik.

Rhys kasaba panayırına bizimle birlikte geldi. Milo'ya neredeyse gerçek gibi görünen kocaman bir pandayı kazandı. Onları birlikte izlemek... ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi.

Bugün Rhys kız kardeşimi sordu ve bu beni çok sinirlendirdi. Bunca zaman birlikte vakit geçirdik, o ise bir yıl önce onu ön pencereden gördü ve hala onu düşünüyor mu?

Küçük düşürücüydü ama ona, geçen sefer o şehir dışındayken onu ziyaret etmesine izin vermeme rağmen, kız kardeşimin sık sık uğramadığını söyledim. Sanki kendi hayatına o kadar odaklanmış ki Milo'yu ve beni neredeyse unutmuş gibi gösterdim. Onu pek de iyi bir şekilde göstermiş olmayabilirim.

Ama hayatında çok şey elde etti. Bunu da elde edemez. Yeni Erika'nın yeni bir başlangıç yaptığı buraya gelip eski Erika'yı gündeme getirmesini istemiyorum. Emerald Lake'in tüm bu saçmalıklardan uzak olması daha kolay.

Her neyse, durumu açıklamak için Rhys'e bağımlılık sorunlarımdan bahsettim. Beni dinledi ve hiç araya girmeden konuşmama izin verdi. İçimi dökmek terapötik bir etki yarattı. Onda çok istikrarlı bir yan var. Çok şefkatli. Benimle paylaştığım için bana teşekkür etti ve içimi döktüğümde bana sarıldı.

Bugün, o kasabada olduğunda Tabitha'nın beni ziyaret edemeyeceğini hatırladım.

Onun kafasının içini görmek benim hakkım değil. Yine de... bir parçam bunu anlıyor. Sadece kendimi hiç o şekilde görmemiştim. Hazırlıklı olmadığım bir durumda elimden gelenin en iyisini yaptım.

Ayrıca Erika'nın daha sık ziyarete gelmeye başladığı dönüm noktası, ev sahibinin misafirlerini istemediğini söylemeye başladığı zamanı da gösteriyor. Geriye dönüp bakınca, gizemli bir hale geldi ve ben bunu meşgul, mutlu ve sadece... başarılı olduğu şeklinde yorumladım.

Belki de öyleydi, ama Rhys'e olan takıntısı farklı bir hal aldı. Ve yıl geçtikçe, üslubu da değişti. Heyecanlıydı. Sözleri keskinleşmişti.

Yine de okumaya devam ettim.

Rhys, çocuk bakımıyla ilgili bir talihsizlikte YINE beni kurtardı. Bugün geç saatlere kadar çalıştım, bu yüzden yatırma işini o yapmak zorunda kaldı. Nasıl gideceğini bilmiyordum, ama eve geldiğimde ev sessizdi. Milo'yu görmek için sabırsızlanıyordum ve onu uyandırabileceğimden endişeleniyordum.

O sırada Rhys'i, beşiğinin başında, kocaman elini minik göğsüne koymuş, ona "Twinkle, Twinkle, Little Star" şarkısını söylerken gördüm.

Onları izlerken gözlerim doldu, bu yüzden aşağıya gizlice indim ve saklanmak için banyoya kilitlendim. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Sadece çok tatlıydı. Beni çok duygulandırdı.

Mutluluk gözyaşlarıydı. Milo için de böyle bir çekirdek aile kurmak istedim. Ama Rhys'e bir içki içmek için kalmasını teklif ettiğimde, kibarca reddetti. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Bu, onun sadece Milo buradayken geldiğini fark etmemi sağladı.

Bu durumun umduğum gibi gitmeyebileceğini fark ettim.

Bu da sorun değil.

*Her neyse,
Erika*

Bu yazı beni rahatsız etti. Onun farkına varmasının ardından "her neyse" farklı bir anlam kazandı. O "her neyse" bir dönüm noktası.

Bugün Rhys, Tabitha'ya telefonda yorgun ve moralimin bozuk olduğunu söylediğimi duydu. Bir saat geçmeden, elinde bir şişe gliserinli sabun köpüğü ve her zamanki zararsız somurtkan ifadesiyle ön kapıda belirdi. Milo ile arka bahçede sabun köpüğü oynadı, böylece ben biraz kestirebildim.

Arkadaşlık sınırlarını aşmayacak kadar olgunum ve bir molaya ihtiyacım vardı. Küçük çocuklar şaka değil.

Uyandığımda sohbet ettik. Geçen gece beni sessizce reddettiği için kendini kötü hissedip hissetmediğini bilmiyorum, ama sonunda bana profesyonel güreşçi olduğunu söyledi. Turuncu bronzluk, yağlı kaslar, sahte dövüşler ve utanç verici röportajlar gibi.

Bunu söylediğinde kahkahayı patlattım ve bunu yazarken hala gülüyorum. Daha önce eğlence sektöründe çalıştığını söylemişti, ama ben ısrar etmedim çünkü o benim ev sahibim. Geçmişimi kurcalamasını özellikle istemedim.

Ama sanırım birbirimize sırlarımızı paylaşıyorduk ve bu da onun sırrıydı. Şimdi neden insanlara söylemek istemediğini anlıyorum.

Belki yarın bu kadar komik gelmeyecek.

Savunmaya geçerek sinirleniyorum. O ona açıkça söylemiş, ben ise onu zorla öğrenmek zorunda kalmıştım. Elbette bu eğlence sektörü, ama vücudundaki morluklar sahte değil. En azından, yaptığı iş için onu hiç alay etmediğim için rahatladım. Muhtemelen bu yüzden bana söylemek istememişti.

Erika burada olsaydı, ona tekme atardım. Bu, pek çok şey için "çok havalı" olan tarafıydı. Okul için çok havalı. Voleybol için çok havalı. Aile etkinlikleri için çok havalı. Bu, uyuşturucu devreye girdiğinde çok daha kötüleşen temel tutumuydu. Gözlerini devirmesini ve neredeyse sürekli hale gelen alaycı sözlerini çok net hatırlıyorum. Bunlar, tamamen uzaklaşmadan önce mesafeye yol açan öncüllerdi.

Rhys'i unutmanın en iyi yolunun başka biriyle birlikte olmak olduğuna karar verdim. Ve öyle yaptım. Bir kasaba ötede Tyson ile tanıştım. Tommy Lee gibi sırık gibi ve onun gibi de yakışıklı. Ham ve keskin. Heyecan verici. Hayatımın en güzel günlerini yaşadım.

Rhys benim için Milo'ya göz kulak oldu ve ben eve dağınık bir halde geldiğimde, sadece gülümsedi ve eğlendiğime sevindiğini söyledi.

Sanırım içten içe onu kıskandırmak istiyordum.

Ama işe yaramadı.

İçimde yavaş ve istikrarlı bir korku hissi yükseliyor. Her giriş, balona büyük bir nefes vermek gibi. Sayfaları açgözlülükle çevirirken bu his beni bastırıyor. Sanki çarpışmanın etkisini hissedebiliyorum ama ayağımı gazdan çekemiyorum.

Tyson'dan giderek daha fazla bahsediyor. Dışarı çıkmaktan giderek daha fazla bahsediyor. Rhys'in Milo'ya bakması artık bir alışkanlık, bir sonradan akla gelen şey, bir beklenti haline geldi. Ve günlükteki tarihler, onu daha sık bana bırakmaya başladığı tarihlerle de örtüşüyor.

Geceler, hafta sonları gezilere dönüşüyor.

Sosyal bir bira, *birkaç fazla highball'a* dönüşüyor.

Highball'lar bir başlangıç noktası ve bunu hiç yazmamış olsa da, Rhys veya ben oğluna bakarken onun ve Tyson'ın ne yaptığını içgüdüsel olarak biliyorum.

Düşünceli tonu değişir ve aniden herkesi suçlamaya başlar.

Kişiliğindeki bu değişim beni hem öfkeliendiriyor hem de mahvediyor.

O kadar yakındı ki.

Altımdaki sayfaya gözlerimi kırpiyorum. Islak bir nokta kağıda yayılıyor, kalem izi hafifçe bulanıklaşıyor.

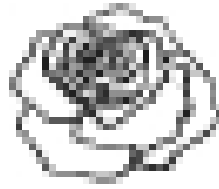
Olamaz.

Yanağıma öfkeli bir tokat atıyorum ve ıslak parmaklarıma bakıyorum, dudaklarım sessiz bir *O* şekline açılıyor.

Sonra takılmamaya karar verip okumaya devam ettim.

Tyson bazı sorunlarla karşılaşmış. Bana sunduğu tüm gece eğlenceleri ve özel muameleler onu zor durumda bırakmış. Bana bu kadar abartılı davrandığını fark etmemiştim. Her şeyin en iyisi olmasını istiyordu, ama bunu karşılayamıyordu.

En azından ona yardım edebilirdim. Ama bu yeterli değil. Ona o kadar çok şey verdim ki kirayı ödeyemedim. Neyse ki Rhys anlayışlıydı. Ona geri ödeyeceğime söz verdim ve bunu kesinlikle yapacağım. Keşke herkes bana onun kadar güvense.

Bayi bana daha az vardiya veriyor ve nedenini sorduğumda, çok fazla izin aldığım için başka bir resepsiyonist işe almak zorunda kaldıklarını söylediler. Bu saçmalık. Sadece ara sıra bir hafta sonu izin aldım. Tabby'den tekrar yardım isteyemeyeceğimi biliyorum, yoksa bana çok kızacak.

Ama bu sefer durum farklı. Başım belada olduğu için değil. Sadece Tyson'a, aileme bakıyorum. Bu durumda o da aynen böyle yapardı.

Alarm zilleri çalıyor. Sayfalara uzanıp onu sarsmak istiyorum. Ona bağırmak istiyorum, "Bu adam senin ailen değil! O senin sonun olacak!" Ama o burada değil, ona mantıklı davranmasını söyleyemem.

Kız kardeşimin hayatının gözlerimin önünde parçalanmasını izlerken, kirpiklerimden bir damla daha yaş düşüyor.

Rhys'e işlerin yavaş gittiğini söylediğimde, kira indirimi teklif etmekte tereddüt etmedi. Ve finansal olarak bu kadar yardımcı olması beni düşündürdü. Sonunda ona yakından baktım

araştırdım ve bildirilen maaşını görünce gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Bu yüzden, sonunda hazırladığım vasiyetnamede Rhys'ten Milo'nun vasisi olmasını istedim. İlk başta şaşırmış göründü, ama kabul etti.

Bu hemen bir rahatlama oldu. En azından bana bir şey olursa, Milo iyi bir güvenlik ağı olan bir yere düşecek. Ayrıca, Tabby son zamanlarda sorularıyla çok meraklı davranıyor, Milo'yu bir hafta sonu daha alabilir miyim diye sorduğumda geri çeviriyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Yıllardır vasiyet konusunda başımın etini yiyor, bu yüzden Milo'yu Rose Hill'e bıraktığımda, sonunda istediğini elde ettiğini ona söyleyeceğim.

Beni kızdırmak için Rhys'i se ti. Ve onun parası için. Midem hızla ve şiddetle bulanıyor. *Siktir.*

Siktir, siktir, siktir.

Her şeyi bir araya getirirken, kafamdan geçen her küfürle birlikte gözyaşları akıyor. Son girişi okuduğumda her şey yerine oturdu.

Her şey çok stresliydi, bu yüzden Tabby'ye yalan söyleyip Rhys'in beni evden attığını ve Tyson'la hak ettiğimiz hafta sonunu birlikte geçirebilmek için yeni bir ev aramam gerektiğini söyledim. Doğal olarak, hiç soru sormadan yardıma koştu.

Başım zonkluyor ve kalbim paramparça oluyor.

Rhys'e karşı tüm bu zaman boyunca beslediğim kin anında buharlaşıyor. O, bunun asılsız olduğunu bilmesine rağmen, benim bunu yüzüne vurmamı izin verdi.

Ve geriye kalan tek şey, her şeyi tüketen bir ıstırap. Onun içindeki ince değişiklikleri fark etmeliydim. Daha önce müdahale etmeliydim. Daha iyi bilmeliydim.

Onu hayal kırıklığına uğratan kişinin ben *olduğumu* fark etmenin ağırlığı dayanılmaz. Kız kardeşimin ölümünden bu yana ilk kez ağlıyorum.

BÖLÜM 32

Rhys

Tabitha'ya sessizce özlem duymaktan vazgeçip ne zaman karar verdiğimi bilmiyorum.

Onu yüksek sesle özlüyorum. Ama işte buradayım, kendimi yorarak ve neredeyse yirmi dört saat boyunca seyahat ederek, sadece birkaç günlük tatilimde ona sürpriz yapmak için.

Çalışmam, antrenman yapmam, *işime odaklanmam* gerekirdi.

Ama şu anda kendim değilim. Anthony ile aramızdaki gerginlik ve onun talepleri beni endişelendiriyor ve rahatlamak için bir şey arıyorum. Ve bu da aklıma tek bir kişiyi getiriyor.

Tabitha.

Eskisi gibi değilim. Bir şeyler değişti ve bunu görmezden gelemem.

Motoru durduruyorum, arka koltuktan çantamı çekip alıyorum ve havaalanında son dakikada kalan tek kiralık arabadan iniyorum. Kapıyı çarparak kapatıp evimize doğru yola çıkıyorum. Tabitha'nın evine.

Hava çoktan kararmış. Güneş, Rose Hill'in üzerinde yükselen sivri tepelerin arkasında çoktan kaybolmuş. Hava soğuk, ön kapıya doğru yürürken çimler donmuş. Adımlarım normalden daha uzun ama onu görmek için acele ettiğimi kabul etmiyorum. Bugün izinli olduğumu biliyorum, bu yüzden Milo ile birlikte uykuya dalmış olabilir. Onları sadece bir göz atmak bile kendimi daha iyi hissettirebilir.

Ön kapıya vardığımda, kilitli değil. "Lanet olsun, Tabby," diye mırıldanarak eve girip botlarımı çıkarıyorum. Her odada ışıklar yanıyor ve eve, Florida'daki evimin en iyi gününde bile elde edemediği rahat bir ısıltı veriyor.

O ev steril. Bu ev ise ev gibi hissettiriyor.

"Tabby?" Milo'yu uyandırmak istemediğim için fısıldayarak bağıyorum ve oturma odasından evin arkasındaki mutfığa doğru ilerliyorum. Cleo koşarak bana gelirken, bacaklarımın arasında dolanıp mırıldanıyor.

çömelip en sevdiği yer olan çenesinin altını kaşımaya başlıyorum. "Aşağı in. Ben de hemen geliyorum."

O dinlemiyor, ama ben yine de evin içinde Tabitha'yı aramaya devam ediyorum. Ev, onun sevdiği sitronella temizlik spreyi kokuyor ve her yer *tertemiz*. Umarım izin gününü temizlik yaparak geçirmemiştir.

Başımı merdiven boşluğuna uzatıyorum ama yukarısı karanlık olduğu için o yöne gitmemeye karar veriyorum. Mutfakta değil, ama arka verandada, teras fenerlerinin altında her zamanki koltuğunda oturduğunu görüyorum.

Onu görünce dudaklarım kıvrıldı ve ayaklarım beni onun yönüne doğru taşıdı.

Kapıyı tam olarak açmadan varlığımı açıklamaya başlıyorum. "Tamam, beni dinle..."

Ama başını dikkatle bana çevirdiğinde ve lekelenmiş yanakları, kırmızı gözleri ve ıslak kirpikleriyle karşılaştığımda birden duruyorum.

"Tabby, ne oldu?" Gözlerim, onun üzüntüsünün nedenini bulmak için etrafı tarar. O, bacaklarını çaprazlamış, omuzlarına kalın bir battaniye sarmış oturmaktadır. Etrafında deri ciltli not defterleri dağılmış ve ayaklarının dibinde sade bir karton kutu vardır. "Milo iyi mi?"

Gözlerinin altındaki elmacık kemiklerinde gözyaşları parlıyor ve koyu renkli irisleri donuk, her zamanki ışıltısından yoksun. Elleri dizlerinin üzerinde gevşekçe duruyor, sol yüzük parmağı benim altın metal yüzüğümle sarılmış.

Ona karşı her zaman hissettiğim içgüdüsel çekim beni sertçe çekiyor ve birkaç saniye içinde kapıdan çıkıp güverteyi geçiyorum. Ayaklarının dibine diz çöküyorum. "Ne olduğunu söyle," diye fısıldıyorum ona uzanırken.

O irkilir ve geri çekilir, sarsılmış görünür. Ben geri çekildiğimi göstermek için ellerimi iki yana kaldırdığımda, bakışları ellerime düşer. "O benim ailemle kamp yapıyor. Sen burada ne arıyorsun? *Haftalarca kalacağımı* söylemiştin." Son kelimedeki sesi çatlar ve ben onun kirpiklerinden üç damla gözyaşı daha akarken, kalbimde bir acı hissedirim.

Hayatımda birçok zorluk yaşadım.

Ama Tabitha'nın ağlamasını izlemek belki de en kötüsüydü.

Bu sefer ona gerçeği söylemekten çekinmedim. Ellerimi kaldırarak teslim oldum ve kendime itiraf edebileceğimi hiç düşünmediğim bir şeyi itiraf ettim. "Seni özledim."

Aramızda sessizlik hakim olur, ellerim yavaşça inerken gözleri yüzümü arar, dizlerinin birkaç santim uzağındaki kanepenin kenarını tutmak için düşer.

dizlerinin birkaç santim
uzağına düşüyor.

Bana bakıyor, dolgun dudaklarından sessizce gözyaşları süzülüyor. "Bana yalan
söyledin

."

Siktir. Sert bir nefes alıp donuyorum, ciğerlerim patlayacak gibi dolarken
onu izlerken.

"Erika'yı evden çıkarmadın."

Gözlerim kapanıyor, parmaklarım yastığın sert kumaşına gömülüyor,
ciğerlerimdeki hava hızla boşalıyor ve geride ağır bir acı bırakıyor. "Hayır," diye
fisıldıyorum, hala ona bakamıyorum.

"Ona çok *iyi* davranıyordun."

Onun sözleri ağır bir hıçkırığa dönüşürken burnum buruşur. Tek
yapabileceğim, gözlerimi açıp etrafına dağılmış günlükleri fark ettiğimde başımı
sallamaktır.

Erika'nın günlükleri. Bazen onu verandada yazarken görürdüm, ama bunun
ötesinde aklıma gelmemiştir.

Tabitha'nın elleri sıkı yumruklar halinde büzülür, boş ağlama sesi binlerce
cam parçasıyla ölüm gibi gelir. "Bana inanmamı sağladın..." Dudakları şapırdar,
inanamayan bir homurtu çıkar. "Sana çok kötü davrandım."

Şimdi ona bakıyorum, koyu renkli gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor.

"Öyle değildin."

"*Öyleydi.* Sana çok kötü davrandım. Seni suçladım... Tanrım." Elini ağzına
kapattı, omuzları titreyerek küçük vücudunu bir başka hıçkırık sarsıyordu.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor, ama bu sefer ona uzandığımda,
elimi itiyor. "Neden bu konuda yalan söyledin?" Başını sallarken saçları
yanaklarının yanında sallanıyor, ağzı inanamama hissiyle açık kalıyor. "*Neden?*"

Boğazım düğümlenir. "Ben sadece..." Elini ağzıma götürür ve başka yere
bakarak, ona durumu açıklamak için doğru kelimeleri, en iyi yolu ararım.
"Aramızda gerginlik vardı ve sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.
Sonra buraya geldim ve tamamen yeni bir bakış açısı kazandım ve ben... Lanet
olsun Tabby, bilmiyorum. Sen çok kırılmıştın ve ben bununla başa çıkamadım.
Seni rahatlatacak hiçbir şey söyleyemedim, ama sessizliğim yükünü
hafifletebilirdi, bu yüzden..." Sinirli bir homurtu çıkararak, söylediklerimin
mantıklı olup olmadığından emin olamadan, berrak gece gökyüzüne bakıyorum.

Sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Kızacak birine ihtiyacın vardı ve
ben o kişi olabileceğimi düşündüm."

"Rhys. Bu *sana* zarar verdi. Ben *sana* zarar verdim. Sen bunu hak etmedin!" Hayal kırıklığı parladı, elleri altındaki yastıkları tokatladı. "Peki ya ben?" Güldü, ama gülüşünde mizah yoktu. "Bu benim taşımam gereken bir yük, senin değil. Sanki kendimi senden daha kutsalmışım gibi davranıyordum ve ben... *Ben sorumluyum...*"

"Tabitha." Bacağını tutarak, söylediklerimi dinlemesini sağladım. "Beni dinle. Sen sorumlu *değilsin*."

Beni itip, nefesleri hızlanıyor, gözleri donukluktan çılgınlığa dönüşüyor. "Bana dokunma Rhys. Ben... Benim... Neye ihtiyacım var bilmiyorum. Ama şu anda bana dokunma lan."

Ayağa kalkmak için itiyor, battaniye omuzlarından düşüyor ve sert adımlarla eve giriyor. Hala ahşap güvertede diz çökmüş halde, yüzümü avuçlarımin arasına gömüyorum, bu durumu nasıl düzeltebileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Bunu bilmediğimi fark ettim, ama kilisede, onu seven birçok insanın önünde durup onu teselli edeceğime söz verdim. Hayat basit olduğunda ve olmadığında bu ilişkiyi besleyeceğime söz verdim.

Şu anda işler basit değil. Ama ona karşı hissettiklerim basit.

Onu takip ederek eve giriyorum. Duşun sesini duyabildiğim merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kapıyı çalmadan banyoya giriyorum, tam da onun giyinik halde duşa girdiğini görmek için. Orada donmuş gibi duruyor, yüzü duş başlığına dönük, su gözyaşlarıyla karışıyor ve onu sırlıklam ediyor.

Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor ve onun bu kadar acı çekmesini görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

İşte bu yüzden ona söylemedim.

Fayanslı duvara yaslanıp, dizleri bükülmüş, dirsekleri duvara dayalı, başı eğik bir şekilde oturana kadar kayıyor.

"Siktir et," diye mırıldanarak cam kapıyı açıp onun yanına giriyorum. Şok edici buz gibi su, giysilerimin üzerinden akıp derime kadar ıslatıyor ve beni hızlıca nefes almaya zorluyor.

Onun yanında yere çöküyorum, onun isteklerine saygı göstermek için aramızda birkaç santim mesafe bırakarak.

Orada ne kadar süre oturduğumuzu bilmiyorum, akan suyun beyaz gürültüsü sanki kendi özel, buz gibi su dünyamızda yaşıyormuşuz gibi hissettiriyor.

Hava çok soğuk, ama ben neredeyse hissetmiyorum. Tek düşünebildiğim Tabitha ve şu anda onu rahatlatmak için her şeyi yapabileceğim. Kahretsin, şu anda benimle konuşması için cinayet bile işleyebilirim.

Hayatım boyunca konuşmayı sevmediğimi düşündüm. Meğer sadece konuşacak doğru kişiye ihtiyacım varmış.

"Gitmelisin," diyor, sesi etrafımızda yankılanarak tiz bir şekilde.

"Hayır."

Yüzü bana doğru dönüyor, gözleri parlıyor, çenesi yüksek ve meydan okurcasına. "Git dedim!"

Onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Tabitha. Sen benim karımsın. Seni terk etmeyeceğim." Bunun üzerine yüzünde bir şey parlıyor ve cevap vermek yerine

bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor. Sinir bozucu bir noktaya kadar. Dudaklarımı yalayıp yutkunuyorum, sonra pes etmiş bir iç çekişle gözlerini kapatıyor ve başını fayanslara yaslıyor. Onu dikkatle izlerken saniyeler uzuyor.

"Keşke beni bu halde görmeseydin."

Kaşlarım çatıldı. "Ne halde?"

"En kötü halimde."

Başımı ona doğru eğiyorum. "O zaman bundan sonra her şey daha da iyi olacak, bebeğim. Seni en iyi halinle görmek çok özel olacak."

Hüzünlü bir gülümseme, boğuk bir hıçkırıkla titrer ve ben, onun aralık dudaklarından birkaç nefes alırken gözünden bir damla yaşın süzülmesini izlerim.

"Rhys, ne yapıyorsun? Yani, bu... Ne yapıyorsun sen?

ne yapıyorsun?"

Onun bu soruyu çok daha geniş bir bağlamda sorduğunu biliyorum. Düğün, habersizce ona geri dönmem, başka bir şey yaparken bile aklımdan hiç çıkmaması. Ve gerçek şu ki, ben de bilmiyorum. Açıklayamıyorum. *Öyle işte.*

Ama onunla bu buz gibi duşta ne yaptığımı biliyorum. "Sana dokunmamak için çok uğraşıyorum, Tabby."

O, sanki bu ekstra katman benden saklanmasına yardımcı olacakmış gibi, eliyle kapalı gözlerini kapatarak inliyor.

Bana tekrar gitmemi söylemesini bekliyorum, ama önsöz yapmadan dönüp kucağıma tırmanıyor, kollarını boynuma doluyor ve başını omzuma yaslıyor.

Sonra

hıçkırarak

ağlar. Ben de

onu

kucaklarım.

BÖLÜM 33

Rhys

SOĞUK YAĞMURUN ALTINDA, BİRBİRİMİZE SARILMIŞ OTURUYORUZ, ne kadar süreceği belli değil.

. Tek bildiğim, sonunda onun hıçkırıkları azalıyor ve vücudundaki tüm gerginlik eriyip gidiyor, ta ki kollarımda gevşeyip yığılana kadar.

Başparmağım şakağını ovmaktan ağrıyor, sert fayansların üzerinde oturmaktan kuyruk kemiğim ağrıyor ve kemiklerim donuyor, ama ihtiyacı varsa onu saatlerce daha kucaklayacağım.

Ama omurgasından bir titreme geçiyor ve çenesi titriyor.

"Tamam, Tabby Cat." Islak saçlarını geriye doğru çekip, nazıkçe onu ayağa kaldırıyorum. "Hadi seni ısıtalım."

O da başını sallayıp beni onu kaldırmama izin verdi. Onu duştan çıkarıp banyo paspasına adım attım ve onu ayağa kaldırdım. İkimizden de su damlıyordu. Geri dönüp musluğu kapatmak için elimi uzattığımda, ortalık sessizliğe büründü. Az önce gürültülü gelen sesler, onun dişlerinin garip tıkırtıları dışında, artık dayanılmaz bir sessizliğe dönüştü.

Dudaklarım düzleşir ve başımı sallarım, onu bu kadar üşütmeme kızarım.

Ellerimle omuzlarını kavrar, hızlıca yukarı aşağı ovuştururum. "Islak giysilerini çıkarmalısın tatlım. Donuyorsun."

Yine başını salladı, ama söylediklerimi pek anladığını sanmıyorum. Gözleri uzaklara dalmış, her zamanki mükemmel duruşu yerini derin bir üzüntüye bırakmıştı.

Söylemek üzere olduğum şey için çenemi sıkıyorum. "Sana yardım etmemi ister misin?"

Şimdi gözleri benimkilerle buluşuyor, kırmızı ve yıkılmış.

O başını sallar, ben de başımı sallarım. Sonra sweatshirt'ünün eteğine uzanırım. Ellerimi üzerinde gezdirmiyorum, ıslak kumaşı vücudundan hızlı ve saygılı bir şekilde çıkarıyorum. Kollarını kaldırıyor ve sweatshirt'ü başından çıkarıyorum.

Ve lanet olsun, sütyen giymemiş.

Sweatshirt'ü ıslak bir yığın halinde yere bırakıyorum ve Tabitha'nın çıplak vücudunu ilk kez görüyorum. Gözlerim göğüslerine takılınca boğazım kurur, sonra tişörtünü takip ederek onun önüne yere çöküyorum, önümdeki işe odaklanmaya çalışıyorum, kafamdaki sesi umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu ses, Tabitha'nın çıplak vücudunun önünde diz çökmeyi hayal ettiğim şekilde olmadığını hatırlatıyor bana.

Her bir yün çorapla başlıyorum, dizlerinin arkasından nazıkçe tutup ağır kumaşı çekiyorum.

"Sırada pantolon var, tamam mı?" Ona bakıyorum, yüzünde onay işareti arıyorum.

Ağzı hareket etmese de yine başını salladı. Saçları ve kolları yanlarında sarkık duruyordu. O kadar yenilmiş görünüyordu ki, bu beni deli ediyordu.

Gözlerimi ondan ayırıp kot pantolonunun düğmesine odaklanıyorum. Parmaklarım metal düğmeyi açtığında, eli başıma uzanıyor ve keskin bir nefes alıyor.

Ona bakacak kadar cesur değilim, bu yüzden parmak uçları saçlarımın arasında dolaşsa da odaklanmaya devam ediyorum.

Parmaklarım bel bandının üzerine kıvrılır ve çekerim.

Diğer eli saçlarıma düşerken, ıslak kot pantolonunu kalçalarından çıkarıyorum. Sade siyah bir tanga hiç bu kadar çekici görünmemişti, ama belimin altındaki heyecanı ve elinin boynumdan kayarak omzumu kavramasını görmezden geliyorum. Pantolonu yeterince aşağı indirdiğimde iç uyluklarına dokunuyorum ve o da ayağını kaldırarak kot pantolonunu tamamen çıkarmamı sağlıyor. Aynı hareketi diğer tarafta da tekrarlıyoruz, o da ellerini daha özgürce gezdiriyor.

Yutkunuyorum ve sonunda ona tekrar bakıyorum. Şimdi koyu renkli gözleri dönüyor ve önceden solgun olan yanaklarında hafif bir kızarıklık var. Avuç içleri geri kayıyor ve parmakları saçlarımı kıvırmaya devam ederken başımı kavlıyor.

Ne kadar süre birbirimize baktığımızı bilmiyorum, ama kalbimin hızla atmasına yetecek kadar savunmasız bir an.

Sonunda, ince bir sesle "Teşekkür ederim" diyerek sessizliği bozar.

Sadece başımı sallayarak cevap vermek benim sıram. Şu anda konuşacak kadar kendime güvenmiyorum, bu yüzden sadece külotunun kemerinin kemiği sardığı yere hızlıca bir öpücük konduruyorum. Sonra hızla harekete geçip bir havlu alıyorum ve her yerini kuruluyorum. Cildini, saçlarını, bacaklarını. İç çamaşırının üst kısmına dokunuyorum, böyle bir anda o sınırı aşmak istemiyorum.

Kurduğunda, ayağa kalkıp küçük bedenini kollarımın arasına alıyorum ve banyodan çıkıyorum.

Aptalca bir şey yapmadan önce onu yatırmam lazım. Gözlerindeki dönen ateşi çok yakından incelemek, onu öpmek ya da vücudundaki ince iç çamaşırını çıkarmak gibi. Şimdi bunun sırası ya da yeri değil — lanet olsun, belki de bunun için doğru zaman ya da yer hiç olmayacak. Ama kırılğan bir anı suistimal ettiğimi düşünmektense, bunu bilerek yaşamayı tercih ederim.

Yatak odasının kapısı açık ve yatak mükemmel bir şekilde yapılmış. Bir kolumla onu tutarken, diğer kolumla öne uzanıp çarşafları geri çekiyorum. Onu yatağa yatırdığımda, iç çekiyor ve gözleri ağırlaşıyor. Onu kuş tüyü yorganla örtüyorum, küçük başucu lambasının sıcak ışığında ne kadar güzel görüldüğüne bakmamaya çalışıyorum.

Dayanamayıp, avucumu saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Banyoda olduğu gibi aynı bakışla bana bakıyor ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyorum.

Tek bildiğim, hiç kimsenin bana Tabitha Garrison'ın baktığı gibi bakmadığı. Boğazımı temizleyerek ondan uzaklaşıyorum, onun üzerinde dikiliyorum. "Sen dinlen. Ben temizlenmeye gidiyorum. İç çamaşırlarını sen atabilirsin."

Kirpikleri uyuşuk bir hareketle titriyor, parmakları yorganı kavrayıp çenesinin altına çekiyor. Dudakları açılıyor ve beynim buna dayanamıyor. Aklımda müstehcen görüntüler beliriyor. Onun yanına sürünerek yaklaşıyorum. O ince külotu hızla çıkarıyorum. Vücudunda aşağı kayıyorum. Ondan uzaklaşıyorum, giderken başımı sertçe sallıyorum. Doğruca banyoya gidiyorum. Kapıyı kilitliyorum ve ıslak giysilerimi çıkarıyorum, her parça ıslak bir sesle yere düşüyor. Sikim boxerımı çıkardığımda yarıya indirilmiş bayrak gibi.

"Sivrisinek kadar özdenetimli birisin, Dupris," diye mırıldanıyorum kendime, eğilip yerden ıslak giysilerimizi kaldırırken. Onları ıslak bir top haline getirdikten sonra, koridora çıkıp çamaşırları yıkayabileceğim bodruma doğru yürüyorum.

Her hareketimde heyecan hissediyorum, ayaklarım her zamankinden daha sert bir şekilde yere basıyor. Merdivenlerin üstündeki kapıyı sertçe açıyorum, elim ışık düğmesine sanki bana bir şey yapmış gibi vuruyor.

Ahşap merdivenlerden beton kaplı bodruma inerken içimden homurdanıyorum. Ama dönüp odaya baktığımda, olduğum yerde donup kalıyorum. Çıplak vücuduma yapışan giysilerden su, ben bakarken sol ayağımın köprüsüne damlıyor.

Odam... eskisi gibi değil. Yeni komodinler, koyu bordo çarşafklar ve mükemmel dolgun yastıklarla donatılmış uyumlu bir yatak çerçevesinin iki yanında duruyor. Büyük bir halı zemini yumuşatıyor. Çerçevelerin üzerinde fotoğraflar var gibi görünüyor. Orada... Bilmiyorum. Rahat, sıcak ve sevgi dolu bir yer.

Bu odayı benim için önemseyen biri düzenlemiş ve bu, kalbimi ağır bir titremeyle sertçe arptırıyor. Kimse benim için bir oda düzenlememişti.

Ama Tabitha yaptı.

BÖLÜM 34

Tabitha

YATAKTAN KALKMAK İSTEMİYORDUM, AMA AYNI ZAMANDA ISLAK iç çamaşırlarıyla yatakta kalmak da istemiyordum. Rahatsızlık hissi beni yorganı tekmelemeye ve yataktan kalkmaya itti.

Ve koridordan görünen manzara beni oraya geri dönmekten alıkoydu.

Çünkü açık yatak odamın kapısının yanındaki çamaşır sepetine doğru yürüdüğümde, Rhys'i gördüm.

Çıplak Rhys'i.

Sıkı kalçalar, ince bel, bacaklarında kıllar, dövmelemlerle kaplı Rhys.

Koridorda benden uzaklaşarak yürüyordu. Onu takip etme dürtüsü, onun bir bowling topu atması gibi beni vurdu. Çok sert bir şekilde.

Ama onu takip etmek yerine, kapı eşiğinden izledim, kalbim deli gibi atıyordu, içim parçalanmış gibi hissediyordum. Erika'nın günlüğündeki her bir yazı, derimi bir şerit bir şerit soyup, beni çıplak ve dağınık bırakmış, hava her yerimi acıtıyordu. Dizlerimin sıyrılması gibi, ama çok daha kötüsü.

Sonra Rhys geldi. Ve beni kucakladığında, acım hafıfledi. Beni bir bandaj gibi sardı ve gecemin en kötü kısımlarını daha iyi hissettirdi.

Onu özlediğimi biliyordum.

Sadece ona *ihtiyacım* olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ayak seslerinin merdivenlerin dibine ulaştığını duyduğumda yüzümü çeviriyorum. Bu gece, önemli kararlar almam için gerekli mantığım ciddi şekilde bozulmuş durumda.

Benden gerçeği sakladı.

Benim için geri döndü.

Benim için defalarca fedakarlık yaptı ve onun bu sadakatini hak etmek için ne yaptığımı bir türlü anlayamıyorum.

Bana sözleriyle neredeyse hiçbir şey söylemiyor, ama eylemleriyle her şeyi anlatıyor.

İç çamaşırlarımı çıkarıp sepete atıyorum ve çıplak olarak yatağa geri dönüyorum. Kendimden utanıyorum ama aynı zamanda onu bulmak için çaresizim. Ona biraz kızgınım ama garip bir şekilde, onun seçimini de anlıyorum.

Anlıyorum çünkü ben de öyle yapardım. Yıllardır ailem için yaptığım şey bu.

Sadece hiç kimse *benim* duygularımı incitmemek için bir durumu çarpıtmamıştı. Bu tür bir özveriliğin, bu tür bir sadakatin muhatabı olmak garip bir duygu. Özellikle de bunu hak edip etmediğimi düşünmek kafamı karıştırıyor.

Zihnindeki kargaşa yorgunluğumu silip süpürüyor. Yorgunluğun ötesindeyim, deliriyorum.

Yatakta çıplak, aynı düşünceleri tekrar tekrar düşünüyorum. Erika'nın beni manipüle etmesi - ve onun ön planda olmalıydı, ama duşta bir şeyin farkına vardım: olan oldu. Ne kadar geri dönüp bunu düzeltmek istesem de, bu imkansız.

Rhys'in kollarında ağlarken, Erika'nın idealize edilmiş versiyonuna olan bağlılığımın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettim. Onu sıkıca tutmak, hikayesini olduğundan daha kabul edilebilir hale getirmek için çok istekliydim. İnsanları incitti mi? Yoksa harika mıydı? Onun her ikisi de olabileceğini ve onu sevmem için onunla ilgili anılarımın tamamen güneşli ve gökkuşağı dolu olması gerekmediğini fark ettim.

Durumu olduğu gibi kabul ettiğimde hissettiğim derin rahatlama, beni sakinleştirdi.

Ve bunu kabullendim.

Sonra geriye sadece Rhys kaldı. Beni soyuyordu. Beni kuruluyordu. Her dokunuşu saygı ve özveri doluydu, ondan bunu hak ettiğimden emin değildim, ama yine de arzuluyordum.

Beni yataktan kaldırıp karanlık merdivenlerden aşağı inmeye iten şey bu arzudur. İçimde bir heyecan uyandırır ve meme uçlarımı sertleştirir. Ama bundan daha fazlası var. Onun sıcaklığını, iriliğini, sadece... onun yanında olmasını arzuluyorum.

Bu gece, sadece onun yanında uykuya dalmakla yetineceğim.

Bodrum kapısı gıcırıyor ve ben aşağıya bakarak, bu odayı onun için yeniden dekore etmeyi nasıl bitirdiğimi hatırlıyorum. Onun bu kadar çabuk göreceğini beklemiyordum.

Çamaşır makinesinin dönerek çıkardığı uğultuyu duyabiliyorum ve korkulukların arasından baktığımda yatakta onun iri cüssesinin silüetini görebiliyorum

Aynı yerde, o tanıtım videosunu çekmeye çalışırken onu gözetlemiştim.

Arkadan gelen ışık, onun bana sırtını döndüğünü anlayabileceğim kadar. Ama omuzları uyuduğu için biraz fazla gergin.

İçeri girebilir miyim diye sormaya zahmet etmiyorum, çünkü kalbimin onun beni geri çevirmesine dayanabileceğini sanmıyorum. Ve içimden bir ses, onun bunu yapmayacağını söylüyor.

Merdivenlerden aşağı inerken, dişlerimle alt dudağımı ısırıyorum. Ayaklarım yatağın altındaki İran halısına değdiğinde, başı dönüyor. Ama durmuyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri hissettiğim o çekiciliğin peşinden gidiyorum. Emerald Lake'deki evinden ayrılırken omzumun üzerinden ona bakmamı sağlayan çekicilik.

O zaman kendimi tutamamıştım, şimdi de tutamıyorum.

Bu yüzden doğruca yatağa gidiyorum, arkasına sessizce uzanıyorum, çıplak kaburgalarına kolumu doluyorum ve alnımı sırtına dayıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, ama parmaklarını benimkilerle birleştirirken kolumu kendi koluyla örtüyor.

"Merhaba Tabby," diye fısıldadı karanlık odada. Ve ben onun bana yine "bebeğim" ya da "tatlım" demesini dilediğimi fark ettim. Böyle hassas bir anda bu isimlerin tanıdık gelmesi beni rahatlatıyordu.

"Merhaba, Rhys." Parmak ucumu omzunda gezdirerek, kolunun tamamını saran dövmelerin kıvrımlarını ve desenlerini izliyorum.

Titrer ama bana dönmez. "Odama seviyorum. Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum, yanağım onun çıplak tenine değiyor. Vücudunda hafif bir tarçın kokusu var ve bu beni içten içe ısıtıyor, elmalı turta ve Noel'de pişirilen sıcak kurabiyeler gibi.

"Bunu daha önce yapmalıydım. Özür dilerim." "Özür dilenecek bir şey yok."

Belki de yok, ama bu, ona sebepsiz yere çok sert davrandığımı hissetmemi engellemiyor. Sanki kendimizi geri tutuyormuşuz gibi. Ve şu anda, artık geri durmak için tek bir neden bile bulamıyorum. Elbette, bana zarar verebilir. Ama her şeyden sonra, içimden bir ses Rhys'in bana acı çektirmemek için elinden gelen her şeyi yapacağını söylüyor.

Bu, baş döndürücü bir farkındalık. Böyle birine güvenmek.

Bir avucumu omzuna koyarak, sırtına bir öpücük konduruyorum. Hareketsiz kalıyor. "Ne yapıyorsun, Tabitha?" Sesi kaba, kelimeleri boğuk.

Onu içime çekip nefes veriyorum. Bir kez. İki kez. Ve üçüncü kez
— "Seni ilk gördüğümünden beri yapmak istediğim bir şey."

Onu özlemekten, bir şey söylemesini, dönüp bana bakmasını istemekten göğsüm ağrıyor. "Rhys, lütfen. *Seni özledim.*"

Bu itiraf onu bana doğru çevirir, ağır yüz hatları benimkilerle aynı seviyeye gelir. Dudaklarımda nefesini hissediyorum ve ısısı vücuduma sızıyor, beni kurtaramadığım soğuktan kurtarıyor. Eli çıplak kalçamda sahiplenici bir şekilde duruyor ve avucumu çıplak göğsüne kaydırduğımda içimde bir ihtiyaç uyanıyor. Ayaklarım battaniyenin altında onun baldırlarıyla dolanıyor.

"Beni özlediğini söyledin, ben de seni özledim. Ben... Bilmiyorum. Seni özlediğim dışında hiçbir şey bilmiyorum."

O, sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi, gözleri yüzümü araştırarak kararlı bir şekilde başını salladı.

"Ve beni affetmeni istiyorum."

Yüzünde hüznün belirir ve parmakları kalçamda sıkışır. "Affedecek bir şey yok, Tabby. Her şeyi karıştırdım. Seni teselli edeceğime söz verdim ama bunu pek başaramadım, ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım."

Gözlerim yanıyor ve ağlayacak gözyaşım kalmasaydı, belki bir damla düşerdi. Bunun yerine, dünyanın en güzel, en hassas, en karmaşık adamının samimi gözlerine bakıp duruyorum ve... onu istiyorum.

Dudaklarımı yalayıp, günahkar ağzına bakışlarımı indiriyorum.

"Göster bana." "Ne?"

"Beni rahatlat. Şu anda bana dokunmanı istiyorum, Rhys."

Eli belime kayıyor, sırtımın alt kısmına uzanıyor, dili dışarı çıkıyor ve gözlerinde sorular dans ediyor.

Bacağımı onun bacağına doladım ve bizi birbirimize yaklaştırdım. "Lütfen." "Tanrım, Tabby. Yalvarıyor musun?"

"Lütfen," diye tekrar ediyorum, çaresizce inleyerek, dudaklarımı onun sakallı yanağına sürüyorum.

"Çünkü buna gerek yok," diyor. Sonra ağzını ağzımın üzerine kapatıyor ve beni kendisine doğru çekiyor, sert bir nefesle istediğim her şeyi bana veriyor.

Dili benimkini arıyor ve elleri sanki ben onun ayrılmaz bir parçasıymışım gibi beni sıkıca kavlıyor.

Öfkeyle öpüştük. Alay etmek için öpüştük. Gösteriş için öpüştük.

Ama hiç *böyle* öpüşmemiştik. Sanki birbirimize nefes almak için ihtiyacımız varmış gibi ve diğerinin bunu bilip bilmediğini umursamadan.

Elleri vücudumda dolaşüyor ve onu durdurmak aklımın ucundan bile geçmiyor. Birbirimizi yutacakmışçasına birbirimize daha da yaklaşıyoruz.

Bacağım onu sıkıca kavradığında, ıslak içim onun sert baldırına sürtünce inliyor. Ve tanrım, bu çok iyi geliyor.

"Tabby, lanet olsun." Parmakları nemli saçlarımı kavrar, başımı geriye doğru çekerek ağzını boğazımın her yerine sürter.

Kalçalarımı tekrar döndürüyorum, ona sürtünüyorum, bu hissin ve boynuma karşı çıkardığı çaresiz hırıltının tadını çıkarıyorum.

"Sırılsıklamsın." Serbest eliyle kıkımın kıvrımlarını kavrar, bacağı sabit kalırken beni tekrar kendisine doğru çeker. "Aynen dediğim gibi."

Nefes nefese, bana sıırılsıklam olduğumu söylediği anı hatırlıyorum. Gözlerine bakıp yalan söyleyemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Bugün, aramızdaki bu konuda yalan söylemekten yoruldum ve gerçeği söylüyorum. "Sana söylemişim," diye fısıldıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Beni tekrar öper, kendini bana verir ve ben de ona karşılık veririm. Elim, kaslı göğsünden aşağı kayarak çıplak karnına ulaşır. Bu sefer, avucumu onun penisine doladığımda, önümde kot pantolon ya da dudaklarımda alaycı sözler yoktur.

Sadece pürüzsüz, sıcak bir ten. Onun çelik gibi sertliği ve nefes nefese bir iç çekiş. Bu hissin, ağırlığın, elimi başının üzerine çevirdiğimde çıkardığı sert nefesin tadını çıkarıyorum.

"Tabby."

Siktir, dudaklarından çıkan isminin sesini seviyorum. Açlık ve çaresizlikle dolu, sanki beni yakalamamı ve onu uzaklaştırmamı bekliyormuş gibi. Beni istedi ve yine de ondan nefret etmeme izin verdi.

Ne kadar özverili. Ne kadar *aptalca*.

Bunu düşündükçe içimde bir anlık öfke parlıyor. Her şey başından beri benim kontrolüm dışında olmasına rağmen, ona kızarak harcadığım onca zaman ve enerji.

Onu daha sıkı tutuyorum, gölgeli ışıktaki ona bakmak için geri çekilirken pompalıyorum. "Rhys, bir daha benden hiçbir şey saklama. Sır yok. Bundan nefret ediyorum."

Bununla ne demek istediğimi bile bilmiyorum. Kalıcı gibi geliyor ve ilişkimizin ne durumda olduğunu hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, onu istediğim. Tanrım, onu çok

çok istiyorum. Ve şimdi onu elde etmemi engelleyen hiçbir şey yok.

Bana bakıyor, çenesini bir kez aşağı indiriyor, başparmağıyla kendine özgü yavaş, nazik daireler çiziyor. Sesi kalın çıkıyor, "Özür dilerim" diyor.

Onun penisini bırakıp avuçlarımı omuzlarına koyuyorum, vücudunun üzerinde sürünerek üzerine çıkıyorum. "Özür dilemene gerek yok. Beni sikmeni istiyorum."

"Tanrım, bebeğim," diye mırıldanıyor, geniş avuç içleri kığımın üzerinden belime doğru kayarken. Beni aşağı bastırıyor ve geri kaydırıyor, klitorisim karnına düz bir şekilde uzanan sikinin üzerinde sürtünüyor.

Bebeğim.

Onunla ilgili tüm hislerin tadını çıkarırken başımı geriye doğru eğiyorum. Sevgi dolu bir terim. Son zamanlarda çok acı çektim, ama Rhys ile ilgili her şey sıcak, güvenli ve lezzetli geliyor.

Rhys ile her şey çok *doğru* geliyor.

"Tekrar." Bu kelime nefes nefese bir yalvarış ve o tereddüt etmiyor. Elleri beni yönlendiriyor ve kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, amım açılıp onun penisinin uzunluğu boyunca kayarken onun yönlendirmesini takip ediyor. Son küçük bükülme klitorisime çarpıyor ve tüm vücuduma elektrik şokları gönderiyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, elleri karnımı okşayıp göğüslerimi avuçladığında. O inliyor ve memnuniyet dolu bir ifade yüzünü kaplıyor, bir meme ucunu okşadıktan sonra diğerine geçiyor.

O keşfederken cildim cızırdar. Her hareket çaresizce hissedilir, ama Rhys'in bana davranışında aceleci veya beceriksiz bir yan yoktur. Beni tadını çıkarır. Her santimini, her saniyesini. Gözleri vücudumun kıvrımlarını sanki her açısını ezberliyormuş gibi izler.

Bana bakışını çok seviyorum.

Elimi onun ön koluna doluyorum ve her hareketini takip ediyorum, kafasından geçen her şeyin bir parçası olmak istiyorum. Göğüslerimden köprücük kemiklerime, oradan da boynuma doğru ilerliyor.

Başparmağı dudaklarıma dokunuyor ve onu ağzıma bastırırken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Inleyerek onun bakışlarını tutuyorum ve bir kez daha onun penisinin uzunluğu boyunca kayarak onu her yerine bulaştırıyorum. Hareketin en üst noktasında, kalın, keskin başı girişime takılıyor ve ben onun başparmağını daha sert emiyorum.

Tanrım, o çok büyük. Onu içime almayı düşünmek bile heyecan verici. "Ne yapacaksın, Tabby?" Başparmağını dudaklarımin arasına kaydırır ve geri itti. "Bunu kaldıracabileceğini düşünüyor musun?"

Onun dudaklarındaki o kendini beğenmiş sırıtış, beni çılgına çeviriyor. Ben de onun ifadesine karşılık veriyorum, gözlerim parlayarak aramıza uzanıp onun penisini avuçluyorum.

Sonra kalçalarımı indirip onu tek bir hızlı hareketle içime alıyorum, başparmağı çekilirken ve vücudum onun genişliğine uyum sağlamaya çalışırken nefes nefese kalıyorum. Uyluklarım titriyor ve sırtım eğiliyor.

"Tabby. Tabby. *Kahretsin*." Elleri belime kayıyor ve beni yerinde tutuyor. Bakışlarım yüzünde dolaşüyor. Dudakları aralanmış, koyu kirpikleri aşağıya doğru eğilmiş.

O çok *güzel*. Ve sinir bozucu. Ve benim.

Vücudum onun sertliği etrafında titriyor ve ben onun vücuduna eğilirken, parmaklarım onun vücudunda dolaşırken sırtıyıyorum. Göğüs kemiğine bir öpücük konduruyorum, baş döndürücü kokusu etrafımda dolaşıyor.

"Bu bir meydan okuma mıydı?" Altın rengi tenine fısıldarken, kalçalarımı yavaşça yukarı kaldırıp tekrar aşağı kaydırıyorum. Zevk her uzvuma yayılıyor, her eklemimde lezzetli bir ağrı hissediyorum. Tekrar hareket ederken gülümsüyorum, boynunu yalıyorum.

"Çünkü meydan okumaları severim." Dişlerimi kulağına geçiriyorum, kalçalarım onu sürerken parmakları beni daha sıkı kavıyor. İz bırakacak kadar sıkı. Tanrım, umarım iz bırakır.

Aniden, ona karşı vahşi bir istek duyuyorum.

Ona daha sertçe vuruyorum ve hafif bir acı hissedince tıslıyorum.

"Tanrım," diye dişlerini sıkarak oturur, bir eliyle bizi yeni bir pozisyona iter, ben hala onun üstündeyim ama dik duruyorum. Bir şekilde, daha da samimi, çünkü artık üstte ve kontrol bende değil. Aramızda hiçbir şey yok, yüz yüzeyiz.

Sıcak, nane kokulu nefesi dudaklarıma çarptı ve ben tekrar hareket ettiğimde, beni yerinde tuttu. "Bebeğim, dur. Bir saniyeye ihtiyacım var."

Sevgi dolu bu sözcüğe sıkıca tutunuyorum, ellerim omuzlarına uzanmış, onu izliyorum. Adem elması sallanıyor, dili dolgun alt dudağının üzerinden dışarı çıkıyor.

Onu nefret etmek bu kadar zor olmasına şaşmamalı. Özellikle şimdi, bu kadar çaresiz, bu kadar savunmasız görünürken... Hepsi benim için. Sanki bedenim başından beri biliyordu ve zihnimin de bunu anlamasını bekliyordu.

Parmaklarım onun ensesini okşarken, gözlerine bakıyorum. Göz bebekleri çok koyu, ama çok parlak.

Yavaşça başını sallar, yüzünde inanamama ifadesi belirir ve sonra ağzını ağzıma yaklaştırır. Avucunun içi düz ve serttir, omurgam boyunca yukarı doğru hareket eder

ve sonra parmakları saçlarıma dolanıyor.

Ve sonra beni öpüyor. Beni sarıyor. İçime giriyor. Daha önce hissettiğim o acı, birleşmemizle birlikte en lezzetli acıya dönüşüyor.

Zamanımızı alıyoruz, kalçalarım sallanırken ve elleri dolaşırken aramızdaki tüm koruyucu duvarlar yıkılıyor. Göğsüm, bu hassasiyetten, pek çok yönden özgürleştiren saygılı keşiften ağrıyor.

Boynumdaki sakalları başımı geriye doğru eğiyor, ben de ona devam etmesi için yer açıyorum. "Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun. Çok sıkı. Çok ıslak."

Onu sürerken kalçalarım daha sert

iniyor. "Çok heveslisin."

İçimdeki çılgınlık artıyor. Onun övgüsü, yavaş devam etmek için fazla iyi geliyor. Beni daha da aç yapıyor. "Daha fazla, Rhys. Bana daha fazlasını ver."

Kulağıma alçak ve şehvetli bir şekilde gülüyor. "Çok talepkarsın. Tamamen çaresizsin..."

"Ben..."

Bizi döndürerek yatak kenarına oturunca sözümü keser. Sonra beni bir oyuncak bebekmişim gibi çevirir, beni sertçe yerine yerleştirir, böylece hala onun üzerine oturmuş ama sırtımı ona dönmüş olurum.

Onun için sevgiyle duvara dayadığım aynaya bakıyorum.

Ve gözlerimi ayıramıyorum. Merdivenlerden gelen loş ışık, bana onun bana yaptıklarını net bir şekilde görebilmem için yeterli. İki eliyle belimi tutarak beni kaldırıyor, bizi hizalıyor ve yavaşça beni sikine oturtuyor.

Omzumun üzerinden izliyor, ikimiz de nefes nefeseyiz ve o beni doldururken gözlerimizi ayıramıyoruz. Ellerinin vücudumda duruşu, gölgelerde daha da koyu görünen dövmeleri... Hepsi beni daha da ıslatıyor. Göğsüm ateş gibi yanıyor ve meme uçlarım o kadar yoğun bir şekilde karıncalanıyor ki, onlara uzanıp başparmağım ve parmaklarımla nazıkçe çeviriyorum.

"Gördün mü? Kendine bir bak. Bana bunun için çaresiz olmadığını mı söyleyeceksin?" "Belki de bunun için çaresiz olan sensindir."

Gözlerimiz aynada buluşuyor. Karanlık karanlık.

Beni kaldırıyor ve tekrar yere bırakıyor. Ona yüksek sesle itiraf etmeyi reddederek inliyorum. O son parça güçten vazgeçmek çok zor.

Sessizliğime alçak bir kahkaha atar ve omzumu ısırır, sonra dilini lezzetli bir hareketle keskinliği yumuşatır. "Karımın daracık amını bir kez olsun doldurmak için çaresiz misin?"

O tekrar hareket edince nefesimi tutarım. Çekiyor. İtiyor.

"Neden bunu inkar edeyim ki? Hele ki sana artık sır saklamayacağıma söz verdiğim halde?" Aramızdaki tempo bir kademe artar. Onun hareketleri hızlanır. Parmak uçları daha sertçe sıkar. Yumuşak dudakları ve boynumun kıvrımındaki sert sakalları, onun kucağında kıvrınmamı sağlar, neredeyse onun üzerinde zıplamaya başlarım.

"Senin evime ilk geldiğin günden beri seni eğip bükmeyi hayal ediyorum, Tabby. Evet, bunun için çaresizim diyebilirim."

"*Siktir.*" Bana hiçbir şey söylemeyen bir adamdan gelen bu itiraf, yıkıcı bir darbe gibi vurur. Vücudumda bir sıcaklık yayılır ve hamstringlerim gerilir.

Avuç içi ön tarafıma kayıyor, parmakları klitorisimi akıl almaz bir isabetle buluyor. Birlikte sallanırken orada daireler çiziyor.

"Ama sanırım en çok istediğim şey senin orgazm olmanı görmek. Tam burada, benim sikimi sürerken, seni izleyebileceğim bir yerde."

Aynaya bir bakış attım ve onun yoğun bakışları beni delip geçti. Tamamen şehvetli görünüyor. Kollarında vahşi. Parmakları klitorisimi okşuyor. Penisini beni dolduruyor. Ve sözleri beni mahvediyor.

Hızlı ve sert bir şekilde boşalıyorum ve nefes nefese bir çığlık atarak öne doğru eğiliyorum. Sıcaklık her uzvumu kaplıyor ve tüm vücudum titriyor. Kalbim onunkıyla aynı ritimde atarken, ter damlaları cildimde parlıyor.

Gözlerimi açık tutamayacak kadar kendimden geçmişim, aynaya bakmıyorum. Ama o bakıyor.

Onun boğuk sesiyle "*Siktiğimin güzeli*" dediğini duyuyorum, hemen ardından tutuşu daha sertleşiyor. Benim amım onun etrafında spazmlar geçirmeye devam ederken, o beni pervasızca sikiyor.

Saniyeler içinde o da bana katılır. Ben her şeyi kabul edip onun sikinin her zonklamasının tadını çıkarırken, boşalması içime akıyor.

Çekilmeden beni kaldırıyor, sırtımı kendine doğru çekiyor, alını omzumun üstüne yaslanırken ikimiz de nefesimizi düzenlemeye çalışıyoruz.

Ve tek düşünebildiğim, buna çaresizce ihtiyacım olduğu. Çünkü bunu kesinlikle tekrar yapmak istiyorum.

BÖLÜM 35

Rhys

SON İKİ AYDA

ama bu sabah hiçbir şey aynı gelmiyor.

Renkler, dokular ve özenli dokunuşlarla çevriliyim. Cleo ayaklarımın arasında kıvrılmış.

Tabitha ise çıplak bir şekilde yanıma sokulmuş, elini göğsüme koymuş.

Gözlerimi açtığımda bu kadar anında mutlu hissettiğim bir an hatırlamıyorum. Kendimi evimde hissediyorum. Sanki bütün gün burada uzanıp bu anın tadını çıkarabilirmişim gibi.

Dün gece paylaştığımız tüm üzüntü ve gerçeklerin ardından bile, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Bugün dünyanın yükü o kadar ağır değil.

Kendimi hep sıkı bir şekilde kilitli tuttum. Ama hiç Tabitha gibi biri olmadı. Yanımda bu kadar sert ve sadık biri. Onu ilk gördüğümünden beri nasıl biri olduğunu izledim. Koruyucu ve her zaman ailesini kollayan biri. Bu bana çok yabancı geliyordu, uzaktan tanık olabileceğim ama kendim için asla sahip olamayacağım bir şey gibi.

Bu sabah, bu konuda haklı olduğumdan pek emin değilim. Bu sabah, sanki bunu zaten biliyormuşum gibi hissediyorum ve şimdi farkına varıyorum.

Onu gerçeklerden korumak için yaptığım beceriksiz girişiminin, muhteşem bir şekilde geri tepmesi gerektiğini şimdi anlıyorum. Ama öyle olmadı, çünkü *o*. Sevdigi insanlar söz konusu olduğunda, mücadeleci ve pes etmeyen biri.

Sevgi.

Ona bakıyorum ve acaba bu mu diye merak ediyorum. Ona baktığımda hissettiğim bu sıcak, neşeli duygu, ayrılmak zorunda kaldığımda soğuk, umutsuz bir korkuya dönüşüyor.

Milo'da da hissetmişim, ama böyle değildi. Nefes almak acı verici ve tek görebildiğim o olduğu için hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Tabitha bu programı severdi.

Tabitha bu yemeğin daha iyi bir versiyonunu yapardı.

Kahretsin, güzel bir ceket giyen başka bir kadın görüyorum ve *bunu Tabby'ye almalıyım diye düşünüyorum. O ceket ona çok yakıştırdı.*

O izliyor mu diye merak etmeden ringe bile çıkamıyorum. Aşk takıntısı olarak mı başlar? Çünkü ben öyle hissediyorum.

Karıma takıntılıyım.

Kıpırdanıyor, yanıma sokuluyor ve ben ona bakıyorum. Gözleri hala ağlamaktan şişmiş, ama dudakları rahat, dinlenirken hafifçe aralanmış.

Kendimi tutamıyorum. Boynumu uzatıp dudaklarımı saçlarına değdiriyorum, ipeksi saçlarına öpücükler konduruyorum, ama saçlarının karışık olduğunu fark ediyorum. Soğuk bir duştan çıkıp doğrudan yatağıma geldiğinin kanıtı. *Bana.*

Yavaşça parmaklarımı saçlarının üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımla kolayca geçebilene kadar nazikçe düğümleri çözüyorum. Sonra onu okşamaya başlıyorum, sabah ışığının saçlarının tüm kahverengi tonlarını vurgulamasını izliyorum.

Sonunda dudakları yumuşak bir gülümsemeye büründü, ama gözlerini açmadı. Bana daha da yakınlaştı ve memnuniyetle mırıldandı. "Beni okşuyor musun, Dupris?"

Sesinde mizah var ve bu tonla dudaklarım kıvrılıyor. "Mırıldanıyor musun, Tabitha?"

Gülüyor ve yanımda geniş bir gülümseme hissediyorum. "Belki. Hoş bir his. Cleo'nun seni bu kadar sevmesine şaşmamalı. Bir kızı böyle okşarsan, o da sana aşık olmaktan başka çare bulamaz."

Kalbim hızla atıyor, ama o farkında değil gibi. Hayır, aşk sözcüğü Tabitha'yı hiç korkutmuyor. Ona çok doğal geliyor. Onunla ilgili ilk dikkatimi çeken şey de buydu.

Bir sonraki sözlerinde sesindeki değişikliği fark etmemek elde değil. "Rhys, bence... Erika'nın günlüklerini okumalısın. Sana her şeyi anlatabileceğimi sanmıyorum ve o sayfalarda bilmen gereken şeyler yazıyor."

Hala saçlarını okşayarak başımı sallıyorum. "Benim için önemli değil, Tabby. Onun nedenleri, içsel düşünceleri. Erika ile ilgili çok güzel anılarım var ve..." Boğazımı temizliyorum. "Biliyorsun, ben de kendi çapımda onun yasını tutuyorum. Onu sık sık düşünüyorum. Milo varken bunu yapmamak imkansız."

Göğsüme yaslanıyor, üzerime uzanmış çok rahat görünüyor. Kendimi çimdiklemem ve burada olduğumdan, tüm bunların gerçek olduğundan emin olmam gerektiğini hissediyorum.

Büyük geyik gözleri benimkilere kilitlenir. "Üzgünüm. Hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Senin hakkında çok iyi konuşuyor,
biliyor musun?" Yine
yutkunuyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Ama ben... ikimizin de bilmesi gereken şeyleri sadece ben öğrenmişim gibi hissediyorum. Sanki... sır saklamayacaksak, aynı şeyleri bilerek ilerlememiz gerekiyor. Bana seni en iyi şekilde tanıtmadığını fark ettim ve ben..."

"Bunun doğru olmadığını zaten anlamıştım. Sanırım bilinçaltımda hep biliyordum."

Tabitha bana göz kırıyor, gözleri yine küçülüyor. Ve ben buna dayanamıyorum. O günlükleri okumak istemiyorum, ama karımın ağlamasını daha da istemiyorum.

"Onları okuyacağım," diye açıklıyorum. "Biraz kahve yapalım, sonra gidip okuyayım."

Ve öyle yapıyoruz. Verandada birbirimize sokuluyoruz, ben veranda ısıtıcısını açana kadar soğuk hava bizi ısıyor. Tabitha, ben oturup günlükleri okurken aynı pozisyona geçiyor, kolumun altına sokuluyor.

Saatlerce kahve içip birbirimize yakın dururuz, sürekli bir şekilde birbirimize dokunuruz. Erika'nın iyi ve kötü günlerini okurum. Her sayfada, çarpışmak üzere olan bir tren kazasını izleyen meraklı bir seyirci gibi hissederim. Ama bunu durdurmanın bir yolu yoktur. Sadece oturup katlanmak zorundayım.

Erika'nın neden Milo'nun vasisi olmamı istediği kısmına geldiğimde öfke beni sarar. Param için. Kız kardeşine inat için.

Nefesim hızlanmış olmalı, çünkü Tabitha omzumun üzerinden okuduğu yerden bana sarılır. "Senin ne kadar iyi bir adam olduğunu gördüğü tüm yazıları unutma. Bunun, onları silmesine izin verme. Bu yazıda kızgın, ama bunu bir kenara bırakırsan..."

Başımı çevirip ona baktım. Üzüntüyle gülümsedi. "Bunu ortadan kaldırırsan, yine de doğru bir seçim yaptığını düşünüyorum."

Başımı sallayarak sayfaya tekrar bakıyorum. Dün gece Tabitha'nın gözyaşlarının düştüğü yerde mürekkebin lekелendiğini görebiliyorum. Başparmağımla lekeyi izlerken, boğazım duygularla doluyor ve itiraf ediyorum: "Bence başka bir seçim yapsaydı, şu anda burada birlikte oturuyor olamayabilirdik."

Tabitha'yı bana getirdiğin için ona *teşekkür etmek* istiyorum.

BÖLÜM 36

Tabitha

ARAMIZDAKİ ENERJİ... GARİP. SANKİ

tüm saçmalıklar ortadan kalktığında birbirimize nasıl davranacağımızı bilmiyoruz. Şok, sevgi, üzüntü, garip ve şehvetin karışımı bir duygu. Rhys'in her zaman kafasında o kadar çok şey var ki, ne düşündüğünü anlayamıyorum. Tek bildiğim, *çok* içe dönük biri olduğu.

Sanki evlendik ama birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiyiz.

Boş kaseye bakarken gülümsememi bastırıyorum. Belki de Rhys karbonarayı ağzına tikiştirirken konuşması zor olduğu için aramızda sessizlik vardır.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?"

Kafasını kaldırıp çatalını kasenin dibinde sürterek kalan sosu da temizliyor. Bazen onu yemek yerken izlemek beni mutlu ediyor, bazen de kalbimi acıtıyor. Onun aç ve yalnız olduğunu düşünmek beni öldürüyor.

Çenemi ona doğru eğiyorum. "Sana daha fazla yapabilirim, biliyorsun."

Geriye yaslanarak, sanki tabağı yalarken yakalamışım gibi utangaç bir gülümsemeyle bana bakar. "Sence ne yapmalıyız?"

"Yogaya gidelim. Bugün Gwen'in dersine gitmeyi planlıyordum." Kollarını kavuşturup bana bakar. "Birlikte mi?"

Sinirlenerek, daha dik oturuyorum. "İstersen oraya vardığımızda beni tanımıyor gibi davranabilirsin. Aşağı bakan köpek pozunda el ele tutuşmamız falan gerekmiyor ki..."

"Tabby, demek istediğim o değil. Sadece yalnız kalmak isteyip istemediğini bilemedim ve beni habersiz geldiğim için davet ettiğini düşündüm."

Kollarımı onun pozisyonunu taklit ederek kavuşturdum ve burnumu buruşturarak ona baktım. *Yalnız kal*. Bu sözlerle neredeyse geri çekilme şeklime kendim bile şaşırdım.

Genelde yalnız kalmaktan hoşlanırım. Hiçbir zaman her şeyi erkek arkadaşıyla birlikte yapan bir kız olmadım. Genelde, "benim" ve "senin" arasında bir ayrım olduğunu hissetmişimdir, bu yüzden burada oturup iri yarı koca kocama bakarken, Rhys'e karşı böyle hissetmediğimi fark etmek beni çok etkiliyor.

Ve bunun, parmağımda sıcak ve ağır duran alyansın etkisi olduğunu sanmıyorum. Sebep o.

Hayatımda ilk kez, o yanımda olmadan tek bir şey bile yapmak istemiyorum.

"Yalnız kalmak istemiyorum," diyorum ona basitçe.

Birkaç kez gözlerini kırıp, sanki bu duyguyu sindirircesine yutkunuyor. Sonra çenesini hafifçe eğerek beni gülümsetiyor.

Az konuşan, çok hisseden adamım.

Saatime hızlıca bakıyorum ve çıkmak için çok az vaktimiz olduğunu görüyorum. "Otuz dakika sonra burada buluşalım mı?" diyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Tamam."

Gidip üstünü değiştireceğini, temizleneceğini ya da yapması gereken ne varsa onu yapacağını beklerken, o yerinde kalır ve sessizce mutfağı toplamama yardım eder.

O lavaboya doğru geçerken eli belimin alt kısmına dokunduğunda dudaklarımı ısııyorum. Eli beni bulaşık makinesinin kapısından uzaklaştırmak için kalçama bastırıldığında iniltiyi yutuyorum. Ve kendimi onun yakınlığına ve bunun ne anlama geldiğine, nereye varacağına takıntılı buluyorum.

Sanki altımızdan halı çekilmiş ve ikimiz de altımızdaki zemini sevdiğimize şaşırmışız gibi. Ya da belki de sadece ben öyleyim. Rhys'in benim kaldığım odaya değil de bodruma gidip üstünü değiştirmesini izlerken üzülen kız.

Otuz dakika sonra, kapıdan çıkıp yan yana sokakta yürüyoruz. Omzumda bir yoga matı olan şişme montum var ve Rhys'e, onun kocaman penisine ve daha da kocaman kalbine odaklanmak yerine, daha çok giyinmeye odaklansaydım diyorum.

Ellerimi avuçlarımın içine üfleyip birbirine sürterek soğuğu uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama yanımdan sinirli bir homurtu duyuyorum. Rhys'in kocaman eli benim elimi kavıyor.

"Diğerini cebine koy," diye homurdanıyor, her iki tarafa da bakıp beni gözlerim kalp şeklindeyken caddenin karşısına geçiriyor.

Boğazımı temizledim ve orgazmla dolu beynimi toparlamaya çalıştım. "Çok yoga yapar mısın?" diye sordum.

Omuzlarını silkiyor. "Evet. Diğer her şeyle birlikte. Beni esnek tutuyor. Beynime yaptığı etkiyi de seviyorum."

"Yani çılgın taklalar atıp iç huzurunu koruyabiliyorsun?"

"Temelde öyle. Terapistim bunun bana iyi geleceğini söyledi ve haklıydı."

"Bekle. Terapistin mi var?"

Başını

sallar.

"İyi."

Kahkaha atar ve serbest eliyle yüzünü ovuşturur. "Demek istediğim..."

"Beni çok güldürüyorsun. Bazen, kafamdaki şeyleri her kelimeyi düşünmeden, her duyguyu iki kez düşünmeden, özgürce söylemek nasıl olurdu diye merak ediyorum."

Gülümsüyorum. En azından kendisi de böyle olduğunu fark edecek kadar öz farkındalığı var. "Şey, sana şunu söyleyebilirim ki, bazen aklına gelen ilk şeyi söylemek, muhteşem bir şekilde ters tepebilir."

El ele tutuşarak yoga stüdyosuna giriyoruz ve ikimiz de elimizi çekmiyoruz. Gwen bizi görünce gözleri parlıyor ve ellerini göğsüne kapatıyor. Bizi gördüğüne gerçekten çok sevindiği belli.

Bazen acı verecek kadar neşeli ve mutlu oluyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Sürekli değişen ruh halleri olan bir kadın olarak, o bir tür tek boynuzlu at gibi görünüyor.

"Ah, siz ikinize bakın! Yeni evli çiftlerin parıltısı var sizde. Sakral çakralarınız *akıyor*."

Kafamı soru işareti ile eğiyorum ve Rhys inliyor. Bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum, ama onun sıkı tutuşu beni arka odaya doğru çekmeye devam ediyor.

"Sakral çakra nedir?" diye fısıldayarak sırtına bağıriyorum.

"Gwen'e göre, duygusal refah ve cinsellikten sorumlu enerji merkezi. Görünüşe göre benimki bloke olmuş."

Botlarımı çıkarırken burnumdan soluyorum. "Sana hiç iyi bir şey yapmadığımı söyleme."

"Ne?" O benim paltomu uzanıp, sanki ben bir çocukmuşum gibi her iki kolumdan da çıkarıyor. Ama bunu tereddüt etmeden, sormadan yapıyor. Sonra onun da paltosunu çıkarıp benimkinin yanına astığını izliyorum. Paltolarımızın yan yana asılı durmasının sadeliği bana büyük bir heyecan veriyor.

"Rica ederim," diyorum, açıklık getirmek için.

Beni güneşli odaya takip ederken kafası karışık görünüyor. "Ne için?"

"Sakral çakranı açtığım için." Omzumdaki hayali kiri silkelerken arkama bakıp ona göz kırpıyorum.

Yaklaşır, ısısı sırtıma baskı yapar, at kuyruğumu bir taraftan diğer omzuma atar ve dudaklarını kulağıma yaklaştırır. "Beni böyle kızdırmaya dikkat et, Tabby. Zaten çaresiz olduğumu itiraf ettim. Bu, o güzel küçük amcığın geri dönmek için seni buradan sürükleyip götürmeye hazır olduğum anlamına geliyor."

Siktir. Dişlerimi alt dudağıma batırırken omurgamdan bir titreme geçer. Aniden yoga umurumda olmaktan çıkar, eve gitmek daha çok umurumda olur.

Rhys ise hiç tereddüt etmez. Bunun yerine, halihazırda matlarının üzerinde olan diğer insanların dikkatini çekecek kadar sert bir şekilde kıcıma şaplak atar.

Yüzümü yıkayıp boş bir yere doğru yöneliyorum, matımı yere sererken yanımdaki Rhys'e göz ucuyla bakıyorum. Dudakları yukarı kıvrılmış ve sonunda bana doğru baktığında göz kırıyor.

Çenem biraz düşüyor ve onun şakacı tavrına biraz şaşırarak ona bakıyorum. Onun bu yönünü hiç beklemiyordum.

Belki de o çakra zırvası gerçektir ve onu benim amımın büyüyle iyileştirdim.

"Bebeğim, iyi misin?" diye soruyor, masum bir şekilde, sakladığı oyunculuk yeteneklerini ortaya çıkarıyor. "Bana *bakıyorsun*."

Ben gülererek başımı sallıyorum ve bu Dr. Jekyll ve Mr. Hyde gösterisi için ondan intikam alacağım tüm yolları hayal ediyorum.

Gwen içeri girer ve ders başlar, ama gözlerim dolaşmaya başlar. Elleri. Kolları. Savaşçı pozunda terli kıyafetinin kıcını sarması. Çıplak da olabilirdi, çünkü kafamda tek görebildiğim, o aynada beni sikmesi. Bacaklarının esnemesi ve boğazının sallanması.

Ders ilerledikçe, ona bakan tek kişinin ben olmadığım anlaşılıyor. Rhys başını eğik tutuyor ve odaklanmaya devam ediyor, içindeki atleti ortaya çıkarıyor.

Benim dikkatim bir sinek kadar. Diğerlerinin gözlerinin dolaştığı yeri izlemeye devam ediyorum. Buradaki kadınların -ki neredeyse herkes kadın-bakışlarının biraz fazla uzun süre kaldığı yeri. Ya da bir kadının yanındaki kız arkadaşına göz kırptıktan sonra başını gizlice onun yönüne çevirdiği yeri.

Belki bu beni kıskandırmalı, ama ben bunu... heyecan verici buluyorum. Rekabetçi yanımı ortaya çıkarıyor. Onların istediği şeye sahip olduğumu bilmek bana gizli bir tatmin veriyor.

Bir nevi. Teknik olarak. Siktir. Bilmiyorum. Rhys ve ben evliyiz, ama bu bizi nereye götürüyor bilmiyorum.

Karmaşık. Rhys ve ben karmaşık bir ilişki içindeyiz.

Ama bu, eve varır varmaz ona atlamaktan beni alıkoymuyor.

BÖLÜM 37

Rhys

STÜDYOYU TERK EDİYORUZ VE ARAMIZDAKİ KONUŞMA NEREDEYSE yok denecek kadar az. En az dört dakikadır tek kelime etmeden yürüyoruz. Tabitha'nın zihin olarak sakinleştiğini söyleyebilirim, ama yanağının içini çiğnediğini ve yüzünün ders öncesindeki gibi hala aynı pembe renkte olduğunu fark ediyorum.

"Güzeldi," diyor sonunda, sessizliği bozmak için çaresizce.

Yürümeye devam ediyorum ve ona gizlice bakarak, söyleyecek en uygun kelimeleri düşünüyorum. Aramızdaki ilişkiler berbat bir halden... kafa karıştırıcı bir hale geldi.

Kafamın karışık olmadığı tek konu, eve vardığımızda o daracık taytların uzun süre kalmayacağını bilmem.

Ayrıca, küçük konuşmaların benim güçlü olduğum bir alan olmadığını da biliyorum, bu yüzden ona "dalga mı geçiyorsun" duygularımı yansıtan düz bir bakış atıyorum.

Eve girerken, beni çok iyi anladığını gösteren bir şekilde burnunu çeker.

"Tamam, garip küçük konuşmalar yok. Anladım." Kapının kilidini açarken ekliyor: "O zaman daha ilginç bir şey hakkında konuşalım."

"Seni tanıyorsam, bu iyi olacak." Ben konuşuyorum, ama tek düşünebildiğim, kapı kapandığı anda ona saldırmak.

Kürk süslemeli botunu çıkarmasını izliyorum, sesi benim çok sevdiğim o alaycı, şarkı söyler gibi bir tona bürünüyor. "Kaç tane kadın sana bakıyordu biliyor musun?" İkincisini de çıkarıyor, anahtarlar hala parmağında asılı. "Bu kadar seksi olmak hiç yorucu gelmiyor mu sana?"

O dönüyor, ben de üzerine atlıyorum.

Onun güzel ağzındaki alaycı gülümsemeyi, başının arkasını avuçlayıp onu kapıya çarparak siliyorum.

"Benim için yorucu olan tek şey, o derste sana bu daracık taytını çıkarmak hayaliyle acı çekmekti."

Onun boğuk kahkahası beni daha da sertleştirir. Ceketinin fermuarını açıp yere düşürürken çenesini ısırırım. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Çok komik," diye nefesini vererek göğsünü bana doğru bastırır. Bu, onun önünde dizlerimin üzerine çökmem için ihtiyacım olan tek davettir. Ellerim taytının beline kayar ve onu çekerek güzel çıplak tenini ortaya çıkarırım.

İnleyerek alnımı onun uyluğuna dayadım. "Tabby, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bir kahkaha daha. "Yogada külot rahat değil. Yukarı kayıyor."

"Siktir." Bu sefer uyluklarını ısıırıyorum, sonra esnek kumaşı aşağı çekiyorum. Sonra onu burada, ön kapıda tatıyorum, dilimi klitorisi üzerinde gezdiriyorum ve tırnaklarının kafamın derisini tırmalamasının tadını çıkarıyorum.

Hassas tomurcuğu parmağım ile daireler çizerek yayıyorum, tadına bakmak için.

O benim adımı inliyor, ben de başparmağım ile okşayıp ağzıma alıp ıslaklığını izleyerek tekrar yapıyorum.

Nefesi hızlanıyor, ben onu okşarken elleri saçlarımı kavrayıp çekiyor.

Kalçaları sallanıp ayakları kayarken, ben onun merkezine doğru kıkırdayarak gülümserim. "Bu ince pantolon, bacaklarını benim için açmana engel mi oluyor, Tabby? Sanki buna çok ihtiyacın *varmış* gibi."

Gözleri bana doğru parlar, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır, ama pes etmez. "Hayır."

Bu oyunu çok seviyorum.

Dudaklarımı yaladım ve o, yanaklarında pembe bir lekeyle beni hayranlıkla izledi. Onu tekrar ayırdım. "Güzel. Ben eğlenirken onları ayak bileklerinde bırakacağım."

Karşılık vermek üzereydi, ama parmağımı içine soktuğumda sözleri dilinde kaldı.

"Söyleyecek bir şeyin mi vardı, Tabby?"

"Evet, şey..."

İkinci parmağımı da ekleyip içini çeviriyorum, başparmağım hassas klitorisini okşuyor. Üzerimde kıvrılırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Dün gece onu izlemekten zevk aldığımı kanıtladı, bu da farklı değil.

"Tahmin edeyim, benden nefret mi ediyorsun? Bu yüzden benim için sırlısklam oldun." Bunu söylerken gülümsüyorum, ama sesindeki samimiyet o gülümsemeyi silip süpürüyor.

"Hayır, senden hiç nefret etmiyorum. Ve *bu* yüzden senin için sırlıslıkla oldum."

Başımı kaldırıyorum ve yüzünde alaycı bir ifade yok. Ciddi. Ve bu içimde bir şeyler uyandırıyor. Beni gördüğünü bilmek. Bana kin beslemediğini bilmek.

Bu kadının affetme kapasitesi şaşırtıcı. İlk başta kalbimi çalan şey buydu ve şimdi de beni ona bağlayan şey bu.

Bu yüzden başımı eğip, burada ve şimdi ona tapınmaya devam ediyorum. Parmaklarım kıvrılırken, ağzımla onu tatmin ediyorum.

"Rhys. Rhys. Rhys," diye mırıldanıyor, bacakları gergin ve titriyor. Ve sonra hissediyorum. Bütün vücudu boşuk bir çığlıkla kaskatı oluyor. Saçımı sertçe çekiyor ama daha da sertleşiyor.

Kapıya yaslanır, vücudu titrer, ama ben durmam. Devam ediyorum, sabit ve eşit bir şekilde, bunun sürmesini sağlıyorum.

Sadece onun iç çekişini ve yumuşak bir "Tanrım" dediğini duyduğumda uzaklaşırm. Ama bu anlık bir şey. Ayağa fırlarım ve onu kollarımın arasına alıp, sadece birkaç adım ötedeki oturma odasına taşırım.

"Henüz işimiz bitmedi bebeğim," diye fısıldıyorum, onu ayağa kaldırıp kanepenin arkasına eğdiriyorum, bir elimle omuzlarının arasına sertçe bastırıyorum. "Sıkı tutun. Şu anda yavaş gitmek için sabrım yok."

Parmak uçları yumuşak deriye batıyor ve ben eşofmanımın belini çözüyorum, o da omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri cam gibi, dudakları nemli, at kuyruğu dağınık, amı ortada. Beni süzerken resmen vahşi görünüyor ve nefes nefese "Bekliyorum" diyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sabrım tükenmiş bir şekilde pantolonumu çekiyorum. "Böyle ne kadar seksi olduğunu biliyor musun? Ne kadar mükemmel göründüğünü? Beni ne kadar dikkatimi dağıttığını? Çalışmam gerekirken, tek düşünebildiğim *sensin*." Ben boxerımı hızlıca çıkarırken, dili dışarı çıkıyor. Penisim serbest kalıyor ve bakışları hemen ona takılıyor. Elimi etrafına sarıp bir kez pompalıyorum.

"Ve *bu*. Aylardır elimi sikerek bu manzarayı hayal ediyordum." Ucu ıslaklığına sürüyorum, temas ettiğinde onun kasılmasını ve titremesini görünce sırıtırıyorum.

Ve söz verdiğim gibi, onu bekletmedim. Diğer elimle belini kavrayarak, sikimi onun ıslak amına soktum.

Alnı deri yastığın üstüne düşerken inliyor ve benim zihnim, onun benim sikimi sıkıca saran sıcak ve rahat hissiyle boşalıyor. "Evet, aynen öyle, bebeğim."

Tamamen oturmuş halde, kalçalarını avuçlarım ve ayırıyorum, geri çekilirken onu izliyorum, amcığı beni sıkıca kavırıyor ve arkasında ıslak bir parlaklık bırakıyor. "Sıkı, ıslak ve eğilmiş, benim için inliyor. İşte hayalim, tam da bu."

Boğuk bir "Tekrar" sesinin ardından kıcını yukarı kaldırması, aldığım tek cevap. Ve şu anda ona istediği her şeyi vereceğime göre, kalçalarımı esnetip derin bir iniltiyle tekrar içeri giriyorum.

Onu doldururken, parmakları esneyip deriye kayarken, nefes nefese kalıyor. "Bu pozisyon..." Başını sallıyor ve kasları benim genişliğimin etrafında kasılıyor.

"Çok mu fazla?" Çekip tekrar içeri giriyorum, bu sefer daha sert, ondan en seksi sesleri çıkarıyorum.

"Hayır, sadece *derin*. Dayanabilirim."

"Tabii ki dayanabilirsin. Kendine bir bak. Sanki benim için yaratılmışsın gibi dayanıyorsun." Tekrar ona giriyorum, dudaklarından derin bir inilti ve başını tekrar sallaması geliyor. "Bunun için çabaladığını duymak istiyorum, Tabby."

"Lanet olsun," diye küfrediyor, ben hızımı artırırken, ellerim onu tutmak için kalçalarına kayıyor.

Sanki bu, yüksek sesle konuşmak için ihtiyaç duyduğu izinmiş gibi, küfürler daha hızlı, daha nefes nefese geliyor. İnlemeleri çığlıklara dönüşüyor. "Siktir" diye bağırması, "Beni daha sert sık, Rhys!" diye bağırmasına dönüşüyor. Kalçalarımın kıcına çarpma sesi, her vuruşta birbirimizle buluşurken ritmi belirliyor.

O parçalandığında, ben de hissediyorum. Duyuyorum. İlk orgazmdan daha sert ve daha yüksek sesli ve ben de onun peşinden uçuruma doğru giderken, bana verdiği sıkı kavrama içinde titreyerek görüşüm bulanıklaşıyor. Geri çekilse bile, spermim penisimden akıyor. Onun vajinasından dışarı çıkıyor ve ben de kendimi yumruklamak, şişkin dudaklarından beyaz pisliği silip, uzun, yavaş bir vuruşla geri itmek için fırsatı kaçırmıyorum.

"Siktir, Tabby. Siktir." Gözlerimi kapatıp başımı eğdiğimde avucum omurgasını yukarı doğru kayıyor.

"Evet," diyor sadece, kanepenin arkasına yumuşayarak. "Bana ve sakral çakrama her şeyi anlat."

Kıkırdayarak, ona doğru eğilip boynunun arkasına bir öpücük konduruyorum. Hala giydiği tişörtteki çamaşır sabunu ve dersin sonunda Gwen'in hepimize sürdüğü lavanta esansiyel yağı gibi kokuyor.

Ayağa kalkıp uzaklaştığımda, iç uyluklarından aşağı akan spermimin izini izliyorum ve bu görüntüyü olması gerekenden çok daha fazla seviyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Yaptığın pisliğin manzarasının tadını mı çıkarıyorsun?"

"Sana artık sır saklamayacağıma söz verdim, o yüzden..." Omuz silkiyorum. "Evet, beğeniyorum."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir ve bana başını sallar.

Ama ben, "Seni omzuma atıp duşta manzarayı izleyeceğim" diye eklediğimde, yüzündeki ifade yine açgözlü bir hal alır.

Ve öyle yaparım.

BÖLÜM 38

Tabitha

FORD VE ROSIE'NİN evine bacaklarımın içe doğru bükülmüş halde girdiğimden eminim. Sanki birisi Rhys ile benim aramdaki düğmeyi çevirmiş ve şimdi tavşanlar gibi sevişiyoruz.

Ya da yeni evliler gibi, sanırım.

Tek yapmam gereken ona bakmak, o da hemen üzerime atlıyor. Tek yapması gereken dilini yanağına sokmak, ben de hemen üzerine atlıyorum. Uyumadığımı sanmıyorum ama nedense kendimi harika hissediyorum.

Chakralarımdaki tüm o enerji yüzünden olmalı.

"Girin! Ford barbekü yapıyor." Rosie bize el sallıyor ve ben Rhys'e uzanıyorum, kocaman penisi vajinamı mahvetmiş olsa bile ondan uzaklaşmak istemiyorum. Doris her zaman kocasının büyük penisinin onu mutlu ettiğini söyler ve itiraf etmeliyim ki nedenini anlayabiliyorum.

Rosie bizi akşam yemeğine davet ettiğinde gitmek istememiştim, ama aynı zamanda acıkmıştım ve ikimiz de yemek pişirmek istemediğimize karar verdik.

Rhys'in sıcak eli benimkinin üzerine kayıyor ve onu evlerine götürüyorum. Burası, Ford'un iskeletine kadar yıkadığı eski bir çiftlik evi. Her yer çıplak ahşap kirişler ve tavandan tabana pencerelerle dolu. Açık konseptli, modern, ama aynı zamanda çok rahat.

West ve Skylar mutfak adasında oturmuşlar ve bize selam vermek için dönüyorlar.

"Merhaba, Duprises!" West, kendine özgü sırtışıyla diyor. "Ya da durun. Biz Garrisons muyuz? Ben modern bir adamım. Her ikisinin de avantajlarını görebiliyorum."

Rhys'in parmakları kalçamı sıkıca kavrar. Bu, içimi heyecanla doldurur. Beni sıkıca kavramasını severim, ama bu durumda, bunun hassas bir noktaya baskı yaptığını hissediyorum. Bu yüzden araya girerim. "Aslında biz..."

Ama West, hiçbir şeyin durduramayacağı bir bilinç akışı ile devam ediyor. "Oooh! Ayrıca tire de kullanabilirsiniz. Garrison-Dupris kulağa hoş geliyor."

"Henüz karar vermedik," diyor Rhys rahat bir gülümsemeye, ama gözlerinin kenarındaki gerginlik onu ele veriyor. "Hepsi harika seçenekler."

Onun yanına daha da yaklaşıyorum, elimi arka cebine sokup kışını sıkıca sıkıyorum. Eğlenceli bir homurtu dikkatimi omzumun üzerinden şömineye bakan büyük koltuk takımına çekiyor. Ford'un kızı Cora, elinde eskiz defteri ile orada oturmuş, bana sırtıyor.

Rhys, bir çocuğun onu okşadığımı gördüğünde, homurdanır ve tezgaha doğru yürüyerek oturur. O, özünde utangaç bir çocuktur. Bu, onun cazibesinin bir parçasıdır. Yatakta ağzının pis olmasının da bir parçasıdır.

Dönüp Cora'yı işaret ettim. "Defol git, ufaklık," diye alay ettim ve göz kırptım, o da sadece başını salladı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeye çizimine geri döndü.

Sadece birkaç adım ilerledikten sonra, Skylar'a sarılmak için üzerine atlarım, sonra her iki omzuna birer elimi koyup onu kendime doğru çeker ve baştan aşağı süzerim. "İyi görünüyorsun. Gerçekten iyi."

Ve öyle de. Dinlenmiş, mutlu ve sağlıklı görünüyor, bu yılın başlarında kasabaya gelen kadına hiç benzemiyor.

"Tabby Cat, benim kadınıma mı asılıyorsun?" West, bir yudum bira içerek alaycı bir şekilde sorar.

Skylar ona gözlerini devirdi, sonra bana baktı. "Sen de öyle." Gözünün altını parmağıyla dokundu. "Sonunda biraz uyumuş gibi görünüyorsun."

Tamam, birlikte geçirdiğimiz birkaç günde oldukça bitkin görünüyordum. Yorgun, üzgün ve çok zayıf. Ama yas tutmak zordur ve bazı günler diğerlerinden daha kötüdür.

Bugün iyi hissediyorum, uykuyla ilgili yorum beni neredeyse güldürse de. Kesinlikle uyumadım. Ama yaptığım şey oldukça dinlendiriciydi.

"Ya da sadece *biraz* uyuyorsun!" West, tam bir baş belası gibi alay ediyor.

Ona gözlerimi devirdim ve sonra dikkatimi tekrar Skylar'a çevirdim. "Teşekkürler," dedim ve Rhys'in yanındaki tabureye oturdum. O da tabureyi kendine yaklaştırdı ve sonra elini sahiplenircesine uyluklarımın üzerine koydu.

"Sadece çeşitli uygulamalar yapıyoruz, rahat bir ortamda," diyor Rosie, ikimize birer kadeh kırmızı şarap ikram ederken.

"Harika," diyorum, ama Rhys'in şarabı test etmesini izlediğim için sesim dalgın ve dalgın çıkıyor. Elindeki tendonlar, şarabı

, kare çenesi belirginleşiyor ve kadehi burnuna doğru eğip kokluyor.

"Tanrım," diyor Rosie, bana bakarak gülüyor.

"Ne?" West ve Skylar bana bakarken yanaklarımın aniden ısındığını hissediyorum. Rhys dönüyor ve bakışlarının yan profilimi yaladığını hissediyorum.

"Siz ikiniz sanki..." Rosie, yüzünde telaşlı bir ifadeyle iki elini üzerimizde sallıyor. "Bilmiyorum. Bir enerji."

West kıkırdar ve gözümün ucuyla Skylar'ın ona hafifçe dirsek attığını görürüm. Rhys'in dolgun dudakları seğirir ve ben ona sert bir bakış atıp Rosie'ye dönerim. "Şu anda herkesin enerjisi neyin nesi?"

"Gwen," diyor, şarap kadehini kaldırıp beni işaret ediyor.

Tabii ki.

Konuyu saptırmak için, "Bu gece geliyor mu?" diye sorarım.

"Onu davet ettim, ama görünüşe göre Clyde'ın kulübesinde ona yardım ediyor?"

Ford kaşlarını çatarak ve bir tabak ızgara şişle içeri girer. "Merhaba millet. Akşam yemeğinden sonra Gwen'i kurtarmaya gitmemiz gerektiğini düşünenler el kaldırsın."

West elini kaldırır, Rhys sadece güler, ama Skylar meraklanır. "Orada ne yapıyor? Orası biraz uzak değil mi?"

Rosie omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Clyde'ın sağlık sorunları varmış ve Gwen ona yardım ediyormuş. Bash daha fazla bilgi sahibi olabilir."

Dudaklarım düzleşir. Bash'ın son zamanlarda ona karşı gösterdiği tepkiye bakılırsa, bundan şüphe duyuyorum. Ama ne bileyim ki?

O andan itibaren sohbet serbestçe akıyor ve ben de akşamın keyfini çıkarıyorum. Rhys hiç uzaklaşmıyor ve yemek yerken bile temas halindeyiz. Bu temas, tezgahın altında dizlerimizin birbirine değmesinden, onun büyük elinin omuzlarımı okşamasına kadar uzanıyor.

Bu hoş bir his olmalı, ama beni rahatsız edici bir şekilde tahrik ediyor.

Yemekler lezzetli, ortam ev gibi ve arkadaşlar da harika. Erika'nın ölümünden bu yana ilk kez mutluyum.

Erkekler bowling hakkında konuşuyor ve ben mutlu, rahat bir havaya giriyorum. Sadece Rhys hafta sonu ekstra antrenman için onlarla buluşamayacağını söylediğinde daha dikkatli dinliyorum.

Kısmen, içten içe onun tekrar gitmesini istemediğim için. Kısmen de West'in "Bize işinin ne olduğunu söyleyecek misin? Bu beni geceleri uykusuz bırakıyor" diye sorması nedeniyle.

Aralarına girip, aileme anlattığım hikayenin aynısını anlatmaya hazırdım. Basit görünüyordu. "O bir dublör..."

"Ben profesyonel bir güreşçiyim."

Kafam kocama doğru dönüyor ve ağzım açık kalıyor. "Vay canına. Vay canına. Vay canına." West, yüzünde şaşkın bir ifadeyle iki elini kaldırıyor. şaşkın ve heyecanlı bir ifadeyle iki elini kaldırır. "WPW gibi bir şey mi?"

Rhys şarabından bir yudum alır, gözleri benimkilere kayar. "Evet, aslında WPW."

"Vay canına, bu çok havalı."

Skylar gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde başını sallar. "Katılıyorum. Ve bunu tamamen anlayabiliyorum!"

West, "Güreşçi adın ne? Şimdi izleyeceğim. Cora, sen de izle, değil mi?" diye eklediğinde, onun bunu yüksek sesle söylemiş olmasına hala şok olmuş durumdayım.

Ford'a bir bakış attığımda, onun arkamızdaki kanepeye odaklandığını görüyorum. Rhys dönüp bakıyor — tam da Cora'nın dünyanın en olgun kirazı rengini alacağı anda.

Rhys'e bakıyor, gözleri bir kolunu saran siyah dövmelemlerin kollarına kayıyor. Sonra "Hayatım mahvoldu" diye mırıldanıyor ve yerden başını kaldırmadan oturma odasından çıkıyor.

"O iyi mi?" Rhys gerçekten endişeli görünüyor.

"Sen Wild Side değilsin, değil mi?" Ford, kollarını kavuşturup tezgaha yaslanmış halde sorar.

"Ben..." Rhys'in bakışlarında bir gerginlik var. "Öyle miyim?"

Rosie yüzünü buruşturur ve avucuyla ağzını kapatır, omuzları titreyerek güler ve Ford'a bakar. "Ne kadar da olasılık var ki?"

Ford başını geriye atar ve inler. "Hayatım mahvoldu."

Ve ben çoktan olayı çözmüş durumdayım. Cora bana onun girişini gösterdiği geceyi hiç düşünmemiştim. Ya da onun geri dönmesinden bu kadar heyecanlanmış gibi görünmesini.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Rhys hala şaşkın.

"Cora büyük bir WPW hayranı," diyor Rosie dikkatlice.

"Tamam, ve?" West de şaşkın bir şekilde soruyor.

Çünkü... erkekler.

Kız kardeşi ona ters ters bakıyor. "Daha spesifik olarak, büyük bir Wild Side hayranı." "Ve?"

Skylar hafifçe burun kıvrıdıktan sonra ona döndü. "Cidden mi? Sen mi? Benim bir numaralı hayranım, ünlü birine aşık olan birini tanımıyor mu?"

West'in ağız, durumu anladığında yuvarlak bir *O* şekline dönüşür ve Rhys dik oturur, arkadaşlarımıza bakarak başının belada olduğunu gösteren bir ifadeyle bakar. "Ama ben... yaşlıyım?"

"Maske takıyorsun, bu yüzden anlamak zor," diyor Rosie hafifçe gülerek. "Dürüst olmak gerekirse, kim hayatında hiç yaşlı bir adama aşık olmamıştır ki? Bu tamamen normal. Bu da geçecek. Gidip benim küçük fırtına bulutumu bulup ona aşık olmak için başka iyi seçenekler göstereceğim, böylece arkadaşımızın kocasına aşık olmak zorunda kalmayacak."

"Rosalie." Ford iç geçirir.

Ama o çoktan uzaklaşmıştır. "Bana *Rosalie* deme patron. İş yerinde değiliz."

O merdivenlere yaklaşmışken, Ford bağırır: "En azından ona yaşına uygun seçenekler sunabilir misin?"

Bu, Skylar ve beni kahkahalara boğdu.

"Neyse." Ford, Rhys'e kadeh kaldırmak için öne uzanır. "Lanet olası bir güreşçi, dostum, bu oldukça havalı."

West kadehini kaldırır, ama sonra duraksar. "Bekle, sen sadece bir kedi babası mısın?"

Rhys omuz silkiyor, neredeyse utangaç görünüyor. "Ben bir kedi babasıyım. Erika ile arkadaşlık, bu yüzden Milo için bu rolü en iyi şekilde yerine getirmeye çalıştım. Elimden geldiğince. Onu kendi çocuğum gibi seviyorum. Aynı şey olmadığını bilsem de..."

"Hayır." West eliyle onu susturur. "Bunu niteleme. Ebeveynlik siyah ve beyaz değildir. En beklemediğimiz anda bize gizlice yaklaşır. Ördek gibi yürürse ve tüm o şeyler..."

Rhys ona minnettar bir gülümseme atar. West, onun duygusal bir noktaya değindiğini anlar ve ortamı hafifletmek için konuyu değiştirir. "Yani, Rosie'ye bak. Bir gün fare annesi olacağını kim bilebilirdi ki?"

Skylar güler. "Hey, Scotty'ye sataşma. O çok sevilen ve iyi beslenen bir fare!"

West gülümser ve içkisini bir kez daha kaldırır. "Ebeveynliğe, tüm çeşitleriyle."

Bunun üzerine hepimiz kadeh kaldırıyoruz. Ve kocamın omuzlarından görünür bir yük kalkarken gülümsemesini izliyorum, ardından arkadaşlarıyla geçireceği gecenin tadını çıkarmaya başlıyor. Onu yükleyen bir sır azaldı, ama benim için yepyeni bir sır ortaya çıktı.

En yeni sırrım, mutlu olduğum.

Rhys ile evli olmak beni mutlu ediyor. Gerçekten, gerçekten mutlu.

Bu yüzden eve geldiğimizde ve o bodruma inecekmiş gibi döndüğünde, onu durduruyorum.

Elinden tutup onu odama götürürüm.

BÖLÜM 39

Rhys

Erken uyanıp biraz enerji harcamaya karar verdim. Ve bunu arkadaki ip atlama ipimle yapmaya karar veriyorum, hava çok soğuk olsa da.

Ama bu beni caydırmıyor. Arka bahçedeki beton zemin, hızlı bir egzersiz yapmak için mükemmel bir yer.

Ve düşünmek için. Çünkü ulusal televizyonda yüzümü göstermek zorunda kalma ihtimali ve Tabitha ile ilgili tüm yenilikler arasında, göğsümde tanıdık bir endişe ağırlığı hissediyorum. Zihnim ne kadar çok dönerse, o kadar sıkılaştan bir ağırlık.

Kulaklarımı örtmek için kapüşonumu çekiyorum, ısınmaya başladığımda ısınacağımı biliyorum. Kulaklıklarımı takıyorum ve ısınmak için ip atlamaya yavaş bir tempoda başlıyorum. İlk başta zihnim dağınık, ama zamanla odaklanabiliyorum. Gömleğimin kolları sıyrılıyor ve kapüşonum aşağı iniyor. Nefesim beyaz bulutlar halinde çıkıyor ve sırtımdan ter damlıyor.

Ara veriyorum, ama kısa aralar, çünkü kendimi sınırlarıma zorlamanın verdiği hissi seviyorum. Çift atlamalar ve atlama adımları şarkının ritmine uyum sağlıyor.

Saatime bakmak için durduğumda, en sevdiği battaniyeye sarılmış Tabitha'nın arka merdivenlerde oturup beni izlediğini görüyorum. Ben dönünce gülümsüyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Bana öyle baktığında kendimi çimdiklemem gerektiğini hissediyorum.

Aramızdaki şeyler ilk başta çok yavaş ilerledi. Sonra ikimiz de pes ettik ve her şey çok hızlı, çok kolay oldu. Ama onun yanında, onun yatağında, gerçek bir evli çift gibi uyumak, beni beklemediğim yeni bir samimiyet düzeyiyle vurdu. Gerçek gibi hissettim, bodrumda sakladığımız bir sır gibi değil.

"Neden bana korkmuş gibi bakıyorsun? Bir kadın, sabahları seksi kocasının ip atlamasını izlemekten zevk alamaz mı?"

"Çünkü öyle yapıyorsun," diye
dürüstçe söylüyorum. "Haklısın. Ama
bu benim cazibemin bir parçası."

Ellerimi belime koyup gözlerimi indirdim, nefes almakta zorlanırken göğsüm inip kalkıyordu. "Ne yapıyoruz, Tabitha? Bilememek beni strese sokuyor."

Gözlerini bana dikip, buharlı kahvesinden bir yudum aldı. "Bu çok belirsiz. Açıklayabilir misin?"

"Biz." Parmağım onunla benim aramda gidip geldi. "Bu. Senin odanda birlikte uyumak."

Kaşlarını dramatik bir şekilde çatarak benimle oynadığını biliyorum. "Bekle. Odamın nesi var?"

Şimdi başımı geriye eğiyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. İletişim ve ilişkiler benim güçlü olduğum bir alan değil, ama Tabitha için daha iyi olmak istiyorum. Sır yok. "Başka biriyle yatmaya alışkın değilim. Bodrumda farklı bir his vardı, ama üst kattaki odanda farklı bir his var."

"Pardon. Bekle. Hala başka biriyle yatmaya alışkın olmadığın kısmında takıldım. Yani... hiç mi? Yoksa sadece son zamanlarda mı?"

"Hiç."

Çenesi düşüyor. "Neden?"

İnlerim ve elimi sakallarımın üzerinde gezdiririm. "Bilmiyorum. Sadece çok kişisel geliyor. Büyürken en sevdiğim şeyleri duvarımla yatağımın arasına saklardım ve geceleri ailemden olmayan birinin odama girip onları alıp almayacağını merak ederdim. Kimsenin benim alanıma girmesini istemezdim, onu korumam ve kollamam gerektiğini hissederdim. Eminim bu, uzun süreli ilişkilerim olmamasının bir nedenidir. Ya da her neyse, terapistim böyle derdi ve muhtemelen haklıdır."

Bana hafifçe başını sallarken boğazının hareketini izliyorum. "Yani benimle birlikte odamda uyudun çünkü?"

Cevap hemen orada, doğal olarak aklıma geliyor. "Çünkü istedim istemiştim."

Bir kez, sertçe gözlerini kırttı, sonra birkaç kez daha hızlı kırttı, ama benden uzaklaşmadan. "Peki, sanırım biz..." Boğazını temizledi ve düşünerek başka yere baktı. "Sanırım yaptığımız şey evli olmak."

"Ne kadar süredir?"

"İnsanlar genellikle bu tür şeyleri planlar mı bilmiyorum."

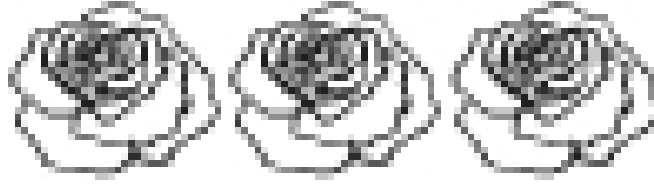
Yutkunuyorum. "Doğru. Ama bu evlilik... sahte."

Başını eğip, sıkı bir gülümsemeyle ve daralmış bakışlarla bana bakar. "Bu komik. Bana pek sahte gelmiyor."

Ciğerlerimden hava çıkıyor. Onun bunu söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemişim gibi. Ama gözlerinde bir acı yankısı var ve bu, aramızdaki şeyi sahte olarak nitelendirdiğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Çünkü gerçeği biliyorum.

Bu yüzden ona doğrudan bakarak haftalardır sakladığım sırrı ona söylüyorum.

"Bana da pek sahte gelmiyor."

"Hepinizin burada olması ne güzel." Tabitha'nın annesi ellerini çırpıp ve masanın üzerinden bize bakar.

O ve Paul kamp gezisinden dönmüşler ve benim şehirde olduğumu öğrenince bizi davet etmekte ısrar etmişler. Evleri tamamen sıradan olmasa da rahat ve konforlu.

Çin yemeği sipariş etmişler, her biri birer bira açmış ve bizi burada ağırladıkları için o kadar mutlu görünüyorlar ki, neredeyse rahatsız hissediyorum.

Beni rahatlatan şey, bir tarafımda Milo'nun olması (sandalyesini bana çok yaklaştırmış) ve diğer tarafımda Tabitha'nın olması.

"İkinizin birkaç gün birlikte vakit geçirmiş olması çok güzel. Tabitha'ya böyle bir sürpriz yapmak ne kadar romantik, Rhys. İkinizin mutlu olması beni çok heyecanlandırıyor."

Tabitha ve ben aynı anda birbirimize dönüp bakıyoruz. Bana göz kırpmıyor ve yemin ederim ki yüzüm kızarıyor. Aramızdaki durumu netleştirdiğimizden beri, aramızdaki ilişkiler çok rahatladı. Bu durum, ona daha fazla şey anlatmak, bunları konuşmak, çözmek ve bunun sonucunda bu tür bir memnuniyet ve yakınlık hissetmek istememi sağlıyor.

Başka birine karşı açık davranmaktan hiç bu kadar memnuniyet duymamıştım. "Teşekkürler anne."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Ev sahibiydin, değil mi?" diye sorar babası, tabağına siyah fasulye tavuk koyarken.

Boğazımı temizleyip, tamamen dürüst olma politikamı sürdürmeye hazırlanıyorum. "Aslında, ben Erika'nın sadece ev sahibi değildim. İyi arkadaştık."

İkisi de başlarını kaldırıp gözlerini bana dikti. Sanki keder bulutlarının içinde, Tabitha'nın evlilik listesini tamamladığını görmekten o kadar mutlu olmuşlardı ki, bizim hakkımızda ayrıntıları sormayı unutmuşlardı.

"Gerçekten mi?" diye sorar Paul.

"Evet, onun komşusuydum. Tanıştık ve kısa sürede iyi arkadaş olduk. O harika biriydi ve Milo da bunun üzerine bir çilek gibiydi."

Her iki ebeveyni de bu gelişme karşısında şok olmuş görünüyor.

"Ree benim bakıcım," der Milo, ağzında kalın makarna ile.

Ona yaklaşıp dirsek atarım. "Dostum, ben senin bakıcın değilim. Biz sadece takılıyoruz."

Bunun üzerine, yumruklarımızı çarpıştırırız ve o, çılgınca kıkırdarak başını geriye atar.

Onu tanıdığım kadarıyla, aşırı yorgun olduğu anlaşılıyor.

"Sonsuza kadar en iyi arkadaşlar!" diye bağırır ve tekrar ağzına yemek tıkıştırmaya başlar.

Başımı kaldırdığımda, masadakiler hala şaşkın görünüyor.

"Erika'nın taşınmasına yardım ederken tanıştık ve..." Tabitha, ne kadarını söylemesi gerektiğini ölçer gibi bana bakar. "Gerisi malum."

Annesi gözyaşlarına boğulmuş görünüyor, Paul da öyle, ama o kadar da değil, konuşacak söz bulamayacak kadar değil. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en harika aşk hikayesi. Soyadının Dupris olduğunu biliyorum, ama seni oğlum olarak görmekten gurur duyuyorum. Onursal bir Garrison. Bir Garrison'un kalbine sahipsin."

Tabitha'nın eli bacağıma konuyor, sanki bu duyguların beni derinden etkileyeceğini *biliyormuş gibi*. Ve öyle de oluyor. Yutkunup dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sonra bu adama gülümsüyorum.

"Biliyorsunuz." Devam etmeden önce boğazımı temizledim. "Bu arada, size söylemem gereken bir şey var."

Tabitha, ne söyleyeceğimi bilmediğinden emin değilmiş gibi bana sorgulayan bir bakış attı. Ama artık kendimi kaptırmıştım ve içimden atmam gerekiyordu. Arkadaşlarımıza anlatmak beni özgürleştirdi ve kim olduğumun büyük bir kısmını artık saklamamak büyük bir rahatlama oldu. Ve bunun Tabitha'nın ailesiyle olan ilişkimi gölgelemesini istemiyorum.

"Tabitha ve ben size dublör olduğumu söyledik." Elimini ensemin arkasına götürdüm. "Aslında yaptığım iş dublörlükle ilgili bir şey."

Tabitha buna burun kıvırdı ve gözümün ucuyla bana sırtıttığını görebiliyordum.

"Ben profesyonel bir greŖŖiyim, bu yüzden bu kadar çok seyahat ediyorum."

Annesi baŖını sallar ve gülümser, benim attığım son bomba haberin Ŗokunu atlatmıŖtır. "Bu, tüm o kasları açıklıyor, değil mi Tabby Cat?"

Tabitha geriye yaslanıp güler. "Evet anne. Sanırım yle." Paul'un kasları atılır. "Televizyondaki gibi mi?"

Kafamı sallarım.

"Hangi kanal?"

Ŗimdi gülme sırası bende. "Neden? İzleyecek misin?"

Sanki ben bir aptalmıŖım gibi alaycı bir Ŗekilde baŖını sallar. "Sen ailemden birisin. Tabii ki izleyeceğim."

Ve bir anda, kendimi ailenin bir parçası gibi *hissediyorum* — hiçbirimiz mükemmel değiliz, ama yine de birbirimizi destekliyoruz.

Ayrılırken, baygın Milo omzuma yaslanmış, Tabitha Ŗaka yapıyor: "İlk aile yemeğini atlattın! Tebrikler!"

Ona gülümserim. BaŖladığı yere kıyasla çok mutlu görünüyor. Sonra omuz silkerim, çünkü hayatta kalmak hiç de zor gelmedi. Çok sevdim. Tek söylediğim Ŗey, "Ne zaman tekrar yapabiliriz?" olur.

BÖLÜM 40

Tabitha

CUMA GECESİ MUTFAĞININ HAREKETLİLİĞİ BANA CAN VERİYOR. İşe girdim.

Biraz hüzünlüydüm, ama bunun nedeni her zamanki şüpheliler değildi. Rhys sabah ayrılacağı içindi. İşten izin alıp geceyi evde onunla ve Milo ile geçirmeyi düşündüm, ama sorumlu bir yetişkin ve iş sahibi olmak galip geldi.

Ve şimdi kapıdan çıktığım için, burada olduğum ve beni ben yapan şeyleri yaptığım için mutluyum. Rhys ile yaşadığım bu coşkulu duyguya kapılmak kolay olurdu, ama hala kendimi ve kurduğum her şeyi korumam gerektiğini bilen bir yanım var.

Bu tarafım, her şeyin çok hızlı ve yeni olduğunu ve önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyor. İlişkilerin kolay olmadığını biliyorum; anne babamın, iki insanın karşılaşabileceği en zorlu sorunlarla mücadele ettiğini gördüm. Bu konuyu hafife almak ve gözlerim parlayarak dolaşmak istemiyorum.

Doğru yapmak istiyorum. Milo için. Rhys için. Ama en çok da kendim için. Bunu başarmak kendime olan borcum ve bu da çalışmaya devam etmek ve aşk sarhoşu bir aptal haline gelmemek anlamına geliyor.

"Kev!" Tabağı geriye doğru itiyorum. Arktik alabalığa bir bakışta fazla pişmiş olduğunu anlayabiliyorum. "Yeni bir alabalık getir ve bu sefer fazla pişirme."

"Anlaşıldı şef," diye cevaplar. "Üzgünüm."

Omuz silkiyorum. Neyse. Yoğun bir mutfakta böyle şeyler olur. Ama bu yüzden burada olmam, tabakları hazırlamam, kalite kontrolü yapmam, bebeğime göz kulak olmam iyi. Turist sezonu bitmiş olmasına rağmen hala yoğun olan bebeğim. Göğsüm gururla doluyor.

Ve sonra, uzun boylu bir figür bakışlarımı ön kapıya çektiğinde içim sıcaklık ile doldu. Her yerde tanıyabileceğim uzun boylu, esmer bir adam, hayatı boyunca sevdiğim küçük bir çocuğu kucağında tutuyordu

. Hostese kibarca konuşuyor ama barı işaret ediyor ve restoranın diğer ucundan benim bakışlarımla buluşuyor.

Geçerken herkesin bakışlarını üzerimize çekiyor, ama umurumda değil. Eşleşen altın alyansımız ışığı yakalıyor ve yeminlerimizi ettiğimiz günden beri onu hiç çıkarmadığını bilmek bana derin bir tatmin veriyor.

"Tabby Cat!" Milo, odanın diğer ucundan bana sesleniyor.

"Hemen geliyorum!" Mutfak personeline seslenerek köşeyi dönüp yemek salonuna giriyorum. Doğruca onlara doğru gidip Milo'yu kucağıma alıyorum, ama her zamankinden daha ağır geliyor.

"Efendim, kampta kaldığınız süre boyunca boyunuz mu uzadı? Bunu kesmelisiniz. Hoşuma gitmiyor."

Sanki ben gülünçmüşüm gibi gülüyor ve burnunu benimkine sürtmek için eğiliyor —bu bizim özel selamlaşmamızdır.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldadı Rhys, kolunu ikimizin omzuna dolayarak başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Ona dönerek, kollarını bize sarmasına izin verdim ve sonra gülümseyerek ona baktım. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Bana bakıyor, gözleri yüzümü tarıyor, sonra omuz silkiyor. "Milo seni özlediğini söyledi. Akşam yemeği için gelelim dedik."

Milo, tombul parmağıyla Rhys'i suçlayıcı bir şekilde işaret eder. "Sen de onu özlediğini söylemiştin."

"Öyle mi dedi?" diye soruyorum.

Milo ciddiyetle başını sallar ve Rhys gözlerini devirerek soğukkanlı davranmaya çalışır. Ve kalbim bu tatlı sahneye çarpıyor.

Benim çocuklarım.

Ben onu özlüyorduk, oysa o henüz şehirden ayrılmamıştı bile, kendimi tuhaf hissediyordum, ama o da aynı şeyi hissediyordu.

Ayak parmaklarımla ucuna basıp, izleyenleri hiç umursamadan, onun düzgün dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Rhys dilini benimkine değdiriyor ve omurgamdan aşağı bir titreme geçiyor. O her zaman bana böyle bir etki yapmıştır ve bu hiç azalmamıştır. Aslında, onu daha iyi tanıdıkça bu etki daha da yoğunlaşıyor.

Geri çekildim ve dudaklarımı yalarken ona azarlayıcı bir bakış attım. Bana ne yaptığını biliyormuş gibi sırıttı.

Kafamı sallayarak bara doğru yürüdüm. "Çocuklar, oturun. Bu akşam ne içiyorsun, Mi?"

"Crème brûlée," diye bağırdı, ama daha çok "*cram boolay*" gibi geliyordu gibi geliyor.

"Önce sağlıklı yiyecekler, küçük adam," diye gülüyor Rhys. Rhys, geri döndüğünden beri bol miktarda tavuk ve pilav yiyor. Yemin ederim, hiç durmadan yiyor.

"Sizi şaşırtacağım," diyorum ve Milo'nun başına bir öpücük kondurup Rhys'in saçını flörtözce hafifçe çekiyorum.

Sonra mutfağa geri dönüyorum. İşime geri dönüyorum. Ama gözlerim onlardan hiç ayrılmıyor. Rhys tüm zamanını Milo ile geçiriyor ve ben onun Milo'ya tic-tac-toe oynamayı öğrettiğini izliyorum. Büyük bedeni küçük çocuğa doğru eğilirken, kocaman eli boya kalemimi nazikçe tutuyor. Milo'nun tavuğunu kesip soğutmak için üflemesi beni neredeyse çıldırtıyor.

Onlar birer armağan. Ve Erika, kendi karmaşık tarzıyla, onları bana verdi. Ve bunun için onu seviyorum. Tüm karmaşık ihtişamıyla, onu seviyorum.

Ona sonsuza kadar minnettar olacağım. Aslında, onu her zamankinden daha iyi anladığımı düşünüyorum. Ve ailemi de. Onlarla olan ilişkilerim karmaşık bir karışıklık içindeydi, ama sanırım yolumu buldum. Onların seçimleriyle barıştım.

Ve benim seçimlerimle de barıştım. Milo ve Rhys'i seçtim. Ve şimdi onları birlikte görmekten doyamıyorum. Rhys'in ona yatmadan önce hikaye okumasını dinlemek. Rhys odaya girdiğinde Milo'nun yüzünün nasıl aydınlandığını görmek.

Şu anda bile, bütün gece onları birlikte izleyebilirim.

Milo bebek gibi konuşuyor ve Rhys onu dinlerken göz teması kuruyor. Aslında, çocuk hiç susmuyor ve Rhys zar zor laf sokabiliyor. Sanki Rhys'in yanında yüzü aydınlanıyor, onun ilgisinden besleniyor gibi.

Onlara *paylaşmaları* için crème brûlée gönderdiğimde, Rhys'in sadece bir ısırik alıp geri kalanını Milo'ya bıraktığına yemin edebilirim. Bana suçlu bir bakış atıyor ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum. Bu, dikkatini tekrar Milo'ya çeviriyor ama gülümsemesini bozmuyor.

Gülümsüyor.

Bu, onun bunu ne kadar çok yaptığını fark etmemi sağlıyor. Sanki, kimse bizim hikayemize inanmasa da, o bir şekilde bundan mutlu olmuş gibi.

Bence o bunu çok istiyordu. Arkadaşlar. Aile. Bir yuva. Ama bunu nasıl elde edeceğini hiç bilmiyordu ve bir şekilde buna zorlanmak işe yaradı.

Ve o gece, aşırı yorgun, aşırı şekerli ve çöküşün eşiğinde olan Milo ile eve döndüğümüzde, Rhys'in daha önce hiç yapmadığı başka bir şey daha yaptık.

Hepimiz birlikte kral boy yatakma giriyoruz.

Karanlık, sessiz odada Rhys fısıldadı, "İyi geceler, Mi. Seni seviyorum, dostum."

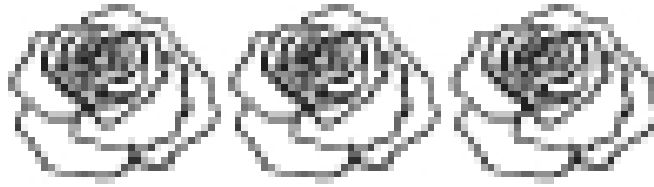
Milo esniyor ve "Ben de seni seviyorum, Ree" diye kolayca cevap verirken sözlerinde gülümseme duyabiliyorum.

Gözlerim karanlığa alışırken kirpiklerimdeki nemi silerim ve birbirlerine sarılmış silüetleri önümde belirir. Aralarındaki sevgiyi hissedebildiğime yemin ederim.

Sonra bakışlarım Rhys'inkilerle buluşur ve öylece... kalır.

Aramızda uyuyan Milo varken karanlıkta birbirimize ne kadar süre baktığımızı bilmiyorum. Tek bildiğim, onun gözlerinin sıcak bakışları altında uykuya daldığım... ve aynı sevgi dolu bakışlarla uyandığım.

Ona hiç uyuyamadın mı diye sorduğumda, omuz silkiyor ve "Hayatımın en iyi uykusu" diyor.

Kapı zili çaldığında, West'in kapının diğer tarafında olduğunu düşünerek kapıyı açtım, ama karşımda ailemle karşılaştım.

"Bira getirdim ve kendi sandalyemi istiyorum," diyor babam. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Annem parmak uçlarına yükselir, heyecanını gizleyemiyormuş gibi çantasını omzuna daha yükseğe çeker. "West'le karşılaştık ve senin Rhys'i televizyonda izlemek için misafir çağırdığını söyledi."

"Oh." Evet. Bu sabah West'ten bir mesaj aldım, pazartesi günleri çalışmadığım için bu akşam bir izleme partisi düzenlemem gerektiğini söylüyordu. Kendini davet etmiş, görünüşe göre ailemi de.

"Gerçekten mi, Tabby?" Babam gözlerini devirdi. "Bizi davet etmeyi düşünmedin mi?" Burnumdan soluyarak kapıyı daha fazla açtım ve onları içeri davet ettim. "West'i tanıyorsunuz. Heyecanlı bir border collie gibi, hepimizi bir araya topluyor. Bugüne kadar bugüne kadar bu partiyi düzenleyeceğimi bilmiyordum."

Daha fazla insan geldikçe ailem mutlu bir şekilde sohbet ediyor.

Bash ilk gelen. Gwen ikinci. Ve onlar mıknatısın aynı uçları gibi, birbirlerinden olabildiğince uzak duruyorlar. Her biri annemle babamdan birini alıp, birbirlerinden uzak durmak için açıkça çaba sarf ediyorlar. Bu kadar meraklı olmasaydım, komik bile olabilirdi. Ama bu sadece, aralarındaki hikayenin ne olduğunu sormak istememe neden oluyor.

Skylar, West ve iki çocuğu Ollie ve Emmy gelir ve West her zamanki coşkulu "Tabby Cat!" selamlamasıyla beni karşılar.

Dudaklarım seğirir. Onu sevmemek imkansız ve Skylar ile bu kadar mutlu olduğunu görmek beni çok mutlu ediyor. İkisini de kucaklarım ve insanların toplandığı oturma odasını işaret ederim.

"Bunu planladığın için çok mutluyum." Omzunu omzuma dayayıp şakacı bir şekilde gülümsüyor.

"Oh, ben mi yaptım? Bunu *ben* mi planladım? Sen sanki kasabanın sosyal komitesinin başkanı falan gibisin."

"West." Skylar ona bir bakış attı. "Bu kimin fikriydi?"

Omuz silkiyor. "Ne? Emmy her zaman 'hayır'ın sadece daha çok çabalamak anlamına geldiğini söyler ve bu onun için işe yarıyor gibi görünüyor. Ayrıca, bizim oğlumuzdan bahsediyoruz. Bowlingde kötü ama bu konuda iyi olabilir gibi görünüyor. Onu desteklemek bizim görevimiz."

Sinirim geçer ve Rhys için bunu ne kadar sevdiğimi fark ederim. Keşke o da bunu görebilseydi. "Endişelenme. Eğlenceli olacak."

Oturma odası dolmaya devam ediyor ve Milo, diğer çocukların ilgisi ve heyecanı ile coşuyor. Cleo, Skylar'ın kucağında kendini evinde hissediyor ve sonra daha fazla insan gruba katılıyor. Ford, Rosie ve üzgün görünen Cora kapıda duruyor.

"Merhaba!" Rosie neşeyle bir şişe şarap kaldırarak diyor. "İçki getirdim! Bugün Pazartesi olduğunu biliyorum, ama dedikleri gibi, bir yerlerde Cuma."

Ford gözlerini devirir, ama dudaklarının seğirmesini kaçırmam. "Bu mümkün değil, Rosie. Atasözü şöyle..."

"Her neyse. Hadi ama, oyunbozan. Bu biraz dram içeren bir spor gibi olacak. Neredeyse edebi bir nitelikte. Çok seveceksin." Onu elinden çekerek geçerken bana göz kırpar ve ben gülmekten kendimi alamam.

Ford, Rosie için her şeyi yapardı ve Skylar'ın kariyerindeki kabustan kurtulmasına yardım ettiği gibi, arkadaşları için de her şeyi yapardı. Dışarıdan huysuz gibi görünebilir, ama içten içe çok yufka yürekli biridir ve arkadaşımın onu tetikte tutmasını izlemek bana büyük keyif veriyor.

Cora'ya bakakaldım ve ikimiz de "Özür dilerim..." dedikten sonra durup gülmeye başladık.

Yanakları kızarak şöyle diyor: "Dinle, kocana aşık olduğum için özür dilerim. Onun bu kadar yaşlı olduğunu öğrendiğim için artık aşık değilim."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Otuz beş yaşlı değil, ama ona bunu söylemiyorum.

"Ama yine de onun güreşçi olarak hayranıyım, tamam mı? Yeni bir favori seçmem ki. O yüzden bu tişörtü ve diğer şeyleri giymeye devam edeceğim." Baştan aşağı siyah giyinmiş, saçında pembe bir saç lastiği var, ama tişörtünde limon yeşili Wild Side logosu var.

"Güzel bir tişört ve Wild Side da oldukça havalı, bu yüzden bana gayet mantıklı geliyor. Ama özür dilemene gerek yok. Sana onun olduğunu söylemediğim için üzgünüm. O..." Yine ne kadarını söylemem gerektiğini ya da söylememem gerektiğini düşünerek sözümü kesiyorum. "Kimliği konusunda çok gizli davranıyor ve ben buna saygı duymaya çalışıyordum." Bu bir yalan değil, ama hiçbir şey de açığa vuruyor.

Cora bana kararlı bir şekilde başını sallar. "İyi. Onunla birlikte olduğuna ve onun kız arkadaşı olarak gösterilen o kızla birlikte olmadığına sevindim. O hikayeden nefret ediyorum."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. İçten içe ben de o hikayeden nefret ediyorum ve bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama Rhys'e güveniyorum ve bunun işin bir parçası olduğunu biliyorum. Ama herkesin izlediği bir ortamda bu işin çok ileri gitmemesini ciddi olarak umuyorum.

"Hadi, içeri gir." Omzumun üzerinden başparmağımı kaldırdım. "Yakında başlayacak ve bol bol atıştırmalık ve sıcak mezelerim var."

Cora başını geriye atar ve inler. "Oh, evet, harika. Yemeklerini seviyorum." Gözleri, benim önümde küfür etmemesi gerektiği gibi büyür. "Babama söyleme." Ve bununla birlikte mutfağa koşar ve tezgahın üzerine dizilmiş tabaklara dalar.

Omuzlarımı girişin yanındaki yere dayayıp herkesi birlikte izlerim. Gülüyorlar, yiyorlar, sohbet ediyorlar.

İşte bu. Sevdiğim şey bu. Bu yüzden bistroyu açtım. Bu yüzden Rhys ve Milo için dondurucuyu yemeklerle doldurdum.

Rhys.

Onu düşündüğümde göğsümde yakıcı bir acı hissediyorum. Sevdiği şeyi yapmak için uzakta olduğunu biliyorum ve bu beni mutlu ediyor. Ama bunun onu çok şaşırtacağını da biliyorum. Uzun zamandır sakladığı bir şeyi yapmasını izlemek için bekleyen, insanlarla dolu bir oda.

Telefonumu çıkarıp ona bir mesaj attım.

Tabby: Şimdiden gösteri moduna mı geçtin?

Rhys: Henüz değil. Ne oldu?

Ekrana bakıp gülümsedim. Ne kadar endişeli birisi.
Sonra oturma odasının fotoğrafını çekip ona gönderdim.

Tabby: İzleme partisi.

Rhys: Komik.

Tabby: Ne komik? Ciddiyim. Herkes çok heyecanlı.

Rhys: Bu gerçekten şu anda mı oluyor?

Evet. Aklını başından alıyor. Risk alıp ona video görüşmesi isteği gönderiyorum. Yüzü ekranda belirdiğinde iç çekiyorum.

"Wild Side. Seni görmek güzel."

Gözlerini devirir, ama bu onu "Sen de, Bayan Wild Side" diye cevap vermekten alıkoymaz.

Kamerayı çevirip arkamdaki oturma odasını gösterirken gülümsüyorum.
"Gördün mü? Bu gerçekten şu anda oluyor."

Gözleri, küçük evime sıkışmış herkesi sanki emmek istercesine geziyor ve tek söylediği kaba bir "Ailen de orada mı?" oluyor.

"Evet. Sanırım babam onu davet etmediğim için biraz kızgın.
West'ten duyduğu için habersizce geldi." Adem elması sallanıyor.

"Vay canına."

"Kanada'da senin için coşkulu bir tezahürat grubu var. Cora, artık ona aşık olmak için çok yaşlı olduğunu ama hala hayranı olduğunu söyledi, bu çok hoştu."

"Ona biletlerini alacağımı söyle. Ama diğerleri... bunun sıradan bir Pazartesi gecesi olduğunu biliyorlar mı? Özel bir etkinlik olmadığını?"

Sesi çok karışık geliyor.

"Umursamadıklarını sanmıyorum. Sadece seni izlemek istiyorlar. O yüzden bu gece kazan. Yoksa yazarlarla konuşmam mı gerekiyor?"

Bu, ondan boğuk bir kahkaha kopardı. "Resmi olarak bir şey söyleyemem, ama hayal kırıklığına uğrayacaklarını sanmıyorum."

"Harika. Tamam, gidip orada herkesi yen. Sadece evde neler olduğunu göstermek istedim."

Omuzları titreyerek derin bir nefes alır ve içtenlikle "Teşekkürler, Tabby" der.

Gülümserim, gözlerimin yaşarmasını engellemeye çalışarak. "Her zaman." Programına bağlı olarak geri dönmesinin birkaç hafta sürebileceğini söyledi ve tabii ki benim için sorun yoktu. Benim işime ihtiyacım olduğu gibi, onun da işine ihtiyacı var. Bir şeye tutkuyla bağlı olması, o azmi, o odaklanma, onun en çekici özelliklerinden biri.

"Seni özledik. Lütfen Küçük Willy'ye ondan nefret ettiğimi söyle." Rhys gülüyor. "Bunu duyunca çok sevinecek." "Tamam, hoşça kal."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatmak üzereyim, ama birkaç saniye sonra sesi beni durdurur. "Oh, ve Tabitha? Ben..."

Duraklıyor, kalbim duruyor ve aramızdaki durumu değiştirecek bir şey söylemek üzere mi diye merak ediyorum. Ben de tereddüt etmeden cevap verirdim herhalde.

Sessizliğin verdiği gerginlik beni koltuğumun kenarına oturtur, ama o başka bir yöne çevirir. "Ben de sizi özledim."

BÖLÜM 41

Rhys

Rhys: Bir itirafta bulunmam gerek. Bu beni çok strese sokuyor ve senin fikrine ihtiyacım var.

Tabby: Hayır. Orgazmları taklit etmedim.

Rhys: Komik.

Tabby: Böyle uğursuz bir mesaj gönderirsen, benim garip davranmamı beklemelisin. **Rhys:** Tamam, ama bu seninle ilgili değil. En azından doğrudan değil. Anthony, Pure Pandemonium'da kimliğimi ifşa etmek istiyor. Bir süre önce bu konuyu açtı ve peşini bırakmıyor. Şimdi Elle'den bunu kaldırmasını istiyor.

Tabby: Siktir et Anthony'yi.

Rhys: Bu hikayenin gelebileceğini hep biliyordum. Daha önce de oldu. Her zaman heyecan verici bir şey.

Tabby: Yine de siktir et Anthony'yi.

Rhys: Ben daha çok hayranların yaratacağı kargaşadan endişeleniyorum. Şu anda, bu ayrılık seni ve Milo'yu güvende tutuyor gibi görünüyor.

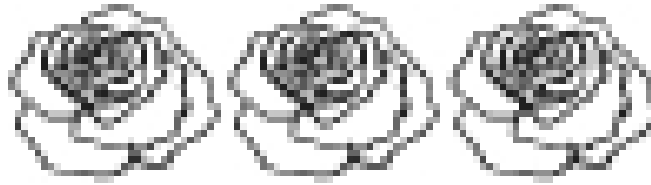
Tabby: Bekle. Maskeni çıkarmak mı istiyorsun?

Rhys: Bilmiyorum.

Tabby: Dinle, bizim için endişelenmeni takdir ediyorum, ama biz iyi olacağız. Bu seninle ilgili. Senin mahremiyetinle. Kimliğinle. Kariyerinle. Bunu yapmak istiyorsan, yap. Ama kendi şartlarınla yap. O pisliğin seni kontrol etmesine izin verme. O maskeyi çıkarabilir ve aynı zamanda Anthony'yi sikebilirsin.

Rhys: Bu zihinsel imge hoşuma gitmiyor.

Tabby: NE DEMEK İSTEDİĞİMİ BİLİYORSUN.

Onu ringden attıktan sonra boynundan tutup kaldırıyorum. "İyi misin?"

"İyi misin?" Kalabalığın yüksek sesli tezahüratları arasında beni duyabileceğini umarak kulağına fısıldarım.

"Evet," diye dişlerini sıkarak cevap veriyor. Ama inişin acıttığına şüphem yok. Her zaman öyledir.

Onun yardımcısından biriyle karşılaşmam gerekiyordu, ama sonra hikaye değişti —ki bu sık sık olur—ve yapımcılar, maçtan sonra Will ve grubun diğer üyesinin arkadaşlarını kurtarmak için koşmalarını tercih ettiler. Rakibime feci bir dayak attım, onu tam üç saniye boyunca yere yapıştırdım ve şimdi adamları intikam almak için buradalar.

Ya da hikaye böyle.

Elle beni desteklemek için koştu. Böyle bir durumda çok işe yarar, çünkü erkeklerin hiçbirisi ona vurmaz, bu yüzden onun onlara saldırmasına izin verirler. Elle'nin sevmediğim birçok yönü olsa da, onun iyi bir güreşçi olduğunu inkar edemem.

"Karım senden nefret ettiğini söylüyor," diye Will'in kulağına fısıldıyorum ve onu baş kilidine alıyorum.

"Senin gibi tatlı birine benziyor," diye fısıldayarak cevap verdi ve ringin yanında benim için hazırladığı masanın üzerine atmadan önce, kendini beğenmiş küçük bir manyak gibi sırttı.

Şimdiye kadar bitirmemiz gerekiyordu. Hakem bize zaman işaretlerini veriyor, ama ben seyircileri coşturmakla meşgulüm. Seyircilerin favorisi olduğumu biliyorum ve çok uzun süredir geride kaldım. Beni tekrar zirvede görmek için sabırsızlanıyorlar.

Enerji elektrik gibi. Will ve ben birbirimizi dövdükçe, seyirciler tekrar tekrar "*bu harika*" diye bağırıyorlar. Ve genç güreşçi harika bir şovmen. Bu onun fikriydi, en azından bizim karşılaşmamızın başında "Baba, beni masanın üstüne at. Seyirciler bayılacak. Hadi bitirelim şunu" diye fısıldadığında bunu kastettiğini düşünüyorum.

Bana "baba" dediği için onu masanın üzerine atardım. Aptal küçük piç kurusu.

Onun üzerinde durup, hala iyi olduğundan emin olmak için onu izliyorum. Orta parmağını hareket ettirip bana ince bir şekilde orta parmağını gösteriyor, bu da *her şeyin yolunda olduğunu* belirtmek için anlaştığımız işarettir.

Oysa küçük parmağımızı üç kez vurursak, bu *kırmızı alarm* anlamına gelir, *maçı bitirelim*. Ama bu hiç olmadı çünkü ikimiz de

Anthony en az üç dakikadır bana öfkesini monolog halinde anlatıyor, ama ben Rose Hill'e varmak üzereyim. Güneş batıyor ve onun kızgın olması umurumda bile değil. Sözleri pencereden akan yağmur damlaları gibi üzerimden akıp gidiyor.

"Onu öpmek istemiyorum. Hikaye buna gerek duymuyor ve sözleşmemde bunu yapmak zorunda olduğumu sanmıyorum."

"Bunların hepsi gösteri için! Pandemonium'da bunu yapacaksın ve masken düşecek çünkü hikayenin gereği bu ve en önemlisi, sen bir aktörsün. O yüzden siktir et ve *rolünü yap*."

"Hayır." Tek kelime, artık ikinci doğam gibi, sakın ve dengeli bir şekilde çıkıyor. Suçluluk duymadan. Sanki kim olduğumu ve kim olmak istediğimi anlamışım gibi. Ve bu, ahlakından ödün veren biri değil. Elbette, ben bir oyuncuyum, ama bu yine de benim hayatım. Ve bir sözleşme imzaladım, ama daha önce arabada danıştığım avukatım, bu, onların her talebini yerine getirmek zorunda olduğum anlamına gelmediğini söyledi.

"*Hayır* demek bir seçenek değil! Devam et. Kazanacaksın - bunun için teşekkür etmene gerek yok - ve Elle sana kemeri takacak. Öpüşeceksin ve sonra maskeni çıkarmasına izin vereceksin."

"Bunu yapmak istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda değil! Bu konuyla alakası yok..."

Telefonuma bakıyorum, gözlerim hiç sinyal çubuğu görmeyince dudaklarım seğiriyor. Anthony'nin, onu yüzüstü bıraktığını düşünerek çılgına döndüğünü hayal edebiliyorum. Aslında bu tatmin edici bir duygu.

Yolun geri kalanında kafamda maçı tekrar gözden geçiriyorum, farklı bir şey yapabilir miydim diye düşünüyorum. Bir şekilde profesyonelce davranmadığımı mı karar vermeye çalışıyorum. Çok konuşkan bir adam olmayabilirim, ama sözümün eriyim ve Anthony'ye ekstra izin istediğimde istediği hikayeyi yapacağımı söylemiştim.

Sadece bunu yapacağını düşünmemiştim. Ring'e çıkmadan önce endişelerimi dile getirmediğim de söylenemez. Nasıl hissettiğimi çok iyi biliyordum, ama yine de zorlamaya çalıştı.

Hayır, seçimimden memnunum. Elle ve Anthony ne isterlerse yapabilirler, ben de onları tebrik ederim.

Anthony ile görüşmemden yaklaşık bir saat sonra Tabitha'nın evinin önüne geldim. Pencereleden ışık sızıyor. Bu gece çalıştığını biliyorum ve Milo anne babasının evinde kalıyor. Onu buradan, bunca ay sonra almak düşüncesi içimde derin bir şeyleri altüst ediyor. Ailesi, tüm destek ağı... Asla yapamam.

Hayır, Milo'nun yeri Rose Hill. Benim de öyle.

Bu yüzden geri döndüm. Habersizce. *Yine*.

Uzak kalamadım. Yolculuk uzun ve yorucu ama her saniyesine değer. Hiç aşık olmadım ama hiç böyle hissetmedim de. Bu yüzden karıma aşık olduğumu varsaymak mantıklı görünüyor.

Omzumdaki çantayla, rahat zanaatkar evine doğru büyük adımlarla yürüdüm ve *kilitli olmayan* ön kapıdan içeri girdim. Arkamdan kapıyı kilitledim.

"Tabby?" diye sesleniyorum, etrafa bakarak zaman kaybetmek istemiyorum.

Yukarıdaki katta ayak sesleri duyulur ve başı üst katın merdiven boşluğundan aşağıya doğru çıkar. "Rhys?" Gözleri parlak, saçları ıslak bir şekilde bana doğru koşar.

Yanığını tedavi ettiğim gün giydiği aynı kısa şort ve tişörtlü pijama kombinasyonunu giyiyor. Şortunun içine bakmamak için büyük çaba sarf etmişim. Bugün bunun için endişelenmiyorum. Uzun süre giymeyecekler.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sürpriz mi?" diye cevap veriyorum, merdivenlerden aşağı atlayıp bana doğru koşarken onu izliyorum.

Onu kaldırdım, ellerim kalçalarında, o da kollarını boynuma doladı. "En güzel sürpriz," dedi. "Dikkatli ol. Her hafta eve gelmeni bekleyeceğim."

"Elimden geleni yapacağım."

Gülümser, ağzını ağzıma yaklaştırır. "Gelemeyeceğin haftalarda, seni televizyonda izleyip elimle pantolonumun içine gireceğim. Burada olduğunu hayal edeceğim."

"Siktir, Tabby," diye homurdanıyorum, o ağzını ağzıma bastırmadan önce. Parmaklarım onu daha sıkı kavırıyor, kalçalarının yuvarlaklarına karşı nabız gibi atıyor.

"Dün gece herkes gittikten sonra ben de öyle yaptım." Dudakları yanağımı okşadı, kulağımı ısırdı. "Yatağa gittim. Telefonumda giriş sayfanı açtım ve boşalana kadar parmaklarımı sikim. Senin sikini sürmek düşüncesiyle."

Şu anda sertleşmiş durumdayım, sikim ona doğru dikilmiş. Ayakkabılarımı bile çıkarmadan karımı bir mağara adamı gibi koridordan aşağı taşıyıp mutfak masasına atıyorum. Sırt çantamı çıkarıp, onun yanındaki pürüzsüz yüzeye itiyorum.

O beni izliyor, bir anda sabrımın nasıl tükendiğini görmekten eğleniyor gibi. Dudakları kıvrılıyor, kirpiklerini kırıştırıyor, benimle alay ediyor. Bu, onunla tanıştığım ilk gün bana attığı gülümsemeyi hatırlatıyor. O zaman da görünüşünü bir silah gibi kullanmıştı, bugün de hiçbir şey değişmemiş. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

"İyi misin? Çok *üzgün* görünüyorsun."

"Tabitha, o sırtışı yüzünden sil, yoksa silip süpürürüm."

Gülümsemesi daha da genişler, elini uzatıp kot pantolonunun bel kısmına parmağını sürer. "Belki de sadece yorgunsundur?"

Onu nazıkçe geri itiyorum, böylece dirseklerinin üzerine düşüyor. Bu gelişmeden memnun görünüyor. "Senin konuşmanı dinlemekten yoruldum, onun yerine sikimi boğazında hissetmeyi tercih ederim." Parmaklarımı şortuna geçirip sertçe aşağı çekiyorum, karnından mükemmel küçük amına kadar uzanan pürüzsüz cildi görünce inliyorum.

Yasemin gibi kokuyor ve akşam yemeği gibi görünüyor. İnce şortunu omzumun üzerinden atıyorum.

"Belki bir şeyler atıştırmak istersin?" Tanrım, hiç de yılmıyor. Sürekli karşı çıkıyor ve ben bunu çok seviyorum.

"Tabitha, ne yapmaya çalıştığımı belli değil mi? Şimdi çeneni kapat ve sırt üstü yat."

Beni uzak tutmak için bacaklarını çaprazlarken dudaklarından anlamlı bir kıkırdama kaçıyor. "Hmm. Şartlarım var." Gözleri yana kayıyor. "Maskeni tak, Wild Side."

"Ne?"

Elini uzatıp parmağını çantamın yan cebine soktu, en yakın havaalanına yetişmek için aceleyle maskemizi oraya atmıştım. Gözlerimi kırptım. Bu çok dikkatsizceydi. Herkes görebilirdi. Beni tanıyabilirdi. Dövmelerimi saklamak için her zaman kapüşonlu giyinirim, ama maske her şeyi ele verirdi. Aklımın ucundan bile geçmemişti. Tek düşünebildiğim Tabitha'ya eve dönmekti.

Maskeyi çıkarır ve başparmağını deri üzerinde gezdirir. "Bunu takarken hiç biriyle yattın mı?"

Yutkunuyorum. İki hayatımı hiç birleştirmedim. Ona kadar. "Hayır."

Bana attığı gülümseme saf seks, dili alt dudağının üzerinde şehvetle kayıyor. Tabitha ile birlikte olmanın en ateşli yanlarından biri bu. O seksi seviyor ve bunu yaşamaktan utanmıyor.

"Güzel. İlk ben olabilirim." Bana uzattı, koyu renkli gözlerinde beklenti dans ediyordu.

"Maske fetişin hep vardı, değil mi Tabby?"

Dili alt dudağının üzerinden kayıyor. "Sen gelene kadar yoktu."

Maskeyi inceliyorum, her zaman sakladığım bu parçamı. Sertçe başımı sallayarak maskeyi alıp yüzüme takıyorum. Tabitha'ya bakarken dudaklarımı yalıyorum, o da yastık gibi alt dudağını ısırıyor.

"İlk ve son, bebeğim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Çünkü hayatımın geri kalanında karımdan başka kimseyle yatmaya niyetim yok."

Yutkunur, bir dakika öncesine göre daha az küstah görünür. Tank topunu yumruklayarak onu kendime doğru çekerim, mutfak masasına dik oturturum ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırım.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir, nefesi çenemi okşar.

"Dizlerinin üzerine çök, Tabby. Fikrimi değiştirdim. Önce yüzünü sikeceğim. Sonra amını yalayacağım."

"Siktir," diye mırıldanır, masadan kayarak yere düşer, ben de gömleğimi yırtıp arkama atarım.

Kot pantolonumun bel kısmını tutar, düğmeyi açar ve kotu çıkarmak için sertçe çeker. Çılgınca ve beceriksizce yapar, çünkü bana bakmaktan kendini alamaz. Ben onun üzerinde dururken gözleri maskemin üzerinde dolaşır, pantolonumu kendi başına indirmesine izin veririm.

Dizlerimin üzerinden geçtikten sonra, onları bırakıp hızlıca boxerımı çıkarır. Penisim tam sertleşmiş, dudaklarının yakınında sallanırken, o da onları yalar ve sonunda dikkatini aşağıya çeker.

Parmakları uyluklarıma bastırıyor. "Siktir. Bir hafta kadar oldu ve ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

Daha da yaklaşıyorum, başımın ağzına değdiğini izliyorum. "Bunu kaldırabilirsin."

Dili dışarı fırlar ve başımın üzerinde biriken ön sıvıyı yalar. Onun tadını çıkarmasını ve dişlerini alt dudağına sürmesini izlerken dişlerimi sıkarım.

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrılırken, şehvetli bakışlarını bana çevirir ve tekrar alay eder. "Çok büyük. Boğulacağım."

Onun oynadığı bu oyuna sikim sertleşirken karanlık bir kahkaha atıyorum. Saçlarını yumruklarım. "O zaman boğul, Tabby."

Ben ileri doğru ittiğimde ağzı açılır. Ağzını sadece birkaç santim doldururum, ama bu cennet gibi bir his verir. Bir sonraki itişte daha da ileri giderim, ağzının emişini ve beni alırken çıkardığı mırıldanmayı zevkle dinlerim. Bu, omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası gönderir.

"Evet, bebeğim." Elimini başının üzerine koyup, gözlerini benimkilere çekiyorum. Maskenin siyahlığı görüşümü çerçeveleyiyor. "Aynen öyle."

Beni daha da içine çekerken yanakları çöküyor. Dili dönüyor ve dudakları o kadar güçlü emiyor ki görüşüm bulanıklaşıyor. Dağınık, aç ve çok seksi görünüyor. Omuzlarından ince spagetti askıları itiyorum ve tişörtünün beline kadar düştüğünü izliyorum. Gözleri yaşarsa da pes etmiyor, her seferinde beni daha derine alıyor.

Onu övürken parmaklarım yine ipeksi saçlarının arasından kayıyor. "Böyle çok güzelsin. Hayatın buna bağılıymış gibi sikimi emiyorsun."

Kirpikleri titriyor ve bakışları ısınırken, ıslak bir sesle çekiliyor ve derin bir "Evet" fısıldıyor, sonra sikimi kaldırıp taşaklarımı ağzına alıyor. Rahatlamak için bacaklarını birbirine bastırdığını izliyorum. Çünkü Tabitha'yı tanıyorsam, o da bundan zevk alıyor. Benim bacaklarının arasında kafamı geçirerek zevk aldığım gibi.

O beni içine çekerken, eli boyumu kavrayarak ben nefes nefese kalırım. "Tanrım, Tabby." Ellerim saçlarında yumruk haline gelir, başını daha yakın çekerek, her uzvumda onun inlemelerinin titreşimlerini hissederim.

Beni çalıştırıyor ve o uzaklaşıp dilini penisimin köküne sürerken ben inliyorum. Beni en geniş geyik gözleriyle vuruyor ve sonra diline doğru geri emiyor.

Ve bu benim sonum oldu.

"Bebeğim, göğüslerinle oyna ve dayan," diyorum, başını yerinde tutarak. "Çok fazla olursa bacağıma vur."

İçeri girerken, herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını izlerim, ama tek gördüğüm cam gibi gözler, pembe yanaklar ve orgazm olmadan hemen önce yüzünü kaplayan uyumuş ifade.

Kalçalarım onun ağzının sıcaklığına doğru pompalanıyor ve boğazının arkasına vuruyorum. Boğuk bir ses çıkarıyor, ama çenesi öne doğru çıkıyor, parmakları meme uçlarını büküp çekerken bir sonraki vuruşumu bekliyor.

"Evet, bebeğim. Çok iyi alıyorsun." Tekrar itiyorum, hepsini almaya çalışırken zorlandığını, ama her seferinde daha fazlasını denediğini izliyorum.

Bakışlarının maskemde ısınarak durması beni tahrik ediyor. Ve geri çekildiğimde çıkardığı çaresiz küçük inilti beni doruğa ulaştırıyor. Sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum, ağzını dolduruyorum ve boğazının yetişmek için hevesle çalışmasını izliyorum.

Başım geriye doğru eğilir ve ellerim saçlarında yumuşar, o emmekten yalamaya geçer, sanki en sevdiği lezzetmişim gibi beni temizler. Ona tekrar baktığımda, maskarası hafifçe bulaşmış, dudakları kırmızı ve şişmiştir.

"Teşekkürler, Wild Side," diyor alçakgönüllü bir şekilde, bana göz kırparak.

Başka bir şey söylemeden onu masaya kaldırıp baştan aşağı süzerim. Saçları dağınık ve nefesi kesik, gömleği belinde kemer gibi kıvrılmış.

"Bacaklarını aç, Tabitha. Benim sikimi ağzına alırken ne kadar ıslandığını görmek istiyorum."

Dudakları yukarı kıvrılır, ama kıpırdamaz. "Zorla beni."

Siktir.

Boğazımdan bir hırıltı çıkar ve kendimi tutmam. Eğer istediği buysa, ona bunu verebilirim.

Her iki dizine birer avuç içimi koyarak bacaklarını açtım ve onu yemek masasının üzerine uzattım, tıpkı haftalar önce istediğim gibi.

Pembe amcığı parıldıyor ve karımın masanın üzerinde benim için yayılmış halini görünce sikim tekrar sertleşiyor.

"Şuna bak." Parmaklarımı ıslaklığına sürtüyorum, sonra yaklaşıp onları tahrip olmuş ağzına bastırıyorum. "Lanet olası bir karmaşa."

O, hiç geri çekilmeden parmaklarımı ağzına alıp emiyor.

"Buraya ihtiyacın var." Penisimi girişine bastırıyorum, üzerinde gezdiriyorum.

O başını sallar, dili parmaklarımın etrafında dönüyor ve ben bu oyuna ne kadar devam etmeliyim diye düşünüyorum. Eğilip fısıldıyorum, "Beni televizyonda izliyor, aç bir sürtük gibi sikimi almayı hayal ediyorsun. Doğru mu?"

Gözleri kapanıyor ve başı geriye doğru eğilip inleyince parmaklarım ağzından çıkıyor. Evet, kızım bundan hoşlanıyor.

Bir santim içeri giriyorum ve onun kıvranışını, başını ileri geri sallamasını, amının beni sıkıca kavramasını izliyorum. Çıkarıp sikimi yumrukluyorum, aynı santimi içeri sokuyorum. Uçuyla onu kızdırıyorum.

"Konuş, Tabby. İstedğin bu mu? Benim sikim mi?"

Nefes nefese kalırken dili dudaklarının üzerinden dışarı çıkıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Evet. Senin sikine ihtiyacım var."

Şimdi ona sırtıma sırası bende. "Çok yazık. Sana aç olduğumu söylemiştim."

Çıkarıp, açılmış bacaklarının arasına diz çöküyorum, her iki bacağının iç kısmına avucumu bastırıp ağzımı amına yapıştırıyorum.

O, kısmen zevkten, kısmen hayal kırıklığından, saçımı çekiştirirken benim adımla haykırır. saçımı çekerken.

Bu, çabalarımı ikiye katlamama neden oluyor, dilimle dilimle onu delip geçmekle klitorisini sertçe emmek arasında gidip gelerek çabalarımı iki katına çıkarmak. O çok yakın. Biliyorum çünkü çırpınıyor ve adımla haykırıyor. Dilimi sıkıca ısıırıyor.

Bu yüzden pes etmiyorum. Sabit bir ritimle devam ediyorum ve dudaklarında benim adımla parçalanmasına izin veriyorum.

"Rhys!" Sırtı masadan kalkıyor ve bacakları omuzlarıma dolanıyor, parçalanıyor.

Bu çok tatmin edici. Onun dalgayı sürmesine izin veriyorum, sadece etrafımda yumuşadığında hızımı kesiyorum. Nefes nefese kalıyor, avucunu göğsüne koyuyor ve ben onu hayranlıkla izlemek için geri çekiliyorum.

Göğsündeki kızarıklık. Bacaklarının arasından sızan ıslaklık.

Benim eserim.

Tekrar yapmaya hazır ve ondan daha fazlasına ihtiyaç duyarak, kaygan amının üzerinde kendimi sürerim. "Hâlâ seni doldurmam mı gerekiyor, bebeğim?"

Ağır, doygun göz kapaklarının altından bana bakıyor. Göz bebeklerinde meydan okuma ve hevesli şehvet parıldıyor. "Bilmiyorum. Muhtemelen iyiyim..."

Kalçasını kavrar ve uzun bir vuruşla kendimi ona sokarım. Başı geriye düşer, zarif boynu ortaya çıkar ve ikimizin de istediğini bildiğim şeyi ona verirken dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Muhtemelen neyi iyisin, Tabby? Bir şampiyon gibi kabul etmek mi? Benim için bacaklarını açmakta mı?"

"Evet. Evet. Senin için bu konuda iyi olmayı seviyorum."

Onu pompalarken dudaklarımı yalıyorum, dudaklarından dökülen küçük ah seslerinden zevk alıyorum. Sol bacağını omzumun üzerine atarken, diğer bacağı dirseğime takılı kalıyor ve onu masanın kenarına doğru çekiyorum. Ona sertçe girerken, öncekinden daha da derine iniyorum.

Aşağıya bakmadan edemiyorum, nefesim sertçe kesilirken, amının benim kalınlığımın etrafında gerildiğini izliyorum. Üzerime sızıyor ve ikimizi de kirlletiyor.

"Aminla oyna, Tabby. Sikimde böyle boşalmanı izlemek istiyorum."

Eli klitorisine uçar, diğeri masanın üstüne düz bir şekilde konur, parmakları biraz destek bulmak için çaresizce genişçe açılır. Önemli değil. Onu o kadar sert sikiyorum ki, her ileri itişimde masa gıcırdayan bir ses çıkarıyor.

Parmakları şişmiş klitorisini hızla ovuşturuyor ve nefessiz mırıldanmaları, nefessiz "evet" ve "aynen öyle" nidalarına dönüşüyor. Onun memnuniyet dolu sesleri beni daha da çılgına çeviriyor ve ikinci kez boşalmaya itiyor.

"Tabby, Tabby," diye nefes alıyorum. "Benim için boşal, bebeğim. Göster bana."

Birkaç saniye sonra, o da boşalır, ben ona sertçe girerken gözlerimi ona diker, ağzı sessiz bir çığlık atar, vücudu masadan kalkar, bacakları bana doğru titrer

Onun coşkusunu izlemek benim için yeterli. Her şey gerginleşir ve ben aynı uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum. Sertęe boşalıyorum. Söz verdiğim gibi onu dolduruyorum ve dua eder gibi adını fısıldıyorum.

Hissiyat azaldığında, bacaklarını bırakıp maskemizi çıkarıyorum. O masada doymuş bir şekilde yatarken, nemli vücuduna kendimi bırakıyorum, yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Omzunun üstüne bir öpücük kondurduğumda, birlikte uzanırken tırnakları omurgamda yukarı doğru kayıyor.

"Hey, Tabitha?" Konuştuğumda elleri hareket etmeye devam ediyor. "Evet?"

"Sana aşık olmuş olabilirim."

Cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Vay canına. Aşık olabilir misin? Ne kadar özel. Karar verdiğinde bana haber ver."

O akıllı lanet ağız. Onun tenine gülümserim, sıcak bir hayranlık dalgası beni sarar. "Hayır, *olabilir değilim*. Aşığım. Bir süredir aşığım."

Tabitha memnuniyetle iç çeker. "Bu iyi. Çünkü ben de bir süredir sana aşığım."

Beni seviyor.

Sanki bulmacamın bir parçası nihayet yerine oturmuş gibi, tamamlanmanın verdiği tatmin duygusu beni hayal edebileceğimden daha bütün hissettiriyor.

BÖLÜM 42

Tabitha

KADINLARIN GEZİSİNE DÖNÜŞTÜRDÜK, West ve babamın sızlanmalarına ve amaçsız sızlanmalarına rağmen, kızlar gezisine dönüştürüyoruz. Ama işleri ve çok aktif torunları nedeniyle ikisi de evde kalmak zorunda kaldı, ancak eminim ki birlikte izlemeyi planlıyorlardır.

Bu yüzden, etkinliğe katılmak için Los Angeles'a gidenler ben, Skylar, Gwen, Rosie ve hatta Cora. Akşam yemeği için yeterli zamanımız olması için bir gece önceden varıyoruz. Rhys hazırlıklarla meşgul, ama bu onun geç saatte gelip benimle otelde geceyi geçirmesini engellemiyor. O kadar yorgun ki, tek yaptığı yatağa girip bana sarılmak. Bir kez olsun, benden önce uykuya dalıyor ve ben de onun uyumasını izlerken, beni saran kollarının hissini tadını çıkarıyorum.

Sabah, Rosie hepimizi spaya götürüyor ve masrafları Ford'un iş kartına yazdırıyor. Bize bunun "vergi indirimi" olduğunu gülerek söylüyor, ama ben de bir iş sahibi olarak bunun doğru olduğundan pek emin değilim.

Yine de, Ford'un *Forbes* dergisinde "Dünyanın En Seksi Milyarderi" olarak tanıtıldığını düşünürsek, bu konuda çok endişelenmiyorum.

Hediyeyi minnetle kabul ediyorum ve sıcak taş masajı, soğuk daldırma ve sıcak küvetin keyfini çıkarıyorum, ardından yüz bakımı ve pedikür yaptırıyorum. Yıllarca herkese bakmak için kendimi yıpratıktan sonra, birkaç saatliğine kendime bakmak hem yabancı hem de derin bir tatmin duygusu veriyor.

Buhar odasının puslu sisinde Erika'yı düşünüyorum ve keşke burada olsaydı diyorum. Kızlar için düzenlenen spa gününe çok havalı davranırdı, ama içten içe bundan zevk alırdı. Emin olmadığım şey ise Rhys ve beni birlikte gördüğünde ne hissedeceği. Sanırım bu, benim her şeyi elde ederken onun hiçbir şey elde edemediği hissini uyandırır.

Özellikle de Rhys hakkında ne hissettiğini şimdi bildiğim için. Günlüğündeki yazıları okuduğumdan beri bununla mücadele ediyorum, ama bu, benim

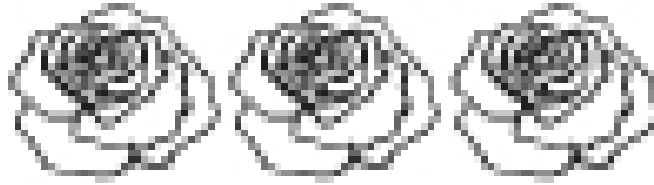
Onun Rhys'e görünüşü için ilgi duyduğunu, sonra onun için yapabilecekleri için ilgi duyduğunu ve sonunda da banka hesabı için ilgi duyduğunu düşünüyorum. Bunların hepsi bana tatsız geliyor.

Milo'ya karşı davranışlarını sevmiş olabilir. Ama sesinden, ellerinden ya da huysuz görünüşünün altında ne kadar hassas olduğundan bahsetmiyor. Rhys

Dupris ve Wild Side olarak onu sevdiğinden bahsetmiyor.

Hayır, Erika Rhys'i sevmiyordu. Benim sevdiğim gibi değil. Suçluluk duygusunu bıraktım ve ona ait olan ya da ona ait olabilecek hiçbir şeyi almayacağıma karar verdim. Yıllarca herkese verdikten sonra, kendim için bir şey alacağım. Ve onu bırakmayacağım.

Buhar odasından kafam berrak ve kocamın kemerini geri kazanmasını izlemek için giyinmeye hazır olarak çıkıyorum.

WPW web sitesinden sipariş ettiğim bir çift deri pantolon ve Wild Side tişörtünü giymeye karar verdim, ancak Cora, karnımın bir kısmını gösterecek kadar kısaltmamda ısrar etti. Rhys'in maskesine uyan neon yeşili topuklu ayakkabılar, görünümü tamamlıyor. Skylar saçlarıma sihirli dokunuşunu yapıyor ve kendi başıma asla elde edemeyeceğim büyük, kabarık bukleler yapıyor. Ve her zamankinden biraz daha fazla makyaj yaptığımda, kendimi tam anlamıyla göz alıcı bir kadın gibi hissediyorum.

Arenaya yürüyerek gidip yüksek masada bir içki içtik ve Cora'nın beklemek istediği ürün satışı kuyruğu absürt derecede uzun olduğu için biraz mola verdik. Ayrıca, insanları izlemek de gerçekten muhteşemdi. Her yaştan ve her etnik kökenden insanlar vardı. Bazıları karakterlerine tamamen uygun giyinmişken, diğerleri gündelik kıyafetler giymişti ve farklı şampiyonluk kemerlerinin minik plastik versiyonlarını takan çocuklara eşlik ediyorlardı.

Yanımızdan geçen Wild Side ürünlerinin sayısı şaşırtıcı.

Rosie bana dirsek atıyor. "Dostum. Eskiden Skylar'ın ünlü olduğunu düşünürdüm, ama sanki Rhys'in kral falan olduğu bir dünyaya açılan bir geçitten geçtik gibi hissediyorum."

Cora burnunu çeker. "Öyle."

Gwen, her özelliğinde eğlenceli bir hayranlık ifadesi ile etrafına bakınıyor. "Buradaki enerji çok *çılğın*."

Bu beni güldürdü ve suçlu fiyatlı arena birasını yudumlarken başımı salladım.

Skylar başını sallar ve gözlerini kocaman açarak etrafına bakar. "Katılıyorum." Korunaklı, lüks bir ortamda büyümüş olması şu anda ortaya çıkıyor. Etrafındaki ortamdan çok etkilenmiş görünüyor. Çok sevimli. "Genelde tanınır ve yanıma yaklaşılr, ama ben... Birkaç kez bakışlar ve el sallamalar aldım, ama bu çok özgürleştirici, biliyor musun? Endişeleniyordum."

Medya ve hayranları tarafından çok zorlandığından bizimle gelmeye tereddüt etmişti. Ama West'in arkadaşlarıyla çevrili, biraz gizli kalma fikri onun korkularını yatıştırmış görünüyordu.

Elimi uzatıp omzunu okşuyorum. "Takmış olduğun Wild Side şapkası yüzünden. Herkesin tanıdığını sandığı Skylar Stone, onu asla takmazdı."

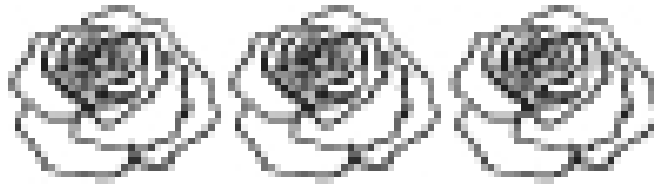
Gözlerini devirip başını bana doğru eğdi. "Yeni Skylar bu şapkaya bayılıyor. Bundan sonra daha sık takacağım. Yeşil şu anda çok moda."

"Sky," diye söze başlar Rosie, hafif bir gülümsemeyle etrafına bakarak iki elini de kaldırır. "Bence burada olan şey, Skylar Stone'u dinleyenlerin Venn diyagramı" —sol elini sallar—"ve canlı etkinliklere katılacak kadar onu seven güreş hayranlarının Venn diyagramı" —sağ elini sallar—"pek kesişmiyor."

Hepimiz gülüyoruz çünkü Rosie haklı olabilir.

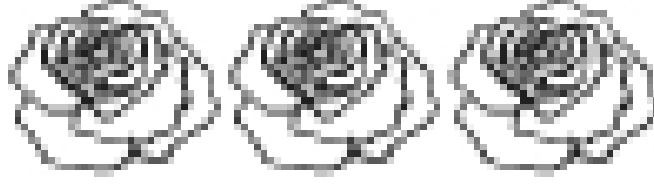
Cora sodasını kaldırır ve hepimiz onu taklit ederek kadeh kaldırırız. Onun burada olması ve bize katılması hoşuma gider, gülümserim. "Skylar'ın yeni arkadaşlarını bulmasına ve Rhys'in... *Wild Side*'ın şampiyonluğunu geri almasına!"

"Şeref!" Skylar, beklediğimden daha yüksek sesle diyor. Bunun üzerine hepimiz şeref diyoruz ve sonra yerlerimizi bulmak için ayrılıyoruz.

Rhys: Beklenmedik olanı bekleyin.

Tabby: Bu ne anlama geliyor?!

Bana hiç cevap yazmıyor, bu da Rhys'in maçını beklemek işkenceye dönüşüyor. Arena elektrikleniyor. Bu geceki etkinlikte sadece en iyi güreşçiler var, ama hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Midemde heyecandan kelebekler uçuyor ve her maç ilerledikçe evlilik yüzüğümü çeviriyorum.

Sonunda Million Dollar Bill sahneye çıkıyor, sanki burası ona aitmiş gibi havalı havalı yürüyerek, sarı bukleleri ve belirgin kasları, kendini beğenmiş sırtışları ve parmak silahlarıyla. Rhys'in bana onun o kadar da kötü olmadığını söylediğini biliyorum, ama ben öyle görmüyorum.

O harika bir aktör olmalı, çünkü bana tam bir pislik gibi *geliyor*. Siyah tayt ve altın süslemeli botlar giyiyor ve boksörlerin giydiği bol kesim cüppelerden birini giyiyor, o da gösterişli altın desenli.

Sanırım bu karakterinin bir parçası, ama izlemesi ilginç. Kalabalık onu yuhalıyor, ama bu bir tezahürat da olabilir. Sanki hepsi şakaya ortak olmuş gibiler. Onu nefret etmekten hoşlanıyorlar ve o da onların tepkisinden besleniyor. İplere atlayıp elini kulağına götürüyor, bu da yuhalamaları daha da şiddetlendiriyor.

Onun tepkisi ise sırtıtmaktır. Sonra parmaklarını dudaklarına götürür ve bu hareketi seyircilere doğru uzatır, parmaklarını başparmağına bastırarak şef öpücüğü hareketi yapar.

Bu temelde bir tiyatro ve burada şahsen bulunmak, televizyonda izlemekten çok farklı bir his veriyor. Kendimi bu atmosferin içinde buluyorum ve yanımdaki koltuk sırasına baktığımda, kızlar da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor. Hepsi ellerini ağızlarına götürmüş ve yuhalıyor, Cora hariç. O somurtkan görünüyor, sanki bakışlarıyla öldürebilecekmiş gibi ona dik dik bakıyor ve iki başparmağını aşağı doğru tutuyor.

Müzik değiştiğinde, arena tamamen çılgına dönüyor. Ben dahil herkes ayağa fırlıyor. Ön sıradaki sandalyem gürültüden sallanıyor ve bundan sonra en az yirmi dört saat boyunca kulaklarımın çınlayacağını tahmin ediyorum, ama umurumda değil. Kendimi kaptırmış durumdayım. Tamamen buradayım. Çok eğleniyorum.

Rhys'in iri cüssesi rampanın tepesinde belirlediğinde midem bulanır. Rob Sonic ve Aesop Rock'ın "Killjoy" şarkısının ilk akorları her hoparlörden çınlarken, stroboskoplara yanıp söner ve giriş yolu dumanla dolar.

Müzik durduğunda, rampadan aşağı inerken bir dizi havai fişek patlar. Elle, bir tür eskort olarak onun arkasında belirir, ancak o, Elle'nin kollarını kaldırıp kalabalığı daha yüksek sesle bağırmaya teşvik etmesine rağmen ona hiç aldırış etmez.

O, keyifle zamanını geçirir ve bu çok güçlü bir harekettir. Sanki herkesin onu bekleyeceğini biliyormuş gibidir. Sanki sadece onun içeri girmesini izlemek insanları tatmin edecekmiş gibi. O kadar önemlidir ki, onun ringe çıkmasını beklemek, havayı titretecek kadar büyük bir beklenti yaratır.

Ya da belki de titreyen sadece benim. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm titriyor ve ellerim heyecan ve gerginliğin karışımıyla titriyor.

Ringde dönüyor ve bizim yönümüze doğru ilerliyor. Bana sayısız kez doğru yürüdüğü halde — evde yanımdan geçerken, arka verandaya giderken, Milo ile el ele tutuşurken — hiç bayılma hissi yaşamadım.

Bu, benim de bağışık olmadığım yaygın bir psikoz olmalı. Kadınlar ve erkekler, bariyerin üzerinden kollarını uzatıyor, ellerini ona doğru uzatıyor. O, şefkatli bir kral gibi, onlara bakmadan parmaklarını onların parmaklarının üzerinde gezdiriyor.

Ben mi? Ben parmaklarımı kenara sıkıca tutuyorum, o karakterindeyken dikkat çekmek ya da bir şey göstermek istemiyorum.

Daha sonra ellerinin her yerimde olacağını biliyorum, bu yüzden hayranlarının keyiflerini sürmelerine izin veriyorum. Ama bu, o yaklaşırken dudaklarımı yalamamı engellemiyor. Bana baktığını düşünüyorum — hayır, bana dik dik baktığını — ama maske takmış olması ve ıslak görünen saçlarının yanaklarına sarkması nedeniyle bunu anlamak zor.

Yine de, sadece onun ilgisinin yanılsaması bile ağzımı kurutuyor.

Sıramızın ilk koltuğunda oturan Cora, o yaklaştığında elini uzatıyor. Ve bu işe yarıyor. Maskenin çerçevesinden göz kırpan bir el ile rahat bir high five alıyor.

Diğer kızlar da onu takip ediyor.

Ben ise aşk acısı çeken bir genç gibi donup kalıyorum. Dudaklarım hafifçe aralıklı ve parmaklarım beyazlaşmış halde ona bakıyorum. Ama şükürler olsun ki, benim donup kaldığımı belli etmiyor. Bunun yerine, içimi eriten bir sırtışla bana bakıyor ve parmağını parmaklarımın üstüne koyarak, etrafımızdakilerin fark etmemesi imkansız bir şekilde temas kuruyor.

Elle'nin gözleri benimkilere takılır, orada bir anlık bir kin vardır ama ben buna aldırış etmem.

Ben zaten kazandım ve ikimiz de bunu biliyoruz, bu yüzden dikkatimi, yetmiş bin kişilik kalabalığı bir kukla ustası gibi yöneten adama geri çeviriyorum.

Nefesimi toplamam bir dakika sürer ve nefesimi topladığımda, o ringin her köşesinde durmayı neredeyse bitirmiş ve her köşeden coşkulu tezahüratlar almaktadır.

Farkına varmadan, spiker hem onu hem de Will'i tanıttı, bu geceki maçın ödülü olan kemeri kaldırdı ve ikisini kendi köşelerine gönderdi.

Zil çalar ve tüm bahisler sona erer.

İki adam da birbirlerine atılıyorlar. Yumruklar ve tekmeler havada uçuşuyor ve bu bana Rhys'in bu sabah söylediği şeyi hatırlatıyor. Evet, çoğu sahte, ama karakterin içindeyken bunu hatırlamak zorlaşıyor. Kemerini kaybetmek planın bir parçası olsa da, yine de mideye yumruk yemiş gibi hissedebiliyorsun. Ve kazanmak, olduğundan daha gerçekçi hissettirebiliyor.

Maç devam ediyor ve erkeklerin giderek yorulduğunu görebiliyorum. Ter. Ağır nefes alıp verme. Çok yorucu, ama onlar ilerlemeye devam ediyorlar. Onun ringi domine edişini yeni bir takdirle ve yeni bir endişeyle izliyorum. Aniden, yaptığı her şey çok daha tehlikeli görünüyor. Üst iplerden uçtuğunda herkes alkışlıyor, ama ben avucumu göğsüme bastırıp nefesimi tutarak izliyorum. Düşüp rakibinin ayakları altında kalınca dişlerimi sıkıyorum.

Yine, her iki adam da tüm hünerlerini sergilerken, kalabalık "*bu harika*" diye tezahürat etmeye başlar. Güç, çeviklik ve kardiyovasküler kondisyon bir araya gelerek muhteşem bir gösteri ortaya çıkarır.

Neden ip atladığını anlayabiliyorum. Neden yoga yaptığını anlıyorum. Çünkü o sadece kaslı biri değil. Vahşi bir kedi gibi hareket ediyor. Sırt üstü yatarken kip-up yapabiliyor ve başının üstünden daha yükseğe tekme atabiliyor.

Birbirlerini birkaç kez yere yatırıyorlar, her zaman iki sayıdan sonra ayağa kalkıyorlar.

Her şey absürt ve tamamen eğlenceli.

Rhys, Will'i ringden attığında, irkilir ve geri çekilirim. Will sürünerek uzaklaşır ve bölmeyi tutar, tam önümde üzerine yığılır.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalır. İlk başta yaralandığından endişelenirim, ama sonra bana bakar. "Rhys bana benden nefret ettiğini söyledi." Sözleri kısık seslidir, ama yine de hepsini duyarım. Bir mola verir, alnını siyah yastıklı duvara dramatik bir şekilde dayar, acıyı bastırmak için yumruğunu vurur ve sonra dişlerini sıkarak, "Yine de tanıştığımıza memnun oldum," der.

Ben kahkaha atarım, ama Rhys'in gölgesi üzerimize çöktüğünde eğlencem kaybolur. Will'in üzerine eğilir, saçlarını tutup sırtını tutar

ve çılgın bir sırtışıla kulağına fısıldadı. "Karımla konuşabileceğini ben mi söyledim?"

"Oh, çok seksi," diye bağıır Rosie, bu da beni çılgınca kıkırdamaya iter. Bunun benim hayatım olduğına inanamıyorum.

İnanabildiğim şey, Rhys'in Will'i tek bir yüksek tekmeyeyle yere serip, bitirici hamlesi için iri vücudunu kaldırırken kalabalığın çılgına dönmesi. Dağın üzerinden.

Wild Side, Wild Side, Wild Side tezahüratları, Will'i açılıştta boğazlama tutuşuyla havaya kaldırırken arenada yankılanıyor. Sonra Will, Rhys'in 1,95 metrelik vücudunun üzerinden dramatik bir yay çizerek itiyor. Vücudu gevşiyor ve ringin yapısı üzerine eğiliyor. Terli ve nefessiz kalan Rhys, mindere düşüyor ve Will'in kolunun altına bir bacağını sıkıştırarak onun üzerine uzanıyor.

Hakem de yere düşer, yumruğunu havaya kaldırır ve yere vurur.

Bir. İki.

Üç.

Kargaşa.

Bunu ancak böyle açıklayabilirim. Beni başımı döndüren ve çılgına çeviren tam bir kaos. Rhys'in zafer işareti yaparak ellerini havaya kaldırıp yavaşça dönerek galibiyetinin saf kaosunu içselleştirmesini izlerken, tüm gücümle bağııyorum.

Çok mutlu görünüyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve yerinde zıplarken daha da yüksek sesle bağııyorum.

Elle şampiyonluk kemeriyle ringe atlıyor ve geniş bir gülümsemeyle kemeri ona uzatıyor. Rhys, kemeri almadan önce sadece bir an duruyor.

Ona anlayamadığım bir şey söylüyor, sonra kollarını ona doğru uzatıyor, tonlu bacağıyla şehvetli bir adım atıyor — kalçalarını sallıyor, küstahça ve yavaş olmak için yeterince abartılı.

Çok yavaş.

Çünkü Rhys dönüp ringden çıkarak *bana* doğru kayıyor.

Omzuna asılı devasa altın kemeriyle bana doğru yaklaşıırken, midem düğümleniyor ve kalbim güm güm atıyor. Arenadaki tüm gözlerin ağırlığı ve ring kenarındaki tüm kameraların bana doğru dönmesi beni donup kalıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağııyorum, o ön sıradaki koltuklarımıza yaklaşıırken.

Ama cevap vermez. Bunun yerine, bana uzanır. Güçlü eli enseme kavrar ve beni kendine doğru çeker, herkesin görebileceği şekilde beni öper. Ellerim onun pürüzsüz göğüs kaslarına konar ve omuzlarına doğru kayar, etrafımızda ısıklar ve tezahüratlar yükselir. Ağzımda onun sert sakallarını, yanağımda ise maskesinin pürüzsüzlüğünü hissediyorum. Dilini ağzıma soktuğunda, ortamdan hiç umursamadan ona daha da yakınlaşıyorum.

Ancak uzaklaştığında soruma cevap veriyor. "Tabii ki karımı öpüyorum."

Gözleri parlak, hayat dolu. Nefes nefese, beni öperek nefesimi kesmiş olduğu için ben de öyleyim.

İnsanlar etrafımızda konuşuyor ve hareket ediyor, ama onun sonraki sözleri kulağıma ulaştığında her şey siliniyor. "Maskeni çıkar, bebeğim."

"Ne?"

"Duydun beni."

"Ama Rhys..." Gözlerim onun gözleri arasında gidip geliyor, kalbim aniden boğazıma takılıyor. "Sen..."

"Tabby, saklanmaktan yoruldum. Artık buna ihtiyacım yok, senin sayende. Bu benim seçimim. Sen ve ben. Birlikte."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve aylarca ağlayamayan bir kız olarak, ağlamaya çok yakın hissediyorum. "Emin misin?"

O başını sallar, elleriyle çenemi kavrar. "Çok eminim."

Titrek bir elimi başının arkasına götürüyorum ve arena ürkütücü bir sessizliğe bürünürken iki kayışın düğmelerini açmaya çalışıyorum. Farkında olmadan sol elim maskeyi yerinde tutuyor, düşmesini engelliyor.

Gözlerim yine onun gözleriyle buluşur, bunu istediğine dair son bir onay arar. Ciğerlerim sıkışır ve sanki arenadaki tüm oksijen emilmiş gibi hissedirim.

Dudakları, eskiden beni çileden çıkaran o sırtıyla kıvrılıyor. Şimdi ise, içimi heyecanla titretiriyor. "Ne bekliyorsun, Bayan Vahşi Taraf?"

Göz yaşları içinde kıkırdayarak, ona başımı salladım ve maskeyi çıkardım. Bu hareketim, inanılmaz bir alkış seline neden oldu.

Beni tekrar öptükten sonra alnını alnıma dayadı ve "Seni seviyorum, Tabitha" diye fısıldadı.

Sonra gider.

Kameralara bakarak, kemeri başının üzerine kaldırarak, kendini beğenmiş bir
Ceh ifadeyle
enn
eme Ring'e geri dönerek seyircilere seslenir. Stadyumdaki tüm gözler
. onun üzerindedir.
Ama onun gözleri hep benim üzerimde.

BÖLÜM 43

Rhys

"SANA BAKAMAYACAK DURUMDAYIM," DİYOR ANTHONY, STADYUMDAN ÇIKARKEN Elle de kızgındı. İşine saygı hakkında bir şeyler mırıldandıktan sonra ters yöne doğru yürümeye başladı.

Ama ben on yıldan fazla bir süredir bu işe saygı duyuyorum. Bu gece ise evliliğime saygı duydum.

Kapı Anthony'nin arkasında çarpar ve ben sırtıyorum çünkü benden kurtulmayı göze alamayacağını biliyorum. Kimse benim gibi kalabalığı kendine çekemez. Kimse benim sattığım ürünleri satamaz.

Çantamı omzuma asıp, doğrudan Tabitha'nın oteline gidiyorum.

Tek bir kapı çalma sesinden sonra, sadece bir çift daracık iç çamaşırı giymiş olarak kapıyı açar ve sonra bana atlar — kolları boynuma, bacakları belime dolanır, dudakları dudaklarıma yapışır. Bir keresinde bana bir ağaç gibi tırmanacağını söylemişti ve öyle de yaptı. Odaya girerim ve arkamdan kapıyı tekmelerim, çantamı bırakırım ve onu yatağa doğru taşıyım.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldıyor öpüşmelerin arasında.

"Patlayacak gibiyim." Yine beni öpüyor. Dudaklarımı. Yanaklarımı. Boynumu.

"Nasılsın?"

Onu yatırıp, gözlerine bakmak için geri çekildim. "Yorgunluktan bitkinim ama aynı zamanda çok azgınım çünkü seksi karım kapıyı iç çamaşırı olarak ipler giyerek açtı."

"Bir evrensel şampiyon için daha azı olmaz," diye alay etti, parmaklarını yeni yıkanmış saçlarımın arasında gezdirerek.

"Teşekkürler, Tabitha."

"Ne için?"

Yüzünü inceleyerek her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum. Burnunun eğrisi, kaşlarının açısı, üst dudağındaki yay şeklindeki kıvrım. Benim için yaptığı onca şeyi bir teşekkürle nasıl ödeyebilirim?

Özellikle de kafamın içinde hala onunla birlikte olmayı hak etmediğimi söyleyen küçük bir ses varken. Ya da bu mutluluğu.

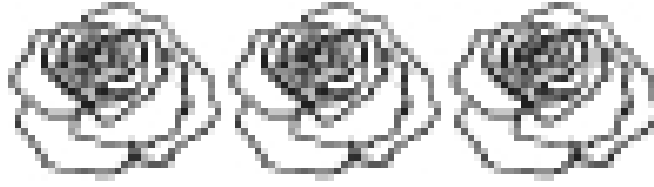
İçimdeki sorunlu küçük çocuk ara sıra başını kaldırıyor ve kazandığım her şeyi sorgulamamı istiyor. Bana iyi şeylerin genellikle uzun sürmediğini hatırlatıyor. Ama Tabitha varken, o sesi biraz daha kolay geçiştirebiliyorum.

"Hayatımı siyah beyazdan tam renkli hale getirdi."

Bana göz kırparak, dudakları hüzünlü bir gülümsemeye bükülür. "Sen de benim için aynısını yaptın. Ben senin rengini bulmana yardım ettim, sen de benim rengimi bulmama yardım ettin."

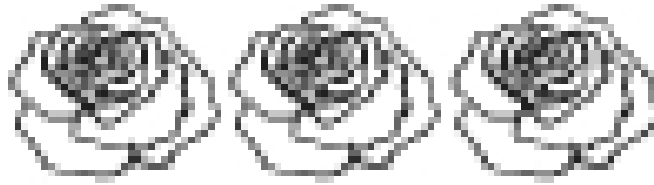
Yutkunarak, sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden başımı eğip onu öpüyorum.

Sonra bütün geceyi karımla sevişerek geçiriyorum.

Tabby: Will'e söyle, o çok çekici ama yine de ondan nefret ediyorum. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum.

Rhys: Ben de seni seviyorum.

Telefonumu giyinme odasındaki dolaba atarken gülümsüyorum. Bu gece Anaheim'dayız, yeni bir pazar, ama Los Angeles'tan kolayca ulaşılabilir bir yer, çünkü cumartesi den pazartesiye kadar dinlenmek için fazla vaktimiz yok.

"Hey, Küçük Willy, karım senin çekici olduğunu söylüyor, ama yine de senden nefret ediyor."

O sadece gülüyor. Will bana sırtını dönmüş ve maçı kalan morlukların hafifçe sarardığını görüyorum. "Onu yine de kazanacağım."

Kollarımı kavuşturup ona kaşlarını kaldırıyorum, bir şekilde bunun doğru olacağından şüpheliyim. Tabitha'nın senden hoşlanmadığında onu ikna etmenin kolay olmadığını herkesten daha iyi biliyorum. "Cumartesi günü ona ne dedin?"

Bana dönüp sırtıarak göz kırptı. "Neden? Endişeli misin?"

Ben sadece ona bakmaya devam ediyorum. İstediğim zaman etkileyici görünebileceğimi biliyorum ve sık sık buna başvuruyorum.

Bana bir havlu fırlatıyor. "Dostum. Böyle yaptığında çok korkutucu oluyorsun. Tek söylediğim, beni sevmese de onunla tanışmaktan memnun olduğumdu."

İç çekip gözlerimi deviriyorum. Lanet olası çocuk. "Sadece sen o anın o konuşma için uygun olduğunu düşünebilirsin."

Bir roadie başını giyinme odasına sokar. "Wild Side, sıra sizde. Gösteri iki dakika sonra başlıyor. Will, sen de gelsen fena olmaz."

"Teşekkürler." Will'e çenemi kaldırarak selam veriyorum. "Hazır mısın?"

"Sana pusu kurup yine herkesin önünde dayak yemek için mi? Evet, çok isterim."

Yanından geçerken omzuna vuruyorum. "Öcünü alacaksın. Ya da başka bir kemer. Sen geçici bir heves değilsin, evlat. İnişler çıkışlar olur, ama biz üstesinden geliriz. Sadece çalışmaya devam et, eminim harika bir kariyerin olacak."

Bana boş boş bakarak gözlerini kırıştırıyor. "Tanrım, evlilik seni çok yumuşaklaştırmış."

Bu sefer omzuna yumruk atıyorum ve ben ayrılıp ringe doğru ilerlerken o gülüyor.

Omzumda parlak yeni kemerimle girişim her zamankinden daha tatlı. Hala kendimi daha güvende hissettiğim için maskem takılı. Daha çok Wild Side gibi, Rhys Dupris gibi değil. Açıklama bir bakıma heyecan vericiydi, ama yine de maskem takılıyken ringde kendimi en iyi hissediyorum.

Genelde ringe girerken acele etmem, ama bu gece gerçekten tadını çıkarıyorum. Yeni markalı tişörtümü giydim ve tek yapmam gereken biraz sohbet etmek ve sonra spot ışıklarından vazgeçemeyen acımasız eski şampiyonu savuşturmak.

Genel olarak, kolay bir gece.

Elimde mikrofon, orta ipi aşağı bastırarak ringe çıkıyorum.

Kalabalık nihayet sessizleştiğinde, mikrofonu ağzıma götürüyorum. "Anaheim! Hoş geldiniz! Wild Siiide'a!"

Birkaç kişi "*çıkar şunu*" diye bağırmaya başlıyor, ama ben onları eliyle uzaklaştırıyorum, sol yüzüğümdeki altın arena ışıkları altında parıldıyor.

"Buraya geri dönmek çok güzel, özellikle de her zaman *benim* olan ve her zaman *benim* olacak olan şey varken..." Kemerimi işaret ediyorum. "Aynen öyle. Ben biliyorum. Sen biliyorsun. Noel Baba biliyor. Hatta Küçük Willy'nin annesi bile biliyor."

Kalabalık gülüp tezahürat ederken, dilimi yanağıma sokarak sırtıyorum. Anne şakaları hiç eskimez.

"Bu kemer ait olduğu yere geri döndü. Willy bu gece onu taktığımı görmek için burada değil, ama hangi delikte yaralarını yalayıp durduktan sonra

"kalabalığın bağırışları duyulur ve onun arkamda gizlendiğini anlarım. "Onun kendini beğenmiş suratını ovuşturacağıma inanabilirsin..."

Bir sandalye sırtıma çarpar ve ben öne doğru sendelerim, yüzümde acı dolu bir ifadeyle belime uzanırken elimden mikrofon düşer. Kalabalığın sesi bana gecikmeli olarak ulaşır, ama bağırışlarını duyabiliyorum. Bu beni her zaman ileriye götürür. "İkinci tur için geri geldin, değil mi?" Will'e bağırırım, tam da o bana yüksek bir tekme atmadan önce.

Hırslı küçük pislik antrenman yapmış.

Elimi yanağıma götürüp, alt ipin altına atlayıp yuvarlanarak ringin kenarında bir nefes almaya çalışıyorum. İki büküm oluyorum, kalabalığın içindeki hayranlar bana bunu yapmamamı haykırıyor. Ama plan bu. Biz bunu başardık.

Ayağa kalktığımda Will'in ringden çıkıp spiker kabininin yanındaki korkuluğa çıktığını görüyorum. Hareketsiz bir şekilde bana doğru geriye doğru takla atıyor. Havada dönüp yatay pozisyona gelmesi gerekiyor, ben de onu yakalayıp aynı hareketi ona yapacağım.

Havada, atlayışı yanlış hesapladığını ve çok erken kalkıştığını anlıyorum. Onu korumak ve ona daha fazla zaman kazandırmak için geri çekiliyorum. Ama gereğinden fazla sert arpışıyoruz ve geriye düştüğümde, metal merdivenlerin kenarına garip bir açıyla çarpıyorum. Sırtımın ortası, onun 100 kiloluk vücudunun tüm ağırlığını alıyor.

Sıcak bir acı dalgası beni sert ve hızlı bir şekilde vurur, sonra da kaybolur. Kafam aşağıya doğru giderken çıkıntıya çarparak gözlerimde ışıklar parlar.

Onun üstüne öküyorum. Uzaklaşmaya çalışıyorum... ama bacaklarım hareket etmiyor.

Will ayağa kalkarken, "Siktir, üzgünüm. İyi misin?" diye fısıldar. Korku boğazımı sıkar ve sözler ağzımdan çıkmaz.

Ama küçük parmağımı kıpırdatmayı başarırım.

BÖLÜM 44

Tabitha

TV, çok uzun süren bir reklam arasına giriyor ve

ben ağzım açık bir şekilde ekrana bakakaldım. Görünmez bir yumruk boğazımı sıktı ve bırakmıyordu. Sıradan bir izleyici için bu, sıradan bir reklam arasıydı.

Ama Will'in Rhys'in üzerine diz çöküp başını eğerek onunla konuşması... gösteriş için değildi.

Telefonuma uzanıp mesajlarımı açıyorum. Onun "*Ben de seni seviyorum*" mesajı beni derinden etkiliyor ve kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. O iyi. Muhtemelen beyin sarsıntısı falan geçirmiştir. Kendimi tanıdık bir moda girerken hissediyorum

—hayatta kalma moduna—giriyorum ve kendimi her şeyin görüldüğü kadar kötü olmadığına ikna ediyorum.

Gece yarısı Erika'dan gelen bir arama mı? Muhtemelen yanlışlıkla aramış. Ama yine de yataktan kalkıp onu şehirde arardım.

Üzerime tuhaf bir sakinlik çöküyor. Bu bir savunma mekanizması, ama şimdiye kadar beni hiç yanıltmadı. Beni işini yapan, tamamen duygusuz bir otomat haline getirmesi dışında.

Bir mesaj atarım.

Tabby: Seni kontrol ediyorum.

Sonra beklerim. On dakika geçer ve ben tüm bu süre boyunca telefonuma bakarım. Kendime, o kadar uzun sürmediğini söylerim. Duş alıyor olabilir. Sağlık personeli onu muayene ediyor olabilir. Sonra içimde yükselen paniğe yenik düşerim.

Tabby: Bir saniye vaktin olduğunda bana bir mesaj atabilir misin? Göz deviren emoji de olur.

On dakika yirmi dakikaya dönüşür ve ben ayakta beklerim. Yirmi dakika otuza dönüşür ve ben volta atarım. Sonra kırk dakika dolduğunda, giderek artan bir mide bulantısı hissi beni ele geçirir. Bir elimle telefonumu sıkıca tutarken, diğer elimle ağzımı kapatırım.

Sonunda telefon çalıyor ve sadece havlu giymiş halini çektiğim bir fotoğraf ekranı aydınlatıyor. Başı eğik ve sinirli görünüyor, ama dudaklarının hafif eğimi başka bir hikaye anlatıyor.

Nefes nefese cevap veriyorum. "Beni çok korkuttun."

Hat sessiz kalır ve bağlantının hala açık olup olmadığını kontrol etmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırırım.

"Rhys?"

Sonra bir ses duyarım. Ama bu Rhys'in sesi değildir. "Tabitha? Ben Will."

İçimdeki her şey donar. İçgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini *söylüyor*, ama yine de sorarım. "Will? Neden?"

"Rhys..." Sesi kırılır ve ringde gördüğüm tüm o kendini beğenmişlik şu anda ortada yoktur. Sesi genç ve korkmuş gibidir. "Anaheim'a gitmelisin. O hastaneye gidiyor. Ben de peşinden gideceğim. Telefonunu yanımda tutacağım."

Her şey uyuşmuş gibi hissediyorum, ama yine de hareket ediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum basitçe, merdivenleri çıkarken.

"Ben..." Diye iç çeker ve sesi titrer. "Bilmiyorum. O... bacaklarını hareket ettiremediğini söyledi."

Merdivenlerde donup kalıyorum ve sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Nefesim kesiliyor. "Yani bilmiyorum. Onu hemen bağladılar. Bana sürekli '*Tabby'yi ara*' diyordu."

Kahretsin. Bu zavallı adam ağlıyor gibi geliyor. Hemen harekete geçiyorum, merdivenleri koşarak çıkıp dolabımı karıştırıyorum.

"Tamam, Will. İyi iş çıkardın." Giysileri sırt çantasına atarken, Milo için de valiz hazırlayıp onu da uyandırmalı mıyım diye düşünüyorum. "Oraya geleceğim. Hangi hastane olduğunu bana mesaj atar mısınız?"

"Evet. Tamam..." Sesi boğuklaşıyor, sarsılmış gibi geliyor.

"Hey! Will!" diye bağıryorum. "Dikkatini ver. Tamam mı? Ben hemen oraya gelemem, o yüzden senin gelmen gerekiyor. Rhys seni seviyor..."

"O sanki..."

"Will, kes sesini. Onun seni sevdiğini söylüyorum. Sana güveniyor." Çantaya rastgele giysiler atmaya devam ediyorum. "Arkadaşı olmayan bir adam için

sen onun için en yakın arkadaşı gibisin. O yüzden oraya git ve oradan ayrılma. Canını sık. Son gelişmeleri sor. Will'in gerçek adın bu mu bilmiyorum ama o kendini beğenmiş, sinir bozucu milyoner tavırlarını sergile, tamam mı?"

"Ama ben ailesi değilim."

"O zaman yalan söyle!" Sesim tiz çıkıyor. "Tamam. Tamam."

"Tamam, bana mesaj at. Hoşça kal." Açıkça çılgına dönmüş Will'i telefonun diğer ucuna bırakıp, tarayıcıyı açarak uçuşları kontrol ediyorum ve listede ilerlerken küfrediyorum. Hepsi yarın ve Calgary havaalanına gitmek için üç saatten fazla araba kullanmam gerekecek —ki şu anda uykuya dalmamın imkanı yok. Her şey çok... çok yavaş. *Hemen* orada olmak istiyorum.

İnliyorum, ama bu inilti ağlamaya dönüşüyor. Küçük bir kasabada yaşamak, hızlı bir şekilde bir yere gitmeniz gerekmedikçe gayet güzel ve hoş. Aslında ihtiyacım olan şey *Rosie*.

Onu arıyorum ve üçüncü

"Rosie, yardıma ihtiyacım var." "Ne oldu?"

"Rhys ciddi şekilde yaralandı ve Kaliforniya'ya dönmem gerekiyor. Sen Tanıdığım tek kişi, evli olan tek kişi..."

"Özel jeti olan bir milyarder mi? Daha fazla konuşma. Ford!" diye bağırıyor ve evlerinde koşuşturan ayak seslerini duyuyorum. Telefonda mırıldanmalar geliyor ve hikayeyi anlattığını duyabiliyorum.

"Adamımı arayacağım. O kadar geç değil. Tabitha'ya onu almaya geleceğimi söyle." Ford'un sesini duyduğumda tuttuğum nefesimi bıraktım. O kadar gerçekçi ve otoriter bir havası var ki, bu anda bana sadece rahatlık veriyor.

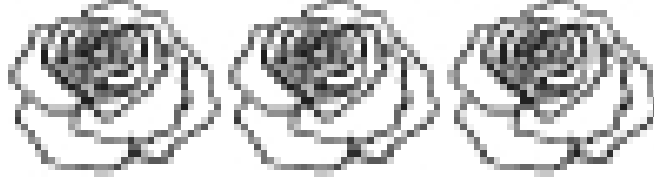
"Tamam, Tabby. Ford halledecek. Ne yapabilirim? Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Etrafıma bakındım ve koridorda huzur içinde uyuyan Milo'yu düşününce içimden bir inilti çıktı. Her şey çok adaletsiz geliyordu. Yeterince acı çekmedik mi?

Ama bu duyguyu kafamdan silip, her şeyin yoluna gireceğine olan inancımı daha da güçlendiriyorum.

"Milo burada. Ve kedimiz Cleo. Herhangi bir şey var mı..." "Hemen geliyorum."

Sonra telefonu kapatır ve ben de hazırlıklarımı bitirir, gözlerimdeki yaşları görmezden gelmeye çalışırım.

Ford peşimdeyken hastaneye koşar adım giriyorum. O, şimdiye kadar aldığım en az sinir bozucu manevi destek olabilir. O sadece *orada*. İşleri hallediyor. Bana hislerimi sormuyor. Rose Hill'de yaşayan emekli bir pilot buldu. Bize iniş tarafında bir araba ayırttı. Rhys'in paranın alabileceği en iyi odada kalmasını sağlamak için hastaneyi önceden aradı.

Bir gün, onun istikrarlı, destekleyici nezaketi için ağlayacağım. Ama şu anda, onun büyük penisi enerjisinden ve soğukkanlı, sakın tavrından besleniyorum.

O sayesinde kendimi tutmak kolaylaşıyor.

Asansörde parmağımı düğmeye basılı tutuyorum ve asansör yükselirken ayağımı yere vuruyorum. Gözlerim kapının üstündeki sayılara kilitlenmiş durumda.

"Burada olmana gerek yok, biliyorsun." Ford'a bunu söylerken ona bakmıyorum, ama gözümün ucuyla onun omuz silktiğini görebiliyorum.

"Biliyorum."

"Eve dönebilirsin." Başını salladı. "Dönebilirim."

Ona dönerek, "Gerçekten, Ford. Yeterince şey yaptın," diyorum.

Beni dikkatle süzer. "Sen ve benim ortak noktamız ne biliyor musun, Tabitha?"

Başımı eğiyorum. "Yakışıklılığımız dışında mı?" Ford gözlerini deviriyor.

"Üzgünüm, stresli olduğumda aptalca esprilere başvuruyorum."

O rahatsızlığı önemsemedi. "İkimiz de sevdiğimiz insanlar için her şeyi yapmaya hazırız. Ailemiz için."

Yutkunuyorum. "Rhys'i seviyor musun?"

Şimdi gülüyor, bir eliyle saçlarının uçlarını çekerek saçlarını karıştırıyor. "Yani, aynı bowling takımındayız." Bunu *sanki çok bariz bir şeymiş gibi* söylüyor. "West'in tasarladığı o tişörtleri giymek zorunda kalmanın utancıyla ve o pislik Stretch'e karşı ortak nefretimizle birbirimize bağlandık."

Boğazımdan sulu bir kahkaha çıkıyor.

"Ve sen. Rosie seni seviyor, ben de Rosie'yi seviyorum."

"Yani beni bir derece farkla seviyor musun? Sanırım bu, benim de seni sevdiğim anlamına geliyor."

İkimiz de gülüyoruz, çünkü bu durumda başka ne yapabiliriz ki? Asansör kapıları açıldığında, harekete geçiyoruz. Ford'un yanımda olduğu hissiyle cesaretlenerek yoğun bakım bekleme odasına giriyorum.

Will, duvarlardaki nane renginin biraz daha koyu bir tonunda yeşil vinil bir sandalyede oturuyor. Duvarlar, Will'in yüzündeki rengin biraz daha yoğun bir tonunda.

Eğilmiş, elleri çenesinde, dirsekleri dizlerinde. Sulak, kırmızı kenarlı gözleri benimkilere bakıyor. "Oh, iyi, buradasın." Will'in ağzından rahatlamış bir nefesle bu sözler dökülüyor.

Ama yanındaki orta yaşlı adam ayağa kalkıyor. Üzerinde "*eğitim personeli*" yazan bir boyun askısı takıyor ve sanki ben bir tür davetsiz misafir ya da izinsiz giren bir hayranmışım gibi benimle konuşmaya başlıyor. Dudaklarının hareket ettiğini görüyorum, ama WPW'nin ziyaretçi kabul etmediğini söylemeye çalışana kadar sözleri kafama girmiyor.

O daha fazla konuşmadan sözünü kestim.

"İzin istemiyorum! Kocam nerede?"

Antrenör durur ve geri çekilir, sert ses tonumdan rahatsız olmuş gibi görünür, ama Will dikkatimi başka yöne çeker. Ayağa kalkarken konuşur. "Çok üzgünüm, Tabby. Hepsi benim hatam. Yanlış karar verdim..."

"Will, şu anda umurumda değil. Nerede o? Nerede olduğunu söyle bana."

"Tarama yaptırıyor. O geri döndüğünde beni almaya gelecekler. Beni kardeşi sanıyorlar."

Öne doğru yürürüm, beni Rhys'ten uzak tutacağını sanan adamı etkili bir şekilde engellerim ve Will'in omzunu sıkarım. O kadar üzgün görünüyor ki, buna dayanamıyorum. "İyi iş çıkardın."

Başını eğdi, ellerinin avuç içlerini alnına bastırdı. "İyi yapmadım. Bunu ben yaptım. Daha isabetli olsaydım, o da pozisyonunu değiştirip bunu yapmazdı ve... ve ben..."

Çömelip, onun ön kollarını sıkıyorum. "Hey, hey. Dur." Onu sallıyorum. "Kes şunu lan. Bunu yapma." Gözyaşlarıyla dolu büyük mavi gözleri benimkilere doğru atlar. "İster inan ister inanma, başkalarının sağlığı için kendini suçlama konusunda bir iki şey bilirim. Ve tahmin et ne oldu? Bu seni canlı canlı yiyip bitirecek ve hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Dün gece milyonlarca küçük şey oldu ve milyonlarca farklı sonuç doğurabilirdi. Belki hareket etmeseydi

belki de kafasını vururdu. Belki de sen farklı bir şekilde düşseydin, sırtın zarar görürdü."

Vurgulamak için onu bir kez daha sarsarım. "Hiçbir koşulda kendine bunu yapma. Bu hiçbir şeyi çözmez. Şimdi kendini toparla. Arkadaşına ihtiyacı olacak. Git biraz uyu. Ben burada kalacağım."

Titrek bir nefesle başını sallar. "Tamam. Ama ben gitmiyorum." O anda kapı açılır ve bir hemşire başını içeri sokar. "Dupris için mi?"

Will yüzünü siler, bana doğru başını sallar ve "Evet, karısı geldi" diyerek bana büyük bir iyilik yapar.

Kadın bana nazikçe gülümser. "Tamam, Bayan Dupris, benimle gelebilirsiniz."

Dönüp Ford'a anlamlı bir bakış atarım. O duygusal bir insan değildir, ama Will'in yanında kalmasını ve WPW polisinin peşinden ayrılmamasını istiyorum. Niyetimi hemen anlar ve diğer güreşçinin bir koltuk ötesine oturur.

Sonra dönüp kadını takip ederek ürkütücü bir sessizliğin hakim olduğu koğuşa girerim. Ayak seslerimden başka tek ses, monitörlerin ısrarcı bip sesleridir.

O döndüğünde, adımlarımı hızlandırıyorum, Rhys'e karşı her zaman hissettiğim o görünmez çekim her zamankinden daha güçlü. Tüm cevapları bilmiyorum olabilirim, ama bir şeyden eminim: onunla birlikte olabilirsem, her şey yoluna girecek. Birlikte her şeyi aşabiliriz. Bizim hakkımızda bildiğim tek şey bu.

Hayatın bize yaşattığı her şey bizi ayıramadıysa, bu da ayıramaz.

Onu görünce bir inilti çıkarırım ve yatağa doğru koşarım. Bronz teni, steril beyaz hastane çarşaflarının üzerinde solgun görünür. Uzun boylu vücudu yatağı doldurur, o daha büyük, daha lüks bir yere aittir —ona ev yapımı yemekler götürebileceğim bir yere ait.

"Nazik ol, tatlım." Kadının uyarısı beni durdurur. "Onu hareketsiz tutmalıyız. Doktor hemen gelecek."

Hemşire dışarı çıkarken Rhys benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Dudakları sıkıca birbirine bastırılmış.

Son birkaç adımı yavaşça atıyorum ve titrek ellerimle onun büyük ellerini kavıyorum. "Merhaba, bebeğim." Ona sevgi dolu sözler söylüyorum, gözleri beni görmek için yana kayıyor. "Mümkün olduğunca çabuk geldim."

Belimden eğilip, yukarı doğru dönük bileğine bir öpücük konduruyorum. "Tanrım, seni görmek ne güzel." Onu baştan aşağı inceliyorum. Çenesi sıkı, boğazı çalışıyor.

"Nasıl..." Sesi boğuk çıkıyor ve duygularını öksürükle gizliyor. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

Omuzlarımı rahatça silkiyorum. "Ford ve oyuncakları sayesinde." Dudakları seğiriyor, ama onun ifadesini asla gülümseme olarak nitelendiremem.

Bununla birlikte kapı açılır ve doktor, elindeki klips tahtasına burnunu dayayarak içeri girer ve şöyle der: "Peki, Bay Dupris, size hem iyi hem de kötü haberlerimiz var."

BÖLÜM 45

Rhys

İYİ HABER VE KÖTÜ HABER.

Benim için durum böyledir. İkisi her zaman bir arada gelir.

Doktor nihayet başını kaldırdığında, gözleri elimi tutan Tabitha'ya takılır. Başparmağını sakinleştirici dairesel hareketlerle ovuşturur, sanki bu hareket sihirli bir şekilde ayaklarımın hissini geri getirecekmiş gibi.

İyi tarafı, kanımın penise hücum ettiğini hissettiğimden emin olmam.

"Siz Bayan Dupris olmalısınız."

Bu isim canımı yakıyor. Tabitha'ya asla bu ismi vermezdim, Garrison olmanın getirdiği gururu bildiğim için. O, *bu* tür bir mirası hak ediyor.

Ama doktoru düzeltmiyor. Gülümsüyor ve yumuşak bir "Merhaba" ile cevap veriyor.

"Ben Doktor Osei, bu hastanenin beyin cerrahıyım. Rhys, tekrar merhaba. Hemen konuya gireceğim. İyi haber şu ki, görüntüleme sayesinde T10'unuzda bir darbe olduğunu açıkça görebiliyorum." Köşedeki bilgisayarı açar ve bize doğru çevirir, o noktayı gösterir.

"Birkaç küçük kemik parçası var, ama bunun dışında omurilik doğrudan zarar görmemiş. Sanırım yaşadığın şey omurilik şoku, yani vücudun iyileşmek için enerji harcadığı sırada seni hareketsiz kalmaya zorlaması. Duyguların birkaç gün ila birkaç hafta içinde geri gelmelidir. İyileşmek için rehabilitasyon gerekecek."

Tabitha'nın derin bir nefes aldığını, omuzlarının rahatlamayla düştüğünü izliyorum. Ben mi? Hâlâ kendimi kötü hissediyorum.

"Kötü haber ne?" diye homurdanıyorum, kadın kaşlarını kaldırıyor.

Küçük taburede dönerek bize bakar. "Beyin sarsıntısı geçirmişsin ve ben o parçacıkların omuriliğinde hasara yol açmasına izin vermek istemiyorum."

Sen genç ve formdasın, onları çıkarmak için ameliyat olmak için iyi bir adaysın."

Tabitha dudağını ısıyor, başparmağı hala dönüyor. "Peki bununla ilgili riskler nelerdir?"

Doktorun söylediği her kelimeyi dikkatle dinleyen karımdan gözlerimi ayıramıyorum. Tek duyabildiğim, kafamın içinde onunla birlikte olmayı hak etmediğimi söyleyen ses. Bu sadakat ve bağlılık... bir şekilde rahatsız edici geliyor. Çok kişisel.

ACL ameliyatı olduğumda yanımda kimse yoktu. Nedense, onun buraya geleceğini beklemiyordum. Benim için değil. Evde halletmesi gereken onca şey varken. Bir iş, bir çocuk, bir *hayat*.

Sonunda, "Peki ya bu omurga şoku değilse? O zaman ne?" diye araya girdim.

Doktor, onun teşhisini sorguladığım için neredeyse kırılmış gibi görünüyor.

"Bacaklarımı hareket ettirme yeteneğim geri gelmezse ne olacak?" Kaba davranıyorum, ama neredeyse hiç uyumadım ve stoik görünüşümün altında, içim paramparça oluyor.

Tek düşünebildiğim, bir daha asla güreşemeyebileceğim. Bir daha asla parkta Milo'yu kovalayamayabileceğim. Karım bana ağaç gibi tırmanırken bir daha asla dik duramayabileceğim.

Son birkaç ayda kazandığım her şeyin kaybolduğunu görüyorum.

"Peki, Bay Dupris, eğer hareket yeteneğinizi geri kazanamazsanız, o zaman felçli olursunuz." Kaşlarımı çatıyorum. Bu kadın çok açık sözlü. Zaten huysuz olmasaydım, bunu çok daha fazla takdir ederdim. "Ama görüntüleme sonuçları öyle göstermiyor. Ve o kemik parçalarını çıkarırsam, omuriliği incitecek hiçbir şey kalmayacak."

"Öyle düşünmeyeceğiz, değil mi?" Tabitha elimi sıkar ve gözlerinde empatiyle bana bakar.

Bu beni rahatsız ediyor.

"Karını dinle. Olumlu bir zihniyet sana veya iyileşmene zarar vermez."

Dilimi yanağıma bastırıyorum ve ikisine de bakmaktan kaçınıyorum. Yaralanmış ve yatmış olmak, beni çaresiz hissettiren bir şey var. Kendimi savunmasız hissettiğimde, savaşmak ya da kaçmak arasında seçim yapmam gerekiyorsa, genellikle savaşmayı seçerim.

"O zaman yapalım."

Kadın emin ve memnun bir şekilde başını sallar. Onun tavrı bana bir nebze huzur verir.

"Birini gönderip evrakları inceleyeceğim ve ameliyathaneyi ne kadar çabuk ayırtabileceğime bakacağım." Bunun üzerine, spor ayakkabılı topuklu ayakkabısıyla dönüp odadan çıkıp gider.

Tabitha elimi sıkar. "Hey, sen başarabilirsin. Biz başarabiliriz."

Gözlerimi kaçırıp, suya bakan pencereden dışarı bakıyorum. Ford bu işe karışmışsa, odamın yükseltilmesinin sebebi bu. "Burada olmana gerek yok, biliyorsun." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimden nefret ediyorum, bu yüzden onun gözlerine bakamıyorum.

Sinir bozucu bir şekilde gülümser. "Biliyorum."

"Senin bir hayatın var, Tabby. Milo. Restoranın. Ailen. Onların yanında olmalısın. Beni bu halde görmene gerek yok." Elimi çekmeye çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor.

"Ben ailemle birlikteyim, Rhys. Seninle burada olmak istemesem, burada olmazdım."

İnliyorum. "Sen bir Dupris olmak istemiyorsun, Tabby. Ben bile bir Dupris olmak istemiyorum. İyileşmen haftalar sürecektir. Sen bunu kabul etmedin."

O dikleşir, omuzlarının titremesi ve boynunu tutuşundaki asil tavır dikkatimi çeker. "Ben bunu kabul ettim. Ve yine yapardım."

Kişiliğimin her türlü yıkıcı yönü çirkin yüzünü gösterince alaycı bir şekilde gülerim. İstenmeyen çocuk, yalnız kurt genç, kimseye güvenmeyen aşırı mahrem bir adam. Hepsi sürücü koltuğuna otururlar ve ben şu anda onları durduracak kadar kırılganım. "İkimiz de biliyoruz ki benimle zorunluluktan evlendin. Evine git."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekilir ve hızla gözlerini kırıştırır. Bu yaralanmadan beri ağlamaya en yakın olduğum an budur. Yüzündeki en ufak bir acı ifadesi bile midemi bulandırır.

Cevap verirken sesi çelik gibidir. "Hayır."

İçimde bir hayal kırıklığı dalgası yayılıyor. Hiç yardıma ihtiyacım olmadı ve hiç yardım da teklif edilmedi. O çok inatçı ve bu beni öfkeliyor. "Seni burada istemiyorum!"

Elleri ellerimden ayrılır ve hemen onun sıcaklığını tekrar üzerimde hissetmek isterim. Gözleri yaşlarla dolar ve ağzı sessizce açılıp kapanır. Bir kez. İki kez. Sonra başını sallar, yüzündeki yenilgi ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlatır.

Ve o kalkıp arkasına bakmadan dışarı çıktığında, midem düğümlenir ve kendime olan nefretim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşır. Gözümün kenarından bir damla yaş sızar.

Yaralanma yüzünden ağlamak değmez gibi görünüyordu. Ama başıma gelen en güzel şeyi kaçırmak yüzünden ağlamak, buna değer bir neden gibi görünüyor.

BÖLÜM 46

Tabitha

KAPIYLA ÇIKIYORUM, SAĞA DÖNÜYORUM, YİRMİ METRE YÜRÜYORUM, ve hemen sırtımı duvara yaslayıp ellerimi mideme bastırıyorum. Hızlı ve derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışıyorum çünkü Rhys'in bu kadar acı çekmesini görmek beni öldürüyor.

Kendimi çaresiz hissediyorum. Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Tek istediğim o yatağa girip, o iyileşene kadar ona sarılmak.

Ama o beni orada istemiyor. En azından öyle diyor.

Lanet olası pislik.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor bana önceki hemşire.

Ona zayıf bir baş sallama ve sulu bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, hepsi bu."

O da başını sallar, sanki her şeyi *biliyormuş* gibi bana bakar. "Hastane yatağında yatmak insanı çok savunmasız hale getirir. İnsanların normalde yapmayacakları şeyleri yapmalarına ve söylememeleri gereken şeyleri söylemelerine neden olur. Bunu her zaman görüyorum."

"Peki ya hastane yatağında olmayan, aptal ve inatçı kocalarını dövmek isteyen insanlar? Onları da sık sık görür müsün?"

Kız gülümsedi. "Aslında, evet."

Hızla başımı sallayıp başka yere bakıyorum, yanağımdan bir gözyaşı silerek hafifçe utanıyorum. "Harika, hapishanede arkadaşım olacak."

"Eğer bir mazeret ihtiyacın olursa, bana haber ver." Kadın bana göz kırpar ve bu bana Rhys'i hatırlatır.

Yaşadıklarımızı hatırlatıyor. Onu ne kadar çok sevdiğimi düşününce boğazım ağrıyor. Ve bu, oraya tam bir soğukkanlılıkla geri dönmem için ihtiyacım olan gücü veriyor.

BÖLÜM 47

Rhys

KENDİ ZAVALLIĞIMIN İÇİNDE YUVARLANIYORUM TABitha kapıda kapıda belirir. Rahatlama dalgası beni sular altında bırakır.

Geri dönmüş.

Ve çok kızgın görünüyor.

Bana doğru fırtına gibi geliyor, elleri yumruk halinde, ayakları linolyum zemini gümbür gümbür vuruyor. Yatağa doğru koşuyor, güzel yüzünde kararlı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Rhys, gitmemi istediğini biliyorum, ama bu çok kötü. Çünkü reddediyorum. Ama sana düşünmen için biraz zaman vermek için kahve almaya gidiyorum, sonra geri döneceğim ve o köşede oturacağım. İhtiyacın olursa burada değilmişim gibi davranabilirsin. Umurumda değil."

Odanın diğer tarafını işaret ediyor. "Ve şu anda hissettiğin her neyse, onu sindirip bitirdiğinde, ben *orada* olacağım. Tıpkı senin benim için orada olduğun gibi. Artık biz buyuz." Gözleri o kadar keskin ki, beni delip geçiyor. "Birini sevdiğinde böyle yaparsın. Ve ben de senin beni sevdiğin kadar seni sevmeye niyetliyim. Sadece bana izin vermelisin." Sesi çatlar ve göğsüm parçalanır.

Gözlerim yaşlarla doldu ve bir damla gözümünden süzülerek saç çizgime doğru yuvarlandı.

O öne uzanır ve nazik parmağıyla gözyaşımı siler. "Çünkü en kötü halinle bile seni seviyorum, Rhys. Ben geri döndüğümde pislik gibi davranmamaya çalış, tamam mı? Çünkü geri döneceğim ve bu öfke nöbeti sinir bozucu."

Dönüp odadan çıkar ve beni suçluluk ve kargaşa içinde yatmaya zorlar. Kahve alıp geri dönmesi on dakika sürer, ama o on dakika saatler gibi gelir. Geri döneceğini söyleyerek gerçekten hassas bir noktaya dokundu.

Ama beni ikna etmek bile beni tamamen ikna etmiyor. Kimse benim için geri dönmedi.

Ama o geri geliyor.

Onun silueti kapıda belirildiğinde, derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Bana seslenmiyor. Sadece odanın köşesine doğru yürüyor, sandalyeye çöküyor ve telefonunda gezinmeye başlıyor, sadece ekranından başını kaldırıp bana öfkeyle bakıyor.

Sonunda sessizliği bozuyorum. "Neden bana kötü davranıyorsun?"

Dudaklarını sıkıştırıyor ama başını kaldırmıyor. "Üzgünüm, sürgüne gönderildiğim yerden sana sevgiyle bakmaya çalışacağım."

Dilimi yanağıma bastırıyorum. Tamam, bunu hak ettim.

Sadece homurdanıyor, sonra gözleri telefonuna odaklanırken gülümsüyor. Tekrar deniyorum. "Ne izliyorsun?"

"Gwen'in bana gönderdiği rakun videoları."

"Rakunlar mı?"

"Evet. Sanırım bir sonraki evcil hayvanım olacak. Umarım alerjin yoktur."

Dudaklarım seğiriyor çünkü bu his... tanıdık geliyor. Normal olmayan bir durumda *normal*.

"Sırtı kırık birine kötü davranamazsın."

Gözlerini deviriyor. "Sırtın kırık değil. Şu anda, sarsıntıdan daha çok endişeleniyorum, çünkü aptalca davranıyorsun."

Neredeyse gülmek üzereyim. Aynı anda hem bana kızgın hem de destekleyici olması tam *ona göre*.

Biri içeri girip bana prosedür için bir sözleşme bırakıyor ve ben onu dikkatlice okurken bir süre dikkatim dağılıyor.

Boğazımı temizledim ve başımı ona doğru çevirdim. "Seni acil durumlarda aranacak kişi olarak yazabilir miyim?"

"Kırık bir sırt insanı bu kadar kafasını karıştırabilir mi?"

"Sırtım kırık değil."

"Oh, iyi. Belki de beyin sarsıntısı iyileşiyordur."

Tanrım, o beni deli ediyor — en iyi şekilde. Sürekli beni eleştiriyor.

"Tabby, soruma cevap verebilir misin?" "Sence ne?"

Yutkunuyorum, içimdeki kargaşayı dışarıya vuruyorum. "Bilmiyorum." Acil durumlarda ulaşılabilecek kişi olarak karımın adı yazılması en mantıklısı gibi görünüyor, ama şu anda bilemiyorum.

Telefonu bacağına bırakıp, yorgunluktan ağır bir nefes alıyor. Dağları yerinden oynatan ve bana ulaşmak için bütün gece yol alan bu kadın

gerçeği şu ki, ona iyi olduğumu bilmesini istedim, ama gelmesini hiç beklemiyordum.

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez, sanırım.

O, bana doğru yürürken başını sallıyor. Sonra yatağımın kenarına diz çöküyor ve korkuluğu indirerek birbirimizi görmemizi engelleyen hiçbir şey kalmamasını sağlıyor. "Rhys." Dirseklerini yatağıma dayıyor ve küçük parmağını kaldırıyor. "Her zaman geri döneceğime söz veriyorum."

Boğazım sıkışıyor. Yutkunmak acıtıyor. Onu izlerken saniyeler geçiyor. Sonra küçük parmağımı onun parmağına doluyorum ve sıkıca sıkarken kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Her zaman geri döneceğime söz veriyorum."

"Öyle olsa iyi olur." O da başını sallayarak gülüyor.

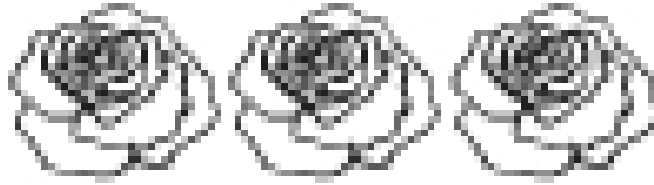
Sonra gövdemin üzerine uzanır ve mümkün olduğunca nazikçe bana sarılır.

Dar sırtını kollarımla sararken boğuk bir kahkaha çıkar. *Ve lanet olsun*, ona sarılmak dünyadaki en güzel his olabilir.

Düşündüğümde, burada son bulmak neredeyse komik. Yıllar önce evime girip bana küçük parmağıyla söz verdirmesini hatırlatıyor.

Onun sert, sadık ve inanılmaz biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Tabitha gibi birinin seni sevmesinin nasıl bir his olacağını merak ettiğimi hatırlıyorum.

Ve şimdi biliyorum.

Ameliyat başarılı geçiyor ve beş gün sonra ayak parmaklarımı kıpırdatabiliyorum.

Tabitha, her doktor ve terapisti sorgulayan, yanımdan ayrılmayan bir deniz kabuğu gibidir. Hastaneden ayrılmayı reddediyor ve bir sonraki anlaşmazlığımız, sandalyede kambur oturarak uyuması hakkında. Ben bundan hoşlanmıyorum ama o umursamıyor bile. Neyse ki, ona acıyarak odaya fazladan bir tekerlekli yatak saklayan hemşirelerden biriyle iyi anlaşıyor.

Onu benim yatağımın yanına itiyor. Ve tıpkı eskisi gibi, birçok gece onun uyumasını izleyerek, onun yakınlığının tadını çıkartıyorum.

Ve ben yoğun bakımdan çıktığımda, bana ekstra yemek getirmek onun görevi haline gelir. Gerektiğinde sert, istediğinde naziktir. Terapistlerimi deli ettiğinden eminim.

Onunla yer değiştiren tek kişi Will. Özür dilemek dışında pek konuşmaz. Yorgun ve dağınık görünür, ama gelmeyi hiç bırakmaz.

Bugün fizik tedavide benimle birlikte,nk Tabitha yerel bir spor salonuna gidip egzersiz yapıp duş aldı. Hiç dinlenemediğini, *benim* yüzümden birantada yaşayıp berbat bir yatakta uyuduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Ama hiç şikayet etmiyor, bu yüzden pes edip onun benimle ilgilenmesine izin vermeye karar verdim.

Restorandan uzak kaldı, ama herkes yardım etmek için elini taşın altına koydu. Cleo ve Milo'ya bakılıyor. Kar nihayet yağdığı için yürüyüş yolları temizleniyor. Bu bir takımalışması. Bir ailealışması. Bu benim için yabancı bir deneyim. Ama Tabitha bana insanlara güvenmenin sorun olmadığını gösterdi. Benim bir yük olmadığımı. Aslında, uygunsuz görünse bile geri döneceklerini gösterdi.

Bowling salonundaki arkadaşlar bile Ford Grant'ın lüks özel jetiyle ziyarete geldiler. Hiç beklemediğim bir sürprizdi. *Arkadaşlar.*

Ayrıca, Crazy Clyde, ihtiyaım olduğunu hiç bilmediğim absürt bir eğlenceydi. Adam tekerlekli sandalyeyle geldi, benden daha hasta görünüyordu ve bana ikinci bir görüş verebilecek bir tıbbi blogu olan birini tanıdığını anlatıyordu. Tek yapmam gereken ona taramalarımı gndermekti.

West güldü, Bash ve Ford ise inledi. Her şey bir şekilde... tanıdık geliyordu. Rose Hill'deok şeyim olduğunu hatırlatıyordu. Bunlardan biri, kaydedilmiş tüm komplo teorilerine inanan yaşlı bir adam olsa bile.

Bara tutunarak, oturup kalkmayı tekrarlıyorum, hala uyuşukluk hissediyorum amaok daha iyi hissediyorum. Bir süre, iyileşebileceğimden emin değildim. Ama her gün bir gelişme var.

"Evlat, yolaıkman gerekmiyor mu?" diye Will'e soruyorum. O duvara yaslanıyor. "Hayır."

"Bana bakıcılık yapmana gerek yok."

"Ara veriyorum."

Terapist bana topuğumu itmeye odaklanmam gerektiğini söylerken ona bakıyorum. Onu görmezden gelip Will'e dik dik bakıyorum. "Ara mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Ring'e geri dönmeden önce kafamı toparlamam lazım. Belki biraz daha antrenman yapmalıyım."

"Will, şirketin süperstarı olma yolundasın. Bunu yapma. Kendini suçlama. Bu işte bazen böyle şeyler olur. Kendimizi toparlayıp yolumuza devam etmeliyiz. O ringe geri dönüp seni yenmeyi çok istiyorum."

Gülümsüyor, ama zoraki bir gülümseme. "Tamam."

"Tatlım, ben geldim!" Tabitha kapıdan seslenir, saçları hala ıslaktır, sanki buraya aceleyle gelmiş gibidir.

"Tamam." Will, Tabitha'nın yüzüne bakamayacakmış gibi başını eğiyor. "Ben dışarıdayım."

Onun yanından hızla geçer, ama Tabitha onu koridora kadar takip eder ve onu sıkıca kucakladığını görüyorum, ama o buna karşılık vermiyor. Onun bu kadar acı çektiğini görmek beni biraz boğuyor ve onu rahatlatmak için ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Umarım Tabitha bilir. Onu omuzlarından tutarken dudaklarının hareketini izliyorum. Küçük, ateşli bir kadın, kocaman bir profesyonel güreşçiye zorluyor. Onu hafifçe sarsıyor, şüphesiz kendi özel sert sevgisini gösteriyor.

Onu kazanacağını söyledi, ama bunu çoktan başardığının farkında olduğunu sanmıyorum.

Geri geldiğinde, dikkati dağılmış gibi görünüyor. Dişleriyle alt dudağını ısırırken kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum, ama fizyoterapistim "Dürüst olmak gerekirse, bence eve gidebilirsiniz" dediğinde o uzak bakış kayboluyor.

BÖLÜM 48

Rhys

"SIRTINI KIRMAN SENİ DAHA İYİ BİR BOWLER YAPTI" diye haykırıyor West diyor, ben ilk kez strike attığımda.

Hâlâ hafif bir dengesizlik hissediyorum ama resmi olarak bowling oynayacak kadar iyileşmişim, bu da beni beklenmedik bir şekilde heyecanlandırıyor.

Bash inleyerek elini yüzüne sürer. "Ağzını açmadan önce hiç düşünür müsün?"

Ford'un kuru "Hayır" cevabı beni güldürdü.

West sadece gülüyor, durumu kabulleniyor. "Bunun ne eğlencesi var ki? Ben böyle şeyler söylediğimde çok güzel gülümsüyorsun."

Bu, Ford ve beni güldürdü, ama Bash'i değil. West'e en iyi "resting bitch face" ifadesiyle bakıyor. Bana karşı her zaman yeterince dostça davrandı. Mizahı gerçekten kuru mu, yoksa gerçekten her zaman bu kadar kötü bir ruh hali içinde mi, anlayamıyorum.

"Ooh. Bana Gwen'in bakışıyla bakıyorsun. Hoşuma gitti!"

Şimdi Ford ve benim inlemem sırası. Hepimiz aralarında garip bir şey olduğunu biliyoruz, ama genellikle bu konuyu dikkatle geçiştiriyoruz. Bash pek açık sözlü biri değil.

"Gwen bakışı diye bir şey yok."

Ford alaycı bir şekilde, "*Kesinlikle* bir kıvılcım var," der.

Bash bana dönüyor, ikimiz arasında geçici bir dostluk kurulduğu için açıkça destek arıyor.

Birayı uzun bir yudumla içip, düşünüyormuş gibi başımı iki yana sallıyorum. "Üzgünüm dostum. Söylemeliyim ki, bir kıvılcım var."

"Gördün mü? Herkes biliyor. Sadece... Bir *enerji* var." West alay ediyor, ama Bash eğlenmiyor gibi görünüyor.

"Onunla alay etme. Benimle alay edebilirsin, ama onunla değil." Sözlerim keskin çıkıyor ve ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana öyle bakma. O benim oğlumun

eski kız arkadaşı. O imalı kaş kaldırmanıza gerek yok."

Hala. Güvenlik sistemleri hakkında konuştuk. Bowling hakkında konuştuk. Ama bir kez bile ailesinden bahsetmedik.

"Bekle, oğlun kaç yaşında?" Bash hakkında takdir ettiğim bir şey, o meraklı biri olmamasıdır. Bu yüzden ben de ona meraklı davranmadım.

"Yirmi dört."

"Huh." Bunu beklemiyordum. "Sen kaç yaşındasın?"

West kıkırdamaya başlar ve Bash gözlerini devirir. "Kırk. Clyde'a böbrek verecek kadar gencim."

Hepimiz donup kalırız ve onun bizi şok ederek yepyeni bir sohbete yönlendirme şeklini hayranlıkla izleriz.

"Çılgın Clyde mı?" Ford kaşlarını çatarak sorar. "Evet."

"Clyde bunu biliyor mu?" West sordu, hepimiz başımızı salladık, çünkü Clyde'dan daha fazla komplo teorisi üreten kimse yoktu. "O... pek olası bir aday gibi görünmüyor?"

Bash omuz silkiyor. "Yeni bir böbrek ve hükümetin takip cihazı alacağı gerçeğini kabullenmiş durumda."

"Çılgınca," diye mırıldanır Ford, başını sallayarak.

Bash yine omuz silkiyor. "İki tane var. Uyumluyuz. Kışın iyileşmek için izin alabilirim, yangın sezonu için tekrar göreve dönebilirim."

"Göründüğünden çok daha iyi birisin, Bash." West, yaşlı adamın omzuna takdirle bir şaplak atar, ama bu ona onu öldürebilecek gibi görünen bir bakış kazandırır.

Gece neşe içinde devam eder. Alaylar, dostluk ve Stretch'e karşı ortak bir nefret, ki *sonunda* onu yendiğimizde tam anlamıyla çılgına döner.

Bu, evrensel şampiyon olmakla şaşırtıcı derecede benzer bir his.

Stretch yanımıza gelip ağzını açtığı anda, ona en vahşi bakışımla bakarak ellerimi kaldırıp bulaşık bezi sıkıyormuş gibi bükme hareketi yaptım.

Beklendiği gibi, o da çekip gider ve ben çıkarken yanından geçerken göz teması kurmaktan kaçınır. Mesleğimle ilgili haberler kasabada yayılmış ve onun benden biraz korktuğunu düşünmeden edemiyorum.

Umarım öyledir.

Otoyolda ilerlerken, hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. *Eve* gidiyorum. Sevdiğim kadının yaşadığı eve. Küçük bir çocuğun

Bazı günler, ne kadar şanslı olduğumu düşünerek kendimi çimdikliyorum.

Tabitha Garrison ile evli olduğum her gün, kendimi daha bütün hissediyorum ve bunun gerçek olduğunu, ateşli bir rüya olmadığını anlıyorum. Her gece onun yanında uykuya dalıyorum ve her sabah onu kollarımda uyandırıyorum.

Ringlere geri dönmek için sabırsızlanıyorum, ki bazılarının bu konuda fikirleri var. Ama Tabitha'nın yok. Bir amacının olmasının önemli olduğunu biliyor. Sıkı çalışmanın ne demek olduğunu biliyor. Tutkumu takip ederken en mutlu olacağımı biliyor.

Aynı şey onun için de geçerli. Restoranı çok iyi gidiyor, özellikle de Erika'nın rehabilitasyon masrafları için aldığı krediyi ben ödedikten sonra. Bu konuda kendi düşünceleri vardı ama sonunda, onun duygularını tam olarak anladığımda ikna oldu.

Biz bir takımız. Sana yardım etmeme izin ver.

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, aramızdaki sınırlar o kadar çok ortadan kalkıyor. Onun ve benim olan şeyler bizim oldu. Ve hayatımda ilk kez, biriktirme, saklama ve koruma ihtiyacı hissetmiyorum.

Onu içeri aldım ve bu beni bir şekilde iyileştirdi. Terapistim de öyle düşünüyor. Eve girdiğimde, pencerelerden teras ışıkları parladığı için onun uyanık olduğunu anlıyorum. Bahar geldi ve o da her fırsatta dışarıda oturmaya başladı.

her fırsatta dışarıda oturmaya başladı.

Evde ağır adımlarla yürüyerek doğrudan ona gidiyorum. Ama önce Cleo, havadan birdenbire koşarak gelip, kendine özgü *prow prow prow* sesiyle önümü kesiyor.

"Merhaba tatlı kız," diye mırıldanıyorum, onu kaldırıp bir bebek gibi kucağıma alıyorum. Anında mırıldanmaya başlıyor, bana sürtünüyor. Ve ben bundan hoşlanmadığımı bile numara yapmıyorum. Onu arka verandaya taşıyorum. Tabitha, ona aldığım ısıtıcı altında beni bekliyor.

"Ben senin tatlı kızın olduğumu sanıyordum?" diye sorar Tabitha, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde oturduğu yerden.

Kıkırdayarak Cleo'yu sandalyelerden birine oturtuyorum, sonra doğrudan ikili koltuğa doğru yürüyüp Tabitha'yı kucağıma alıyorum. O bacaklarını bacaklarımın üzerine atıp gömleğimi kavrarken ellerim kalçalarına iniyor. Onu derin bir öpücükle öpüyorum, dili benimkiyle dolandığında iç çekiyorum.

Ev.

Onu kızdırmak için geri çekildim. "Hayır. Benim Tabby Cat'im tatlı değil. O baharatlı. Bazen tuzlu bile."

Kollarını boynuma doluyor ve alt dudağını dramatik bir şekilde dışarı çıkarıyor. "Tek kızdığım şey, Cleo'nun seni benden

senin kedilerden nefret etmene rağmen" —parmaklarını havada tırnak işareti yaparak—
"seni benden daha çok sevmesi.

Tabitha'nın omzunun üzerinden bakmak için yerimi değiştiriyorum. "Onu dinleme,
Cleo. Ben *kedileri seviyorum*
kedileri seviyorum."

Tabitha'nın eğlenerek alaycı bir şekilde güldüğünü duyarım, ama masadaki
bir şey dikkatimi çeker. Milo'nun monitörü tam ortada duruyor, yanında da yasal
boyutlarda bir manila zarf var.

"Zarfın içinde ne var?" diye soruyorum, onun bakışlarına karşılık vermek için
geriye yaslanarak.

Kafası, bir açıklama arıyormuş gibi sallanıyor. "Bir fikir."

Onu sıkıca kucaklayıp öne doğru uzanırken alnımı kırıştırıyorum, merakım galip
geliyor.

Aramızda duran zarfı açıp içine uzandığımda beni durdurmaz.

"Fikir hoşuna gitmezse sorun değil." Tek
hissettiğim kağıt.

"Seni hiçbir şekilde kırmak istemem. Ben sadece..."

Ben kağıtları çıkarırken o konuşmaya devam ediyor. Sayfadaki kelimeleri
okurken sesi giderek azalıyor. *Yasal isim değişikliği* ve *eşin adı* gibi terimler
göze çarpıyor.

"Bu ne?" Ellerim titriyor.

"Belki Garrison olmak istersin diye düşündüm. Sen, ben ve Milo? *Ne kadar*
küstahça bir düşünce. Soyadını sevmediğini bilmek beni çok üzüyor. Hepimizin
bir arada olması hoş olabilir mi? Bilmiyorum. Belki de saçmalıyorum. Eğer
istemiyorsan..."

Rhys Garrison.

Onun daha fazla konuşmasına izin vermedim. Aramızda kağıtlar
hışırdayarak, öne eğildim ve elimi başının arkasına koyarak onu öptüm. Öpücük
sert ve çaresizdi. Öpücük, alınlarımız birbirine değerek ve fısıldadığım sözler
aramızda yankılanarak sona erdi.

"Evet, lütfen."

BÖLÜM 49

Tabitha

GÜL ÇALILARI EN SEVDİĞİM YERDE TOMURCUKLANIYOR VE dağlardaki o yaz hissi dağlarda her şeyi sıcak ve puslu hissettiriyor. Güneş tenime vuruyor ve Milo ile Rhys tepeyi koşarken Milo'nun kahkahaları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Rhys'in onu kucaklayıp döndürdüğünü, küçük çocuk çığlık atana kadar sakalını boynuna sürttüğünü izliyorum. Hareketleri emin ve güçlü, iyileşmesi ise bir mucize.

Ringlere geri döndü ve sevdiği şeyi yapıyor. Sık sık eve geliyor, yine sevdiği şeyi yapmak için. O da bizimle olmak.

Aramızdaki her şey çok... kolay. O yokuş yukarı tırmanış, düzlükte yürüyüşü tam bir rüya haline getirdi. El ele yürüyoruz, hayatın önümüze çıkardığı hiçbir şeyi birlikte aşamayacağımızdan emin değiliz.

Rhys'in şu anda burada olduğunu ve olmasa bile her zaman geri döneceğini bilmek, hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Ellerimle kendimi destekliyorum, bacaklarımı önüme uzatmış, eski uyku tulumunu altına sermiş, onları hayranlıkla seyrediyorum.

Kız kardeşimin külleri yanımda.

"Bütün bu olanlardan ne öğrendim biliyor musun, kardeşim?" O cevap vermiyor, çünkü neden versin ki?

"Hayatın tamamı gri tonlarından ibarettir. İnsanlar gri tonlarıdır. Sen. Ben. Rhys. Annem ve babam. Kimse mükemmel değildir. Milo saf ışık olabilir. En azından şimdilik. Ama eminim bir gün beni hayal kırıklığına uğratacaktır." Burun kıvırıyorum. "Sonuçta o bizim akrabamız. Ve Tanrı biliyor ki sen ve ben mükemmel değiliz. Ama biliyor musun? Sorun değil. Bu sadece... insan olmak. Sanırım senden daha *pişmanlık* duymayan bir insan tanımadım. Kötü şeyler yaptın, ama aynı zamanda gerçekten inanılmaz şeyler de yaptın. Beni terk ettin..."

Dönüp pirinç kabı kaldırıyorum, güneşin metalik yüzeyde parıldamasını izliyorum. "Ama bana bıraktıklarına bak." Milo, Rhys'i hırpalıyor. Artık Rhys'in işini daha iyi bildiği için, eve geldiğinde onunla güreşmeyi denemeyi seviyor. Saldırıları hiç de ustaca değil, ama her hareketinde neşe var. "Onlara bak." Sesim çatlıyor. "Keşke onları görebilseydin. Belki de görebilirsin. Umarım görebilirsin. Birbirimizle ilgili karmaşık duygularımızı biliyorum... Bunu görmek seni mutlu ederdi, biliyorum. Ben sadece senin mutlu olmanı istedim."

Yanağımdan bir gözyaşı siliyorum. Kız kardeşimi özlemenin acısı hala aynı derecede keskin, ama artık onun için sadece üzücü gözyaşları değil, mutlu gözyaşları da dökabiliyorum.

"Rafımda bir kavanozun içinde oturmaktan hoşlanacağını sanmıyorum. Bu pek... sana göre değil. Bence burası, dağın vahşi tarafı, senin ait olduğun yer olabilir."

Kapağı çeviriyorum, gevşeyince yutkunuyorum. Elimi uzatıyorum, ince küllerin parmaklarımin arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Ve kız kardeşimin küllerinin rüzgarda dans etmesini izlerken gülümsüyorum.

Nefes aldığımda, ciğerlerim yıllardır soluduğumdan daha fazla hava ile doluyormuş gibi hissediyorum. Erika'nın burada güvende ve özgür olabileceğini, hepimizle birlikte olabileceğini hissediyorum. Bunu tek başıma yapıyorum, çünkü öyle yapmam gerektiğini hissediyorum. Ve küller boşaldığında, tek istediğim oğullarım.

Onlara baktığımda, Rhys zaten beni izliyor. Tabii ki izliyor. Gözleri hep üzerimde. Beni her zaman destekliyor — sessizce, nazıkçe. Soğuk bir günde üzerime sarılmış sıcak bir battaniye gibi hissettiren o tarzıyla.

Ona sulu bir gülümsemeyle baktığımda, başını eğiyor. Gözlerinde soruyu görebiliyorum. Kız kardeşimle o anı yaşamaya ihtiyacım olduğunu biliyor. O kapanışı yaşamaya ihtiyacım vardı. Seyirciye ihtiyacım yoktu, ama yine de benim için burada olmayı başardı. Her zamanki gibi.

Ama şimdi ikisini de daha yakınımda istiyorum. Onları kucaklamak istiyorum. Hep birlikte olmak istiyorum. Ve sanki bunu *biliyorlarmış gibi*, ikisi de tepeyi tırmanarak bana doğru geliyorlar. El ele.

"Bulutların şekillerini seçmek istiyorum," diyor Milo, pembe yanakları ve geniş gülümsemesiyle.

Tek yapabileceğim başımı sallayıp ona bakmak ve onu ne kadar çok sevdiğime hayret etmek. Sanırım bu küçük çocuk için her şeyi yaparım.

Rhys yüzümdeki duyguyu görmüş olmalı, çünkü Milo'yu benim yanıma getirip diğer tarafa geçiriyor. Oğullarım yanımda duruyor ve

birlikte gökyüzünü izliyor, şekiller seçiyoruz, ta ki hepimiz dostça bir sessizliğe bürünene kadar. Onların sıcaklığı beni iliklerime kadar ısıtıyor. Hiçbir şey bu kadar mükemmel hissettirmemişti. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarıyorum, Milo'nun yumuşak sesi dağın sessizliğini bozarak anı daha da tatlı hale getiriyor.

"Şu şekil parmaklara benziyor. Birbirine kenetlenmiş gibi."

Gülümserim ve yanıma dönerim, Milo'yu kendime doğru çekerim. Onu tam önüme yerleştiririm. Erika'ya biraz benzeyen kokusu, bana evimi hatırlatır. Arkamda bana daha da yaklaşan adam da öyle. Ben Milo'yu kucakladığım gibi o da beni kucaklar.

Kolunu üzerimize doladığında, küçük parmağı benimkine dokunuyor.

Ve biz de öylece, üzerimizde büyük kabarık bulutların yüzdüğü mavi gökyüzünün altında uykuya dalıyoruz.

Birlikte.

EPİLOG

Rhys

DÖRT YIL SONRA...

Halatlar sırtıma çarparak Will'e doğru uçarken, uzattığım kolumla sertçe yere seriyorum. Mükemmel bir yay çizerek geriye doğru uçuyor ve sonra yanına yuvarlanarak belini dramatik bir şekilde tutuyor.

Gülümsememeye çalışıyorum, ama bu benim son maçım. Ve çok eğleniyorum.

Kalabalık, Wild Side ve Million Dollar Bill güreştiğinde neredeyse her zaman duyduğumuz "*Bu harika*" sloganını atmaya başladı. Yıllarca süren antrenmanların ardından, ikimiz bunu gözümüz kapalı yapabilmışiz gibi geliyor. Will dışında kimseyle bunu yapmayı reddettim. Kazadan sonra geri dönmesi uzun zaman aldı. Ama o benim en eski arkadaşlarımdan biri ve çok saygı duyduğum bir güreşçi.

Başka türlü ayrılmak istemem.

Arkamı dönüp, ayağımı ipe koyuyorum ve kalabalığa bakıyorum, göz alabildiğince uzanan yeşil ürünleri içime çekiyorum.

Ringde durup bu manzarayı bir daha göremeyeceğimi düşündüğümünden bu yana dört yıl geçti. Ve şimdi son bir maç için Pure Pandemonium'a geri döndüm.

Bu şekilde bir insan denizine son kez bakacağım. İplere tırmanıp insanların adımı haykırdığını son kez duyacağım.

Ve garip bir şekilde, bu konuda hiç üzülmiyorum. Hazırım.

Gözlerim aşağıya, karımın oturduğu ön sıradaki koltuklara kayıyor.

Şimdi yedi yaşında olan Milo, bir tarafında oturmuş, küçük bir çocuğun dağınık el yazısıyla yazılmış "*Wild Side benim babam*" yazılı bir pankart sallıyor.

Kızımız Minka Garrison, limon yeşili kulaklıklarla koyu renk saçlarını örtmüş, annesinin göğsüne sarılmış durumda.

Kayınvalidem Lisa ve kayınpederim Paul da burada, paranın satın alabileceği her türlü Wild Side kıyafetini giymişler.

Bir an için kendimi kaybedip hepsine bakıyorum. Ailem. Evim. Yıllardır beni destekleyen tüm bu insanları görünce, minnettarlıkla doluyorum.

Bu hayat için. Bu macera için. Tüm bu sevgi için.

Başımı sallayıp dudaklarımı yukarı doğru kıvrıyorum ve yaşadığım her şeyin doruk noktasını seyrediyorum.

Bu noktaya gelmem uzun zaman aldı, ama sonunda sahip olduğum tüm mutluluğu hak ettiğimi kabul ettim. Bunun için çok çalıştım ve şimdi geri kalan günlerimi bana verilen her şeyin tadını çıkararak geçirmeyi planlıyorum.

Tabitha bana göz kırpar ve çenesini benim yönüme doğru hafifçe iterek beni sersemliğimden çıkarır.

Zavallı Will. Neredeyse gülecektim. Bu kadar uzun süre sırt ağrısını abartması için beni öldürecek.

Karıma göz kırparak karşılık veriyorum ve en üst ipe tırmanmaya devam ediyorum. Kalabalığın tezahüratlarının uğultusu derimde yankılanıyor ve diğer tüm sesleri ve düşünceleri engelliyor.

Sadece "acı" içinde kıvranan arkadaşşıma baktığımda, son bir sembolik hareket yapıyorum. Yavaşça ve kasıtlı olarak maskem yüzümden çıkarıyorum. Arenadaki gürültü kulakları sağır eden bir desibele ulaşıyor ve sonunda gülümsüyorum.

Sonra dönüp maskeyi kızıma doğru fırlatıyorum. O da maskeyi yakalıyor ve tereddüt etmeden yüzüne takıyor, sonra ayağa kalkıp alkışlayarak kalabalığa katılıyor.

Gülüyorum, çünkü birdenbire, o bitmemiş bodrumda Tabitha'yı kovaladığım günlere geri dönmüşüm. O da gülüyor, *benim* maskem ve yüzüğümü takmış. Ve bu da aynı derecede heyecan verici. O zamankinden daha da fazla ona takıntılıyım.

En üst ipten son atlayışımı yaparken, tüm hayatımın maceraları gözlerimin önünden geçiyor.

Hayatımda pek çok şey yaptım. Pek çok yere seyahat ettim.

Ama şimdi sadece bir güreşçi değilim. Bir babayım, bir arkadaşım ve dünyanın en iyi carbonara'sını yapan, çok seksi esmer Tabitha Garrison'ın kocasıyım.

Ve *bu*, şimdiye kadar olduğum en sevdiğim şey olduğunu fark ettim.

ROSE HILL SERİSİNİN SONRAKİ KİTABI WILD CARD'A GÖZ ATMAK İÇİN OKUYUN

Bash

BİR YIL ÖNCE...

HAVAALANINDA MAHSUR KALDIM VE HERKES BENİ SINIR EDİYOR.

"Yine rötar yaptık, ama dışarısı o kadar güzel ki hiç umursamıyorum bile," arkamdaki mavi deri koltuklardan birinden bir ses şarkı söyler gibi geliyor. Hoş bir ses. Zengin ve sakin, kar fırtınasında mahsur kalmış olmaktan hiç de rahatsız değil. "Sanki kar küresi içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Kollarımı kavuşturup yumruklarımı sıkarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Üç saattir uçağa binmeyi bekliyoruz ve bu kadın *hiç umursamıyor bile*.

Ve ona inanıyorum. Onun yönüne bakma zahmetine girmiyorum, ama ses tonundan, her kelimesine sızan hayranlıktan, muhtemelen hiç kar görmemiş olduğunu ve bu kabusu *rahatlatıcı* olarak tanımlayacağını anlayabiliyorum.

"Evet, dürüst olmak gerekirse... rahatlatıcı."

Evet. İşte bu. Kim olursa olsun, bundan zevk alıyor.

Çok güzel olmalı, çünkü ben kendimi derimden çıkarmak üzereyim. Yüzlerini kapatmadan hapsiран insanlar, ağlayan bebekler, bayat simit kokusu. Kafeste dolaşan bir kaplan gibi turlar attım ama bu bile artık gerginliğimi azaltmıyor.

Kanada'da kar fırtınasıyla nasıl başa çıkılacağını bilmeyen tek yer Vancouver'a bırakın. Ve *o kadar da* kötü değil.

Hoparlörlerden gelen cızırtılı sesler, Gate 82 bekleme salonundaki düşük uğultuyu bastırıyor. "Calgary'ye giden Air Acadia 2375 sefer sayılı uçağa binmeyi bekleyen tüm yolcuların dikkatine. Uçuşunuzun iptal edildiğini ve yarın sabaha ertelendiğini üzülerek bildiririz. Güncel uçuş bilgilerini içeren bir e-posta kısa süre içinde size ulaşacaktır. Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa lütfen

rezervasyon acentesine başvurun. Sabrınız ve anlayışınız için teşekkür ederiz. Yarın sizlere hizmet vermekten mutluluk duyarız."

Ortamda toplu bir inilti yankılanır.

Başımı metal sandalyenin sırtlığına yaslayıp yorgun bir nefes veriyorum. Berbat bir hafta geçirdim ve bu da tüm haftayı boktan bir sandviç haline getiren son damla oldu.

Bu gece kendi yatağında uyuyabilmek için tüm banka hesabımı boşaltırdım. Lanet olası bir huzur ve sessizlik içinde yalnız kalmak için. *Gerginliğimi atmak* için.

Bunun yerine, tamamen sıkışmış durumdayım. Her kasım gergin ve çenemi sıkıktan ağrıyor. Akciğerlerim bile sıkışmış gibi hissediyorum.

Tüm dünyam altüst olduktan sonra ihtiyacım olan son şey buydu.

"Evet, iptal edildi." O aşırı mutlu ses havada bana doğru süzülüyor. "Sorun değil. Neyse ne. Bundan en iyi şekilde yararlanacağım! Hayat sana limon verirse..."

Asit gözlerine damlıyor. Ayağa kalkıyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda, kadının yüzünü örten dalgalı platin saçları görüyorum. Kadın, kulağına telefonunu dayamış, büyük bir çantayı karıştırıyor. Ön kolunu saran zarif bir dövme görüyorum — krem rengi süveterinin kolunun altında kaybolan küçük yaprakları olan bir asma.

O, telefonun diğer ucundaki kişinin söylediği şeye gülünce kaşlarım çatılır. Kafamı sallayarak arkamı dönerim ve çantalarımı omzuma asarım, onun fazla mutlu olduğuna karar veririm. Bu normal değil.

Nedense, onun neşesi benim keyfimi daha da kaçırıyor. Bu yüzden, cilalı beton zeminde ağır adımlarımın yankısı eşliğinde, buradan bir an önce çıkmanın bir yolu var mı diye bakmak için rezervasyon masasına doğru yöneliyorum.

Sırada beklemek sinirimi yatıştırmıyor. Meğer kötü ruh hali içinde olan tek kişi ben değilmişim. Önümde duran öfkeli orta yaşlı bir adam, sinirli halinden tam bir çöküşe geçiyor. Gözlerimin önünde kendini kaybetmesini izliyorum. Parmaklarını bitkin müşteri hizmetleri temsilcisine doğrultuyor ve sanki kar fırtınasını o yaratmış gibi, sorunu çözmesini istiyor.

Çantaları yüzünden kızgın. Konaklama imkanlarının olmaması yüzünden kızgın. Yeni erken uçuş saati yüzünden kızgın.

Ben de kızgınlım, ama bu yüzden öfkelenmiyorum. Ve izledikçe, bu adamın ne kadar büyük bir pislik olduğuna daha da kızıyorum.

Kızın yanakları kızarıyor ve alt dudağı titriyor. Onun tiradından geri çekilirken gözleri dolduğunda, artık dayanamıyorum.

"Bayım." Derin sesimle masaya doğru sesleniyorum. "Olur böyle şeyler. Ona bu şekilde konuşmanıza gerek yok."

Kızaran adam da dahil olmak üzere herkes başını bana doğru çevirir. "Anlamadım?" Yanakları öfkeyle titrer, kalın bıyığının altındaki dudağı kıvrılır ve gözleri bana dikilir. İnsanların ona bağırmasına alışkın olmadığını hissediyorum.

Omuz silkiyorum. Bu kadar küçümseyici bir şekilde gücünü kullanan birine karşı kayıtsız görünmek, ona yapılabilecek en büyük hakarettir. "Git biraz yürüyüş yap," diyorum alçak bir sesle. "Ne olacağına karar ver."

"Ne ise o mu?" Gözleri dışarı fırladı, pasta suratlı yüzü daha da koyu bir kırmızıya büründü.

Bu adama o kadının sözlerini kullandığıma inanamıyorum, ama onunla yüzleşmekten zevk alıyorum, bu yüzden Bayan Happy'den başka bir söz daha ödünç alıyorum.

"Evet, hayat sana limon verirse... servis personeline pislik gibi davranma. Ya da öyle bir şey."

Adam bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Bakışları en sevdiğim ekose flanel gömleğimin üzerinden geçip, siyah kot pantolonum ve deri botlarıma doğru kayıyor. Ondan daha iriyim ve birkaç yıldır yumruk atmamış olsam da, bunu yapamayacak durumda değilim. Kırk yaşına yaklaşıyor olabilirim ama formum çok iyi ve bu gerginliği boşaltmak iyi gelebilir.

Küçük gözleri sessiz kalabalığın üzerinde dolaşiyor, sanki ne kadar utanması gerektiğini değerlendiriyormuş gibi (cevap çok utanması gerektiği). Benim kolay bir hedef olmadığımı fark etmiş olmalı, çünkü masanın arkasındaki kadına dönüyor

—ki kadın uygun şekilde şok olmuş görünüyor—ve tezgahtan kağıt biletini kapıp, öfkeli küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşıyor.

Onun öfkeyle uzaklaşmasını izlerken dudaklarım seğiriyor. Ve ben bu gece beni güldürebilecek hiçbir şey olmadığını düşünüyordum.

Utangaç *teşekkürleri* kalbimi biraz sızlatıyor olsa da, masanın arkasındaki görevliyle yaptığım nazik konuşma durumu hiç de iyileştirmiyor — en yakın otellerde diğer iptaller nedeniyle yer yok ve uçağımız sabah 6'ya ertelendi.

Ŗu anda saat 11:08, yani Ŗehirdeki ve çevresindeki cehennem gibi trafiği aŖıp boŖ odası olan bir yere vardığımda, güvenlik kontrolünden tekrar geçmem gerekeceği için geri dönsem daha iyi olur. Tek makul çözüm, terminaldeki bir bankta uyumak.

Bu gece her Ŗey berbat, ama gerçek bir erkek gibi hayal kırıklığını yutuyorum ve ona yardımları için teŖekkür edip, geceyi geçirebileceğim bir yer aramak için ayrılıyorum.

Yorgun bacaklarım beni havaalanında birkaç saat yatabileceğim bir yer ararken sürükler. Yıllarca aktif orman yangınlarıyla mücadele etmek, bana neredeyse her yerde uykuya dalma ve az uykuyla işlev görme gibi olağanüstü bir yetenek kazandırdı. Orman yangınları yatma saatinizi umursamaz ve genellikle karanlık çöktükten sonra en kötü halini gösterir, bu yüzden rahatsız yerlerde gözümü kapatmaya alışkırım.

Ancak, bu gece havaalanında uyumaya razı olmuş tek kiŖi ben değilim.

Ellerimi belime koyup, boŖ bir köŖe ararken, burası lanet bir pansiyon gibi, her yer insan ve çantalarla dolu.

Gözümün takıldığı tek boŖ yer bar. Oturma alanının kenarında, tuvalete giden koridorun hemen yanında, iki kiŖilik tek bir masa var. Çok Ŗık değil, ama yine de bir Ŗey. Ve Ŗu anda bir içki içmek çok iyi gelebilir.

TEŞEKKÜRLER

Elbette, öncelikle tek ve gerçek Kabile Şefi Roman Reigns'e teşekkür etmeliyim. Şaka yapıyorum (yani, sadece güreş hayranları bu şakayı anlayacaktır), ama onu tanımiyorsanız, Rhys karakterine ilham kaynağım olan bu kişiyi Google'da biraz araştırmalısınız.

Dürüst olmak gerekirse, çocukken izlemekten keyif aldığım (ve son zamanlarda kendi çocuğumla birlikte yeniden ilgilenmeye başladığım) bir sporla ilgili bir kitap yazmak çok eğlenceliydi. Canlı etkinliklere katılmak, bu işin iç işleyişini derinlemesine incelemek ve gerçek güreşçilerin okuduğu otobiyografileri dinlemek... Bu kitap için yaptığım araştırma tam anlamıyla EĞLENCELİYDİ.

Profesyonel güreş dünyasında geçen harika bir kitap (ya da sesli kitap, çünkü onun kitabı okumasını dinlemek çok iç açıcı) arıyorsanız, Rebecca Quinn'in *Becky Lynch: The Man: Not Your Average Average Girl* kitabını mutlaka okuyun. Bu, sık sık düşünmeye devam edeceğim muhteşem bir hikaye.

The Rock (ilk aşklarımdan biri), Roman Reigns ve Becky Lynch'in yanı sıra, bir kitap daha yayınlamama yardım eden bazı kişilere de teşekkür etmeliyim.

İlk olarak, kocam. Benim gerçek kayam (lol). Bu bizim için önemli bir yıldır. Birçok inanılmaz zirve ve birkaç oldukça üzücü dip yaşandı. Temel olarak, tüm bu süreçte yanımda olmasını istediğim tek kişinin o olduğunu bir kez daha fark ettiğim bir yıldır. Seni seviyorum.

Oğlum, benim güneşim. En kötü günleri bile çok daha iyi hale getiren mutlu oğlum. Seni çok seviyorum.

Asistanım Krista. Üç yıl oldu ama hala bana inanılmaz bir destek oluyorsun. Gülmek, şikayet etmek ve ağlamak için güvenli bir yer. Sadece sıkı çalışman için değil, dostluğun için de teşekkür ederim.

Editörüm, Paula Dawn. Bu, birlikte yazdığımız ON İKİNCİ kitabımız. Beni güldürüyorsun, düşündürüyorsun, daha iyi bir yazar yapıyorsun. On iki tane daha yazalım!

Beta okuyucum/düzeltilmenim Leticia Teixeira. Bana ve bu karakterlere olan bağlılığın rakipsiz. Yorulmak bilmeyen desteğin için teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Aşk hikayelerini okuma şeklinizi seviyorum ve özellikle de evrenin bizi bir araya getirmiş olmasını seviyorum.

Aimee Ashcraft, senin geri bildirimlerine çok kısa sürede inanılmaz bir bağlılık duymaya başladım. Bu metni bu hale getirdiğin için teşekkür ederim. Bu kitabı benim kadar sevdiğini biliyorum, bu da senin işinde harika olduğun kadar, olağanüstü bir zevke sahip olduğunu da gösteriyor.

Bu yıl en büyük destekçim ve sırdaşım olan menajerim Kimberly Brower. Sen olmasaydın kariyerim bugünkü gibi olmazdı. Bana inandığın ve her zaman arkamda olduğun için milyonlarca kez teşekkür ederim. Ve her yayının gerçekleşmesi için çok çalışan Brower Literary'deki herkese özel bir teşekkür.

Editörüm Christa Désir, seninle çalışmak her zaman bir zevk. Bir zamanlar kitaplarımdan birini okuduğun ve onda bir şey olduğunu düşündüğün için teşekkür ederim. Bugün bulunduğum yerde olmama senin sayesinde olduğuna yürekten inanıyorum.

Tanıtımcım Katie Stutz. Seni... çok seviyorum. Bu yıl seninle seyahat ettim, Disneyland'da buluştuk ve hangi Crocs'ları alıp almaman gerektiği konusunda sana tavsiyelerde bulundum. Başka türlü süneni istemezdim.

Ve Bloom Books'un tüm ekibine, yayıncılığa kattığınız sevgi için sonsuza kadar minnettarım. Bu ekibin bir parçası olmaktan onur duyuyorum.

Editörlerim Rebekah West ve Anna Boatman ile Piatkus ve Hachette'deki tüm ekibe. Sonsuz emekleriniz ve kitaplarımı dünyayla paylaştığınız için teşekkür ederim. Onları pek çok yerden gelen okuyucuların elinde görmek çok heyecan verici.

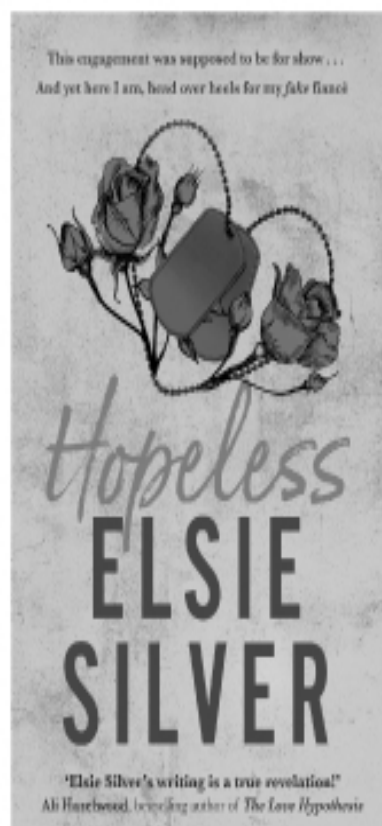
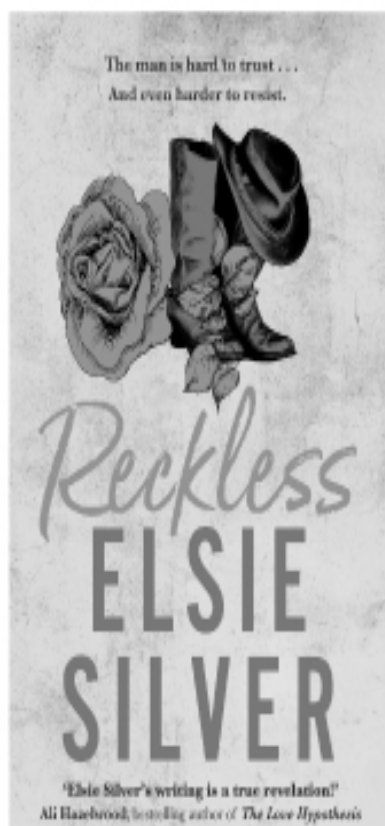
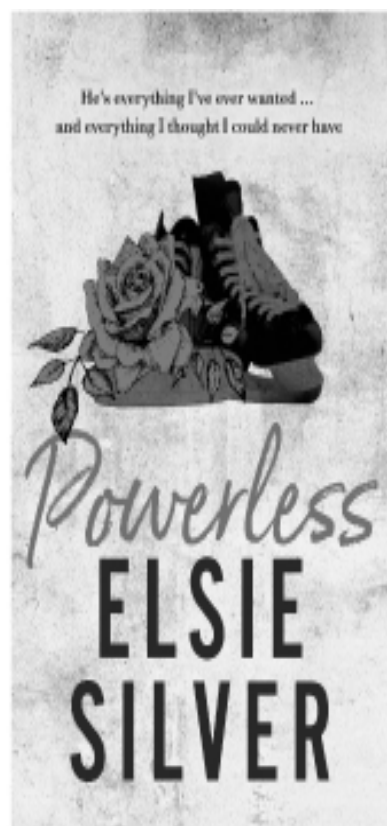
Son olarak, okuyucularıma. Her gün beni hayran bırakıyorsunuz. Sevginiz. Desteginiz. Heyecanınız. Her birinize sahip olduğum için çok şanslıyım. Bana güvendiğiniz ve beni Rose Hill'e kadar takip ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım burayı benim kadar seversiniz.

Hemen hemen her kitabımda söylüyorum, ama yine söyleyeceğim: Elsie okuyucuları en iyi okuyuculardır.

Se
vgile
r,
Elsie

Elsie Silver'dan doyamıyor musunuz?

Chestnut Springs serisini kaçırmayın.

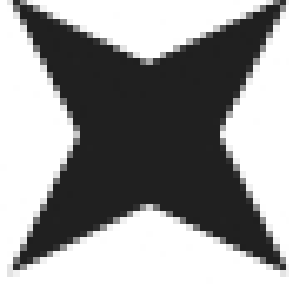

Wishing Well Ranch'e bugün aşık olun.

"Elsie Silver'ın yazıları gerçek bir keşif!"

Ali Hazelwood

Şu anda

PIATKUS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

